

Ş A İ R
Michael
Connelly

Çeviri
Özlem Ezer

epsilon

BİR

Ölüm benim işim. Hayatımı onunla kazanıyorum. Bunun sayesinde profesyonel bir isim yaptım. Bir cenaze levazımatçısının tutkusu ve kesinliği ile davranıyorum. Geride kalanlarla beraberken sıkıntılı ve sevecen, yalnızken deneyimli bir sanatçı gibi. Ölümle uğraşmanın sırrının, daima onunla mesafeli olmakta yattığını düşünürüm. Kural budur. Onun yüzünüze solumasına izin vermeyin.

Ama kuralım beni bu sefer korumadı. İki dedektif bana gelip Sean'dan bahsettiğinde, bir anda her yanıma buz gibi bir uyuşukluk sardı. Akvaryum camının öteki tarafında gibiydim. Su altındaymış gibi hareket ediyordum -ileri geri, ileri geri-, dünyaya camın ardından bakıyor gibiydim. Arabanın arka koltuğunda otururken dikiz aynasından gözlerime baktım. Yıllardır röportaj yaptığım taze dulların gözlerindeki uzak dalgın bakışı gördüm.

Dedektiflerden yalnızca birini tanıyordum. Harold Wexler. Birkaç ay önce, Sean'la bir içki için Pints Of'ta mola verdiğimizde onunla tanışmıştık. Denver Polis Birimi'nde birlikte çalışıyorlardı. Sean ona Wex derdi. Polisler daima takma isimler kullanırlar. Wexler'inki Wex, Sean'un ki Mac. Bu, kabile bağı gibi bir şey. Bazı lakaplar kulağa pek hoş gelmese de polisler şikâyet etmezlerdi. Örneğin Colorado Springs'ten adı Scoto olan bir polise Scrot derlerdi. Hatta bazı polisler adama Scrot'un da derdi ama bunu söylemek için oldukça yakın olmalıydınız sanırım.

Wexler küçük bir boğaya benziyordu; güçlü fakat bodurdu. Yıllardır içtiği viski ve sigara ile şekillenen bir ses, daima kırmızı bir surat. Onu buzlu Jim Beam marka viski içerken hatırlıyorum. Polislerin ne içtiği hep ilgimi çekmiştir. Onlar hakkında ipucu verir. Mesela sek içki içmeleri, onların pek çok insanın asla görmediği pek çok şeyi defalarca yaşadıklarını gösterir.

Sean o gece Lite birası içiyordu ama henüz gençti. Şahsa Yönelik Suçlar Birimi'nin en iyisi olduğu halde, Wexler'dan en az on yaş küçüktü. Belki on yıl sonra, o da içkisini soğuk ve Wexler gibi sek ısmarlayacaktı. Ama bu düşüncemde haklı olup olmadığımı artık asla bilemeyeceğim.

Denver'dan çıkarken zamanımın çoğunu Pints Of'taki geceyi düşünerek geçirdim. Özel ya da önemli bir şey olduğundan değil. Kardeşimle o polis barında içtiklerimizi düşündüm. Theresa Lofton gelmeden önce beraber geçirdiğimiz en keyifli son gecemiz oydu. Bu anı, beni akvaryuma geri götürdü.

Ancak bu anlarda gerçek, içime sızıp yüreğimi yumruklayabilirdi. Keder ve başarısızlık duygusu sardı her yanıma. Otuz dört yıllık hayatımda, ruhumda hissettiğim ilk gerçek parçalanmaydı bu. Kız kardeşimin ölümü dahil. O öldüğünde yaşanmamış bir hayatın acısını anlamak ve Sarah'a yaraşır biçimde bir yas tutmak için fazlasıyla gençtim. O zamanlar Sean'un sona ne kadar yakın olduğunu bilmediğim için üzgünüm şu an. Tanıdığım öteki polisler buzlu viskiyken o Lite birasıydı. Tabii şimdi bu kederin aslında kendine acıma olduğunun farkındayım. Gerçek şu ki, uzun bir süre birbirimizi hiç dinlememiştik. Farklı yollar çizmiştik kendimize. Bu gerçeği her hatırlayışımda aynı kederi duyarım.

((

Kardeşim bir keresinde bana sınır teorisini anlatmıştı. Her cinayet masası polisinin bir sınırı vardı, ama ona ulaşmadan bunu bilemezlerdi. Cesetlerden söz ediyordu. Sean'a göre, bir polisin görebileceğinden çok daha

fazla sayıdaydılar. Herkes için ayrı bir sayı vardı. Kimileri bu sayıya çok çabuk ulaşırdı; kimileri yirmi ayrı cinayete bulaşır ve sağlam atlatırdı. Ama herkes için bir sınır vardır ve vakti geldiğinde kaçamazsın. Yaka rozetini çıkarırsın, bir şeyler olmuştur. Başka bir cinayet davasına daha bakamazsın artık. Eğer sınırı aşarsan başın belada demektir. Sean'un dediği gibi, bir kurşunla işin biter.

((

Adı Ray St.Louis olan diğer polisin bana bir şeyler söylediğini fark ettim.

Yüzümü görebilmek için koltuğunda yan dönmüştü. Wexler'dan çok daha iri yarıydı. Çiçek bozuğu yüzü, arabanın loş ışığında bile seçiliyordu. Onu tanı mıyordum ama diğer polislerin aralarında ona "Büyük Köpek" dediklerini biliyordum. Onları ilk kez Rocky 'nin lobisinde beni beklerken gördüğümde mükemmel bir "Jeff ve Mutt" ikilisi oluşturduklarını düşünmüştüm. Tıpkı siyah-beyaz çekilmiş bir filmde fırlamış gibiydiler; uzun, siyah pardösüler, şapkalar.

"Bak Jack, ona haberi biz vereceğiz. Bu bizim işimiz ama senin de bizimle olmanı istiyoruz, eğer işler sarpa sararsa onunla kalmalısın. Bilirsin, eğer birisiyle olmaya ihtiyaç duyarsa. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"İyi o zaman, Jack."

Sean'un evine gidiyorduk. Dört polis arkadaşıyla paylaştığı Denver'daki dairesine değil, Bolder'da eşi Riley'yle yaşadığı eve. Üçümüz, yanımızda Sean olmadan kapı önünde durunca, Riley, neler olduğunu anında anlayacaktı. Her polis eşi bilirdi bunu. Bütün hayatları, bugünden korkarak ve bugüne hazırlanarak geçirdi. Her kapı çalışında ölüm habercilerine hazırlıklıydılar. İşte o an gelmişti.

"Anlayacağını biliyorsunuz," dedim.

"Büyük ihtimalle evet, her zaman anlarlar," dedi Wexler.

Riley'nin kapıyı açar açmaz haberi tahmin edeceğine güvenmek onların işini kolaylaştıracaktı.

Çenemi göğsüme doğru indirip, parmaklarımla burun kemiğimi çimdikledim. Kendi öykülerimdeki karakterlerden birine dönüşmüştüm. Keder ve kayıp duygularını ayrıntılarla açığa çıkarmak için çok uğraşmışım. Öyle ki, küçük bir gazete haberine bile anlam kazandırabilirdim. Şimdi kendim bu hikâyenin ayrıntılarından biriydim.

Bir dulla veya ölmüş bir çocuğun anne babasıyla ya da intihar etmiş birinin kardeşiyle yaptığım konuşmaları düşününce bir utanç kapladı içimi. Evet, bunları bile yaptım. Ölümün her türüsünü kaleme alıp bir başkasının acısına davetsiz bir misafir gibi dalıyordum.

Nasıl hissediyorsunuz? Bir muhabirin en sağlam ilk sorusu. Dikkatle seçilmiş sözcükler, anlayış ve acıma ile kamufle edilmiş bir soru. Duygusal biri değildim. Sakalımın başladığı yerin hemen üstünde sol yanağım boyunca ince beyaz bir yara izi vardı. Bu iz, nişanlısını Brenkenridge'de çığ altında kaybetmiş bir kadının pırlanta nişan yüzüğünden kalmaydı. Ona da şu klasik neler hissediyorsunuz sorusunu sormuştum; o da cevap olarak, elinin tersiyle yüzüme bir tokat atmıştı. O zamanlar bu tür işlerde acemiydim ve hatalı olduğumu düşünmüştüm. Şimdi bu yara izini bir nişan gibi taşıyorum.

"Dursan iyi olacak, sanırım kusacağım," dedim.

Wexler arabayı yol kenarına çekti. Buzlu yolda biraz kaydık ama hemen toparladı. Araba henüz durmadan çaresizce kapıyı açmaya çalıştım ama açma kolu iptal edilmişti. Bu bir dedektif arabasıydı ve arkada genelde şüpheli ya da mahkûmlar olurdu. Ön taraftan kontrollü kilitleme sistemi vardı.

"Kapı," diye bağırdım.

Wexler güvenlik kilidini açarken araba durdu. Kapıyı açtım, yarı erimiş kirli karın üstüne kustum. Bir süre kıvıldamadan daha fazlasının çıkmasını bekledim. Hepsi bu kadardı, içim boşalmıştı. Arabanın arka koltuğunu düşündüm. Mahkûmlar ve şüpheliler. Şu anda ben her ikisiydim. Bir kardeş olarak şüpheli ve kendi gururumun mahkûmu. Müebbetle mahkûm edilmişim.

Bu düşünceler midemin boşalmasının getirdiği rahatlıkla çabucak uçup gittiler. Yavaşça arabadan indim. Şubat karı üstündeki yapay gökkuşaklarının geçen arabaların ışıklarıyla aydınlandığı asfaltta yürüdüm. Çayırılık bir yerlerde durmuştuk ama neresi olduğunu bilmiyordum. Boulder'a ne kadar uzaklıkta olduğumuzu da. Eldivenlerimle gözlüklerimi çıkarıp cebime koydum. Kirli karı elimle küreyip beyaz temiz kara ulaşınca avuçladım. Canımı acıtana kadar yüzüme bastırıp ovaladım.

St.Louis, "İyi misin?" diye sordu. Bu aptal soruyla arkamda dikilmişti. Nasıl hissediyorsunuz? kadar aptalca. Duymazdan geldim. "Gidelim hadi," dedim.

Arabaya girdik. Wexler tek laf etmeden arabayı çalıştırıp yola koyuldu. Broomfield çıkışı tabelasını görünce yolu yarıladiğımızı anladım. Boulder'la Denver arası otuz millik yolu belki bin kere gidip gelmişim ama şu an gözüme bambaşka bir yer gibi görünüyordu. İlk kez annemlerin olayı nasıl karşılayacaklarını düşündüm. Her şeyde olduğu gibi, metanetle, diye karar verdim. Hiçbir şeyi tartışmazlardı. Yaşamaya devam edeceklerdi. Sarah öldüğünde bunu yapmışlardı. Sean'dan sonra da aynı şeyi yapacaklardı.

"Neden böyle bir şey yaptı?" diye sordum.

Wexler ve St. Louis cevap vermediler.

"Tanrı aşkına, ben onun ikiz kardeşiyim!"

"Aynı zamanda bir muhabirsin de!" dedi Louis. "Seni oraya götürmemizin tek nedeni, Riley'nin sana ihtiyacı olabileceği kaygısı."

"Kardeşim kendini öldürdü!"

Polislerde ters etki yaratacak kadar yüksek sesle ve neredeyse kontrolümü kaybederek bağırmıştım. Daha yumuşak bir sesle devam ettim.

"Sanırım ne olduğunu ve nedenini bilmeye hakkım var. Bu defa haber hazırlamıyorum. Tanrım, siz var ya...."

Yine kontrolümü kaybederim korkusuyla cümlemi yarım bıraktım. Camdan dışarı baktım. Boulder'ın ışıklarını görebiliyordum.

"Nedenini bilmiyoruz, anladın mı? Bazen polisler de yorgun düşer ve sınıra dayanır; hepsi bu. Kim bilebilir ki? Soruşturma devam ediyor. Öğrenirsem sana söyleyeceğim, söz!"

"Soruşturmayı şimdi kim yürütüyor?"

"Özel Araştırma Birimi'ne devrettiler."

"Ne demek Özel Araştırma Birimi? Polis intiharlarını onlar soruşturamaz ki!"

"Normalde hayır, ama bu sefer kendi içimizden bir olayı soruşturmamıza izin çıkmadı."

Suçla Mücadele Ekpleri; Şahsa Yönelik Suçlar, diye düşündüm. Cinayet, saldırı, tecavüz, intihar. Acaba Sean kime karşı suç işlemişti. Listede ben, Riley, annemler ya da kardeşim olabilirdi.

"Theresa Lofton yüzünden oldu, değil mi?" diye sordum. Pek soru gibi de değildi aslında, zaten bence cevap açıktı.

"Bilmiyoruz, Jack," dedi St.Louis. "Şimdilik her şeyi bir tarafa bırakalım."

((

Theresa Lofton'ın ölümü insanı afallatan türden bir cinayetti. Yalnız Denver'da değil, her yerde. Duyan ya da okuyan herkesi, bir an durup o korkunç sahneleri hatırlamaya itiyordu. Gazetecilik işinde bir çok cinayete önemsiz gözüyle bakarız. Okur üstünde etkisi az olduğundan, bir iki paragraftık üçüncü sayfa haberleridir çoğu. Kurbanların toprağa gömülmesi gibi, haberler de iç sayfalara gömülür.

Ancak çekici bir üniversite öğrencisi, Washington Parkı gibi, o ana kadar hiçbir olay yaşamamış bir yerde iki parça halinde bulunursa, iş değişir. Theresa Lofton cinayeti ülkenin her tarafından gazetecileri mknatsız gibi çekmişti. İkiye kesilmiş Theresa Lofton! New York'tan, Chicago'dan Los Angeles'tan ve medyanın her kolundan yüzlerce muhabir Denver'a akın etmişti. Bir hafta boyunca lüks otellerde kalıp şehirde ve üniversite kampüsünde dolaşmışlar; anlamsız sorular sorup anlamsız karşılıklar almışlardı. Gittikleri her yerde aynı şeyi öğrendiler. Theresa Lofton, parlak medya imajına en uygun isimdi: Tipik bir Amerikan kıızı!

Kaçınılmaz olarak, Theresa Lofton cinayeti elli yıl önceki Los Angeles'ta yaşanmış olan Kara Dahlia vakasıyla karşılaştırıldı. Pek de "tipik Amerikan kıızı" olmayan bir genç kız boş bir arazide göğsünün hemen altından ikiye bölünmüş olarak bulunmuştu. Bir televizyon programında Theresa Lofton'a karla kaplı Grasmere Gölü'nün yakınında bulunmasından dolayı Beyaz Dahlia ismi takıldı.

Hikâye, yaklaşık iki hafta boyunca dallanıp budaklanarak medyayı meşgul etti. Tutuklanan olmadı. Bir süre sonra gündem dışı kalan Lofton, "önemsiz iş" kategorisindeki yerini aldı. Artık gömülmüştü.

Tüm bu zaman zarfında polis ve özellikle de kardeşim suskun kalmayı seçmişti. Cesedin iki parça olarak bulunduğunu da resmen onaylamamışlardı. Haber tesadüfen orada bulunan Rocky dergisinin fotoğrafçısı Iggy Gomez'in haberinden sonra yayılmıştı. Polisler, Rocky'nin radyo frekanslarından haber alma ihtimaline karşı, soruşturma memurlarına karayolu ile ulaşmışlardı. Gomez ceset torbalarının fotoğraflarını çekmiş ve torba büyüklüklerine bakarak onların çocuk olma ihtimalini ortaya atmıştı.

Sonraları Van Jackson isimli başka bir muhabir cesedin morga iki parça halinde geldiğine dair bir haber almıştı. Ertesi gün Rocky'de çıkan haber ülkedeki tüm medyayı ayağa kaldırmıştı

Kardeşim ve ekibi kamu açıklamasını zorunlu görmemişlerdi. Basın sözcüsü her günü, soruşturmanın sürdüğüne dair bir iki satırlık açıklama ile geçiştiriyordu. Tutuklanan olmamıştı. Üst düzey bir yetkili, davanın medyada yer almayacağı sözü vermişti. Tabii bu gülünesi bir yorumdu. Otoritelerin açıklamalarından yoksun kalan medya, bu gibi durumlarda yapacağını yine yaptı. Davayı kendi yöntemlerine göre araştırdı. Sonuçta okurlar ve televizyon seyircileri kurbanın özel hayatı hakkında konuyla hiçbir ilgisi olmayan süslü detaylarla uyuşturuldular.

Hâlâ polisten dışarıya bilgi sızdırılmamıştı ve medya da bilgi yetersizliğinden dolayı bir iki hafta sonra olaya ilgisini kaybetti.

Lofton vakasını istediğim halde yazamamıştım. Her muhabirin aklını çelen türden bir hikâye idi aslında. Ama başta Jackson'la Laura için peşindeydi. Davanın ilk günlerinde, Jackson kardeşimin ağzından ufak da olsa herhangi bir şey alabilirsem ona söylememi istemişti. Denemedim bile. Hikâyeyi istiyordum ve Jackson'ı kendi kaynağımdan beslemeyecektim. Ocak sonuna doğru haber ortalıktan silinmek üzereyken harekete geçtim. Büyük bir hataydı.

Bir sabah, gazetenin editörü Glen'in ofisine uğrayıp Lofton davasını almak istediğimi söyledim. Benim ilgi alanımdı. Başlıkların ötesine geçip ona gerçek hikâyeyi getirecektim. Bu kardeşimin üstlendiği bir davaydı. Açıklama yapacağı tek kişi ben olabilirdim. Glenn'in tek derdi Post gazetesinde olmayan bir haber yaratmaktı. Görevi üstlenerek ofisten çıktım.

Hatam şuydu: Glen'e iş tamamdır garantisini kardeşimle konuşmadan vermiştim. Onunla Rocky'nin iki bina ötesinde öğle yemeği için sözleştik. Kardeşime görevimi anlattım.

"Sana yardım edemem Jack, boşuna uğraşma."

"Ne demek istiyorsun, bu senin davan!"

"Benim davam ama ne seninle ne de bu konuda yazmak isteyen başka bir kimse ile işbirliği yapmayacağım. Verilmesi gereken temel bilgileri verdim, hepsi bu kadar."

Bakışlarını kaçırdı. Onunla ters düşerseniz, yüzünüze bakmamak gibi insanı sinir eden bir alışkanlığı vardır. Küçükken bunu bana yaptığında üstüne atlayıp sırtım yumruklardım. Artık bunu yapamıyordum.

"Sean, bu iyi bir hikâye..."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim ve ne tür bir hikâye olduğu umurumda bile değil. Bu seferki çok kötü Jack, sürekli aklımda. Haberleri satmana da yardım etmeyeceğim."

"Hadi ama...Ben bir yazarım. Gazetenin satıp satmaması umurumda bile değil. Bu konuda neler hissettiğimi biliyorsun."

Bir an sustum ve bir sigara yaktım. İçmeyebilirdim aslında ama onu kızdırmak istedim.

"Burası sigara içilmeyen bölüm, Jack."

"Öyleyse tutukla beni. En azından birilerini tutuklamış olursun."

"Elde etmek istediğin şeyi alamadığında neden hemen lanet bir herife dönüşüyorsun?"

"Peki ya sen? Olayı açıklığa kavuşturamayacaksın, değil mi? O yüzden de başarısızlığını kurcalamamı istemiyorsun. Pes ediyorsun."

"Jack, adice suçlama ayaklarını bırak. İşe yaramayacağını biliyorsun."

Haklıydı, sonuç alamadım.

"Peki ne öyleyse? Bu küçük korku hikâyesini kendine mi saklamak istiyorsun?"

"Evet, öyle de diyebilirsin."

((

Arabada kollarımı kavuşturup oturdum. Kendimi sarıyor gibiydim, rahattı. Kardeşimi düşündükçe her şey iyice anlamsız gelmeye başlamıştı. Evet, Lofton vakasının üzerinde baskı yarattığını biliyordum ama kendi canına kıyacak kadar da değil. Hayır, Sean bunu yapmazdı.

"Kendi tabancasını mı kullanmış?"

Wexler aynadan bana baktı. Beni inceliyordu, kardeşimle aramda neler geçtiğini biliyor mu acaba, diye düşündüm.

"Evet." İşte o zaman anladım. Lofton vakası umurumda değildi. Bana söylenenler doğru olamazdı.

"Sean böyle bir şey yapmazdı."

St.Louis arkasına döndü.

"Ne demek bu?"

"O böyle bir şey yapmaz, hepsi bu."

"Bak Jack, o..."

"Sınıra dayandığı, yorulduğu falan palavra. İşini seviyordu, Riley'ye sor. Wex, onu en iyi sen tanırdın, sebebin bu olmadığını biliyorsun. Avlanmayı severdi. Hiçbir şeye değişmezdi. İstese şimdiye kadar çok daha tepelere çıkardı, ama istemedi. Şahsa Yönelik Suçlar Birimi'nde kaldı."

Wexler cevap vermedi. Boulder'a gelmiştik. Arabadaki sessizliğe yenik düşmüştüm. Sean hakkında bana anlatılanlar etkisini gösteriyordu. Kendimi yol kenarındaki biriken kar kadar kirli ve soğuk hissediyordum.

"Herhangi bir not filan bırakmış mı?" diye sordum.

"Bir not vardı, en azından biz onun bir not olduğunu düşündük."

St.Louis, Wexler'a haddinden fazla konuştuğunu belli eden bir bakış fırlattı.

"Ne yazıyordu peki?"

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Wexler, St.Louis'e aldırmadı.

"Mekânın dışında" dedi. Sonra "zamanın dışında" diye ekledi.

"Mekânın dışında, zamanın dışında. Bu şekilde mi yani?"

"Tıpkı böyle. Yazılmış tek şey buydu."

((

Riley'nin yüzündeki gülümseme belki üç saniye sürdü. Gülümseme, bir anda, Munch'un tablosundaki o dehşet dolu bakışla yer değiştirdi. İnsan beyni mucizevi bir bilgisayar. Kapıdaki üç yüze bakmak ve kocanızın eve dönmeyeceğini anlamak için üç saniye yeterli. IBM asla böylesini yapamayacak. Ağız anlaşılmaz bir sesin çıktığı korkunç bir kara deliğe dönüştü ve sonra şu kaçınılmaz sözcük çıktı.

"Hayır."

"Riley, birkaç dakika oturalım önce," dedi Wexler.

"Hayır! Tanrım! Hayır!"

"Riley..."

Kapana kısırlırmış bir hayvan gibi kapıdan kaçmaya çalıştı, sanki bizden kurtulursa bir şeylerin değişeceğine inanıyor gibiydi. İçeri girdiğimizde benim de haberi duyduğum anda yaptığım gibi, onu da koltuğa yığılmış bulduk. Dış dünyayla tüm bağlarını kopartmış gibiydi. Gözyaşları henüz akmaya başlıyordu. Büyük Köpek ve ben ayaktaydık. Korkaklar gibi suskunduk.

"Öldü mü?" diye sordu, cevabını bildiği halde.

Wexler başını salladı.

"Nasıl?"

Wexler, başını eğdi, bir an duraksadı. Önce bana, sonra yeniden Riley'ye baktı.

"Kendisi yaptı, Riley. Üzgünüm."

((

O da tıpkı benim gibi inanmadı. Wexler, olayı kendi yöntemiyle anlatınca, itiraz etmedi. İlk kez o an, gözyaşları içinde bana baktı. Yüzünde yalvaran bir ifade vardı. Aynı karabasani paylaşıyorduk; ben bir şey yapamaz mıydım acaba? Onu uyandıramaz mıydım? Şu karşımızda duran iki film karakterinin ne kadar yanıldıklarını söyleyemez miydim? Koltuğa yaklaştım, yanına oturdum ve ona sarıldım. Neler yapmam gerektiğini bilecek kadar çok görmüştüm bu sahneyi.

"Burada kalacağım. Ne kadar istersen," diye fısıldadım.

Cevap vermedi. Wexler'a döndü: "Nerede oldu?"

"Estes Parkı'nda, göl kenarında."

"Hayır, oraya gitmezdi; Ne işi varmış orada?"

"Bir telefon almış; baktığı davalardan biri hakkında birtakım bilgi almak için... Stanley'de kahvede buluşmak üzere sözleşmişler. Sonra göle gitmiş. Niye oraya gittiğini bilmiyoruz. Silah sesini duyan biri tarafından arabasında bulunmuş."

"Ne davası?" diye sordum.

"Bak Jack, ben bu..."

"Ne davası!" diye bağırdım, ses tonumun değişmesine aldırmadım. "Lofton davası, değil mi?"

Wexler başıyla onayladı, St.Louis başını sallayarak odadan çıktı.

"Kiminle buluşmuştu?"

"Hepsi bu kadar, Jack. Seninle bu konuya girmeyeceğiz."

"Ben onun kardeşiyim. Bu da karısı."

"Soruşturma sürüyor. Şüpheli noktalar arıyorsan da yok. Kendini öldürdü. Kendi silahını kullandı ve bir not bıraktı. Yapmamış olmasını isterdim ama yaptı."

İKİ

Colorado kışında kürekle mezar kazılırken toprak buz kitleleri şeklinde çıkar. Kardeşim, beraber büyüdüğümüz evden biraz öteye, Boulder'daki Green Mouth Mezarlığı'na gömüldü. Çocukluğumuzda Chautauqua Park'taki yaz kamplarına giderken geçerdik buradan. Bir kez olsun, mezar taşlarına bakıp bir gün sonumuzun burası olacağını düşünmezdik. Oysa şimdi Sean burada yatıyordu.

Green Mountain, mezarlığın üzerinde koca bir sunak gibi uzanıyordu. Riley de anne ve babasıyla oradaydı. Wexler, St. Louis, bir grup polis ve benim ya da Sean'un liseden beri görmediğimiz birkaç arkadaş da

cenazeye gelmişti. Resmi cenaze töreni yapılmamıştı. Denver'da görevli pek çok polis törene gelmemişti. İntiharın bulaşıcı olduğuna dair bir inanış vardı.

Babamla beraber, ön tarafta tabutu taşıyanlardan biri de bendim. Ortada Sean'un ekibinden iki polis, arkada da Wexler ve St.Louis vardı. St.Louis çok uzundu; Wexler ise kısacık. Tıpkı "Mutt ve Jeff gibi. Bu yüzden tabut hafif eğri duruyordu; garip görünüyor olmalıydı. Tabutu taşımaya çalışırken, içinde Sean'un olduğu düşüncesi aklımı karıştırdı.

((

O gün annelerle fazla konuşmadım. Yıllardır, kayda değer bir çift laf etmemiştik ve Sean'un ölümü bile aramızdaki buzların erimesini sağlayamamıştı. Yirmi yıl önce, kız kardeşimin ölümünden sonra bana karşı olan tavırları değişmişti. Sanki kazadan sağ kurtulan kişi olarak tüm şüpheler benim üzerimde kalmıştı. O zamandan beri yaptığım tüm seçimlerle onları hayal kırıklığına uğratmıştım. Yaptığım zorunlu tatil ziyaretleri dışında birbirimize yabancıydık. Bundan dolayı, ne onların bana, ne de benim onlara söyleyeceğimiz pek fazla bir şey yoktu. Riley'nin hıçkırıkları dışında limuzin Sean'un tabutu kadar sessizdi.

((

Cenazeden sonra iki hafta izin aldım. İki haftalık cenaze iznimle birleştirerek Rockies bölgesine doğru yola koyuldum. Dağlar benim için görkemini hiç kaybetmemişti. En hızlı iyileştiğim yer buralardı.

Yetmiş numaralı karayolundan batıya doğru giderek, Loveland Pass bölgesinden, Grand Junction tepelerinden geçtim. Yol tam üç gün sürdü. Aralarda bazen kayak yapmak, bazen de düşünmek için mola veriyordum. Grand Junction'ı geçtikten sonra güneye saptım ve ertesi gün Telluride'ye ulaştım. Tüm yol boyunca Chrokee'imi arazi vitesinde tuttum. Odalar daha ucuz olduğundan Silverton'da kaldım ve bir hafta boyunca her gün kayak yaptım. Gecelerimi odamda Jagermeister içerek ya da kaldığım otellerin şömine başında geçiriyordum. Kafamı boşaltabilmek için bedenimi yormaya çalışıyordum. Başaramadım. Sean hep aklımdaydı. Mekânın dışında, zamanın dışında. Bu son mesaj, aklımdan çıkarıp atamadığım bir bulmacaydı.

Bazı nedenlerden dolayı, kardeşimin yaptığı telefon konuşması onu yanıltmıştı. Onu öldürmüştü. Bu basit sonucun verdiği keder bir türlü azalmıyordu; gözlüklerimin arkasına gizlediğim yaşlar rüzgârda bıçak gibi kesilirken bile. Resmi açıklamayı daha fazla kurcalamadım, ama ne Wexler ne de St.Louis beni ikna edememişlerdi. Her geçen gün, Sean'un yaptığı şeyin dehşeti biraz daha inanılır, hatta kabul edilir hale geliyordu. Bir de Riley vardı tabii ki. İlk geceden sonra, bana Wexler ve St. Louis'in bile bilmediği bir şey söylemişti. Sean haftada bir psikologa gidiyordu. Şubenin ona sunduğu danışmanlık hizmetine rağmen o gizlice başka bir yere gidiyordu. Konumunun dedikodularla yıpratılmasını istememişti.

Lofton davasını yazmak istediğim sıralarda, o da terapistle görüşmeye başlamıştı. Belki de, davanın ona getirdiği sıkıntıları bana yansıtmamaya çalışmıştı. Böyle yaptığını düşünmek istedim ve dağlarda geçirdiğim süre içinde bu fikre tutunmaya çalıştım.

Oldukça sarhoş olduğum bir gece, aynanın önünde durup saçımı ve sakalımı Sean gibi tıraş etmeyi düşündüm. Tek yumurta ikiziydik -aynı ela gözler, açık kumral saçlar, ince uzun bir beden- ama çok kişi bunu fark etmezdi. Gerçi, farklı görünmeyi biz sağlamıştık. Sean lens takardı ve yıllardır ağırlık çalışmış olduğu için vücudu yapılydı. Ben gözlük takardım ve üniversiteden beri sakalım vardı, ayrıca liseden beri de spor yapmamıştım. Bir de yüzümde Breckenridge'deki kadının yüzünden kalma bir iz vardı; savaş yaram benim.

Sean liseden sonra askere gitmiş, sonra da polis olmuştu. Saçı her zaman kısacıktı. Mastır yapmıştı; çünkü bölümünde ilerlemek için buna ihtiyacı vardı. Ben ise, birkaç yıl boş gezdim; New York'ta ve Paris'te yaşadım, daha sonra tam gün üniversite ortamına girdim. Yazar olmak isterken gazeteciliğe bulaştım. Aklımın bir köşesinde, bu mesleğin geçici bir durak olduğunu düşünüyordum. Belki on yıl için, belki biraz daha fazla.

O gece otel odasındaki aynada kendime bakarken bunları düşündüm. Ama ne saçımı, ne de sakalımı kestim. Donmuş toprağın altında yatan Sean'u düşündüm, midem bir tuhaf oldu. Öldüğümde yakılmak istediğime karar verdim. Buzun altında kalmak istemiyordum.

Aklım en çok bıraktığı nota takılmıştı. Resmi kayıtlara göre olay şöyle olmuştu: Kardeşim Stanley Otel'i'nden ayrılıp Bear Çölü yakınındaki Estes Parkına doğru yola koyulmuştu. Resmi plakalı arabasını park edip motoru açık bırakmıştı. Arabanın içi sıcak olduğu için camlar buğulanmıştı. Sean elinde eldiven olduğu halde, elleriyle notu ön cama tersten yazmıştı. Böylece mesaj dışardan okunabiliyordu. Anne babasına, karısına ve ikiz kardeşine son sözü buydu demek:

Mekânın dışında, zamanın dışında.

Anlayamıyordum. Ne için zaman? Ne için yer? Umarsız bir sonuca varmıştı, ama bunu bizimle hiç paylaşmadı. Ne beni aradı, ne anneleri ne de Riley'yi. Biz mi ona ulaşmalıydık yoksa? Yolda tek başıma düşünürken bu sorunun cevabını bulmuştum aslında. O bize ulaşmalıydı. Denemeliydi. Böyle davranmayarak, onu kurtarma şansımızı yok etmişti. Yine bu yüzden, bizi üzüntü ve suçluluk duygularımızdan kurtarma şansını da bitirmişti. Üzüntümün büyük bir kısmı aslında kızgınlıktı. Bana bunu yaptığı için ikizime çok kızgındım.

Bir ölüye kin gütmek zordur. Sean'a duyduğum öfke de uzun süremezdi. Öfkemi yatıştırmanın tek yolu hikâyeden şüphelenmekti. Bir kısır döngü içindeydim: İnkâr etme, kabullenme, kızgınlık. İnkâr etme, kabullenme, kızgınlık.

Telluride'daki son günümde Wexler'i aradım. Sesimi duymaktan pek hoşlanmamıştı.

"Stanley'den gelip, ifade veren adamı buldunuz mu?"

"Hayır, Jack. Bir şey öğrenirsem seni ararım."

"Biliyorum. Ama aklımda hâlâ birkaç soru var. Senin yok mu?"

"Boş ver, Jack. Bunları artık geride bıraksan iyi olacak."

"Peki ya Özel Araştırma Birimi? Onlar da mı işin peşini bıraktı? Dava kapandı mı?"

"Öyle sayılır. Bu hafta onlarla konuşmadım."

"Peki sen neden hâlâ ifade verecek adamı bulmaya çalışıyorsun?"

"Benim de tıpkı senin gibi soracağım birkaç soru var. Yerine oturmamış bazı parçalar."

"Sean hakkında fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır, sadece her şeyi bir sıraya sokmak istiyorum. İfade verecek kişiden, eğer konuştularsa, neler konuştuklarını öğrenmek istiyorum. Lofton davası hâlâ kapanmadı, biliyorsun. Sean için bu olayı çözmek isterdim doğrusu."

Ondan söz ederken artık ilk adını kullanıyordu. Sean artık ekip dışıydı.

((

Ertesi pazartesi Rocky Mountain gazetesindeki işime döndüm. Gazeteye döndüğümde tüm bakışların bana çevrildiğini hissettim. Ama bu olağandışı bir şey değildi. Çoğu zaman her içeri girdiğimde beni izlediklerini düşünürdüm. Her muhabirin hayal ettiği türden bir havam vardı gazetede. Her gün haber peşinde koşmak, günlük haber yazmak zorunda değildim. Tüm Rocky Mountain bölgesinde dolanıp, yalnızca tek bir konu hakkında yazabilirdim. Cinayet. Herkes iyi bir cinayet öyküsünden hoşlanır. Bazı haftalar birinin vurulma öyküsünü, katili, kurbanını ve yollarının nasıl kesiştiğini anlatırdım. Bazı haftalar bir bar cinayeti, bazen de toplumsal bir cinayet. Alt ya da üst tabakadan, büyük ya da küçük hiç fark etmezdi. Kardeşim haklıydı. Doğru yazdığına sürece gazete iyi satış yapardı. Ve ben bu hikâyeyi anlatmalıyım.

Bilgisayarımın yanındaki masamda bir tomar birikmiş gazete vardı. Bunlar, hikâyelerimin ana kaynağıydı. Pueblo'dan Bozeman'a kadar günlük, haftalık ve aylık her gazeteye aboneydim. Kısa cinayet haberlerini uzun hikâyelere dönüştürmeme yardımcı oluyorlardı. Los Angeles, Miami ya da New York'taki kadar şiddet yoktu belki, ama burada da bir hayli malzeme vardı. Hiç malzeme sıkıntısı çekmezdim. Bir suç ya da dava hakkında daima ilginç bir şeyler arardım. İşim bu ilginç noktaları kullanmaktı.

Ama bu sabah hikâye yazacağım bir malzeme aramıyordum. Onun yerine Rocky'nin ve rakip gazete The Post'un eski sayılarını karıştırmaya başladım. İntihar haberleri çok ilginç olmadıkça gazetelerde yayınlanmazdı. Ama kardeşimin intiharı üzerine bir şeyler bulacağıma emindim.

Yanılmamıştım. Rocky büyük bir ihtimalle benden dolayı bir şey yayınlamamıştı. Ama The Post'ta Sean'un ölümünden bir gün sonra yayınlanmış bir haber buldum:

DENVER POLİS TEŞKİLATI (DPT) MÜFETTİŞİ MİLLİ PARK'TA CANINA KIYDI

Perşembe günü Rocky Mountain Milli Parkı'nda cesedi bulunan emekli Denver polisinin ölüm nedeninin intihar olduğu düşünülüyor. Ölü bulunan Dedektif McEvoy Denver Üniversitesi öğrencilerinden Theresa Lofton'ın cinayet soruşturmasını yürütmüştü.

Otuz dört yaşındaki Sean McEvoy, Estes Parkı'nın yanında, Bear Gölü'nün kıyısındaki boş araziye park edilmiş arabasında ölü bulundu.

Polisin öldüğü, sabaha karşı beş civarında silah sesini duyan park bekçilerinden biri tarafından fark edildi.

Park görevlileri polisin olayı soruşturmasını istedi ve Özel Araştırma Birimi olayı soruşturmaya başladı. Soruşturmayı yürüten Dedektif Robert Scaleri ilk bulguların intiharı doğruladığını belirtti.

Scaleri, olay yerinde bir not bulunduğunu söyledi ama içeriğini açıklamadı. McEvoy'un işle ilgili sorunları yanında, kişisel sorunlarını kimseyle paylaşmayışının bu intihara neden olabileceğini ekledi.

Evli ve çocuksuz olan McEvoy, doğup büyüdüğü yer olan Boulder'da yaşıyordu. On iki yıldır görevde olan McEvoy hızla yükselerek şehirdeki tüm şiddet olaylarından sorumlu olan Şahsa Yönelik Suçlar Birimi'ne atanmıştı.

McEvoy ekip amirliği yapmakta ve son olarak boğulmuş ve vücudu ikiye bölünmüş olan Lofton'm davasına bakmaktaydı.

Scalari, bulunan notta Lofton'la ilgili bir şeyler olup olmadığı hakkındaki soruları yanıtsız bıraktı.

Scalari, McEvoy'un kendisini öldürmek için niye Estes Park'ını seçtiğinin bilinmediğini, soruşturmanın devam ettiğini belirtti.

Haberi iki defa okudum. Yeni bir bilgi olmadığı halde beni haber tuhaf bir şekilde büyülemişti. Belki de Sean'un niye Estes parkına gittiğini tahmin ettiğimden, ya da en azından öyle sandığımdan dolayı. Nedenini düşünmek istemiyordum. Yazıyı kestim, bir dosyaya yerleştirdim, çekmeceye koydum.

Bilgisayarım biyledi ve ekrana bir mesaj geldi. Şehir editörü çağırıyordu. İşe geri dönmüştüm.

((

Greg Glenn'in ofisi gazete binasının arka kısmındaydı. Bir duvarı camdı. Hem muhabirlerin çalışmasını hem de sis olmadığı sürece dağ manzarasını seyrederdi.

Glenn iyi bir editördü. Bir hikâyenin iyi yazılmış olmasına her şeyden daha fazla önem verirdi. Editörlerin iki türü vardır. Birinci grup yalnızca bulgularla ilgilenir ve haber okunamaz hale gelene kadar içeri bulgularla doldurur. Diğer gruptaki editörlerse yalnızca sunuşa ve hikâyeye bakarlar. Glenn'in beni tutmasının nedeni iyi yazıyor olmamdı. İstedğim haberi seçip hazırlamam konusunda beni serbest bırakırdı. İşten ayrılacak olursa tüm bunların değişeceğinden emindim.

Glenn gibi "şehir" editörleri gazeteye kendi damgalarını vururlar. Eğer o ayrılırsa ben de muhtemelen küçük cinayet haberleri yazan basit bir muhabire dönerim.

Telefon konuşmasını bitirmesini beklerken masanın yanındaki koltuğa oturdum. Glenn benden beş yaş daha büyüktü. On sene önce Rocky'de çalışmaya başladığımda en parlak muhabirlerden biriydi. Tıpkı şu anda benim olduğum gibi. Zamanla yönetime kaydı. Şimdi işe her gün takım elbiseyle geliyor, vaktinin çoğunu telefon başında geçiriyordu. Üstelik merkez ofisten esen politik rüzgârlara karşı da çok tedbirliydi. Kırk yaşında, göbekli, evli, iki çocuklu, yüksek maaşlı biriydi artık. Ama yine de karısının istediği semtte ev alamamıştı. Ve tüm bunları bana, dört yıldan bu yana ilk kez birlikte dışarı çıktığımızda içtiği bir biranın üstüne anlatmıştı.

Glenn'in ofisinin bir duvarında son yedi günün gazetelerinin baş sayfaları asılı olurdu. Her gün yaptığı ilk iş, yedi günlük olan sayfayı çıkartıp yerine yenisini asmak olurdu. Sanırım, bunu haberleri devamlı izlemek ve konularımızı takip edebilmek için yapıyordu. Belki de sadece kendisine iş başında olduğunu hatırlatmak istiyordu. Glenn telefonu kapattı ve yüzüme baktı.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi. "Kardeşin için çok üzgün olduğumu bir kez daha belirtmek isterim. Hâlâ zamana ihtiyacın varsa, sorun değil. Hallederiz."

"Teşekkürler, ama işe geri dönmek istiyorum."

Başını salladı, ama çıkmamı da istemedi. Ekleyeceği bir şeyler olmalıydı,

"Peki o zaman, işe geri dönelim. Hatırladığım kadarıyla o olay olduğunda yeni bir proje arıyordun. Yeniden çalışmaya karar verdiğine göre seni meşgul edecek bir şey bulma zamanı."

İşte o anda bir sonraki projemi anlamıştım. Aslında aklımdaydı ama Glenn sorana kadar su yüzüne çıkmamıştı.

"Kardeşim hakkında yazacağım."

Bu, Glenn'in duymayı istediği cevaptı sanırım. İlk andan itibaren haber dikkatini çekmişti, ama elbette yüzüme karşı bu işi benim almamı istediğini söylemezdi. Kendiliğinden geleceğini biliyordu. O, sadece kapıyı aralayacak soruyu sormuştu.

Evet, oltaya gelmişim işte. O andan itibaren tüm hayatım değişti. Tek cümleyle, Glenn'e bu işi istediğimi söylediğim andan itibaren. O zamana kadar, ölüm hakkında bir şeyler bildiğimi sanırdım. Oysa hiçbir şey bilmiyordum.

ÜÇ

William Gladden'in gözlerinin önünden, mutlu yüzler akıp geçiyordu. Abur cubur satan yiyecek içecek makineleri gibi. İstediyini seç. Hoşuna gitmedi mi? Başkası gelir. Şu kız olur mu?

Ancak bu sefer hiçbirisi olmadı. Üstelik anne babalar çok yakındaydı. Oysa o, anne babaların biricik çocuklarını yalnız bırakıp uzaklaştıkları anı kolluyordu.

Gladden, Santa Monica Rıhtımı'ndaki altı karıncayı severdi. Orijinal olduğundan değil. Gördüğü filmleri ya da çocukken en iyi arkadaşıyla Sarasota Country Panayırı'nda geçirdiği günleri hatırlattığından değil. Atlı karıncaya binen çocuklardan, masumiyetlerinden ve yüzlerdeki, o saf mutluluğa kendini bırakma ifadesinden dolayı. Phoenix'ten ayrıldığından beri buraya gelip gidiyordu. Her gün. Planladığı şeyi uygulamak biraz vakit alabilirdi, ama er geç görevini yerine getirecekti.

Önünden geçen renk cümbüşüne bakarken aklı eskilere gitti. En iyi dostunu hatırladı. Siyah karanlık dolabı hatırladı. Işığa yakındı, havaya yakındı. Kendisine doğru yaklaşan ayakları görebiliyordu. Her adımı. Daha büyük ve uzun olmayı istedi. O zaman üst rafa ulaşabilirdi. Eğer ulaşabilseydi, en iyi dostuna güzel bir sürpriz yapabilirdi.

Gladden kendine geldi. Etrafa bakındı. Atıklarınca durmuştu, inen çocuklar anne babalarına doğru ilerliyordu. Öteki tarafta atıklarınca binmeyi bekleyen yeni bir grup vardı. Pürüzsüz koyu tenli, siyah saçlı bir kız aradı, bulamadı. Sonra, biletleri toplayan kadının kendisine baktığını gördü. Gözlerini kaçırdı. Çantasının askılarını düzeltti. Fotoğraf makinesinin ve kitapların ağırlığıyla çantası sarkmıştı. Bir dahaki sefere kitaplarını arabada bırakmalıydı. Atıklarınca son bir kez baktı. Rıhtıma çıkan kapılardan birine yöneldi.

Arabaya girdiğinde, dönüp kadına baktı. Çocuklar tahta atlara koşarken çığlıklar atıyorlardı. Bazılarının yanında anne babası vardı; bazıları yalnızdı. Biletleri toplayan kadın onu unutmuştu bile. Güvendeydi.

DÖRT

Kütüphaneden içeri girdiğimde, Laura Prine başını kaldırıp bana baktı ve gülümsedi. Gelirken, onu orada bulmayı ümit ediyordum. Başka bir masanın önünde duran boş bir sandalye çekip yanına oturdum. Bu, Rocky kütüphanesinde yavaş bir hareket gibi göründü.

"Sık geliyorsun, bunun uzun süreli olacağını biliyorum artık," dedi sevinçle.

Yazılarımın ön çalışmaları sırasında yaptığım uzun araştırmaları kastediyordu. Hazırladığım pek çok haber hakkında daha önce yazılanları ve nerede yazıldıklarını bilmek isterdim.

"Üzgünüm," dedim sahte bir pişmanlıkla. "Bu seferki, gününün tümünü Lex ve Nex'le geçirmene neden olabilir."

"Tabii eğer aradığın şeye ulaşabilirsem. Ne istiyorsun?"

Laurie çekiciliğini vurgulamayan bir kadındı. Her zaman örgülü olan koyu renk saçları, metal çerçeveli gözlüklerinin arkasından bakan kahverengi gözleri ve hiç boyamadığı dolgun dudakları vardı.

Önüne sarı renkte bir 'bloknot' çekti, kalemini eline aldı. Artık istediğim bilgilerin listesini yapmaya hazırды. Lexis ve Nexis ülkedeki tanınmış ve az bilinen gazetelerin dökümünü tutan bilgi dosyalarıydı. Belli bir konu ya da haberle ilgili yazıları arıyorsanız, Lexis ve Nexis ağı başlangıç için idealdi. "Polis intiharları," dedim, "Bu konuda bulabileceğin her şeyi öğrenmek istiyorum."

Yüzü asıldı. Kişisel nedenlerden dolayı burada olduğumdan şüphelenmişti. Bilgisayarın kullanımı pahalıydı ve şirket, kişisel bilgi taramasını kesinlikle yasaklamıştı. "Telaşlanma, haber üstünde çalışıyorum. Glenn az önce bu işi onayladı."

Başıyla onayladı ama bana inanıp inanmadığından emin olamadım. Glenn'e soracağını düşündüm. Gözlerini yeniden bloknota çevirmişti.

"Polis intihar oranları, bunların diğer meslek grupları ve genel nüfusla karşılaştırıldığı tablolar, resmi istatistikler, bu konu üzerinde çalışmış şirketlerin isimleri gibi şeyler. Bir de anekdotlar."

"Anekdotlar mı?"

"Evet. Şu anda gösterimde olan ve polis intiharlarını konu alan video klipler mesela. Beş senelik tarama yapalım. Bazı örnekler arıyorum."

"Tıpkı senin..." Kadın söylemek üzere olduğu şeyi fark etti, sustu.

"Evet, tıpkı kardeşim gibi."

"Çok yazık oldu." Daha fazlasını söyleyemedi. Aramızdaki sessizliğe bir süre izin verdim, daha sonra araştırmamın ne kadar süreceğini sordum. Günlük haber yazmak zorunda olmadığım için pek öncelikli değildim.

"Uzun bir şey değil aslında. Biraz zaman harcayacağım, bir de biliyorsun, günlük haber için gelenler sıkıştırabilir. Bu akşam üstüne ne dersin?"

"Harika."

Gazeteye döndüğümde saat on bir buçuk olmuştu. Yapmam gereken şey için zamanlama çok uygundu. Masamdaki telefonda Skipper'ı aradım.

"Selam, bir süre polis merkezinde olacak mısın?"

"Ne zaman?"

"Öğle yemeği boyunca. Bir şeye ihtiyacım var da..."

"Hay Allah! Tamam. Peki ne zaman döneceksin?"

"Bugün. Görüşürüz."

Telefonu kapattım, paltomu giyip gazete binasından çıktım. İki blok aşağı yürüdüm ve basın kartımı gösterip polis amirliğine girdim. Özel Araştırma Birimi'nin ofislerinin bulunduğu dördüncü kata geldim.

"Bir sorum var," dedi Dedektif Sculari, anlattıklarımı dinledikten sonra. "Karşıma bir kardeş olarak mı, yoksa bir muhabir olarak mı geldin?"

"İkisi de."

"Otur o zaman."

Sculari masanın üzerinden eğildi. Belki de, tepesindeki keli örtmek için saçını şekilden şekle sokarak gösterdiği son derece şaşırtıcı çabayı takdir etmemi bekliyordu.

"Bak, Jack," dedi. "Bu konuda bir sorunuz var."

"Ne sorunu?"

"Bak, eğer bana bir kardeş olarak gelip ne olduğunu öğrenmek isteseydin, belki de sana bildiklerimi anlatırdım. Ama sana söylediklerim "Rocky Mountain"da yayınlanacaksa, iş değişir. Olanları anlatarak gazetelerin satılmasını destek olmayı düşünmeyecek kadar saygım var Sean'a benim. Senin saygın yoksa bile..."

Dört masanın bulunduğu küçük ofiste yalnızdık. Sculari'nin sözleri beni kızdırdı, ama öfkemi yuttum. Başımdaki gür, sağlıklı saçları görebileceği şekilde, ona doğru eğildim.

"Sana bir soru sormama izin ver, Dedektif Sculari. Kardeşim öldürüldü mü?"

"Hayır, öldürülmedi."

"İntihar olduğundan eminsen, öyle mi?"

"Doğru."

"Ve dava kapandı, öyle mi?"

"Evet öyle."

Geriyeye çekildim.

"O zaman, bu beni gerçekten rahatsız ediyor."

"Neden?"

"Çünkü iki taraflı oynuyorsun. Bir yandan dava kapandı diyorsun, öte yandan kayıtları incelememe izin vermiyorsun. Eğer dava kapandıysa, dosyalara bakabilmeliyim çünkü o benim kardeşim. Ve eğer dava kapandıysa, bir muhabir olarak dosyaları inceleyerek soruşturmayı tehlikeye atmam gibi bir şey söz konusu olamaz."

Bir süre söylediklerimi sindirmesini bekledim.

"İşte bu yüzden," diye devam ettim, "Senin mantığına göre bu kayıtları incelemenin hiçbir sakıncası olmamalı."

Sculari bana baktı. Yüzünden taşan öfkeyi görebiliyordum.

"Dinle Jack, bu dosyada bilinmemesi gereken şeyler var, yayınlanmaları söz konusu bile olamaz."

"Sanırım buna ben karar verebilirim, Dedektif Sculari. O benim kardeşimdi. İki kardeşim. Ona saygısızlık etmem. Kendim için birtakım açıklamalar bulmaya çalışıyorum. Tamam mı?"

Uzunca bir süre birbirimize bakarak oturduk. Şimdi konuşma sırası ondaydı.

"Sana yardımcı olamam," dedi sonunda. "İstesem de olamam. Konu kapandı, dava kapandı. Dosya kayıtlara girdi. İstersen gidip bakabilirsin."

Ayağa kalktım.

"Bunu bana konuşmanın başında söylediğin için teşekkürler."

Başka bir şey söylemeden dışarı çıktım. Sculari'nin beni geri çevireceğini tahmin etmeliydim. Ona gitmiştim çünkü dosyanın yerini öğrenme şansım olup olmadığını bilmek istiyordum.

Polislerin kullandığı merdivenden aşağıya indim. Bölümün idare amirliği ofisine girdim. Saat on ikiyi çeyrek geçiyordu; bu yüzden girişteki masa boştu. Orayı geçip kapıyı çaldım ve içeri girmemi söyleyen bir ses duydum. Yüzbaşı Forest Grolon masasında oturmaktaydı. Öyle iri yarı bir adamdı ki, normal boyutlardaki masası adeta bir çocuk sırası gibi görünüyordu. Kafası kazanmıştı. Elimi sıkmak için ayağa kalktığı anda, 1.90'lık vücuduyla üzerime yürüdüğünü hissettim.

Elini sıktım ve gülümsedim. Altı yıl önce henüz acemi bir muhabirken, benim haber kaynağımdı. O zamandan beri, ikimiz de terfi etmiştik.

"Jack, nasılsın? Yeni mi döndün yoksa?"

"Evet, izinliydim. Şimdi iyiyim."

Kardeşimden laf açılmadı. Gronlon cenazeye katılan az sayıdaki polislerden biriydi, bu davranışı da onun hislerini açıklıyordu. Tekrar yerine oturdu, ben de masanın yanındaki sandalyeye geçtim.

Gronlon'un görevi şehirdeki asayişli sağlamaktan bir hayli uzaktı. Yıllık bütçe, eğitim gibi işlerden sorumluydu. İşten çıkarmaktan da. Polis işiyle bir ilgisi yoktu, ama aslında bu onun planının bir parçasıydı. Günün birinde polis şefi olmak istiyordu ve zamanı geldiğinde bu işe uygun en iyi aday o olmalıydı. Geniş çapta, her türlü deneyimden yanaydı. Planın bir parçası da, yerel basınla iyi ilişkiler kurmaktı. Zamanı geldiğinde hakkında yazacağım olumlu bir yazı için bana güveni tamdı. Aynı şekilde, ben de bazı konularda ona güveniyordum.

"Öğle yemeğinde neler kaçırıyorum," dedi boğuk bir sesle, bu da aslında oyunumuzun bir parçasıydı. Pek fazla insanın bizi beraber görmemesi için, buluşmalarımızı öğle molasında yapardık.

"Yemeği kaçırmıyorsun, sadece biraz gecikeceksin," dedim. "Kardeşimin dosyasını görmek istiyorum. Sculari bana dosyanın fişlenmek üzere gönderildiğini söyledi. Düşündüm de, belki sen onu aradan çekip çıkartabilirsin. Ben de çabucak bir göz atarım."

"Niyetin nedir, Jack? Niye bu işe burnunu sokuyorsun?"

"Yalnızca bakmak istiyorum, Yüzbaşı. Alıntı falan yapmayacağım, yalnızca dosyayı görmek istiyorum. Mikrofilm biriminde çalışanlar yemekten dönmeden işimi bitiririm. Aramızda kalır, kimse öğrenmez. Söz, bu iyiliğini unutmayacağım."

On dakika sonra, dosya elimdeydi. İncecik bir dosyaydı. Nedense, daha kalın, daha ağır bir dosya beklemiştim. Sanki ölümün sıradışılığı ile dosya kalınlığı arasında bir ilişki varmış gibi.

Dosyada, üzerinde "Fotoğraflar" yazılı bir zarf vardı. Açmadan bir kenara bıraktım. Otopsi raporunun yanı sıra zımbalanmış standart raporlar da vardı.

O kadar çok otopsi raporu incelemiştim ki, artık, baştaki uzun uzadıya yazılmış doku, organ tasvirleri ve genel tanımlamaları atlayabileceğimi biliyordum. Asıl önemli kısım, sonuçların yazıldığı son sayfalardı. Ama şaşırtıcı bir şey yoktu. Ölüm nedeni başındaki silah yarasıydı. İntihar sözcüğü yuvarlak içine alınmıştı. Kan testlerinin sonucunda, vücudunda bir iki doz öksürük şurubu dışında başka yabancı maddeye ya da uyuşturucuya rastlanmamıştı. Sonuç olarak, kardeşim silahı ağızına yerleştirdiğinde, bilinci tamamen yerindeydi.

Analiz raporunda SPK kısaltmasıyla bir bölüm daha vardı, bunun anlamının silah patlaması kalıntısı demek olduğunu biliyordum. Kurbanın deri eldivenlerinin incelenmesi sonucunda, sağ eldivende barut izi bulunmuş, böylece kardeşimin ateş ederken sağ elini kullandığı anlaşılmıştı. SPK ve gaz yanık izine kurbanın boğazında da rastlanmıştı. Sonuç olarak, silah ateş aldığı anda, namı Sean'un ağızının içindeydi.

Zarfta bir de tanık ifadesi vardı. Bu ifade Bear Gölü'nün olduğu parkın bekçisi Stephen Pena'ya aitti.

"Tanık bekçi kulübe sindeyken park alanını görmediğini belirtti. Saat 16:58'de, deneyimlerine dayanarak silah sesi olduğunu sandığı bir ses duydu. Avlanma yasağı ihlalinden şüphelenerek dışarı çıktı, sesin geldiği yöne gitti. Park yerinde yalnızca bir araç vardı ve camlar buğulu olmasına rağmen kurbanın şoför koltuğuna yığılmış olduğu görülyordu. Tanık otomobile koştu, ancak kapılar kilitli olduğu için kapıyı açamadı. Buğulu camdan içeriye dikkatlice baktığında, kurbanın başından almış olduğu ağır yara sonucu ölmüş olduğuna karar verdi. Tanık hemen kulübeye koşarak amirlerine ve yetkililere durumu bildirdi. Daha sonra yeniden aracın yanına giderek polisin gelmesini bekledi.

Tanık, silah sesini duyduktan beş saniye sonra, kurbanın arabasının görüş alanına girdiğini belirtti. Araba en yakın bina veya ağaçlıktan yaklaşık 50 metre uzağa park edilmişti. Kendisi gidene kadar birinin arabadan çıkmış olmasının mümkün olmadığını da ifadesine ekledi."

Tanık ifadesini aldığım yere koydum ve diğer raporlara göz gezdirdim. Dava raporu başlıklı bir dosyada, kardeşimin son gün yaptıklarının ayrıntılı özeti vardı. 7:30'da iş başındaydı, öğle yemeğini Wexler'la yemişti ve saat 14:00'de Stanley'deki buluşması için çıkmıştı. Ne Wexler'a ne de başkasına, kiminle buluşacağını söylememişti.

Müfettişlerin, Sean'un, Stanley'deki buluşmasıyla ilgili bilgi edinme çabaları sonuçsuz kalmıştı. Görüşükleri garson kızlar ve diğer otel çalışanlarından hiçbiri Sean'u hatırlamıyordu.

Bulduğum başka bir rapor, Sculari'nin Sean'un psikoloğuyla yaptığı görüşmenin özeti idi. Riley, bir şekilde, Sean'un Denver'da bir terapistte gittiğini öğrenmişti. Sculari'nin raporuna göre, Dr. Colin Dorschner, Sean'un işten kaynaklanan bir depresyon geçirmekte olduğunu söylemişti. Lofton davasındaki başarısızlığın, bu depresyonun nedeni olduğu sanılmaktaydı. Raporda, Sculari'nin kardeşimin intihara eğilimli olup olmadığını sorduğuna dair bir ifade yoktu. Belki de bu soruyu hiç sormamıştı.

Zarftaki son rapor Sculari'nin yazdığı özet ve sonuç raporlarıydı.

Elimizdeki kanıtlara ve tanığın resmi ifadesine göre, Dedektif Sean McEvoy'un, arabasının buğulu camına yazdığı mesajın hemen ardından kendini vurması nedeniyle öldüğü tespit edilmiştir. İş arkadaşları, eşi ve psikologunun ifadelerine dayanarak, McEvoy'un ağır duygusal baskı altında olduğu saptanmıştır. Bunun 19 aralıkta işlenen Theresa Lofton cinayetinin (dava no. 832) başarısız takibinden kaynaklandığı sanılmaktadır; bu stres, sonunda kendi hayatına son vermesine yol açacak kadar yoğunlaşmıştır. Psikolojik danışmanımız Dr. Armand Griggs, kendisiyle yapılan görüşmede "mekânın dışında, zamanın dışında" mesajının kurbanın içinde bulunduğu ruh durumuna uyan bir veda notu niteliğini taşıdığını belirtmiştir.

Şu an için elimizde, olayın intihar olduğuna dair inancımızla çelişen hiçbir ipucu yoktur.

Teslim no: 2/24/1/0 RSJ D-II)

Raporları yeniden bir araya getirdiğimde, bakmadığım bir şey olduğunu fark etmiştim: Fotoğraflar.

Grolon bir sandviç almak üzere kantine gitmişti. Ofisinde yalnızdım. Fotoğraflara bakıp bakmamak kararsızlığı içinde bir beş dakika geçirdim. Bakarsam bunların kafamda kardeşimin son görüntüsü olarak kalacağını biliyordum ve bunu istemiyordum. Ancak aklımdaki son şüphe izlerini yok etmek için onlara bakmak zorunda olduğumu hissettim.

Kararımdan dönmek için zarfı çabucak açtım. 8x10 cm. boyutunda renkli fotoğraflardı bunlar. Önce kardeşimin beyaz Chevrolet'si, sonra arabanın ön camının dışından yakın plan çekimler. Buhar azalmaya başladığı için camdaki mesaj zorlukla okunuyordu. Ama mesaj oradaydı işte. Camın arkasından Sean'u da görebiliyordum. Diğer fotoğrafa da baktım. Şimdi arabanın içinde onunla beraberdim. Fotoğraf Ön koltuktan çekilmiş olduğu için tüm vücudunu görebiliyordum. Kan, kalın bir kolye gibi boynundan dolanmış ve oradan sırtına doğru bir yol çizmişti. Kalın kar montunun önü açıktı. Silah, sağ kasiğinin yanında, koltukta duruyordu.

Kalan fotoğraflar, farklı açılardan çekilmiş yakın plan fotoğraflarıydı. Fotoğraflar, üzerimde yaratacağını sandığım etkiyi yaratmamıştı. Yapay ışıklandırma, kardeşimi insanlıktan çıkartmıştı. Bir vitrin mankenine benziyordu. Sean gerçekten de kendi hayatına son vermişti. Kendimi buna bir kez daha ikna ettim. İçimde gizli bir umutla buraya gelmişim, ama artık o da yok olmuştu.

Tam o sırada Grolon içeri geldi. Meraklı gözlerle bana baktı. Ayağa kalktım ve dosyayı masasının üzerine bıraktım. Kahverengi kese kâğıdını açtı ve yumurtalı sandviçini çıkarttı.

"İyi misin?"

"İyiyim."

"Yarisini ister misin?"

"Hayır."

"Eee, neler hissediyorsun?"

Soru karşısında gülümsedim, çünkü ben de başkalarına aynı soruyu defalarca sormuştum. O ise suratını asmıştı.

"Şunu görüyor musun?" diye sordum, yüzümdeki yara izini göstererek. "Bir zamanlar, bu soruyu sorduğum için yüzümde patlayan bir tokattan kaldı bu iz."

"Üzgünüm."

"Üzülme, ben üzülmemiştim."

BEŞ

Kardeşimin dosyasını inceledikten sonra, şimdi de Theresa Lofton davasının ayrıntılarını öğrenmek istiyordum. Eğer kardeşimle ilgili bir şey yazacaksam, onun bildiklerini bilmek zorundaydım. Ama bu sefer, Grolon yardım edemezdi. Gündemdeki cinayet dosyaları kilit altındaydı ve Lofton dosyasını bana vermek, Grolon için fazlasıyla riskli bir olaydı.

Polislerin genelde toplandıkları salonda, Wexler'i bulamayınca, doğruca Satire'a gittim. Burası, polislerin yemek ve bir şeyler içmek için sık sık uğradıkları restoranlardan biriydi. Wexler, arka masalardan birinde oturuyordu. Tek problem, yanında St.Louis'in olmasıydı. Beni fark etmediler. Wexler'i yalnız yakaladığım bir anda konuşmanın daha doğru olduğunu düşünerek oradan çıkmaya karar verdim. Ama tam o sırada Wexler'la göz göze geldik. Onlara doğru ilerledim. Tabaklarındaki ketçap kalıntısı, yemeğin bitmiş olduğunu gösteriyordu. Wexler'in önünde dondurma vardı.

"Kimler varmış burada," dedi Wexler dostça.

St.Louis'in yanındaki geniş koltuğa geçti, böylece konuşurken Wexler'in yüzüne bakabilecektim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu St.Louis, oturmama itiraz edencesine.

"Haber işi," dedim. "Nasıl gidiyor?"

"Cevap verme," dedi aceleyle St.Louis, Wexler'a dönüp. "Elde edemeyeceği bir şeyler istiyor."

"Evet, tabii ki," dedim. "Yeni bir şey buldunuz mu?"

"Yeni bir şey yok, Jack," dedi Wexler. Büyük Köpeğin tahmini doğru mu? Elde edemeyeceğin bir şey için mi buradasın?"

Bu oyun, tıpkı dans etmek gibiydi. Dostça atılan küçük adımlar, aslında direkt soru sormadan bilginin özüne ulaşmak içindi. Bu şekilde defalarca dans etmişim ve oldukça başarılı sayılırdım. Bunu yapabilmek kurnazlık gerektirirdi. Tıpkı, lise basketbol takımında üçlü antrenman yapmak gibi. Gözünü toptan ayırma ve aynı anda diğer iki oyuncuyu da kolla. Ben daima kurnaz oyuncuydum. Sean güç göstermeyi severdi. Kişiliklerimizi birer spor dalıyla özetlemek gerekirse, o futboldu, ben basketbol.

"Tam olarak değil," dedim. "Sadece yeniden işimin başına döndüm beyler."

"Ah, tamam. Anlaşıldı. Ayağımızı denk alalım."

St.Louis'in söylediklerine aldırmadan Wexler'a döndüm. "Lofton davasında bir gelişme var mı?"

"Şu anda bir muhabir olarak mı karşımdasın, Jack?" diye sordu Wexler.

"Yalnızca seninle konuşuyorum, Wexler. Evet, bir muhabir olarak."

"Öyleyse, Lofton hakkında yorum yok."

"Bunun anlamı, bir gelişme yok demek oluyor."

"Yorum yok dedim."

"Bak, elinizde ne olduğunu bilmek istiyorum. Dava neredeyse üç aydır sürüyor. Çoktan gönderilmediyse bile, olay dosyası çok yakında çözülememiş olaylar dolabına gönderilecek. Yalnızca dosyayı görmek istiyorum. Sean'u bu kadar uğraştıran şeyin ne olduğunu öğrenmeliyim."

"Unuttuğun bir şey var. Kardeşin intihar etti ve dava kapandı. Lofton davasında onu uğraştıran şeyin de bir önemi yok artık. Ayrıca, kardeşinin intiharıyla bu dava arasında bir ilişki olup olmadığı da bilinmiyor. Asla da öğrenemeyeceğiz."

"Bırak bu lafları. Az önce Sean'un dosyasına baktım. Her şey ortada. Sean bu olay yüzünden perişan oldu. Bir psikologa gidiyordu ve tüm zamanını bu işe vermişti. O yüzden, asla öğrenemeyeceğiz deme bana."

"Bak delikanlı, biz..."

"Sean'la da böyle mi konuşuyordun?"

"Nasıl?"

"Delikanlı... ona hiç delikanlı demiş miydin?"

Wexler'in kafası karışmıştı.

"Hayır."

"Öyleyse, bana da delikanlı deme!"

Teslim oldum dercesine ellerini havaya kaldırdı.

"Neden dosyayı göremiyorum? Siz zaten sonuca ulaşamayacaksınız."

"Kim demiş?"

"Ben diyorum. Davadan korkuyorsunuz. Sean'a olanları gördünüz, aynı şeyin sizin başınıza gelmesini istemiyorsunuz. O yüzden de, dosya bir yerde bir çekmeceye tıklandı. Eminim, tozlanmış bile."

"Biliyor musun, Jack, eğer Sean'un kardeşi olmasaydın, seni çoktan buradan attırmıştım. Beni kızdırmaya başladın ve kızdırılmaktan hiç mi hiç hoşlanmam."

"Öyle mi? Bir de benim hissettiklerimi düşünsene. Ben onun kardeşiydim ve bu yüzden olayın içindeyim."

St.Louis küçümser bir tavırla güldü.

"Hey, Büyük Köpek, senin dışarı çıkıp birkaç yangın musluğuna işemen gerekmiyor mu?"

Wexler güçlükle kahkahasını bastırdı. St.Louis'in suratı kıpkırmızı olmuştu.

"Bak küçük serseri..."

"Sen beni..."

"Tamam tamam," diyerek Wexler araya girdi. "Yeter. Dinle Ray, neden dışarı çıkıp bir sigara içmiyorsun? Bırak Jack'le ben konuşayım, sonra gelirim."

St.Louis'in kalkıp gitmesi için yana çekildim. Giderken bana buz gibi bir bakış fırlattı. Tekrar yerime yerleştim.

"İçkini bitir, Wex. Masada bir şey yokmuş gibi davranmana gerek yok."

Wexler sırttı ve içkisinden bir yudum aldı.

"İkiz olun ya da olmayın, kardeşine çok benziyorsun. Kolay vazgeçmiyorsun. Şu sakalından ve dağınık saçlarından kurtulsan, onun yerini alabilirsin. Tabii, şu yara izini de halletmen lazım."

"Peki ya dosya?"

"Ne olmuş dosyaya?"

"Bana onu göstermelisin, Sean'a borcun var."

"Ne demek istediğini anlamıyorum, Jack."

"Evet, anlamıyorsun. O dosyayı tam olarak incelemeyen bu işin ucunu bırakmayacağım. Sadece neler olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Aynı zamanda haberini de yazmaya çalışıyorsun."

"Yazmak benim için sende alkolün yarattığı etkiden farksız. Ancak yazarsam anlayabilirim. Ondan sonra davayı kapatırım. Tüm istediğim bu."

Wexler başını çevirdi, garson kızın bıraktığı hesabı ödedi. İçkisini bitirdi ve yerinden kalktı. Ayakta durup yüzüme baktı. İçkinin keskin kokusu yüzüme çarptı.

"Ofisime gel," dedi. "Sana bir saat veriyorum."

Yanlışlık olmasın diye işaret parmağını kaldırdı ve tekrarladı. "Bir saat."

((

Polislerin ekip odasında kardeşimin kullandığı masaya oturdum. Bu masayı kullanan yoktu. Belki de artık uğursuzluk getiren bir masaydı. Wexler dosyaların olduğu dolabın önünde duruyor, açık bir çekmeceyi karıştırıyordu. St.Louis ortalıkta görünmüyordu. Sonunda, Wexler çekmecedeki çıkarttığı iki kalın dosyayla yanıma geldi. Dosyaları önüme bıraktı.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hepsi bu kadar. Bir saatin var."

"Hadi ama, burada en az on santim kalınlıkta dosyalar var. Eve götürsem de..."

"Tıpkı kardeşin gibisin demiştin. Bir saat, McEvoy. Saatini ayarla, çünkü bu dosyalar bir saat içinde yeniden çekmecedeki olacaklar. Elli dokuz dakikaya ayarlasan daha iyi. Vaktini boşa harcıyorsun."

Tartışmaya son verdim ve üstteki dosyayı açtım.

Theresa Lofton öğretmenlik diploması almak için üniversiteye kayıt yaptırmış genç ve güzel bir kadındı.

Okuldaki ilk yılıydı ve kampüsteki yatakhane kalıyordu. Tam gün okula gidiyordu. Ayrıca üniversite'ye ait, evli çiftlerin kaldığı kampüste part-time çalışmaktaydı. Noel tatili dolayısıyla okulun kapanmasından sonraki çarşamba günü, kampus yakınlarında bir yerden kaçırıldığı sanılıyordu. Öğrencilerin büyük bir çoğunluğu zaten tatile gitmişti. Theresa'nın hâlâ Denver'da olmasının iki nedeni vardı. Birincisi çalıştığı yer, ikincisi arabasındaki bir arıza. Yola çıkabilmek için eski Beetle'ına yeni debriyaj takılmasını bekliyordu.

Oda arkadaşı ve tüm diğer arkadaşları kendisinden önce tatile çıktığı için kaçırılma olayı ihbar edilmemişti. Ortadan kaybolduğunu kimse bilmiyordu. Perşembe sabahı işe gitmeyince, müdürü Theresa'nın Montana'daki evine erken gittiğini düşünmüştü. Özellikle finallerden sonra, bir öğrencinin işten böyle kaytarması ilk defa olan bir şey değildi. O yüzden, müdür herhangi bir soruşturma yapmadığı gibi, yetkililere de haber vermedi.

Theresa'nın cesedi, cuma sabahı Washington Parkı'nda bulundu. Hakkında bilinen son şey, çarşamba günü öğle vakti, üniversitenin araba tamircisini arayıp -tamirci çocuk telefonda sesler duyduğunu söylemişti- arabasının hazır olduğunu öğrendiğiydi. Theresa iş çıkışında önce bankaya uğrayacağını, sonra da arabasını almaya geleceğini söylemişti. İkisini de yapmadı.

Öğle vakti, kreşin müdürüyle vedalaştıktan sonra kapıdan çıktı. Bundan sonra kimse onu canlı olarak görmedi. Katil dışında elbette.

Davanın Sean'u nasıl etkileyip ona nasıl bir sorumluluk yüklediğini anlamam için, dosyadaki fotoğraflara bakmam yeterliydi. Bunlar cinayet öncesi ve sonrasının fotoğraflarıydı. Lise yıllığından alındığını düşündüğüm bir portre fotoğrafı; önünde koca bir geleceğin uzandığı pırıl pırıl bir yüz. Dalgalı siyah saçlar ve kristal mavis gözler. Bir de, şortlu, gündelik bir fotoğraf vardı. Arabadan çıkardığı bir kutuyu taşıırken gülüyordu. Güneşten yanmış olan incecik kollarının kasları gergindi. Elinde bu ağır kutuyla öylece durup poz vermek sanki zor gelmişti. Fotoğrafın arkasını çevirdim ve muhtemelen annesine ait olan el yazısını okudum: "Terri'nin kampüsteki ilk günü. Denver, Colo."

Diğer fotoğraflar cinayet sonrasında çekilmişti. Bu kadar çok sayıda fotoğraf çekilmesine şaşırardım. Polisler ne diye bu kadar çok fotoğrafa ihtiyaç duymuşlardı ki? Kızcağz çoktan ölmüştü, ama resimlerin her biri ayrı bir saldırı niteliğindediydi. Theresa'nın gözlerinin o eski parlaklığı yok olmuştu. Açık ama donuktular.

Fotoğraflarda, kurban bir çalılığın içinde karlar arasında yatarken görülüyordu. Gazete haberleri doğrudu, vücudu ikiye bölünmüştü. Boynuna sıkıca bağlanmış bir eşarp ve dehşetle açılmış gözleri nasıl öldüğünü gösteriyor gibiydi. Ama katil bunlarla yetinmemişti. Bedeni diyafram kısmından ikiye ayırmış, vücudun alt ve üst kısmını öyle bir şekilde birleştirmişti ki, sanki iki parça birbiriyle cinsel ilişkiymiş gibiydi.

Bu dehşet verici fotoğraflara bakarken, karşı masada oturan Wexler'in beni izlediğini fark ettim. Tiksendiğimi ya da büyülediğimi belli etmemeye çalıştım. Şimdi artık kardeşimin beni neden korumak istediğini anlıyordum. Hayatımda bu kadar korkunç bir şey görmemişim. Sonunda Wexler'a bakabildim.

"Aman Tanrım!"

"Evet."

"Yazılanlar olayı Los Angeles'ta meydana gelen Kara Dahlia olayıyla karşılaştırmış, değil mi?"

"Evet, Mac onunla ilgili bir de kitap satın aldı. Birilerine telefon etti. İkiye kesilme olayı gibi bir takım benzerlikler var. Ama diğer olayın üstünden elli yıl geçmiş."

"Belki de biri o olaydan esinlendi."

"Belki de. Sean da öyle düşünmüştü."

Fotoğrafları zarfa yerleştirdim, Wexler'a baktım.

"Yoksa lezbiyen miydi?"

"Hayır, elimizde buna dair bir şey yok. Butte'da bir erkek arkadaşı varmış. Temize çıktı. Kardeşin de bir süre aynı şeyi düşündü. Bedeni o pozisyona sokan katilden dolayı, anlarsın. Belki de, biri sırf lezbiyen olduğu için ondan intikam alıyordu. Ama bir yere varamadı."

Başımı salladım.

"Kırk iki dakikan kaldı."

"Biliyor musun, uzun zamandan beri ilk defa ona Mac dediğini duydum."

"Tamam, senin için kırk dört dakika olsun."

((

Fotoğraflardan sonra, otopsi raporu beni fazla etkilemedi. Ölüm tarihi, Lofton'ın kaybolduğu günle aynıydı. Lofton, cesedinin bulunmasından kırk saat önce öldürülmüştü.

Raporların çoğu bir yere varmıyordu. Kurbanın ailesi, erkek arkadaşı, kampus arkadaşları, birlikte çalıştığı insanlar, hatta baktığı çocukların anne babalarına kadar herkesle görüşülmüş, ama bir sonuca ulaşılamamıştı. Bir şekilde, hepsi de temize çıkmışlardı.

Rapor sonuçlarına göre, Theresa Lofton, katilini önceden tanııyordu. Yalnızca şansızlık sonucu yolları kesişmişti. Katilin erkek olduğu sanılıyordu, ama kesin bir kanıt yoktu. Kurbanı tecavüz edilmemişti. Ama, kadınlara yönelik en vahşi saldırıların ve cinayetlerin sorumlusu erkeklerdi ve bedeninin o şekilde ikiye kesilmesi, katilin fiziksel olarak güçlü olduğunu gösteriyordu. Etrafta herhangi bir kesici alet bulunamamıştı.

Theresa'nın vücudunda neredeyse hiç kan kalmamıştı, ama otopside saldırıdan sonra hayat belirtileri tespit edilmişti. Bu da, kurbanın iki, üç saat can çektiğini gösteriyordu.

Diğer bir garip nokta da, cesedin bulunduğu saatti. Theresa'nın bedeni öldürülmesinden yaklaşık kırk saat sonra bulunmuştu. Park, yürüyüş ve koşu parkuru olarak çok popüler bir yerdi. Sabahın erken saatlerinde başlayan kar, gelenlerin sayısını azaltmış olsa da, cesedin bu kadar zaman, açık alanda fark edilmeden kalması pek de akla yakın değildi. Aslında, raporda da cesedin erkenden koşuya çıkmış biri tarafından fark edilmesinden yalnızca üç saat önce oraya getirildiği yazılıydı.

Öyleyse, tüm bu zaman içinde ceset neredeydi? Soruşturmada bu soruya cevap bulunamamıştı. Ama ellerinde bir ipucu vardı.

Lif analiz raporlarına göre kurbanın vücudunda çok sayıda yabancı saç teli ve pamuklu iplik bulunmuştu. Şüpheli bulunduğu bu deliller bir kez daha test edilecekti. Raporun bir kısmı yuvarlak içine alınmıştı. Cesette çok miktarda, kapok denilen özel bir madde bulunmuştu. Bedenden otuz üç tane kapok ayıklanmıştı. Bu sayı, kaynakla direkt bir bağlantı olduğuna işaret etti. Raporda, kapokların pamuğa yakın bir yapıda olmasına rağmen, çok daha ender kullanıldığı ve genelde bot yastıkları, can yelekleri ve bazı uyku tulumlarında bulunduğu yazılıydı. Wexler'a raporun bu kısmının niye yuvarlak içine alındığını sordum.

"Sean, kapok liflerinin cesedin saklandığı yeri bulmamızı sağlayacak anahtar olduğuna inanıyordu. Eğer kullanımı pek yaygın olmayan bu liflerin olduğu yeri tespit edebilseydik, cinayetin işlendiği yeri bulmuş olurduk. Ama bir türlü bulamadık."

((

Tarih sırasına koyulmuş raporlardan, cinayet teorilerinin bir sonuca ulaştırılmayıp rafa kaldırıldığını anlıyordum. Soruşturma ilerledikçe umutsuzluk da giderek artmıştı. Bir sonuca filan varıldığı yoktu. Kardeşim Theresa Lofton'ın yolunun, seri cinayetler işleyen bir katille kesiştiğine inanmıştı. Seri cinayetler, takip edilmesi en zor olanlardandı. FBI'ın Ağır Suçlar Analiz Merkezi'nden gönderilmiş olan, katilin ruhsal durumunu yansıtan bir rapor da dosyada yer almıştı. FBI'ın bilgisayarda yaptığı taramalar Lofton cinayetinin ülkede işlenen cinayetlerin hiçbirine benzemediği sonucuna varılmış ve FBI olaya el koyması için yapılan teklifini geri çevirmişti.

Katilin profili şöyle özetlenebilirdi: Yirmi, otuz yaşlarında, kadınlara karşı kızgınlık ve yetersizlik duyguları arasında bocalayan bir erkek. Büyük olasılıkla otoriter bir anne tarafından büyütülmüş ve bu süreçte baba yer almamıştı. Belki işlerine fazlasıyla gömülmüştü, belki de ayrı bir evde yaşadığından dolayı anne tarafından çocukla ilgilenmesi engellenmişti.

Profile şöyle bir uyarı eklenmişti: Planlama ve uygulamada çok sistemli ve "organize" hareket ettiğinden, başarıya ulaşmış olan katil, aynı türden cinayetleri sürdürebilir.

İlk dosyadaki son raporlarda, genel soruşturma özetleri, görüşmeler ve ileride ipucu olarak kullanılması muhtemel bazı ayrıntılar yer alıyordu. Son raporlarda, Sean'un Theresa'ya giderek artan bağlılığını sezebiliyordum. İlk sayfalarda kullanılan kurban ya da Lofton kelimeleri, giderek Theresa'ya dönüşmüştü. Ölümünden hemen önce yazdığı raporlarda, Sean ondan Terri diye söz ediyordu. Mutlu günlerde kampüste çekilmiş mutlu fotoğrafın arkasından ya da aile ve arkadaşlarıyla yapılan görüşmelerden sonra gelmişti bu isim: Terri.

((

Diğer dosyayı açtığımda sadece on dakikam kalmıştı. Bu dosya diğerinden daha inceydi ve sonuçlanmamış, karmakarışık soruşturma raporlarıyla doluydu. Cinayetin nasıl işlendiğine dair, şehirde oturan insanlardan gelen mektupları buldum. Biri bir medyum tarafından yazılmıştı. Bu medyuma göre Theresa Lofton'ın ruhu bir yerlerde dolanıyor, normal bir insanın kuş cıvıltısı sanacağı türden sesler çıkartıyordu. Oysa, medyum kadın bu cıvıltıları deşifre edebiliyordu ve eğer Sean isterse onun aracılığıyla Theresa'ya sorular sorulabilirdi.

Sonradan eklenmiş başka bir rapor, Theresa'nın uğrayacağını söylediği banka ve oto tamircisiyle ilgiliydi. Banka ve oto tamircisi, üniversitenin kampüsüne yürüme mesafesindeydi. Dedektifler üç defa kreş, yurt ve tamirci arasındaki yolda yürüyerek incelemeler yapmışlar, ama Theresa'yi o çarşamba günü gören bir tanık bulamamışlardı. Kardeşimin teorisi, Lofton'ın oto tamircisini aradıktan sonra, ama bankaya para çekmeye gitmeden önce kaçırıldığı yönündeydi.

Soruşturmaların ve bunlarda kimlerin görev aldığına listeleri de tarih sırasına konmuştu. Başarı sağlayamayınca, soruşturma kadrosu da giderek azalmış, sonuçta Sean ve Wexler kalmışlardı. Sonra da, yalnız Sean. O işin peşini bırakmamıştı.

Dosyaya son düşülen notlar, Sean'un öldüğü günle aynıydı. On üç mart. Stanley'de Rusher. Terri hakkında. K/R.

"Süre doldu."

Başımı kaldırdım ve Wexler'in saatini gösterdiğini gördüm. İtiraz etmeden dosyayı kapattım.

"K/R'nin anlamı nedir?"

"Kişi raporu, yani Sean'a biri telefon etmiş."

"Rusher kim?"

"Bunu bilemiyoruz. Rehberde bu ismi taşıyan birkaç kişi tespit ettik. Aradık ama neden bahsettiğimizi bile anlamadılar. Kısacası ne olduğunu ya da kim olduğunu bilmiyorum. Kadın mı erkek mi, onu ile bilmiyoruz. Sean'un bu kişiyle buluşup buluşmadığını da öğrenemedik."

"Peki, neden sana ya da başka birine söylemeden bu kişiyle buluşmak istemiş olabilir? Niye tek başına gitti?"

"Kim bilir? Bu dava hakkında o kadar çok telefon aldık ki, onları not ederek tüm gününü geçirebilirdin. Belki de, tek bildiği, onunla görüşmek isteyen biri olduğuydu. Zaten kendini bu işe o kadar çok kaptırmıştı ki, bir şey biliyorum diyen herkesle görüşmeye hazır. Sana bu dosyalarda bulamayacağın bir sır vereyim. İnsanlar onun delirdiğini filan düşünmesinler diye, Sean bundan kimseye söz etmedi. Kardeşin o medyumla da görüşmeye gitti."

"Sonuç elde etti mi?"

"Hayır, hiçbir şey elde edemedi. Tabii ki verdiği paranın hatırına, medyumun 'katil ortaklıklarda ve cinayetlere devam edecek' lafı dışında. Her neyse, bu söylediklerim kayıt dışı tabii."

Kardeşim kendini öldürmüştü, ama Wexler hâlâ bu medyum görüşmesini gizleyerek onun adını korumaya çalışıyordu. Aptalca gelmişti ama sesimi çıkartmadım. "Bu odanın dışına çıkmaz," dedim. Bir süre sessiz kaldıktan sonra sordum. "Peki, o günler hakkında senin teorin nedir, Wex? Hâlâ kayıt dışıyız,"

"Benim teorim mi? Onu arayan her kimse, onun buluşmaya gelmemesi bardağı taşıran son damla oldu. Arabasını göl kıyısına çekti ve gerisini biliyorsun. Onunla ilgili bir haber yazacak mısın?"

"Bilmem. Sanırım evet."

"Bak, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama... O senin kardeşin olduğu kadar benim de arkadaşım. Hatta onu senden bile iyi tanıyor olabilirim. Bu işi bırak, olduğu gibi kalsın."

Onu rahatlatmak için tavsiyesini düşüneneğimi söyledim. Ama kararımı çoktan vermiştim. Hava kararmadan önce Estes Parkı'nda olmayı garantilemek için saatime bakıp oradan ayrıldım.

ALTI

Bear Gölü'ndeki park alanına saat beşten önce gidemedim. Oraya vardığımda, tıpkı kardeşimin geldiği zamanki gibi bomboştu. Göl buz tutmuştu ve hava hızla soğuyor, gökyüzü giderek koyulaşıyordu. Günün bu saatinde ne yerli halk ne de turistler için cazip bir yer değildi.

Arabada kardeşimin niye böyle bir yer seçtiğini düşündüm. Bildiğim kadarıyla, Lofton davasıyla bir ilgisi yoktu. Ama nedenini bildiğimi düşündüm. Arabamı onun park ettiği yere park edip öylece oturdum.

Bekçi kulübesinde ışık vardı. Oraya gidip Pena'nın, yani tanığın, orada olup olmadığına bakmaya karar verdim. Ama birden başka bir düşünceyle sarsıldım. Arabanın sağ koltuğuna kaydım. Bir iki derin nefes aldım, kapıyı açtım ve ormana doğru koşmaya başladım. Koşarken yüksek sesle sayı sayıyordum. On bir bine geldiğimde ormanın ortasındaydım. Yere çömeldim, ellerimi dizlerime koydum. Eğer Pena iddia ettiği kadar çabuk kulübeden çıktıysa, katilin saklanmak için ormana kaçması mümkün değildi. Döndüm ve yeniden bekçi kulübesine yöneldim. Ona nasıl yaklaşacağımı düşündüm. Bir muhabir olarak mı, yoksa kardeşi öldürülmüş biri olarak mı?

Pena camın arkasında duruyordu. Üniformasının yakasında adı yazılıydı. Yaklaştığımda bir masayı kilitliyordu.

"Size nasıl yardım edebilirim, efendim? Tam çıkmak üzereydim."

"Birkaç soru sormak istiyorum."

Dışarı çıktı, şüpheli bakışlarla beni süzdü. Çünkü yürüyüş ya da koşu ayakkabısı giymemiştim. Üstümde yalnızca bir kot pantolon ve Reebok ayakkabılarım vardı. Montumu arabada bırakmıştım ve çok üşüyordum.

"Adım Jack McEvoy."

Acaba isim ona bir şey hatırlatmış mıydı? Hayır. Muhtemelen, ismi sadece imzalaması gereken kâğıtlarda görmüştü. Zaten yazılışıyla okunuşu birbirini tutmuyordu.

"Kardeşim birkaç hafta önce burada ölü bulunmuştu." Parkı gösterdim. "Gün boyu polisle birlikteydim. Raporları, kayıtları inceledim. Sonra da gelip buraya bir göz atmak istedim. Kabullenmek zor..."

Başını salladı ve gizlice saatine baktı.

"Yalnızca bir iki sorum var. Silah sesini duyduğunuzda içerdeyiniz, değil mi?"

Sözümü kesmesine izin vermeden çabucak sormuştum.

"Evet," dedi. Kararsızlık geçiriyor gibiydi. Ama konuşmaya devam etti.

"Şu an olduğu gibi, masayı kilitleyip çıkmak üzereydim. Tam o sırada sesi duydum. Önce bir avcı olduğunu düşündüm. Derhal dışarı çıktım, ilk baktığım yer otoparktı. Arabasını gördüm. Kendisini de görebiliyordum. Camlar buğulu olmasına rağmen onu görebiliyordum. Direksiyondaydı. Pozisyonundan, ne yaptığını tahmin etmiştim. Üzgünüm."

Başımı salladım ve kulübeyi incelemeye başladım. Beş saniye, silah sesiyle Pena'nın başını kaldırıp bakması için fazlasıyla yeterliydi.

"Acı duymadı," dedi Pena.

"Efendim?"

"Bilmek istersin belki. Fiziksel bir acı duymuş olamaz. Arabaya koştum. Ölmüştü. Çok çabuk olmuştu."

"Raporlara göre otomobilin kapıları kilitliymiş."

"Evet, kapıyı açmaya çalıştım ama zaten çok geçti. Buraya koştum, gerekli yerlere telefon ettim."

"Sence buraya park edeli ne kadar olmuştu?"

"Polise de söyledim, bilmiyorum. Buradan orası pek görünmüyor. İçerdeydim, burada soba var da... Silah sesini duymadan en az bir saat önce diyebilirim. Emin değilim."

Başımı salladım. "Gölün üzerinde görmedin onu, değil mi?"

"Gölün üzerinde mi? Hayır, kimse yoktu."

Başka bir şeyler düşünmeye çalışarak orada duruyordum.

"Nedenini bulabildiler mi peki?" diye sordu Pena. "Polis olduğunu biliyorum."

Hayır anlamında başımı salladım. Bir yabancıya olayın ayrıntılarını anlatmak istemiyordum. Teşekkür edip yeniden parka yöneldim. Orada duran tek araba benimkiydi. Aklıma başka bir şey geldi, geri döndüm.

"Karı ne kadar sıklıkla temizliyorlar?"

Pena bana döndü. "Her kar yağışından sonra."

"Peki, sen nereye park ediyorsun?"

"Yolun yarım mil kadar ilerisinde bir yer var. Oraya park edip buraya yürüyorum."

"İstersen seni bırakayım."

"Sağ ol, yürüyerek daha çabuk giderim."

Boulder'a giden yolda, göle en son ne zaman geldiğimi düşündüm. O zaman da kıştı. Ama gölün tamamı donmamıştı. O zaman da üşümüştüm ve kendimi yalnız hissediyordum... ve suçlu.

((

Cenazedeki son görüşmemizden bu yana, Riley on yaş yaşlanmış gibiydi. O haliyle kapıyı açtığında, daha önce fark etmediğim bir şeyle sarsıldım. Theresa Lofton, tıpkı Riley'nin on dokuzundaki haline benziyordu. Acaba Sculari ya da başka birisi bu benzerliğin farkına varmış mıydı?

Beni içeri davet etti. Kötü görüldüğünün farkındaydı. Kapıyı açar açmaz yüzünü saklamayı denemişti. Gülümsemeye çalıştı. Mutfağa girdik. Kahve isteyip istemediğimi sordu. Onları her ziyaret edişimde burada otururduk. Sean gittiği halde bir şey değişmemiştir.

"Sean hakkında bir haber hazırlayacağımı sana söylemek istedim," dedim.

Ayağa kalktı ve bulaşık makinesini boşaltmaya başladı. Cevap vermesini bekledim.

"Bunu yapmak zorunda mısınız?" diye sordu sonunda.

"Sanırım evet."

Bir şey söylemedi.

"Şu psikologu, Dorschner'ı arayacağım. Benimle konuşur mu bilemiyorum ama artık Sean olmadığına göre herhalde konuşur. Belki izin istemek için seni arar."

"Telaşlanma Jack, seni durdurmaya çalışmayacağım."

Teşekkür ettiğimi belirten bir şekilde başımı salladım.

"Bugün polislerle birlikteydim, sonra da göle gittim."

"Bu konuyu duymak istemiyorum, Jack. Eğer yazmak zorundaysan, bu senin seçimin. Ne yapman gerekiyorsa onu yap. Benim seçimim artık bu konuyu kapatmak. Haber yapsan da, onu okuyanlar arasında ben olmayacağım. Zorunlu olmadıkça."

"Anlıyorum," dedim. "Ama hâlâ sana sormam gereken bir şey var. Sonra, seni bu işin dışında tutacağım."

"Dışında tutmak ha, ne demek istiyorsun?" diye sordu öfkeli bir sesle. "Keşke dışında kalabilseydim. Ama şu anda da, hayatımın geri kalan kısmında da hep içinde olacağım. Demek haber hazırlamak istiyorsun? Bunun bu işten kurtulma yolu mu olduğunu düşündün yoksa? Peki ya ben ne yapayım, Jack?"

Yere baktım. Gitmek istedim ama evden nasıl çıkacağımı bilemedim. Riley'nin acısı ve öfkesi bir fırından çıkan ısı gibi üzerime yayılıyordu.

"Şu kız hakkında bir şey soracaksın, değil mi?" diye sordu, daha sakın bir ses tonuyla. "Diğer bütün dedektifler gibi."

"Evet. Niye sence..." Soruyu nasıl soracağımı bilmiyordum.

"Neden bu olay hayatındaki bütün güzel şeyleri unutturdu ona, değil mi? Cevabını bilmiyorum, Jack. Lanet olsun, bilmiyorum."

Gözlerinin öfke ve gözyaşlarıyla yeniden dolmaya başladığını gördüm. Sanki kocası, onu başka bir kadın için terk etmişti. Olayı böyle görüyordu. Ve ben kocasının tıpatıp benzeri olarak, kanlı canlı karşısında duruyordum. Öfkesini ve üzüntüsünü bana yöneltmesine şaşmamak gerekirdi.

"Evde davadan söz eder miydi?" diye sordum.

"Hayır, pek değil. Ama ara sıra bana üstlendiği davaları anlatırdı. Bu da diğerlerinden farklı görünmüyordu. Kıza yapılanlar dışında. Katilin ona neler yaptığını ve kendisinin cesede bakmak zorunda kaldığını anlatmıştı. Olayın sonrasında demek istiyorum. Bu, onu çok rahatsız etmişti. Kimsenin davayı bırakmasını istemiyordu. Her vakada bunu söylerdi zaten."

"Ama bu sefer psikologa gitmeye başladı."

"Garip rüyalar görmeye başlamıştı. Gitmesini ona ben söyledim."

"Nasıl rüyalar peki?"

"Kendisinin de olay anında orada olduğu rüyalar. Kıza yapılanlar sırasında orada olduğu ve hiçbir şey yapamadan olanları öylece seyrettiği rüyalar..."

Bu yorum üzerine uzun yıllar önce yaşanan başka bir olayı hatırladım: Sarah'yi. Buzların arasında kayboluşunu, olayı seyredip hiçbir şey yapamamanın çaresizliğini hatırladım. Riley'ye baktım.

"Sean sence niye göl tarafına gitmişti?"

"Bilmiyorum."

"Sarah yüzünden olabilir mi?"

"Bilmiyorum dedim."

"Olay biz seninle tanışmadan önce olmuştu. Sarah da orada ölmüştü. Kaza..."

"Biliyorum, Jack. Ama bu olayla ilgisi olup olmadığını bilmiyorum."

Ben de bilmiyordum. Aklımdan çıkartamadığım kafamı karıştıran düşüncelerimden biriydi.

((

Denver'a dönmeden önce direksiyonu mezarlık yoluna doğru çevirdim. Bunu niye yaptığımı bilmiyordum. Hava karanlıktı ve cenazeden sonra iki defa kar yağmıştı. Sean'un yattığı yeri bulmak bile on beş dakikamı aldı. Henüz mezar taşı yoktu. Yanındaki mezar taşını -kız kardeşimizinkini- bildiğim için onun mezarını bulabilmişim.

Sean'un yattığı yerde donmuş birkaç çiçek demeti vardı; bir de üzerinde isminin yazılı olduğu plastik levha. Sarah'ninkinde hiç çiçek yoktu. Bir süre öylece durup Sean'un yattığı yere baktım. Bulutsuz bir geceydi. Ayışığı etrafı görmemi sağlıyordu. Nefesim beyaz bir duman halinde çıkıyordu.

"Nasıl oldu, Sean?" diye yüksek sesle sordum. "Nasıl oldu?"

Sonra ne yaptığımın farkına vardım, etrafa bakındım. Mezarlıktaki tek insan, hatta tek canlı bendim. Riley'nin söylediklerini; Sean'un işin bırakılmasını ne denli istemediğini düşündüm. Bir de kendimi. Bu tür işlerden iyi bir haber çıkmıyorsa benim açımdan beş para etmezdi. Nasıl olup da bu kadar ayrıydık birbirimizden? Kardeşim ve ben. İkizim. Belki de karın altında yatan yanlış kişiydi.

Wexler'in gelip olayı haber verdiği ilk geceyi hatırladım. Her şeyin fazlasıyla birikip Sean'un sınırlarını zorladığını söylemişti. Buna hâlâ inanmıyordum. Ama bir şeylere inanmak zorundaydım. Riley'yi ve Theresa Lofton'un fotoğraflarını düşündüm. Kız kardeşimin buzların altına gömülmesini hatırladım. Bu cinayette Sean'u etkileyen asıl şey, umutsuzluktan kaynaklanan çaresizlikti. Kardeşimin peşini bırakmayan şey, bu umutsuzluk ve ikiye bölünmüş kızın kristal mavisi gözleriydi. Yardım istemek için ikiz kardeşini yanında bulamadığı için, kız kardeşine yönelmişti. Ve onu alan göle. Sean da onun yanındaydı artık.

Arkama bakmadan mezarlıktan çıktım.

YEDİ

Gladden bilet toplayan kadının karşı tarafında, rayların yanında bir yerde duruyordu. Kadın onu göremiyordu. Atlıklarınca dönmeye başladığında, her çocuğu tek tek inceleme fırsatı olacaktı. Gladden, parmaklarını sarıya boyadığı saçlarının arasından geçirerek etrafına bakındı. Herkesin onu etraftaki babalardan biri sandığından emindi.

Atlıklarınca yeniden dönmeye başlamıştı. Arka tarafta, Gladden'ın adını hatırlamadığı bir şarkı çalıyordu. Atlar saat yönündeki dönüşlerine devam ediyorlardı. Gladden daha önce hiç atlıkarıncaya binmemişti. Oysa, pek çok anne baba çocuklarıyla beraber biniyorlardı. O ise bunun çok riskli olduğunu düşünmüştü.

Beş yaşlarında, atlardan birine sıkıca yapışmış bir kız çocuğu gördü. İncecik kollarını boyalı atın boynundan yükselen, şekerleme gibi çizgili sırığa dolamıştı. Kısa pembe şortunun bir paçası kasiğinin içine doğru çekilmişti. Teni çikolata rengindeydi. Gladden fotoğraf makinesinin ayarlarını yaptı. Objektifi kızın az önce geçtiği yere odaklayarak aynı noktaya dönüşünü bekledi. Biraz bekledi, ama sonunda iyi bir poz yakaladığına inandı. Her şeyin kontrol altında olduğuna emin olmak için etrafına bakındı ve biraz ilerdeki adamı fark etti. Yeni gelmiş olmalıydı. Onu asıl telaşlandıran adamın spor montu ve taktığı kravattı. Ya polis, ya sapıktı. Gladden hemen oradan ayrılmaya karar verdi.

((

Rıhtım tarafında parlayan güneş insanın gözünü alıyordu. Gladden fotoğraf makinesini çantasına koydu ve aynalı güneş gözlüklerini taktı. Rıhtımın daha kalabalık olan tarafına yürüdü. Mecbur kalırsa, bu adama izini kaybettirebilirdi. Eğer takip ediliyorsa tabii. Gayet düzgün, soğukkanlı bir şekilde yürümeye devam etti. Bir ara durdu, güneşten yararlanmak istiyormuş gibi yaparak yüzünü yukarıya kaldırdı. Gözlüklerinin ardından, rıhtımın arka tarafını ve adamın geleceği yönü görebiliyordu.

Bir süre kimseyi göremedi. Sonra adamı gördü, ceketini omzuna atmış, yavaşça Gladden'a doğru ilerliyordu.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Gladden.

Hemen yanındaki bankta oturan kadın ve çocuk ona dönüp kötü kötü baktılar. Gladden özür diledi.

Dönüp arka tarafa, rıhtımın diğer yerlerine baktı. Çabuk düşünmeliydi. Polisler genelde göreve ikili çıkarlardı. Diğer neredeydi öyleyse? Kalabalıkta kadın polisi seçmesi yalnızca otuz saniye sürdü. O da spor giyimliydi. Yan cebinde taşıdığı telsiz dışında, kalabalıkta fark edilmesi zordu. Polisin telsizi saklamaya çalıştığını fark etti.

O sırada kadın ona arkasını dönmüş, telsizle konuşmaya başlamıştı. Destek kuvvet çağırıyor olmalıydı. Gladden sakin olmalı ve çabucak bir plan yapmalıydı. Raylardan uzaklaşarak hızlı adımlarla rıhtımın sonuna doğru yürümeye başladı. Kadın polisin yaptığını yapmıştı. Vücudunu siper yapıp çantasını önüne almıştı. Çantanın fermuarını açtı ve fotoğraf makinesine doğru uzandı. Çantadan çıkartmadan 'sil' düğmesini buldu

ve cipi temizledi. Zaten fazla bir şey yoktu. Atlıklarındaki kız ve açıkta duş yapan bir iki çocuk. Büyük bir kayıp değildi.

Bu işi hallettikten sonra, rıhtımdan aşağıya doğru yürümeye devam etti. Çantasından bir sigara çıkarttı ve vücudunu rüzgâra siper ederek sigarasını yakmaya çalıştı. Başını kaldırdığında, iki polisin giderek birbirine yaklaştığını fark etti. Onu kısırdıklarını sanıyorlardı. Rıhtımın çıkmaz tarafına doğru yürüyordu. Kadın polis, diğer polise yetişti ve aralarında konuşmaya başladılar. Gladden, büyük ihtimalle destek kuvvet bekliyorlar, diye düşündü.

Hızla, balık yemi satan dükkânla rıhtım ofislerinin olduğu tarafa doğru yürüdü. Buraları iyi biliyordu. Hafta içinde iki defa, anneleriyle gelen bazı çocukları bu yolun sonuna kadar takip etmişti. Balık yemi satan dükkânın diğer tarafında, yukarıda gözlem güvertesi vardı.

Dükkânın köşesinden döner dönmez polislerin görüş açısından çıkmış, arka tarafa geçip yukarı merdivenleri tırmanmıştı. Yukarıdan iki polisin konuştuklarını görebiliyordu. Erkek polis, Gladden'ın gittiği yöne ilerledi, diğeri aşağıda kaldı. Onun kaçmasına fırsat vermeyeceklerdi. Derken Gladden'ın aklına bir soru takıldı. Nereden öğrenmişlerdi? Bu polisler, rıhtımdan tesadüfen geçiyor olamazlardı. Bir amaçları olmalıydı. Peki ama nasıl biliyorlardı?

Şu anki durumuna bir çare bulmak için bu düşüncelerden sıyrılmalıydı. Polis birazdan onun rıhtımdaki diğer insanların arasında olmadığını anlayacak ve yukarıya, gözlem güvertesine çıkacaklardı. Biraz ileride bir çöp kutusu gördü. Yaklaşıp içine baktı. Neredeyse boş sayılırdı. Çantasını yere bıraktı. Ve çöp tenekesini başının üstüne kaldırıp tüm gücüyle aşağıya fırlattı. Aşağıdaki iki balıkçının başını sıyıran kutu, gürültüyle suya düştü. Genç bir çocuk bağırdı: "Hey!"

"Adam suya düştü!" diye bağırdı Gladden, "Adam suya düştü!"

Sonra çantasını kaptığı gibi geri çekildi. Kadın polise baktı. Hâlâ aşağıda duruyordu ama su sesini ve Gladden'ın çığlığını duyduğu kesindi. Birkaç çocuk neler olduğuna bakmak için koşarak oraya geldiler. Bir anlık tereddütten sonra, kadın polis de gürültü ve karmaşanın kaynağına doğru ilerledi. Gladden çantasını omzuna takıp aşağıya indi, hızla koşmaya başladı.

Yolun yarısında, bisiklete binmiş iki sahil polisi gördü. Gülünç, diye düşündü. Şortları ve mavi polo gömlekleriyle, kendilerini polisten saymaları Gladden'ı çok eğlendiriyordu. Ellerini yukarı kaldırarak onları durdurdu.

"Destek kuvvet siz misiniz? Rıhtımın sonundalar. Adam suyun içinde, kendisi atladı. Diğer iki polisin yardımınıza ihtiyacı var, bir de bota. Size çabuk ulaşmak için beni gönderdiler."

"Hadi gidelim!" diye bağırdı polislerden biri, yanındakine. Biri bisikletin pedalına basarken, diğeri de telsizle bir cankurtaran botu gönderilmesini istedi.

Gladden teşekkür edip yoluna devam etti. Birkaç saniye sonra, dönüp arkasına baktığında diğer polisin de rıhtıma doğru ilerlediğini gördü. Yeniden koşmaya başladı.

Sahilden Ocean Caddesi'ne giden köprü'nün üzerinde durup rıhtımın sonunda oluşmuş kalabalığa baktı. Bir sigara daha yaktı, gözlüklerini çıkarttı. Polisler ne kadar da aptal diye düşündü. Hak ettiklerini buldular. Hızla caddeye yürüdü, en popüler alışveriş merkezleriyle restoranların olduğu "Third Street Promenade" de, kalabalığın içinde, izini kaybettirebilirdi. Aptallar, diye düşündü yeniden. Beni yakalamak için bir tek şansları vardı ve onu da aptalca harcadılar!

İrili ufaklı fast-food restoranlarının olduğu tarafa yöneldi. Başından geçenler karnının acıkmasına neden olmuştu. Bir dilim pizza ile kola almak üzere bir yere girdi. Tezgâhtaki kızın pizzayı ısıtmasını beklerken atlıkarıncadaki kızı düşündü. Keşke filmi yok etmeseydi! Ama işin içinden bu kadar kolay sıyrılabileceğini nereden bilebilirdi ki?

"Tahmin etmeliydim," diye yüksek sesle söylendi. Sonra tezgâhtaki kızın bu sözleri duymadığından emin olmak için onu incelemeye aldı. Kız hiç de güzel değildi. Yaşlı sayılırdı. Gladden, onun çocuk sahibi olabilececek bir yaşta olduğunu düşündü.

Kızın, pizzayı parmaklarıyla kâğıt tabağa itmesini izledi.

Ardından, kız parmaklarını yaladı -eli yanmıştı. Gladden tabağı masasına götürdü, ama yemedi. Başkalarının onun yiyeceği şeylere dokunmasından hiç, ama hiç hoşlanmazdı.

Sahile dönüp arabasını almak için ne kadar beklemeliydi acaba? Neyse ki, arabası gece boyunca o otoparkta kalabilirdi. Ne olursa olsun, polislerin arabayı ele geçirmemesi gerekiyordu. Aksi halde, bagajı açık bilgisayar bulurlardı. İşte o zaman, asla ellerinden kurtulamazdı.

Başına gelenleri düşündükçe daha da sinirlenmeye başladı. Artık atlıkarıncanın olduğu yere gidemezdi. En azından, çok uzun bir süre gidemezdi. Şebekeden diğerlerine bir mesaj göndermeliydi.

Hâlâ nasıl olduğunu anlayamamıştı. Tüm olasılıkları aklından geçirdi, şebekeden biri bile olabilir diye düşündü. Ama birden aklına bilet toplayan kadın geldi. Evet, o şikâyet etmiş olmalıydı. Onu orada üst üste birkaç kez gören tek kişi o kadındı.

Gözlerini kapattı, başını duvara yasladı. Akli atıklarındaydı, bilet toplayan kadına yaklaşıyordu. Bıçağı vardı. Ona başkalarının işine burnunu sokmanın ne demek olduğunu gösterecekti. O sadece...

Birden, kendisine bakan birinin varlığını hissetti. Gözlerini açtı. Rıhtımdaki iki polis yanı başındaydı. Polislerden biri başıyla, Gladden'ın ayağa kalkmasını işaret etti.

"Kalk bakalım baş belası!"

Yolda, iki polis de Gladden'a kayda değer bir laf etmediler. Çantasını almışlar, üstünü aramışlar, ellerini kelepçelemişler ve tutuklandığını söylemişlerdi. Ama nedenini açıklamamışlardı. Cüzdanını ve sigaralarını da almışlardı. Gladden'ın kaygılandığı tek şey fotoğraf makinesiydi. Neyse ki, bu defa kitaplarını yanına almamıştı.

Gladden cüzdanında neler olduğunu düşündü. Önemli bir şey yoktu. Alabama'dan aldığı ehliyetinde, adı Harold Brisbane olarak geçiyordu. Arabasında başka bir kimlik vardı. Nezaretten kurtulduğu anda Harold Brisbane kimliğine veda edecekti.

Arabanın anahtarlarını bulamamışlardı. Gladden, her zaman en kötü senaryoya hazırlıklıydı. Önlemler alması gerektiğini önceki deneyimlerinden öğrenmişti. Bunu ona Raiford'daki uzun geceler sırasında Horace öğretmişti.

Santa Monica Polis Bürosu'nda, Gladden sessizce, küçük bir sorgu odasına alındı. Gri çelik sandalyelerden birine oturtuldu ve kelepçeleri çıkartıldı. Sonra, aynı kelepçeler masaya takıldı. Dedektifler odadan çıktı ve Gladden bir saatten fazla, içeride tek başına oturdu.

Yüzünün dönük olduğu duvarda aynalı bir cam vardı, Gladden ne tür bir odada olduğunu anlamıştı. Ama asıl merak ettiği, camın arkasında kimlerin oturup onu teşhis etmeye çalıştığıydı. Phoenix ya da Denver'dan veya başka bir yerden izinin sürülmüş olduğunu hiç sanmıyordu.

Bir ara camın diğer tarafından sesler duyduğunu sandı. İçerdediler, onu izliyor, aralarında fısıldaşıyorlardı. Gözlerini kapattı ve yüzü görünmesin diye çenesini göğsüne eğdi. Sonra birden, yüzünü kaplayan şehvet ve öfke dolu pis bir sırtışla başını kaldırdı ve bağırdı: "Çok pişman olacaksınız!"

Polislerin yanındaki her kimse, bu sözler onu sersemletir, diye düşündü. O kahrolası biletçi kadın diye düşündü yeniden. Gündüz aklından geçirdiği o intikam sahnesi gözünün önüne geldi.

Tecrit edildiği odanın içinde, doksanıncı dakikanın sonunda kapı nihayet açıldı ve aynı polisler içeri girdi. Kadın karşısına, öteki polis de sol yanına oturdu. Gladden, içinden defalarca, bunlar hiçbir şey, hiçbir şey diye tekrarlardı. Güneş batmadan önce buradan çıkmış olacaktı.

"Beklettiğimiz için üzgünüm," dedi kadın, samimi bir ses tonuyla.

"Önemi yok, sigara alabilir miyim?" diye sordu Gladden. ,

Çantasını işaret etti. Aslında canı sigara filan istemiyordu, fotoğraf makinesinin hâlâ çantasında olup olmadığını kontrol etmek istiyordu. Polislere güven olmazdı. Bunu bilmek için Horace'a ihtiyacı yoktu. Dedektif onun isteğini duymazdan geldi ve kendini tanıttı: Dedektif Constance Delphy. Diğer polisin adı Ron Sweetzer'di. Her ikisi de Taciz Edilen Çocuklar Birimi'nde çalışıyordu.

Kadının idareyi ele alması Gladden'ı şaşırtmıştı. Sweetzer'dan beş altı yaş kadar gençti. Bakımı kolay, kısa kesimli saçları sarıydı. Yedi-sekiz kilo kadar fazlası vardı ve bu fazlalıklar daha çok kalça ve kollarının üst kısmında toplanmıştı. Gladden, onun lezbiyen olduğunu düşündü. Böyle şeyleri kolayca anlardı.

Sweetzer'in solgun bir suratı vardı, kesik kesik ve hızlı hareket ediyordu. Saçları seyrelmişti. Gladden, Delphy'ye yoğunlaşmaya karar verdi. İşi onunlaydı.

Delphy cebinden bir kart çıkarttı ve Gladden'a yasal haklarını okudu.

"Bunlara niye ihtiyacım olsun ki?" diye sordu Gladden, okuma faslı bitince. "Yanlış bir şey yapmadım ki!"

"Haklarınızı anladın mı?"

"Evet. Anlayamadığım nokta, niye burada olduğum."

"Bay Brisbane?"

"Evet?"

"İyi, neyse. Bu arada ehliyetiniz Alabama'dan. Orada ne yapıyordunuz?"

"İş dolayısıyla oradaydım. Şimdi avukatımı aramak istiyorum. Söylediğim gibi, az önce okuduklarınızı anladım."

Adresini ve arabasının yerini öğrenmek istediklerini biliyordu. Ellerinde bir şey yoktu. Ama, polisten koşarak kaçması bile, bölge yargıcının onu ve arabasını arama emri vermesi için yeterli bir nedendi. Ne olursa olsun, buna izin veremezdi.

"Avukat meselesini birazdan konuşuruz," dedi Delphy. "Ama bu işi temizlemen için sana son bir fırsat veriyorum. Belki de avukat parasından kurtulur, buradan yürüyerek çıkıp gidebilirsin."

Delphy çantayı açtı, fotoğraf makinesini ve çocukların çok sevdiği Starburst şekerlerini çıkarttı. "Nedir bunlar?" diye sordu.

"Bence ne oldukları gayet açık."

Delphy fotoğraf makinesini çıkartıp hayatında ilk kez böyle bir şey görüyormuşçasına baktı. "Bunu ne amaçla kullanıyorsun?"

"Fotoğraf çekmek için."

"Çocukların fotoğrafları mı?"

"Avukatımı istiyorum."

"Peki ya bu şekerler, çocuklara vermek için mi?"

"Avukatımla konuşmak istiyorum."

"Lanet olsun, avukatına da," dedi Sweetzer kızarak. "Duşlarda anneleriyle yıkanan çıplak çocukların fotoğraflarını çekiyorsun. Midemi bulandırıyor." "

Gladden boğazını temizledi ve donuk bakışlarla Delphy'ye baktı.

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. Ama bir sorum var. Suç bunun neresinde? Öyle bir şey yaptım demiyorum ama eğer yaptıysam da sahilde çocuk fotoğraflarını çekmenin kanuna aykırı olduğunu bilmiyordum."

Gladden akli karışmış gibi başını salladı. Delphy de öğrendiğini gösteren bir hareket yaptı.

"Dedektif Delphy, sizi temin ederim, topluma açık yerlerde, çıplakların gözlenmesi ile ilgili sayısız resmi düzenlemeler vardır -benim durumumda bu annenin çocuğunu temizlemesini izlemek oluyor. Bu şehvet düşkününü bir davranış olarak değerlendirilemez. Eğer böyle bir şeyi fotoğraflamak suçsa, bu fırsatı yaratan annenin de suç kapsamına alınması gerekirdi. Bu tür şeyleri eminim benden daha iyi biliyorsunuzdur."

Sweetzer masaya biraz daha yaklaştı. Gladden, onun nefesindeki sigara ve patates cipsi kokusunu aldı. Sweetzer'in sorgulamayı iyice dayanılmaz kılmak için patates cipslerini özellikle yediğini düşündü.

"Beni iyi dinle, serseri, senin ne olduğunu ve neler yaptığını pekâlâ biliyoruz. Tecavüz, cinayet... Bunlarla da uğraştım ama sizin gibiler bu gezegende yaşayan en aşağılık yaratıklarınız. Konuşmayacak mısınız? Tamam, zorlama yok. Seni bu gece Biscailuz'da suçluların koğuşunda yatıracağız. Oradaki bazı tipleri bilirim. Senin ne diye tutuklandığımda söyleyeceğim onlara. Orada sübyancılara ne yaparlar bilir misin?"

Gladden yavaşça başını çevirip ilk kez Sweetzer'in gözlerinin içine baktı.

"Dedektif, yalnız şu berbat nefesinize katlanmak bile yeterince garip ve ağır bir ceza. Ama sahilde fotoğraf çekmekten yargılanacaksam, davayı temyiz edebilirim."

Sweetzer sinirli bir şekilde kolunu havaya kaldırdı.

"Ron!" Adam durdu, Delphy'ye baktıktan sonra yavaşça kolunu indirdi. Gladden bu tehditten ürmedi, kıpırdamadı bile. Bir yumruk yemeyi kaldırabilirdi. Üstelik bu mahkemede lehine olurdu.

"Harika," dedi Sweetzer. "Karşımızda her şeyi bildiğini zanneden bir cezaevi avukatı var sanki. Bu gece bazı davalarını dosyalamak durumunda kalacaksın sanırım, anlarsın ya!"

"Artık avukatımı arayabilir miyim?" diye sordu Gladden, sıkılmış bir ses tonuyla.

Onların ne yapmaya çalıştıklarını biliyordu. Ellerinde hiçbir kanıt yoktu. Onu sıkıştırarak hata yapmasını sağlamak istiyorlardı. Ama başaramazlardı, çünkü Gladden onlar için fazlasıyla zekiydi. Açığa vurmasalar da, onlar da bunun farkındaydılar.

"Bakın bu gece Biscailuz'a filan gitmiyorum, bunu hepimiz biliyoruz. Elinizde ne var? Bir fotoğraf makinesi -ki içini kontrol ettiyseniz film olmadığını göreceksiniz. Bir de fotoğraf çektiğimi gören bilet kesici, cankurtaran ya da onun gibi biri. Evet, bir iki fotoğraf çektim ama onların sözünden başka bir kanıtınız yok. Eğer aynalı-camlı sorgu odasında kimlik tespiti yapmaya çalıştırlarsa, bu da fos çıkmış demektir."

Biraz durdu ama karşı taraftan cevap gelmedi. Dizginler elindeydi artık.

"Asıl nokta şu ki, camın arkasında her kim varsa tanıklığını yaptığı şey suç kapsamına bile girmiyor. Bunun bedelinin cezaevinde bir gece geçirmek olduğundan emin değilim. Belki siz bana bunu açıklayabilirsiniz, Dedektif Sweetzer. Tabii bu zekânızı aşan bir şey değilse."

Sweetzer sandalyesini duvara çarparak ayağa kalktı. Delphy bu sefer de ona engel oldu. Sweetzer söz dinledi. Delphy Gladden'a baktı.

"Bu şekilde devam ederseniz, telefon görüşmemi yapmam gerekiyor," dedi Gladden. "Telefon nerede, lütfen?"

"Telefonunu edeceksin. Biz kaydını yaptıktan sonra. Sigaralarını unut. Burada sağlığını önemsiyoruz."

"Ne kayıt? Beni burada tutamazsınız."

"Kamuya ait yolları kirletmek ve şehir malına zarar vermek. Polisten kaçmak."

Gladden soru soran bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Delphy gülümsedi.

"Unuttuğun bir şey var. Santa Monica Koyu'na fırlattığın çöp kutusu." Zaferle başını sallayarak kayıt cihazını kapattı.

((((

Nezarette Gladden'ın telefonla görüşmesine izin verildi. Ahizeyi kaldırırken burnuna, az önce mürekkebi temizlemesi için verilen sabunun kokusu geldi. Bu koku ona, parmak izleri ülke çapında kayıtlara geçmeden önce buradan çıkması gerektiğini hatırlattı. Sahile çıkmadan önce belleğine kaydettiği bir telefon numarasını çevirdi. Krasner da ortak şebeke listesindeydi. Önce sekreter telefonu bağlamak istemedi. Ama Gladden ona Bay Pederson vasıtasıyla geldiğini söyleyince Krasner hemen görüşmek istedi.

"Buyurun, ben Arthur Krasner, sizin için ne yapabilirim?"

"Bay Krasner, adım Harold Brisbane ve bir sorunum var."

Daha sonra Gladden detaylı olarak başına gelenleri anlattı. Alçak sesle konuşmak zorundaydı, çünkü yalnız değildi. Hücrede Biscailuz'a transfer edilmek üzere bekleyen iki kişi daha vardı. Biri yerde yatan bir uyuşturucu bağımlısıydı; diğeriyse hücrenin öteki ucunda oturmuş Gladden'ı seyrediyordu. Yapacak başka bir şeyi olmadığından Gladden'ı dinliyordu. Onun mahkûm kılığında girmiş bir polis olabileceğini de düşündü. Söyledikleri direkt polise gidebilirdi.

Gladden gerçek adı dışında her şeyi söylemişti. Krasner bir süre sessiz kaldı.

"O ses nedir?" diye sordu sonra.

"Yerde yatan adamın horlaması."

"Harold, bunun gibi adamların arasında ne işin var senin? Halletmen gereken bir iş olduğunu biliyorsun," dedi, Gladden'ın hoşlanmadığı bir ses tonuyla.

"O yüzden arıyorum zaten," diye karşılık verdi, Gladden.

"Bugün ve yarınki iş ücretim olarak Bay Pederson'dan bin dolar alacağım. Sizin için özel indirim. Ama iş yarından sonraya kalırsa bunu ayrıca konuşuruz. Para problem olacak mı?"

"Hayır, hiç sorun değil."

"Peki ya kefalet parası? Ücretim dışında ona ne kadar ayırabilirsiniz? Bu işe mallarını koyma söz konusu değil."

"Evet, malları unut. Buradan acilen çıkmam lazım. Senin ücretin haricinde beşe kadar çıkabilirim. Aslında daha da fazla verirdim, ama zor olabilir."

"Beş bin mi?" diye sordu.

"Evet, tabii ki! Bu parayla neler yapabilirsiniz?"

"Tamam, demek ki elli bin civarında bir kefalet teklif edilebilir. Öyleyse iyi durumdayız. Şu an ağır suçtan tutuklusun. Ama polisten kaçma ve etrafı kirletme iki türlü de dosyalanabilir. Yani hafif suçtan hükümlü de olabilirsin. Bu, polislerin uydurduğu boktan bir dava. Mahkemeye çıkıp kefaletle serbest kalmanı sağlayacağız."

"Evet."

"Elli bin böyle bir dava için fazla bile. Ama şu dosyalama işiyle oynamamızın bir parçası olarak al. Bakalım nasıl sonuçlanacak? Tabii onlara adres vermeme istemeyeceksin."

"Kesinlikle. Yeni bir adrese ihtiyacım var."

"O zaman elli binin tümü gidebilir. Adres işine bakarız. Tabii bu sebepten artı harcamalar da olabilir. Ayrıca..."

"Tamam, her neyse, bu işi hallet!"

Gladden hücrenin diğer tarafındaki adama baktı. Yavaşça, "Bu geceye ne dersin? Söylediğim gibi bu polisler canımı yakacağına benziyor."

"Bence blöf yapıyorlar ama..."

"Tabii senin için söylemesi..."

"Ama işimi şansa bırakmam. Şimdi beni dinle, sayın Brisbane. Seni bu gece çıkaramam ama bir iki telefon konuşması ile güvenliğini sağlarım. Seni oraya K-9 ceketleriyle sokacağım."

"O da ne demek?"

"Cezaevinde seni diğerlerinden uzak tutacak bir statü. Genelde özel davalar için kullanılır. Cezaevini arayıp senin Washington'dan federal soruşturma işiyle ilgili olduğunu söyleyeceğim."

"Araştırmayacaklar mı?"

"Araştıracaklar, ama bugün geç oldu artık. Sana K-9 ceketini verecekler ve yarın bu işin uydurma olduğunu anladıklarında sen mahkemede olacaksın, ardından da serbest kalacaksın."

"İyi çözüm, Krasner."

"Evet, ama bir daha hiç kullanamayabilirim. Bu kaybımı örtmek için de sanırım fiyatı biraz yukarı çekmek durumundayım."

"Lanet olsun. Bak anlaşalım. Maksimum altıya çıkarım. Beni buradan çıkar; dağıttığın paradan kalan da senin olsun. Yeterince iyi bir teklif."

"Anlaştık. Bir sorum daha var. Parmak izlerin hakkında bir şeyler söylemiştin. Bu konuda bir fikrim olması lazım. Mahkemede ben bu konuyla ilgili herhangi bir..."

"Öğrenmek istediğin buysa benim hazır bir hikâyem var. Seninle bu konuya girmemize gerek olduğunu sanmıyorum."

"Anlıyorum."

"Mahkeme ne zaman olacak?"

"Öğleye doğru. Şimdi telefonu kapatıp cezaevi yönetimi ile konuşacağım ve Santa Monica'ya kalkan ilk otobüste yerini ayırtacağım. Mahkeme salonunda beklemek Biscailuz'da beklemekten iyidir."

"Bilmiyordum. Buraya ilk gelişim."

"Ah, Bay Brisbane. Yeniden para konusuna dönmek zorundayım. Korkarım ücretimi yarın mahkeme önüne çıkmadan almam gerekecek."

"Havale yaptırabileceğim bir hesabın var mı?"

"Evet."

"Numarayı ver. Yarın sabah göndermiş olurum. K-9 statümlle uzun mesafe konuşması yapabilir miyim?"

"Hayır, ofisimi aramalısın. Judy'ye söylerim. O tekrar seni arayıp bağlantıyı yapar. Daha önce de denedim. Sorun çıkmadı."

Krasner numarayı verdi ve Gladden, Horace'ın ona öğrettiği ezberleme yöntemiyle numarayı belleğine kaydetti.

"Bay Krasner, eğer bu hesabın kayıtlarım yok eder ve parayı kendi hesabınızdan nakit olarak kullanırsanız, kendinize büyük bir iyilik yapmış olursunuz."

"Anlaşıldı, aklınıza gelen başka bir şey var mı?"

"Evet. Şebekeye bağlan ve diğerlerine bu olanları anlat ve o atıklarından uzak durmalarını söyle."

"Olur."

Telefonu kapattıktan sonra Gladden sırtını duvara dönüp yere oturacak duruma gelene kadar yavaşça kaydı. Karşıdaki adama bakmaktan kaçındı. Yerde yatan adamın horlaması durmuştu. Belki de ölmüştü. Yüksek dozdan. Adam belli belirsiz kıpırdadı. Bir an Gladden onun bilekliği ile kendisininkini değiştirmeyi düşündü. Böylece o kadar avukat parası ödemekten ve elli bin dolar kefaletten kurtulmuş olurdu.

Sonra bunun çok riskli olduğuna karar verdi. Karşıda duran adam polis olabilirdi. Gladden şansını Krasner'la denemeye karar verdi. Avukat ne yaptığım bilen birine benziyordu. Yine de şu altı bin dolar onu rahatsız ediyordu. Hukuk sistemi ondan para sızdırıyordu. Altı bin doları ne uğruna veriyordu? Yanlış bir şey mi yapmıştı?

Eli sigara için cebine uzandı ama sigaralarını da almışlardı. Bu kızgınlığını ve kendine acıma duygusunu daha da artırdı. Toplum tarafından mahkûm ediliyordu. İçgüdüleri ve arzuları kendi seçimi değildi ki. Ne diye kimse bunu anlamıyordu?

Gladden dizüstü bilgisayarının yanında olmasını ve şebekedekilerle konuşabilmeyi istedi. Kendi gibi olanlarla. Kendini yalnız hissediyordu. Her an ağlayabilirdi ama o adam duvara yaslanmış ona bakarken değil. Onun yanında ağlamayacaktı.

SEKİZ

Dosyalarla uğraştığım günden beri iyi uyuyamıyordum. Fotoğrafları düşünüp duruyordum. Therasa'nın ve kardeşimin fotoğraflarını. İkisi de dehşet verici pozlarda dondurulmuş, zarflar içinde rafa kalkmıştı. Oraya geri dönmek, fotoğrafları çalıp yakmak istedim. Onları kimsenin görmesini istemiyordum.

Sabah kahvemi yaptıktan sonra bilgisayarımı açtım ve mesajlarımı kontrol etmeye numarayla çevirdim. Şifremi yazıp onaylanmasını beklerken bir yandan da yiyecek bir şeyler atıştırıyordum. Bilgisayarım yemek masamın üstündeydi. Çünkü hep yemek yerken kullanırdım. Hatırlayamayacağım kadar uzun bir zamandır tek başıma yemek yiyordum.

Evim küçüktü. Tek yatak odası olan bu daireyi aynı mobilyalarla, dokuz yıldır kullanıyordum. Fena bir yer sayılmazdı. Sean dışında en son ziyaretçimi hatırlamıyorum. Birlikte olduğum kadınları buraya getirmezdim. Zaten onların da sayısı fazla değildi.

Buraya ilk taşındığımda, bir iki yıllığına diye düşünmüştüm. Sonunda bir ev satın almayı, evlenmeyi, bir köpek sahibi olmayı filan planlıyordum. Ama bunlar gerçekleşmemişti ve nedeninden pek emin değildim. Mesleğim yüzünden sanırım. En azından kendime öyle söylüyordum. Enerjimi işime yoğunlaştırmıştım. Her odada, içinde kendi haberlerimin basılı olduğu gazete yığınları vardı. Haberlerimi biriktirmekten ve tekrar tekrar okumaktan hoşlanırdım. Eğer burada ölecek olursam, eve girdiklerinde kim bilir neler düşüneceklerdi? Kimsenin de aklına gazetelerden birini alıp haberimi okumak gelmeyecekti.

Bilgisayara bir iki mesaj gelmişti. En yeni olanı Greg Glenn'den geliyordu. Bir gece önce altı buçukta göndermişti. Zamanlaması beni kızdırmıştı. Çünkü işi daha pazartesi sabahı almıştım ve aynı günün akşamı

benden işin nasıl gittiğine dair bilgi istiyordu. Bir editörün 'Nasıl gidiyor?' sorusu, 'Hikâye nerede?' anlamına gelirdi.

Lanet olsun, diye düşündüm. Kısa bir cevap yazıp pazartesiye polislerle geçirip kardeşimin intiharına ikna olduğumu belirttim. Artık nedenini araştırıp polis intihar kayıtlarına bakacaktım.

Bir önceki mesaj da kütüphaneden, Laurie Prine'den geliyordu. Pazartesi 4.30'da gönderilmişti. Sadece "Nexis'te ilginç bilgiler var, bakabilirsin," diyordu.

Bu hızlı araştırma için teşekkür eden bir mesaj yazdım. Sanırım bana ilgi duyuyordu, ama ona meslekle ilgili sorularım dışında hiç ilgi göstermemiştim. Bu tür konularda tedbirli ve kendinizden emin olmalısınız. İstenmeyen bir adım atıp şikâyet konusu olabilirsiniz. Kişisel görüşüm bu tür davranışlardan tamamen uzak durmaktı.

İlginç bir şeyler var mı diye bir iki haber ajansının net sayfalarına da göz attım. Colorado Springs'teki bir kadın kliniğinde vurulan bir doktorla ilgili bir haber okudum. Kürtaj karşıtı biri göz altındaydı. Doktor henüz ölmemişti. Haberi kopyalayıp kendi kişisel dosyama aktardım. Ancak doktor ölmediği sürece haber yapmaya değmezdi.

Birisi kapıya vurdu, açmadan delikten dışarı baktım. Jane'di. Koridorun karşı tarafında oturuyordu. Bir yıl kadar önce taşınmıştı. Mobilyaların taşınması sırasında yardım istemişti. Ona muhabirlik yaptığımı söylediğimde çok etkilenmişti. Nasıl bir şey olduğu hakkında tam bir fikri yoktu. İki defa sinemaya, bir kez de akşam yemeğine gitmiştik. Keystone'da bir tam günü de kayak yaparak geçirmiştik. Ama hepsi bu kadardı. Gerisi gelmemişti. Sanırım benim duraksamam yüzünden. Çekici bir kadındı ve dışarı çıkıp eğlenmekten hoşlanıyordu. Ben de öyle bir tiptim ve sanırım bundan fazlasını istiyordum.

"Selam, Jack. Dün gece garajda arabayı gördüm ve döndüğünü anladım. Yolculuk nasıldı?"

"İyi. Buradan uzaklaşmak iyi geldi."

"Kayak yaptın mı?"

"Biraz. Telluride'ye çıktım."

"Güzel. Şey aslında sana gitmeden önce söyleyecektim. Bir dahaki sefere yolculuğa çıkarsan, çiçeklerini sulayıp posta kutuna bakabilirim. Çekinme lütfen."

"Teşekkürler. Hiç çiçeğim yok, aslına bakarsan. İş nedeniyle o kadar sık yolculuk yapıyorum ki, hiç almayayım dedim."

Sanırım onu kahve içmeye davet etmeliydim ama etmedim.

"İşe mi gidiyordun?" diye sordum onun yerine.

"Evet."

"Ben de öyle. Hazırlanmalıyım. Bak bir yerleşeyim, birlikte bir şeyler yaparız. Sinemaya filan gideriz."

İkimiz de De Niro filmlerini seviyorduk.

"Tamam, ara beni."

"Ararım."

Kapıyı kapattıktan sonra onu içeri davet etmediğim için yine kendime kızdım. Yemek odasına girince bilgisayarını kapattım ve gözlerim yazıcının yanında duran kâğıt tomarına takıldı. Yarım kalmış romanım. Başlayalı bir yıldan fazla olmuştu, ama hiç ilerlediği yoktu. Bir motosiklet kazasından sonra ellerini kullanamaz hale gelen bir yazarın hikayesiydi. Kanun yoluyla eline geçen parayla, üniversiteden, söylediklerini kâğıda geçirsün diye genç ve güzel bir kadın tutar. Bir süre sonra kadının kendisinden daha iyi bir yazar olduğunu anlar. Ve sessizliğe gömülüp onun yazmasını seyretmeye başlar. Onu öldürmek, elleriyle boğmak ister. Ama ellerini kımlıdatamaz. Hayatı cehenneme dönmüştür.

Kâğıtlar öylece masanın üstünde duruyor, benim yeniden başlama cesareti göstermemi bekliyordu. Neden bunu da yıllar önce başlayıp bitiremediğim diğer romanını gibi bir çekmeceye tıkmadığımı bilmiyordum. Ama yapamamıştım. Sanırım gözümün önünde durmasını istiyordum.

((

Rocky'nin haber odasına girdiğimde kimseleri göremedim. Çalışanların çoğu dokuz dolaylarında gelmeye başlıyorlardı. Bir kahve daha içmek üzere önce kantine uğradım, sonra kütüphaneye gidip üstünde adımın yazılı olduğu sayfalarca bilgisayar çıktısı aldım. Laurie Prine'in masasına da uğrayıp teşekkür etmek istedim ama o da henüz gelmemişti.

Masamdan Greg Glenn'in ofisini görebiliyordum. Her zamanki yerindeydi ve telefonla konuşuyordu. Her sabah yaptığım gibi, Rocky ve Post gazetelerini dönüşümlü olarak okumaya başladım. Bu, gazetecilerin yorum savaşlarını okumak beni çok eğlendiriyordu. Genelde gazetelerde aynı haberler çıkardı ve asıl savaş da burada başlıyordu. Önce bizim haberi, sonra diğer gazeteyi okuyup kimin daha iyi haber çıkarttığını değerlendirirdim. Her zaman gazetemi tutmazdım. Bazı beş para etmez adamlarla birlikte çalışıyordum ve Post tarafından alt edildiklerini görmek beni hiç de kaygılandırmazdı. Tabii bunu kimseye kabul ettiremezdim.

Çünkü rekabet bu işin bir parçasıydı. Hem kendimizle hem de diğer gazetelerle yarışırdık. Bu yüzden ofise giderken kimi gözlerin beni tepeden tırnağa süzdüğünü biliyordum. Gazetede genç muhabirlerin gözünde yetenekli bir kahramandım adeta. Diğer bir grupsa beni hak etmediğim bir konumda, kötü haberler hazırlayan bir dinazor olarak görüyordu. Ayağımı kaydırmak istiyorlardı, ama ben umursamıyordum. Ben de onların yerinde olsam aynı şeyi yapmak isterdim.

Denver'da çıkan gazeteler New York, Los Angeles ve Chicago gibi büyük yerler için bir hazırlık aşamasıydı. İsteseydim, yıllar önce büroyu bırakıp Los Angeles Times'a bile geçebilirdim. Oysa Los Angeles'in bu teklifini cinayet haberleri servisine geçerken Glenn'le pazarlık için kullanmışım. Glenn burada kalacak olursam beni cinayet dava haberlerine verecekti. Bazen Glenn'in önerisini kabul etmekle hata yaptığımı düşünürdüm. Yeni bir yerlerden başlamak iyi olabilirdi.

Sabah haberlerimiz öteki gazeteden iyiydi. Elime bilgisayar çıktılarını aldım. Laurie doğu gazetelerinde polis intiharlarıyla ilgili pek çok hikâye bulmuştu. Ayrıca ülke çapında önemsiz bir iki intihar haberini de eklemişti.

Kardeşim hakkında Denver Post da çıkan haberin kopyasını almama inceliğini göstermişti.

Haberlerden uzun olanları, intiharı, güvenlik işiyle uğraşanlar açısından iş riski olarak ele almıştı. Her haber bir polis intiharı davasıyla başlıyor ve sonra hikâyeyi psikiyatrlar arasındaki tartışmalarla bitiriyordu. Bütün hikâyelerin ortak noktası; mesleki stres, cinayet kurbanlarının başından geçen travmatik bir olay ve polisin intiharı arasında kurulmuş nedensel ilişkilerdi.

Makaleler işime yarayacaktı. Çünkü uzmanların isim listesini de içeriyordu. Ayrıca birçok haberde, Washington D.C.'deki FBI sponsorluğunda bir vakfın yürüttüğü, polisler arasındaki intiharları inceleyen bir çalışmadan söz ediliyordu. Bu kısmın altını özellikle çizdim. Çünkü hikâyemi canlı ve inanılır kılmak için buradan en son istatistik sonuçlarını alabilirdim.

Telefonum çaldı. Arayan annemdi. Cenazeden bu yana konuşmamıştık. Sağlığımı ve yolculuğumun nasıl geçtiğini sorduktan sonra konuya girdi. "Riley bana Sean hakkında bir haber hazırladığını söyledi."

Bu bir soru değildi. Ama evet diyerek cevapladım.

"Neden, John?"

Bana John diyen tek kişi oydu.

"Çünkü bunu yapmak zorundayım. Hayatımda hiçbir şey olmamış gibi devam edemem. En azından neler olup bittiğini anlamaya çalışmalıyım."

"Küçük bir çocukken de her şeyi parçalara ayırmaya bayılırdın. Bozduğun bütün o oyuncaklar..."

"Anne, neden bahsediyorsun? Bu ..."

"Demek istediğim şu, John; oyuncaklarını söktüğünde her zaman parçaları birleştirmeyi beceremezdin. Elinde ne kalırdı o zaman? Hiçbir şey."

"Anne, söylediklerin çok anlamsız. Bunu yapmak zorundayım."

Onunla konuşurken neden bu kadar çabuk sinirlendiğimi anlamıyordum.

"Başkalarını da düşündün mü peki? Bunu haber yaparsan insanları nasıl üzeceğini düşündün mü?"

"Babamı mı kastediyorsun? Ona iyi bile gelebilir bu."

Uzun bir sessizlik oldu. Mutfak masasında gözlerini kapatmış telefonu tutarken düşündüm onu. Babam da yanında olmalıydı. Belki de o benimle konuşmaya çekiniyordu.

"Sizin aklınıza gelen bir şey var mı? İkinizden birinin."

"Tabii ki yok," dedi üzgün bir sesle. "Kimse bir şey bilmiyor."

Yine bir sessizlik oldu ve son kez rica etti.

"Biraz daha düşün, John. Özel kalması daha iyi."

"Sarah'a olduğu gibi mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Asla ondan söz etmedin. Benimle bu konuyu hiç konuşmadın."

"Şu anda o konuyu konuşamam."

"Hiçbir zaman konuşamazsın. Yalnızca yirmi sene geçti üzerinden."

"Böyle bir konuda alaycı konuşma benimle."

"Üzgünüm. Bunu demek istememiştim."

"Lütfen isteğimi bir kez daha düşün."

"Peki," dedim. "Sana kararımı haber veririm."

Telefonu kapattığımızda ikimiz de birbirimize sinirlenmiştik. Sean hakkındaki haberime karışması beni rahatsız etmişti. Sanki hâlâ Sean'un tarafını tutuyor ve onu koruyordu. O gitmişti. Oysa ben hâlâ buradaydım.

Koltuğumda doğruldum. Gazetenin yavaş yavaş kalabalıklaştığını görebiliyordum. Glenn ofisinden çıkmıştı ve kürtaç yüzünden vurulan doktor davası hakkında sabah editörüyle konuşuyordu. Beni görmelerini istemediğimden yeniden koltuğuma gömüldüm. Bir haberi yeniden yazma işinden sürekli kaçınırdım. Şöyle

ki, bir felaket ya da kaza olduğunda bir grup muhabiri olay yerine gönderirler, onlar da benimle bağlantı kurup gördüklerini anlatırlardı. Ben de bunları toparlayıp haberi oturduğum yerden yazmak zorunda kalırdım. Oysa yapmak istediğim tek şey kendi hazırladığım cinayet haberleriydi. Onun dışında bir şeye bulaşmak istemiyordum.

Az daha bilgisayar çıktılarımı alıp kantine gidecektim, ama kalıp şansımı zorlayıp ofiste okumaya karar verdim. Elimdekilerin en iyisi, beş ay önce New York Times'da çıkmış bir yazıydı. Tabii bunda şaşılacak bir şey yoktu. Çünkü New York Times her zaman bir numaraydı. Yazının başını okuduktan sonra en sona saklamaya karar verdim. Kahve molasından sonra elimdekileri bir yana bırakıp Times'daki makaleyi yeniden okumaya başladım.

Yazının ana kaynağı, birbiriyle ilgisiz görünen üç intihar vakasıydı. Üçü de New York'ta altı hafta içinde olmuştu ve kurbanlar sicili parlak polislerdi. Birbirlerini tanımıyorlardı. İki evde kendi silahlarıyla intihar etmişti. Diğer altı esrarkeşin gözü önünde, bir esrar yuvasında kendini asmıştı. Makale FBI'ın sponsorluğundaki vakıfla Kanunları Koruma Derneği'nin ortak çalışmalarını da tüm ayrıntılarıyla anlatıyordu. Vakfın yöneticisi Nathan Ford'un adını defterime not ettim. Ford, son beş yıl içinde meydana gelen tüm polis intiharlarının vakıf tarafından araştırıldığını ve bu sendroma kimlerin yakalandığına karar vermenin imkânsız olduğunu söylüyordu. Ama teşhis konuldu mu tedavisi mümkündü. Ford projenin amacının, polis memurlarını buna karşı uyarmak, çok geç kalınmadan müdahale etmek olduğunu söylüyordu.

Times makalesi bir sene önce Chicago'daki bir davaya bakan bir polis dedektifi John Brook'un hikâyesinden de alıntı yapmıştı. Okudukça karnımın kasıldığını hissettim. Brooks onu çok etkileyen bir davadan sonra psikiyatra gitmeye başlamış ama kurtarılamamıştı. On iki yaşında Bobby Smathers adında bir çocuğun kaçırılıp öldürüldüğü bir davaya bakıyordu. Çocuk kaçırıldıktan iki gün sonra Lincoln hayvanat bahçesinde boğulmuş olarak bulunmuştu. Parmaklarından sekizinin boğulmadan önce kesildiği tespit edilmişti. Katili bulamamak Brooks'a çok zor gelmişti.

Saygın soruşturma görevlisi Brooks koyu renk gözlü, yaşından büyük gösteren çocuğun ölümüne dayanamadı. İş arkadaşları ve amiri bu davanın etkilerinin onun işini engellediğini fark edince, işinden dört haftalık izin alan Brooks, Dr. Cantor'la terapi seanslarına başladı.

Seansların başında Dr. Cantor Brooks' un açıkça intihar eğilimleri hakkında konuşup çocukla ilgili kâbuslar gördüğünü belirtti.

Yirmi seanslık bir terapiden sonra Dr. Cantor, Brooks' un yeniden işine dönebileceğini söyledi. Brooks tamamen normal haline dönmüş, yeni davalar üstlenip çözmeye başlamıştı. Arkadaşlarına kâbuslarının sona erdiğini söylüyordu. Tuttuğunu koparan, hareketli yapısından dolayı, "Zıplayan John" lakabıyla tanınan dedektif, işlerinin arasında hâlâ Bobby Smathers davasıyla ilgilenmekteydi.

Ancak soğuk Chicago kışının sonralarına doğru Brooks'ta yine bir takım değişiklikler olmuştu. Ölen çocuğun on üçüncü yaş gününe rastlayan 13 mart günü, Brooks her zamanki koltuğuna oturmuş şiir yazıyordu. Bu, işini unutmak istediği boş zamanlarda baş vurduğu bir uğraştı. O gün terapi sırasında kullandığı Percocet ilacından en az iki tablet almış ve şiir defterine son bir dize yazdıktan sonra tabancasını ağzına sokup tetiği çekmişti. Cesedi iş dönüşü karısı tarafından bulundu.

Ailesi ve arkadaşları Brooks' un ölümü ile çok sarsılmış ve cevaplanmayan sorularla baş başa kalmışlardı. Fark edemedikleri şeyler nelerdi? Ne yapabilirlerdi? Dr. Cantor bir röportaj sırasında, bu gibi sorulara maalesef cevap olmadığını belirtmişti. 'Akıl çok tuhaf, beklenmedik ve bazen de korkunç bir şey olabilir,' demişti. John ile çok yol katettiğimizi düşünmüştüm. Yanılmışım."

Brooks ve onu bu sona sürükleyen şey, hâlâ çözülemeyen bir bulmaca. Yazdığı son dize ise neden silahını ateşlediğine dair hiç bir ipucu vermiyor.

"Solgun kapının arasından," diye yazmıştı. Bu dize orijinal değildi. Edgar Allen Poe'nun "Tekinsiz Saray" isimli şiirinden alınmış:

Korkunç bir hızla akan bir nehir gibi,
Belirsiz bir kapıdan
Akın eder korkunç bir kalabalık, sonsuza dek
Ve gülerler-ama artık gülümsemezler.

Bu sözcüklerin Brooks' a neler ifade ettiği belirsiz, ama kesinlikle intiharı ile bir bağlantısı olduğu düşünülüyor.

Bu arada Bobby Smathers cinayeti hâlâ çözülemedi. Dedektifler şimdi iki kişi için adalet arıyorlar.

Brooks' un çocukluğundan beri arkadaşı olan ve onunla aynı birimde görevli Lawrence Washington, 'Çocuğu her kim öldürdüyse "Zıplayan John" u da aynı kişi öldürdü. Kimse beni tersine inandıramaz,' diyor.

Yerimden doğruldum ve etrafıma baktım. Kimsenin benimle ilgilendiği yoktu. Haberin sonunu yeniden okudum. Dona kalmıştım. Kalp atışlarımın hızlandığını ve midemin kasıldığını hissediyordum. Hikâyenin adından başka bir şey okuyamıyordum: Usher. Önce lisede sonra üniversitede bu hikâyeyi okumuştum. Baş kahramanı da biliyordum: Roderick Usher. Not defterimi çıkardım. Wexler'a gittiğim gün tuttuğum notlara baktım. İsim oradaydı. Sean'un dosyaya kaydettiği son sözcük: RUSHER.

Kütüphanenin numarasını tuşlayıp Laurie Prine'ı istedim.

"Laurie, ben..."

"Evet Jack, tanıdım."

"Bak, çok acil bir araştırmaya ihtiyacım var. Tam olarak nasıl ulaşacağımı..."

"Evet Jack, nedir?"

"Edgar Allen Poe hakkında elimizde bir şeyler var mı?"

"Elbette. Eminim hayatıyla ilgili bir yığın şey bulabilirim. Ayrıca..."

"Bana asıl lazım olan kısa öyküleriyle şiirleri. 'Usherların Çöküşü'nü arıyorum. Bu arada rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Sorun değil. Ama dediğim gibi, elimizde olan biyografik metinler. Yine de bir bakayım. Eğer bizde yoksa buralarda bir kitapçıya gidip satın alabilirsin."

"Tamam, teşekkürler. Hemen çıkıp etrafa bir göz atayım."

Telefonu tam kapatmak üzereydim ki adımı söyledi.

"Evet?"

"Aklıma bir şey geldi. İstersen elimizde alıntılardan oluşan bir CD-ROM var. Hemen bakabilirim."

"Tamam, çok iyi olur."

Telefonu kapattı. Yazıyı alıp Times'daki hikâyenin sonunu yeniden okudum. Aklımdan geçenlerin doğru olma ihtimali çok zayıftı. Ama kardeşimin ölümü ile Brooks'unki arasındaki bazı benzerlikler ve Roderick Usher'la RUSHER sözcüğünün bağlantısı da göz ardı edilemezdi.

Az sonra Laurie telefon etti: "Elimizde Poe'nun eserlerini içeren bir şey yok. Ama bir de şiir Cd'miz var, ona da bir bakarım istersen. Aradığın neydi?"

"'Usherların Çöküşü' isimli hikâyede geçen 'Tekinsiz Saray' adında bir şiir. Bulabilir misin?"

Cevap vermedi. Tuşların sesini duydum.

"Evet, hikâyeden alıntılar ve sözünü ettiğin şiir de var. Üç ekran uzunluğunda."

"Tamam. Peki içinde 'mekânın dışında, zamanın dışında' diye bir dize var mı?"

"Mekânın dışında, zamanın dışında."

"Evet, noktalamaları bilmiyorum."

"Önemi yok."

Yeniden tuşlara bastı.

"Hayır, ne yazık ki..."

"Lanet olsun!"

Niye böyle bir tepki verdiğimi bilmiyordum. Pişman olmuştum.

"Ama Jack, bu dize başka bir şiirde geçiyor."

"Ne dedin? Poe'nun bir şiirinde mi?"

"Evet. Şiirin adı 'Hayal Ülkesi'. Okumamı ister misin?"

"Evet, okusana."

"Pekâlâ, çok güzel şiir okuduğum söylenemez ama başlıyorum işte."

İssiz ve belirsiz bir yoldan,
Yalnızca kötü meleklerin dolaştığı,
Kara bir taht üzerinde oturan
GECE adlı Eidolon'un hüküm sürdüğü
Bu topraklara yeni vardım.
Yücelerde yabanıl bir tekinsizlik ikliminden uzanan
Mekânın dışına, zamanın dışına.

"Bu kadar. Bir de editör notu var. Eidolon hayalet demekmiş.

Cevap veremedim. Donakalmıştım.

"Jack?"

"Yeniden okur musun? Bu sefer daha yavaş."

Şiiri not defterime geçirdim. Aslında ondan bilgisayar çıktısı da alabilirdim, ama o anda kıvılcıdamak bile istemedim. Bir süre bu dizelerle yalnız kalmalıydım.

"Jack, iyi misin?" diye sordu, okuması bitince. "Sesin tuhaf geliyor."

"Bilmiyorum, gitmem lazım."

Telefonu kapadım.

Bir anda her yerimi sıcak bastı. Sanki gazetenin duvarları üstüme geliyordu. Kalp atışlarım hızlandı. Aklıma arabasının içinde kardeşimin görüntüsü geldi.

Ofisine girdiğimde Glenn telefonda idi. Koltuğa oturdum. Başıyla dışarı çıkmamı, telefonla görüşüğünü belirtti. Kıpırdamadım. Hareketini tekrarladı. Olmaz anlamında başımı salladım.

Telefondaki kişiye: "Bak burada önemli bir şeyler oluyor. Seni sonra ararım," dedi ve telefonu kapattı.

"Chicago'ya gitmem gerekiyor," dedim. "Bugün. Sonra da Washington'a ve belki de Quantico'ya, Virginia'ya. FBI'a."

((

Glenn'in aklı yatmamıştı.

"Mekânın dışında zamanın dışında, öyle mi? Yapma Jack, yani demek istiyorum ki, intiharı düşünen ya da buna teşebbüs etmiş birçok kişinin yazabileceği türden notlar bunlar. Yüz elli sene önce şairin biri bunu yazmış, başka bir polis intiharında da başka şiiirinden bir dize... Katiller cinayet planlarını böyle yapmıyor ya!"

"Peki Rusher ve Roderick Usher'a ne diyorsun? Sence bu da bir rastlantı mı? Üç şey bir araya geliyor ve sen hâlâ bunun işe yarar bir şey olmadığını düşünüyorsun."

"Öyle bir şey demedim. Tabii ki takip edebilirsin. Telefon et, görüşmeler yap. Ama bil ki şu an elinde olanlarla seni ülke çapında bir tur atmaya göndermiyorum."

Bilgisayarındaki mesajları kontrol etti. Yeni bir şey yoktu. Tekrar bana döndü:

"Bunun arkasında yatan şey nedir?"

"Neyin?"

"Kardeşim ve şu Chicago'daki polisi kim öldürmek istesin ki? Nasıl oldu da polisler bunu gözden kaçırdı?"

"Bilmiyorum."

"Bütün gününü polislerle ve bu davanın kayıtlarıyla geçirdin. İntiharda boşluk nerede? Nasıl birisi cinayeti işler ve elini kolunu sallayarak gidebilir? Daha dün bu işin intihar olduğuna inanmıştın. Mesajını aldım. Peki, polisler de aynı şeye, yani bunun bir intihar olduğuna nasıl ikna oldular?"

"Bu sorulara henüz cevabım yok. Zaten bu yüzden Chicago'ya ve sonra da büroya gitmek istiyorum."

"Bak Jack, burada iyi bir yerin var. Kaç kişi gelip bu işi almak istedi bilmiyorsun. Sen..."

"Kim?"

"Efendim?"

"Yerimde gözü olan kim?"

"Boş versene. Şu an konumuz bu değil zaten. İyi durumdasın ve ülke içinde istediğin her yere gidebilirsin. Ama bu gazetede başka muhabirler de çalışıyor ve zaman zaman haber peşinde yolculuklara çıkmak istiyorlar. Bu onları motive eder, bilirsin. Şu sıralar gazete ekonomik krizde ve her talep edilen yolculuğu onaylayamam."

Bu nutuklardan nefret ediyordum. İdari editör ve gazete editörünün Glenn'in gönderdiği muhabirleri soruşturduğunu sanmıyordum. Önemli olan iyi bir haberle dönmektir. Elimdeki iyi bir hikâye idi.

"Peki öyleyse. İznimi kullanacağım ve haberi kendim yapacağım."

"Cenazeden sonra tüm izin hakkını kullandın. Ayrıca buradan görevli gitmedikçe ülkede dolanıp gazetenin muhabiri olduğunu söyleyerek malzeme toplayacak değilsin."

"Ücretsiz izne ne dersin peki? Zamana ihtiyacım varsa bunu ayarlayacağını söylemiştin."

"Üzüntünü üstünden atmanı kastetmiştim, ülkeyi turlamanı değil. Her neyse, ücretsiz iznin kurallarını biliyorsun. Döndüğünde yerini garanti edemem."

Aslında şu anda istifa edebilirdim, ama o kadar cesur değildim. Gazeteye ihtiyacım vardı. Polislere, araştırma birimlerine, kayıtlara ulaşmak için basın kartına ihtiyacım vardı. Kardeşi intihar etmiş biri olarak bu taleplerde bulunacak olursam geri çevrilecektim.

"Elinde olandan fazlası gerekiyor, Jack," dedi Glenn. "Böylesi bir yolculuk talebinin masrafını üstlenemeyiz. Delillere ihtiyacımız var. Biraz daha bir şeyler olsaydı, belki Chicago'ya gidebilirdin ama şu vakıf ve FBI görüşmelerini telefonla yaparsın. Ya da Washington'daki haber ofisimizi arayıp birinden rica edersin."

"Bu benim kardeşim ve benim haberim. Başkasına vermiyorsun."

Elleriyle sakinleşmemi isteyen bir hareket yaptı. "Peki, telefon konuşmalarını ayarla ve elinde bir kanıtla dön."

"Bak, ne söylediğinin farkında mısın? Bana elinde kanıt olmadan seni göndermem diyorsun. Oysa ben kanıt aramaya gidiyorum."

((

Tekrar masama dönüp bilgisayarda yeni bir dosya açtım. Theresa Lofton ve kardeşimin ölümleri hakkında tüm bildiklerimi yazmaya başladım. Telefon çaldı ama açmadım. Glen sonunda bir anlaşmaya yanaştı. Eğer polisler kardeşimin davasını yeniden açarlarsa Chicago'ya gitmeme izin verecekti. Ancak ben, Chicago'ya gidersem, Washington'a da gidebileceğimi biliyordum.

Yazarken kardeşimin resmi aklımdan çıkmıyordu. Bu steril, cansız fotoğraf beni rahatsız ediyordu. Onu yüzüstü bırakmıştım ve şu an suçluluk duyuyordum. Arabadaki kardeşimdi. İkimdim. Bendim.

DOKUZ

Dört sayfa kadar notu temize çektikten sonra, bir saat daha oturup altı satırlık cevaplanması gereken sorular listesi yaptım. Eldeki bilgilere ters bir açıdan bakmaya çalışırsam Sean'un ölümünün intihar değil cinayet olduğuna inanabilirdim. Polislerin gözden kaçırdığı bir şeyler olmalıydı. Onlar Lofton davası yüzünden Sean'un zaten kötü durumda olduğunu bildiklerinden, daha baştan Sean'un intihar ettiğini kabul etmişlerdi. Verileri şüpheli bir gözle eleddikten sonra onların atladığı noktayı yakalamıştım.

Defterime yazmış olduğum notları gözden geçirdim.

Pena:
Elleri?

Ne kadar zaman sonra?
Wexler/Scalari:
Araba?

Isıtıcı?

Kilit?
Riley:
Eldivenler?

Riley'yi telefonla halledebilirdim. Numarayı çevirdim. Altıncı çalıştan sonra Riley ahizeyi kaldırdı.

"Riley? Ben Jack. İyi misin? Kötü bir zamanda mı aradım?"

"İyi zaman ne zaman ki?" İçkili olmalıydı.

"Gelmemi ister misin, Riley? Hemen çıkarım."

"Hayır Jack, gelme, iyiyim. Bilirsin, şu tuhaf günlerimden biri. Onu düşünüyordum."

"Evet, ben de."

"Peki neden hiç ortalıklarda yoktun o bu işi... Üzgünüm, bunları yeniden açmamam gerek.,."

Bir süre sustum.

"Bilmiyorum, Riles. Bir şey yüzünden kavga etmiştik. Ben de, o da söylememiz gereken bazı şeyler söyledik. Aramıza soğukluk girdi. Onunla yeniden görüşmeden..."

Ona uzun zamandır Riles dememiştim. Acaba fark etti mi diye sordum kendime.

"Ne diye tartışmıştınız? Şu ikiye bölünen kızla mı ilgiliydi?"

"Nereden biliyorsun? Sana sözünü etmiş miydi?"

"Hayır, tahmin ettim. Kız onun aklını başından almıştı. Seninkini de almış olmasın?"

"Riley, bu şekilde düşünmen doğru değil. İyi şeyleri düşünmeye çalış."

Az daha dayanamayıp davayı takip edeceğimi söyleyecektim. Acısını hafifletmek istiyordum. Ama henüz çok erkendi.

"Çok zor," dedi.

"Biliyorum Riley, üzgünüm. Söyleyecek bir şey bulamıyorum." Telefonda uzun süre sessiz kaldık. Odam tamamen sessizdi. Müzik, televizyon sesi filan da yoktu. Onun evde tek başına ne yaptığını düşündüm.

"Bugün annem aradı. Ona ne yaptığımı söylemişsin."

"Evet, bilmesi gerektiğini düşündüm."

Yanıt vermedim.

"Ne istiyorsun, Jack?" diye sordu sonunda.

"Tek sorum var. Biraz ilgisiz gibi gelebilir, ama yine de soracağım. Polisler sana Sean'un eldivenlerini verdiler mi ya da gösterdiler mi?"

"Eldivenlerini mi?"

"O gün taktıklarını."

"Hayır. Kimse de sormadı zaten."

"Peki, Sean'un eldivenleri nasıldı?"

"Deriydi, neden?"

"Aklıma takılan bir şey var da. Eğer sonuca ulaşırsa sana da söylerim. Peki ne renkti? Siyah mı?"

"Evet, siyah deri. Sanırım astarı kürktü."

Tarifi fotoğraftakine uyuyordu. Bir yere varacağımdan değil, sadece emin olmak için sormuştum.

Biraz daha konuştuk. Akşam yemeği önerimi geri çevirdi. Beni telaşlandırmıştı ve birisiyle konuşmak ona iyi gelir diye düşünmüştüm. Her şeyi hallettikten sonra ona uğramaya karar verdim.

((

Boulder'dan geçerken Flatirons tarafından gelen kar yüklü bulutları görebiliyordum. Buralarda büyümüş biri olarak bulutların ne kadar hızlı hareket ettiğini bilirdim. Kullandığım şirkete ait arabanın bagajında zincir olduğunu umuyordum, ama bu zayıf bir ihtimaldi.

Bear Gölü'ne ulaştığımda, Pena'nın bekçi kulübesinin önünde bir grup kayakçıyla konuştuğunu gördüm. Beklerken göle doğru yürüdüm. Buz tutmuş gölün üzerinde yürürken alttaki koyu-lacivert derinlikleri düşündüm. İçinde hafif bir titreme hissettim. Bundan yirmi yıl önce kız kardeşim, çatlayan buzun üzerinden kayıp göle düşerek ölmüştü. Şimdi de erkek kardeşim bu gölden yaklaşık elli metre ileride can vermişti. Başımı eğmiş karanlık buzlara bakarken bir yerlerde duyduğum bir balık türünün hikâyesini hatırladım. Bunlar kışın gölde donuyor, bahar gelip karlar eridiğinde ise yeniden canlanıp hayata devam ediyorlardı. Önce bunun gerçek olup olmadığını düşündüm. Sonra da, keşke bu insanlar için de geçerli olsaydı, dedim içimden.

"Yine geldin."

Döndüm ve Pena'yı gördüm.

"Evet. Rahatsız ettiğim için üzgünüm. Bir iki sorum var."

"Soran değil. Keşke olayın öncesinde bir şeyler yapabileseydim. İlk park ettiğinde görseydim, belki... Bilmiyorum."

Kulübesine doğru yürümeye başladı.

"Herhangi birisinin bir şeyler yapabileceğinden emin değilim," dedim. Sırf bir şeyler söylemiş olmak için.

"Soruların nedir bakalım?"

Not defterimi çıkardım.

"İlki; arabaya koştığında, ellerini gördün mü? Ne tarafta olduklarını."

Bir şey söylemeden yürüdü. Sanırım kafasında o anı canlandırmaya çalışıyordu.

"Galiba ellerine baktım. Çünkü onu gördüğüm an kendini vurduğunu anladım. Elinde silahı olup olmadığını anlamak için baktığıma eminim."

"Silah elinde miydi?"

"Hayır, yandaki koltuğa düşmüştü."

"İçeri baktığında eldivenlerini görebildin mi?"

"Eldivenler, eldivenler..."

Hafızasından bir şeyler çıkarmaya uğraşıyordu. Uzunca bir süre daha düşündü ve bilmediğini söyledi.

"Aklımda bir görüntü yok. Polis ne diyor?"

"Açıkçası senin şu an hatırlaman önemli."

"Üzgünüm, aklıma gelmiyor."

"Eğer polis gerekli görürse seni hipnoz etmelerine izin verir miydin? Görüntüyü hatırlayabilmen için."

"Hipnoz mu? Bu tür şeylerle uğraşırlar mı?"

"Bazen, eğer önemliyse."

"Şey, öyleyse sanırım yapardım."

Kulübenin önüne gelmiştik. Dönüp arabayı park ettiğim yere baktım. Kardeşimin park yeriyle aynıydı.

"Sormak istediğim diğer şey zamanla ilgili. Polis raporlarına göre silah sesini duyduktan beş saniye sonra arabayı görmüştün. Bu beş saniye içinde birisinin arabadan çıkıp ormana doğru kaçmasına hiç ihtimal vermiyorsun."

"Kesinlikle hayır, öyle bir şey olsa görürdüm."

"Peki ya sonrasında?"

"Neden sonra?"

Arabaya koşup sonra telefon etmek üzere kulübeye geri döndüğünde. İki ayrı telefon konuşması yapmıştın, değil mi?"

"Evet, biri 911'le, diğeri de üstlerimle."
"Yani bir süre kulübede kaldın ve arabayı görmedin."
"Doğru."
"Ne kadar süreyle?"
Pena ne amaçlı sorduğumu kestirerek başını salladı.
"Ama ne önemi var? Arabada yalnızdı."
"Biliyorum ama ne kadar süre?"

Ne anlamsız dercesine omuzlarını silktilti ve sessizliğe büründü. Kulübeye girip telefon ahizesini kaldırır gibi yaptı.

"İlk telefon 911'e, yani çok kısıydı. İsmimi filan sordular. Sonra Doug Paquin'i yani patronumu aradım. Acil durum olduğunu söyledim ve hemen bağladılar. Neler olduğunu anlattım. O da hemen dışarı çıkmamı ve polis gelene kadar arabayı göz hapsine almamı söyledi. Hepsi bu. Sonra dışarı çıktım."

Tüm bunları düşünerek en az otuz saniye arabayı görememiş olduğunu hesapladım.

"Arabaya ilk geldiğinde tüm kapılar kilitli miydi?"
"Ben sadece şoför kapısına baktım. Ama hepsi kilitliydi."
"Nereden biliyorsun?"

"Polisler gelip açmaya çalıştıklarında hepsinin kilitli olduğunu söylediler. Kilitli kıran şu özel aletlerden getirdiler."

Başımı salladım.

"Peki ya arka koltuk? Camların tümünün buğulandığını söylemiştin. Yüzünü cama dayayıp arka koltuğun alt kısmına da baktın mı?"

Pena ne demek istediğimi anlamıştı. Bir süre düşünüp hayır anlamında başını salladı.

"Hayır, arkaya bakmadım. İçerde bir tek onun olduğunu düşünmüştüm."

"Polisler de sana bu soruları sordular mı?"

"Hayır, ama nereye gelmek istediğini anlıyorum."

"Son bir soru. Telefonda onlara cinayet mi yoksa intihar mı dedin?"

"Birisi kendini vurmuş dedim. Zaten sesim kayıtlıdır o hatta."

"Öyle olmalı. Çok sağ ol."

Arabaya doğru ilerlerken Pena arkamdan seslendi:

"Hipnoz işi ne olacak peki?"

"Gerekirse seni ararlar."

Bagaja baktım. Zincir yoktu.

Boulder'a giderken adını Poe'nun bir hikâyesinden alan kitapçıda durdum. E.A.Poe'nun bütün hikâyelerinin olduğu kalın ciltli bir kitap aldım. Hemen bu gece okumaya başlamak niyetindeydim. Denver'a geri dönerken Pena'nın cevaplarını kendi geliştirdiğim teorilerle bağdaştırmaya çalışıyordum. Ama ne olursa olsun bu yeni fikrim kolay değişmeyecekti.

((

Denver Polis Teşkilatı'na geldiğimde Scaleri'nin binada olmadığını öğrendim. Doğruca Wexler'in ofisine girdim. St.Louis ortalıkta yoktu.

"Lanet olsun!" dedi Wexler. "Yine damarıma basmaya mı geldin?"

"Hayır ama sen benimkine basacaksın galiba!"

"Neler soracağına bağlı."

"Kardeşimin arabası nerede? Hâlâ serviste mi duruyor?"

"Neler diyorsun, Jack? Bir soruşturmanın nasıl yürütüldüğünü biliyoruz tamam mı?"

Sinirlerine hâkim olamayarak elindeki kalemi odanın diğer ucundaki çöp tenekesine fırlattı. Daha sonra ne yaptığını fark edince gidip kalemi aldı.

"Bak, sana problem çıkarmaya filan germedim," dedim sakın bir tonda. "Aklımdaki bir takım soruları cevaplamaya çalışıyorum. Ama giderek daha fazla sorular beliriyor."

"Ne gibi?"

Ona Pena'yı görmeye gittiğimi söyledim. Yüzü giderek kızarmaya başlamıştı ve sinirleniyordu.

"Siz davayı kapattınız, değil mi? Öyleyse Pena ile görüşmemde bir salanca yok. Ayrıca senin, Scaleri ya da başka birilerinin gözden kaçırdığı bir şey var. Pena telefona gittiği sırada bir dakika kadar arabayı gözden kaçırdı."

"Eee, ne var bunda?"

"Siz sadece onun arabayı ne zaman gördüğüyle ilgilendiniz. Beş saniyede tabii kimse kaçamazdı. Öyleyse sonuç intihar, at davayı bir kenara. Oysa Pena bana camların buğulu olduğunu söyledi. Arka koltuğa da

bakmamış bile. En az otuz saniye olay yerinden uzak kalmış. Arka koltukta yatan biri arabadan çıkıp ormana kaçmış olabilir."

"Aklını kaçırdın galiba? Peki ya bıraktığı not, eldivendeki barut izleri?"

"Notu başka birisi de yazmış olabilir. Eldiveni önce katil kullanmış, sonra çıkarıp Sean'a takmış olabilir. Otuz saniye uzun bir süre. Üstelik bu süre muhtemelen daha da uzundu. İki ayrı telefon konuşması yapılmış, Wex."

"Zayıf ihtimal. Katil, Pena'nın o kadar zaman kaybedeceğine mi güveniyordu yani?"

"Belki de hayır. Kaçmasaydı, belki Pena'yı da öldürecekti. O zaman da sizler Sean'un önce Pena'yı sonra da kendisini vurduğunu düşünecektiniz."

"Bu saçmalık, Jack. Kardeşini tıpkı kendi öz kardeşim gibi severdim. O lanet kurşunu yuttuğuna inanmak istediğimi mi sanıyorsun?"

"Bir şey soracağım, Wex. Sean'un haberini aldığı anda neredeydin?"

"Şu anda olduğu gibi bu masada oturuyordum. Neden?"

"Evet, birisi arayıp haber verdi. Bekçi amirini aramışlar. O da bizi aradı."

"Tam olarak ne dedi?"

"Haber kim verdi? Telefonda mı öğrendin?"

"Hatırlamıyorum. Sanırım sadece 'Mac öldü' dedi."

"Yoksa 'Mac kendini öldürdü' mü dedi?"

"Ne söylediğini bilmiyorum. Ne diye soruyorsun?"

"Oradaki bekçi telefon edip Sean'un kendini vurduğunu söyledi. Ve laf o şekilde sizlere ulaştı. Bulmacanın parçaları da gözünüzün önüne gelen resimle oluştu. Buradaki herkes Lofton davasının etkilerinden haberdardı. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Hepiniz önceden buna inanmaya hazırdınız. Üstelik Boulder'a gittiğimiz o gece beni de buna inandırdınız."

"Bu saçmalık, Jack. Söylediklerine dair en ufak bir kanıt yok. Benim de gerçeklerle yüzleşemeyen birinin teorileriyle uğraşacak vaktim yok, tamâm mı?"

Cevap vermedim ve sakinleşmesini bekledim. "Araba nerede Wex? Bu kadar eminsen arabayı göster, sana ispatlayayım."

Wexler bir an tereddüt etti. Sanırım bu işin içine girse mi diye düşünüyordu. Çünkü teklifimi kabul ederse, kendinde de bazı şüphelerin olduğunu kabul etmiş olacaktı.

"Hâlâ arka tarafta, bahçede duruyor. Buraya her gelişimde görüyorum."

"İlk bulunduğu andaki gibi korunuyor, değil mi?"

"Evet, mühürlendi. Her gelişimde camda Sean'un kanını görmek zorunda kalıyorum."

"Gidip bakalım, Wex. Öyle veya böyle, seni ikna edeceğim, görürsün."

((

Kar fırtınası Boulder'dan buraya doğru gelmişti. Wexler arabanın anahtarını aldı. Ayrıca kayıt listesine bakıp başka birinin anahtarı alıp da inceleme yapıp yapmadığını kontrol etti. Liste boştu. Arabaya hiç dokunulmamıştı.

"Arabanın cinayet sonrası temizlik işleriyle uğraşan bir firmaya gönderilmesi için şeften özel izin lazım. Ne pis iş, değil mi?"

Sanırım Wexler sinirli olduğu için bu kadar fazla konuşuyordu. Arabaya yaklaştık ve öylece durduk. Kar yağıyordu. Camın : üstündeki kan kurumuş, koyu kahve bir renk almıştı.

"Açığımızda ağır bir koku olacak," diye Wexler beni uyardı. "Tanrım, bunu yaptığıma inanamıyorum. Aklından geçenleri söylemezsen böylece durmaya devam edeceğiz," dedi.

"Peki. Bakmak istediğim iki şey var. Isıtma düğmesi en yüksek ayarda mı, onu kontrol edeceğim. Bir de arka kapıların güvenlik kilidi açık mı kapalı mı, ona bakacağım."

"Niye?"

"Hava soğuk olduğundan camlar buğuluydu, ama aslında o kadar da soğuk yoktu. Fotoğraflardan Sean'un üzerinde kalın kışlık kıyafetler olduğunu gördüm. Ceketini üstündeydi. Ne diye arabanın içini o kadar ısıtırsın ki? Motor çalışmıyorken camlar nasıl o kadar buğulanır?"

"Bak, bence..."

"Deneyimlerini düşün, Wex. Neden buğulanır bir yer? Sean bir defasında sizin sırf bu yüzden evinden çıkan bir suçluyu ıskaladığını anlatmıştı."

"O fazla konuşmadan olmuştu. O maçta Bronkoların nasıl da yenildiğinden bahsediyorduk ki, bir anda her yer buğulandı."

"Tamam işte. Bildiğim kadarıyla Sean kendi kendine konuşmazdı. Yani ısı ayarları düşük seviyede ise ve camlar üzerine yazı yazılacak kadar buğulanmışsa, sanırım bu birisiyle birlikte olduğunu gösteriyor. Ve tabii ki konuşuyorlardı."

"Bu pek bir şey ispatlamaz. Peki ya kilit meselesi?"

Ona teorimi anlattım. Sean'un yanındaki her kim ise, bir şekilde Sean'un silahını aldı. Belki de kendi silahıyla gelip Sean'a tabancasını bırakmasını söyledi, sonra da eldivenlerini çıkarmasını. Sonra onları kendisi taktı ve Sean'ı vurdu. Sean'un silahıyla tabii. Sonra arka koltuğa atlayıp yere yattı. Pena'nın gelmesini ve tekrar kulübeye koşmasını bekledi. Cama not yazdı, eldivenleri yemden Sean'a giydirip, arka kapıyı açtı ve ormana kaçtı. Ayak izleri yok; çünkü kar yeni temizlenmişti. Pena yeniden gelip arabaya bakana kadar o çoktan gitmişti.

Wexler uzun süre hiç konuşmadı.

"Peki bu teori kısmıydı, şimdi ispatla bakalım."

"Kardeşimi tanırsın. Onunla çalıştın. Güvenlik kilidi ile ilgili rutin nedir? Arka kapılar daima kilitlidir, değil mi? Böylece mahkûmları garantiye alırsın. Eğer olur da, arabaya başka biri binerse, o zaman kilidi ön taraftan açarsın. Tıpkı o gece bana yaptığın gibi; hani kusmam için kapıyı açtığımda."

Wexler cevap vermedi ama yüzünden bazı sorular okuyabiliyordum artık. Eğer güvenlik kilidi açıksa, tamam, bu bir şeyi kanıtlamazdı, ama en azından Wexler, Sean'un içerde yalnız olmadığını anlardı.

Sonunda Wexler, "Yalnızca bakarak anlayamazsın," dedi. "Birisinin içeri girip dışarıya çıkmayı denemesi lazım."

"Aç kapıyı ben denerim."

Wexler kapıyı, açtı. Burnuma kurumuş kanın hastalıklı tuhaf kokusu çarptı. Arabaya girdim ve kapıyı kapadım.

Uzun bir süre hareket etmedim. Fotoğrafları görmüş olmam, arabanın içinde olmakla aynı şey değildi. Bu tuhaf koku, her yana sıçrayıp kurumuş kan. Kardeşimin kanı. Yeniden boğazıma doğru yükselen mide bulantısı. Çabucak ısıtıcılara baktım. Sonra sağ camdan Wexler'la göz göze geldik. Bir an için gerçekten güvenlik kilidinin açık olmasını istiyor muyum diye düşündüm.

Uzandım ve yolcu kilidine vurdum. Kapı kolunu çektim ve kapı öylece açıldı. Dışarı çıktım ve Wexler'a baktım. Saçlarında ve omuzlarında kar birikmeye başlamıştı.

"Isıtma sistemi kapalı. Yani camlar buğulanamazdı. Sean'la birlikte arabada başka biri daha vardı. Konuşuyorlardı ve o herif her kimse, Sean'ı öldürdü."

Wexler hayalet görmüş gibi bakıyordu. Her şey aklından hızla geçiyordu. Artık bu iş bir teorinin ötesindeydi ve o da bunun farkındaydı. Her an ağlamaya başlayacakmış gibiydi.

"Lanet olsun," dedi.

"Gözden kaçmış," dedim.

"Bu farklı. Bir polis asla meslektaşını bu şekilde yüzüstü bırakmaz. İşe bak... Eğer kendi işimizi halledemiyorsak... Lanet olası bir muhabir..."

Cümlesini bitiremedi ama sanırım hissettiklerini anlıyordum. Kendisini Sean'a ihanet etmiş gibi hissediyordu. Ben de aynı şeyi hissediyordum.

Hâlâ terk edilmiş gibi duruyordu. Onu ben rahatlatamazdım.

"Sadece biraz zaman kaybettik, Wex," dedim sonunda. "Hadi içeri gidelim. Burası iyice soğumaya başladı."

((

Riley'yle konuşmaya gittiğimde evin karanlık olduğunu gördüm. Kapıyı çalmadan önce biraz duraksadım. Getirdiğim haberin onu sevindireceğini düşünmek ne büyük bir aptallıktı. 'Haberler iyi, Riley, düşündüğümüzün aksine Sean intihar etmemiş, akıl hastasının biri tarafından öldürülmüş.'

Yine de kapıyı vurdum. Saat geç değildi. Riley 'nin karanlıkta oturduğunu düşündüm. İkinci defa zili çalmadan kapı açılmıştı.

"Jack."

"Riley, içeri girip biraz konuşmak istemiştin. Sakıncası var mı?"

Henüz bir şey bilmiyordu. Wexler'la anlaşmıştım. Riley'ye ben söyleyecektim. Wexler benim söylememe aldırmamıştı. Şu an dosyaları raflarından indirip soruşturmayı yeniden başlatmakla uğraşıyordu ve çok yoğundu. Ona Chicago ile ilgili hiçbir şey anlatmamıştım. Nedenini bilmeden bunu kendime saklıyordum. Haber yüzünden mi? Kendi haberimi hazırlamak istiyordum. Ama bu kolay cevaptı. İçimin derinliklerinde, bir şey olduğunu biliyordum.

"İçeri gel," dedi Riley. "Kötü bir şey olmadı ya?"

"Hayır, tam olarak değil."

Onu takip ettim, mutfağa girdik. Işığı açtı. Üstünde kot pantolon, kalın yün çoraplar ve bir sweatshirt vardı.

"Sean'la ilgili bir takım yeni gelişmeler var. Telefonda söylemektense yüz yüze konuşmak istedim."

İkimiz de bir sandalye çekip masanın başına oturduk. Gözlerinin altındaki halkalar kaybolmamıştı ve onları kapatmak için bir şey yapmıyordu. Kederinin yavaşça bana da geçtiğini hissettim ve başımı çevirdim. Kaçıp gitmek istedim ama imkânsızdı. Acısı evin her köşesine sinmişti ve bulaşıcıydı.

"Uyuyor muydun?"

"Hayır kitap okuyordum. Sorun nedir, Jack?"

Ona her şeyi anlattım. Wexler'dan sakladığım Chicago'yu, şiirleri ve çözmeyi istediğim bağlantıları. Zaman zaman başıyla onaylıyordu, ama onun dışında tepki vermedi. Soru sormadı, ağlamadı.

"İşte böyle, hikâye de bu," dedim. "Sana anlatmak için buraya geldim ve en kısa zamanda Chicago'ya gideceğim."

Uzun bir sessizlikten sonra konuştu:

"Tuhaf, kendimi çok suçlu hissediyorum."

Gözlerinde biriken yaşları görüyordum ama ağlamadı. Muhtemelen gözyaşları artık tükenmişti.

"Suçlu mu? Niye?"

"Tüm bu süre içinde ona çok kızgındım. Sanki bunu bana karşı yapmıştı. Kendisine karşı değil. Ondan nefret etmeye başlamıştım. Şimdi sen gelip..."

"Hepimiz aynı şeyi hissettik. Böylesi daha kolaydı."

"Millie ve Tom'a bundan söz ettin mi?"

Anneleri kastediyordu.

"Henüz değil, ama sanırım yakında söylerim."

"Peki Chicago kısmını Wexler'dan niye sakladın?"

"Bilmiyorum. Nasılsa yarın öğrenecekler."

"Jack, eğer söylediklerin doğruysa, her şeyi bilmeleri gerek. Bunu yapan her kim ise, sırf sen haber hazırlayacaksın diye bu işten sıyrılmamalı."

"Bak Riley," dedim, sakın olmaya çalışarak, "Bunu yapan her kim ise zaten çoktan kaçıp gitti. Tek istediğim, Chicago'daki polislerle Wexler'dan bir gün önce görüşebilmek. Bir tek gün."

Bir süre karşılıklı sustuk.

"Ve hata yapmak istemiyorum. Haber peşinde olduğum doğru, ama bu çok daha özel bir şey. Sean'la benim aramda."

Başını salladı ve aramızdaki sessizliğin uzamasına izin verdim. Yaptıklarımı ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Mesleğim gereği sözcükleri akıcı ve ilginç bir şekilde birleştirip sunmam gerekiyordu. Oysa bu durumda söyleyecek tek bir sözüm yoktu. Şimdilik tabii. Riley benden daha fazlasını duymak istiyordu. Ona benim de tam olarak anlayamadığım bir hikâye anlattım:

"Liseden mezun olduğumuzda ikimiz de ne yapmak istediğimizi aşağı yukarı biliyorduk. Ben yazar olacaktım. Ünlü ya da zengin. Ya da her ikisi de. Sean da dedektiflerin başı olacaktı ve şehirdeki tüm gizemli cinayetleri çözecekti. İkimiz de tam olarak başaramadık. Ama Sean hedefine daha çok yaklaştı."

Riley gülümsemeye çalıştı.

"Her neyse," diye devam ettim. "O yaz sonu, Paris'e gidip, tasarladığım büyük Amerikan romanını yazmak üzere yola koyuldum. O da servise katılmak üzere sonuç bekliyordu. Anlaşmamızı yapıp vedalaştık. Anlaşma suyu: Zengin olduğumda ona bir Porsche alacaktım. Tıpkı Redford'un "Downhill Racer" filmindeki arabası gibi. Tek isteği buydu. Modeli kendi seçecekti. Ben yalnızca parayı gönderecektim. Bunun pek de adil bir anlaşma olmadığını söyledim çünkü bana bunun karşılığında verebileceği bir şey yoktu? Ve o buna karşılık şöyle dedi: Eğer bana bir şey olursa -bilirsin yaralanma, soygun, cinayet- kesinlikle bunu yapanı bulacaktı. Kimsenin bu işten kurtulmasına izin vermeyecekti. Ona inandım ve sonrasında hep kendimi güvende hissettim."

Anlattığım bu hikâyenin Riley'ye ne kadar anlamlı geldiğinden emin değildim.

"İyi ama bu onun sana verdiği sözdü, senin ona verdiğin söz değil," dedi Riley.

"Evet, biliyorum," dedim. "Ama öylece oturup bekleyemem. Oraya gitmeliyim, orada olmalıyım. Bu işi..." Sözcükleri bulmak çok zordu.

"Çözmelisin?"

"Sanırım evet, bilmiyorum. İnan anlatamıyorum Riley. Bir şeyler yapmam lazım. Chicago'ya gitmeliyim."

ON

Gladden ve öteki beş adam, büyük mahkeme salonundaki cam kaplı bölme alınıldılar. Cam bölme boyunca yüz hizasında, mahkemedeki yargılama işlemlerinin duyulabileceği, davalının, avukatları veya yargıç tarafından sorulan sorulara cevap verebileceği, bir ayak genişliğinde bir pencere bulunmaktaydı.

Gladden uykusuz bir geceden sonra darmadağınaktı. Tek kişilik bir hücredeydi ama hapisanedeki gürültü onu uyutmamış ve ona fazlasıyla Raiford'u hatırlatmıştı. Mahkeme salonunda etrafına baktı, tanıdık bir yüz göremedi. Buna polisler, Delpy ve Sweetzer'da dahildi. Televizyon veya kamera da göremedi. Bunu gerçek kimliğinin henüz keşfedilmediğinin bir işareti olarak kabul etti. Bu onu yüreklendirdi. Kalın gözlüklü ve kızıl dalgalı saçlı bir adam avukatların masasından cam bölme doğru geldi. Kısa boyluydu ve camdaki delikten sesini duyurabilmek için derin sudaymış gibi başını yukarda tutarak konuşmak zorundaydı.

"Bay Brisbane?" diye sordu, biraz önce içeri alınan adamlara beklentiyle bakarak.

Gladden yürüdü ve delikten adama baktı.

"Krasner?"

"Evet, nasılsın?"

Adam delikten Gladden'in eline ulaştı. Gladden adamın elini gönülsüzce sıktı. Çocuklar dışında hiç kimsenin ona dokunmasından hoşlanmazdı. Krasner'in sorusunu yanıtlamadı. Bu geceyi eyalet hapisanesinde geçirmiş birine sorulacak bir soru değildi bu.

"Daha savcıyla konuşmadın mı?" diye sordu.

"Evet, konuştum. Sohbet ettik bile denebilir. Kötü şansın devam ediyor. Eyalet Savcısı, bu davaya vekil olarak, daha önce bazı sorunlar yaşamış olduğum bir kadını atamış. Bizi oldukça zorlayacak, çünkü rıhtımdaki polisler senin ne yaptığını görmüşler ve ona da anlatmışlar."

"Benim canıma okuyacak o zaman"

"Haklısın. Yine de bu yargıç iyi sayılır. Burada iyiyiz. Bu binada, seçilmeden önce savcı olmayan tek kişi o sanırım."

"Tamam, elini çabuk tut. Parayı aldın mı?"

"Evet, aynen dediğin gibi oldu. Anlaştık. Bir soru, bugün dava için yeni bir dilekçe verecek misin, yoksa devam mı edeceksin?"

"Bunun bir önemi var mı?"

"Hayır pek önemi yok. Kefalet için tartışmak yargıç hafifçe etkileyebilir yani suçlamaları reddettiğini ve savaşa hazırlandığını bilirse psikolojik olarak etkilenebilir, demek istiyorum."

"Tamam, suçlu değilim. Sadece beni buradan çıkar."

((

Santa Monica Belediye yargıç Harold Nyberg, Harold Brisbane'in adını okudu ve Gladden öne çıktı. Krasner masaların arkasından dolaşıp geldi ve gerekli olduğu taktirde müvekkiliyle görüşmek için yanında durdu. Bölge avukatı Tamara Feinstock'un yaptığı gibi, Krasner da kendini tanıttı. Krasner fazlasıyla kabarık olan suçlamaları okumayı bıraktıktan sonra, yargıca müvekkilinin suçlu olmadığını söyledi. Yargıç Nyberg, bir an tereddüt etti. Bu durumdaki bir dava dosyasına böylesine erken girmek alışılmadık bir durumdu.

"Bay Brisbane'nin bugün davaya girmek istediğinden emin misiniz?"

"Evet, Sayın Yargıç. Hızlı hareket etmek istiyor çünkü kesinlikle suçlu değil."

"Anlıyorum..." Yargıç önündeki belgeleri okurken tereddüt etti. O ana kadar Gladden'in bulunduğu yere bakmamıştı bile. "Pekâlâ, anladığıma göre, kalan on gününüzden vazgeçmek istemiyorsunuz."

"Bir dakika, Sayın Yargıç," dedi Krasner ve Gladden'a dönüp fısıldadı. "Suçlamalar hakkında ön dinleme yapmaya on adli gün süresince hakkın var. Vazgeçebilirsin ve bu durumda yargıç senin için yeni bir gün ayarlar. Eğer vazgeçmezsen, ilk ifaden şimdi alınacak. Bugünden itibaren on gün. Eğer vazgeçmezsen bu savaşa dair bir başka işarettir ve Bölge Savcılığı'nın sadakasına ihtiyacın yok demektir. Bu belki kefalet için yararlı olur."

"Geri çekilme."

Krasner yargıca döndü.

"Teşekkür ederiz, Sayın Yargıç. Çekilmiyoruz. Müşterim bu suçlamaların ön duruşmaya kadar kalacağına inanmıyor. Bu yüzden davanın mahkeme tarafından mümkün olduğunca erken takvime alınmasında ısrar ediyor ki bunu..."

"Bay Krasner, Bayan Feinstock'un belki görüşlerinize bir itirazı olmayabilir ama benim var. Bu bir itham mahkemesi. Siz vakanızı burada tartışmayacaksınız."

"Evet, Sayın Yargıç."

Yargıç sekreterlerden birinin masasının üstünde, duvarda asılı duran takvime baktı ve tarih saptamaya çalıştı. Mahkemeden on gün sonra bir tarih seçti ve ön duruşmayı 110'uncu Daire'ye havale etti. Krasner

görüşme defterini açtı ve tarihi yazdı. Gladden, savcının da aynı şeyi yaptığını gördü. Savcı gençti ama çekici değildi. Ayrıca, üç dakikalık duruşmada hiçbir şey söylememişti.

"Tamam," dedi yargıç. "Sizin söyleyeceğiniz bir şey var mı Bayan Feinstock?"

"Evet, Sayın Yargıç," dedi Feinstock, ilk defa ayakta durarak. "Mahkemenin kefalet tarifesinden ayrılması ve meblağın iki yüz elli bin dolara oturtulmasında ısrar ediyoruz."

Yargıç Nyberg kayıtlarından kafasını kaldırarak Feinstock'a ve sonra ilk defa Gladden'a baktı.

Sanki dış görünüşüne bakarak bu suçtan dolayı bu kadar paraya deyip değmeyeceğine karar verecekmiş gibi onu süzdü.

"Neden böyle düşünüyorsunuz, Bayan Feinstock?" diye sordu. "Ben herhangi bir sapmaya neden olacak bir şey görmüyorum."

"Biz inanıyoruz ki davalının kaçma riski var, Sayın Yargıç. Tutuklama memurlarına ne bir adres ne de araba plakası temin edebildi. Ehliyetini Alabama'dan almış ama henüz yasal olarak doğrulamadık. Bundan dolayı Harold Brisbane'in gerçek ismi olup olmadığını bilmiyoruz. Kim olduğunu, nerede yaşadığını, bir işi veya ailesi olup olmadığını bilmiyoruz ve öğrenene kadar da, Bay Brisbane'in kaçma riski olduğunu dikkate alacağız."

"Sayın Yargıç," diye Krasner söze atladı. "Bayan Feinstock gerçekleri saptırıyor. Müvekkilimin adı polisler tarafından bilinmektedir. Alabama'da alınmış yasal bir ehliyeti vardır ki hiçbir şekilde problem edilemez bile. Bay Brisbane Mobile'dan buraya yeni gelmiştir ve iş aramakta olup henüz sabit bir adresi yoktur. Olduğunda bunu yetkililere bildirmekten mutluluk duyacaktır. Bu arada benim ofis numaramdan onunla bağlantı kurabilirsiniz. Ayrıca benim tarafımdan veya benimle birlikte sizin seçeceğiniz bir temsilci tarafından denetlenmeyi kabul etmektedir. Sizin de taktir edeceğiniz üzere, kefalet tarifesindeki bir sapma davalının kaçma eğilimine dayandırılacaktır. Sabit bir adrese sahip olmamak, kaçış eğiliminin bir belirtisi değildir. Aksine Bay Brisbane davaya itiraz hakkını kullandı ve herhangi bir ertelemeye karşıydı. Açıkça bu ithamlardan kurtulmak ve en kısa sürede adını temize çıkarmak istiyor."

Yargıç, "Ofisinize telefonla ulaşmamız iyi de, adres ne olacak?" diye sordu. "Nerede kalacak? Bu adamın kendisini tutuklamaya gelen polislerden kaçmış olduğu gibi açık bir gerçeği gözden kaçırmış görünüyorsunuz."

"Sayın Yargıç, biz bu suçlamayı reddediyoruz. Bu memurlar sivil giyimliydi ve kendilerini polis memuru olarak tanıtmaya vakitleri yoktu. Müvekkilim yaşamını fotoğraf çekerek kazandığı için, oldukça pahalı bir fotoğraf makinesi taşıyordu ve olası bir soygundan korktu. Bu yüzden o insanlardan kaçtı."

"Çok ilginç," dedi yargıç. "Peki ya adres işi?"

"Sayın Brisbane'in Pico Bulvarı'ndaki Holiday Inn otelinde bir odası var. Orada kendisine iş bakıyor. Kendisi serbest fotoğrafçı ve grafik tasarımcısı. Bir yere kaçacağı da yok. Az önce de belirttiğim gibi bu işle mücadele..."

"Evet, Bay Krasner, az önce söylediniz. Ne miktarda bir kefalet düşünüyorsunuz?"

"Denize bir çöp sepeti fırlatmak, taktir edersiniz ki iki yüz elli bin dolarlık bir bedel gerektirmez. Beş on bin dolar arası bir miktar uygun olacaktır. Müvekkilimin olanakları sınırlıdır. Eğer tüm parayı kefalete yatırırsak diğer masrafları ödeyemeyiz."

"Polisten kaçma ve kamu mülküne zarar vermeyi atladınız."

"Sayın Yargıç, kaçtığı kişilerin polis olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Düşündü ki..."

"Bay Krasner, tartışmalarınızı daha uygun bir zamana saklayın lütfen."

"Özür dilerim, Sayın Yargıç, ama lütfen ithamlara bir bakın. Hafif suçlar dosyasına gireceği kesin olan bu davanın masrafı da ona göre olmalı."

"Söyleyeceğiniz başka bir şey var mı?"

"Hayır, savunmam bitmiştir."

"Bayan Feinstock."

"Evet, Sayın Yargıç. İşte yeniden mahkemeyi kefalet çizgisinden saptırma çabaları. Bay Brisbane'e karşı yöneltilen iki ciddi suçlama var ve dava ağır suçlar kategorisindedir, öyle de kalacaktır. Bay Krasner'in teminatlarına rağmen, hâlâ davalının kaçma riski taşımadığına ikna olmuş değiliz. Gerçek adının Harold Brisbane olup olmadığından bile emin değiliz. Dedektiflerim davalının saçının boyalı olduğunu tespit ettiler. Bu boyama işi ehliyetinin basıldığı zamana denk düşüyor ki, bu onun iyiliğini saklamaya uğraştığının açık kanıtıdır. Bugün Los Angeles polis bürosundaki bilgisayardan parmak izi kayıtlarını bekliyoruz ve ona göre."

"Sayın yargıç, itiraz ediyorum," diye Krasner araya girdi. "Bay Krasner," dedi yargıç, monoton bir sesle. "Savunma hakkınızı kullandınız,"

"Ayrıca," dedi Feinstock, "Bay Brisbane'nin tutuklanması süphelendiğimiz başka aktivitelerin sonucu olarak gerçekleştirilmişti. Örneğin..."

"İtiraz ediyorum!"

"Küçük yaştaki çocukların anne-babanın izni olmadan çıplak olarak fotoğraflarının çekilmesi."

"Sayın Yargıç!"

"...ki polislerden kaçmadan önce vuku bulan olay budur."

"Sayın yargıç," dedi Krasner yüksek sesle. "Müvekkilime karşı yapılan başka ağır ithamlar yoktur. Bölge savcısının şu an ki amacı, bu şahsa karşı mahkemede bir önyargı yaratmaktan başka bir şey değildir. Oldukça da uygunsuz ve ahlak dışı olduğunu düşünüyorum. Eğer Bay Brisbane söylenenleri yaptıysa, itham dosyası nerede?"

Mahkemeye sessizlik hakimdi. Krasner'ın bu çıkışı diğer savcılarının bile toparlanmasına neden oldu. Yargıcın bakışı yavaşça Feinstock'tan Krasner'e ve Gladden'a doğru kaydı. Sonra dönüp tekrar savcıya baktı ve devam etti:

"Bayan Feinstock, şu anda karşımda duran bu adam hakkında başka bir suçlamanız var mı? Şu an için demek istiyorum."

Feinstock duraksadı ve "Şu an dosyada başka suçlama bulunmamaktadır. Ama az önce de belirttiğim gibi sanığın gerçek kimliği hakkındaki soruşturma devam etmekte."

Yargıç önünde duran kâğıtları gözden geçirip, bir şey yazmaya koyuldu. Krasner tam bir şeyler daha eklemek üzereydi ki, kendini tuttu. Yargıcın tavırlarından kararını vermiş olduğu açıktı.

Yargıç Nyberg, "Kefalet tablosuna göre on bin dolarlık bir miktar söz konusu. Ben ufak bir değişiklik yaparak bunu elli bin dolara çıkarıyorum. Bay Krasner, davayı ileriki bir tarihte yeniden gözden geçirmeyi düşünüyorum. Davalı bölge savcısının kimlik, adres ve buna benzer konulardaki şüphelerinden arınabilirse eğer."

"Evet, sayın yargıç. Teşekkürler."

Yargıç sıradaki davanın çağrısını yaptı. Feinstock önündeki dosyayı kapatıp sağ yanına koydu. Solundaki dosya yığınının bir yenisini aldı ve açtı. Krasner yüzünde belli belirsiz bir gülümseme ile Gladden'a döndü.

"Üzgünüm, en fazla yirmi beş bine çıkar sanmıştım. Sanırım şu kadın da mutludur artık."

"Boş versene. Ne zaman çıkıyorum buradan, onu söyle."

"Seni bir saat içinde çıkaracağım."

ON BİR

Michigan Gölü'nün kıyısı donmuştu. Fırtınadan sonra buzlar keskin ve güvenilmezdi, ama güzel görünüyordu. Sears kulesinin üst katları şehrin üstünde asılı duran gri bulutlarla örtülmüştü. Vakit öğleye geliyordu; gün bitmeden yeniden kar başlar diye düşündüm. Midway'de uçaktan inene kadar Denver'da havanın soğuk olacağını düşünmüştüm.

Chicago'ya en son bundan üç yıl önce gitmiştim. Soğuğa rağmen burayı özlemiştim. Seksenlerin başında burada okumuştum ve şehri tam anlamıyla sevmiştim. Sonra burada kalıp yerel gazetelerden birinde tutunmayı istemişim. Ama hem Tribune'da hem Sun-Times'da görüştüğüm editörler, öncelikle şehir dışına çıkıp tecrübe kazanmamı ve elimde haber dosyalarıyla dönmemi önermişlerdi. Hayal kırıklığına uğramıştım. İsteseydim şehir haberleri bürosunda kalabilirdim. Okul yıllarımdayken de orada çalışmıştım, ama sonra bu kadar düşük ücretle çalıştırılmak işime gelmemişti. Sonra eve döndüm ve Rocky'deki işime başladım. Aradan yıllar geçti. Başlangıçta yılda en az iki sefer arkadaş ziyaretleri ve barlarda eğlenmek amacıyla Chicago'ya geliyordum. Zamanla bu gidişler seyrekleşti. Sonuncusu da üç sene önceydi. Arkadaşım Larry bana tavsiye edilen her şeyi yapıp geçenlerde Tribune'e dönmüştü. Ben de onu ziyarete gelmişim. Sanırım artık benim de Tribune'da çalışabilecek kadar kabarık bir haber dosyam vardı ama, onları hiç Chicago'ya göndermeyi düşünmemiştim.

Taksi beni nehrin kıyısında, Tribune'nun karşısındaki Hyatt Oteli'ne bıraktı. Saat üçe kadar otele giriş yapamıyordum, o yüzden bagajımı kapıdaki görevliye bırakıp telefon etmeye gittim. Telefon rehberini bir hayli karıştırdıktan sonra Chicago Polis Teşkilatı'nı arayıp dedektif Lawrence Washington'ı istedim. Telefona geldiğinde hemen kapadım. Amacım onun yerini tespit etmektir o kadar. Bir muhabir olarak, polislerle ilişkimi onlardan randevu almama üstüne kurmuşum. Çünkü her an sizi atlatılabiliyorlardı. Çoğu, zaten muhabirlerden hoşlanmazdı. Çoğunluğu bir muhabirle görünmeyi bile istemezdi. Görüşebileceklerinizle de çok dikkatli olmalıydınız. Bu bir oyundu.

Telefonu kapatıp saatime baktım. Öğleye geliyordu. Yirmi saatim kalmıştı. Dulles'e kalkan uçağım yarın sabah sekizdeydi.

Otelden çıkıp bir taksi çevirdim. Şoföre arabanın içini ısıtmasını ve beni Belmont'a götürmesini söyledim. Yolda, Smathers cinayetinin işlendiği yerde durup oraya bir göz atacaktım.

Çantamdan diz üstü bilgisayarımı çıkarıp iki gece önce Rocky 'nin kütüphanesindeki sistemden çektiğim Tribune gazete haberlerine baktım. Cesedi, kız arkadaşının evinden dönen bir zooloji uzmanı yolda bulmuştu.

Çocuğun cesedinin bulunduğu yer karla örtülüydü. Aynı yerde yazları, İtalyan-Amerikan takımları arasında turnuvalar düzenlenirdi.

Trafik yoğun değildi. On dakikada parka ulaşmıştık. Şoföre Wisconsin'e geldiğimizde kenara çekmesini söyledim.

Kar yeni yağmıştı ve sahada çok az iz vardı. Parkın bu kısmı tamamen terk edilmiş görünüyordu. Taksiden inip yürümeye başladım. Belirli bir amacım olmadan ama bir şey bulmayı umarak. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. Tuhaf bir histi. Yürüdüğüm yolu kesen patikada, bir dizi ayak izi gördüm. Çocuklar olmalı diye düşündüm. Eğer açıksa, hayvanat bahçesine gidiyor olmalıydılar. O sırada yaklaşık yirmi metre ilerde, bir çınar ağacının altındaki çiçek öbeğini gördüm.

Ağaca doğru ilerledim ve sezgilerim bana neye doğru ilerlediğimi söyledi.

Çiçeklerle süslenmiş bir anma yeri. Ağaca ulaştığımda çiçeklerin suni olduğunu fark ettim. Ahşap yongalardan yapılmıştı. Parlak kırmızı güller karın üzerine kan sıçramış gibi görünüyordu. Ağacın gövdesine dayanmış fotoğrafta ellerini yanağına dayamış küçük bir çocuk gülümsüyordu. Beyaz gömlek ve kırmızı bir ceket giymiş, küçük mavi bir papyon takmıştı. Fotoğrafi ailesi getirmiş olmalıydı.

Etrafa baktım. Buz tutmuş yapay gölcükler üzerinde kayan bir iki kişi vardı. O kadar. Taksi hâlâ bekliyordu. Caddenin ilerisinde tuğladan bir kule vardı. Kapısındaki tabelada "Hemingway'in Evi" yazıyordu. Küçük çocuğun cesedini bulan zoologun geldiği yol bu taraftaydı. Ağaca dayalı duran fotoğrafa yeniden baktım. Fotoğraf plastik bir kılıfla kaplanmıştı. Arkasında isim yazılıydı. Fotoğrafi alıp paltomun cebine koydum. Haber yazarken işime yarar diye düşünmüştüm.

Taksi, şömineli bir ev kadar sıcak ve rahattı. 'Üçüncü Bölge'ye doğru giderken bilgisayarımdaki Tribune haberlerini taramayı sürdürdüm.

Bu cinayetin ayrıntıları da Lofton davasındaki kadar dehşet vericiydi. Çocuk ilkokuldan çıkmış, iki arkadaşıyla beraber kartopu oynamaya gitmişti. Öğretmen onların yokluğunu fark ettiğinde hemen dışarı çıkıp çocukları çağırmıştı. Ama Bobby Smathers ortada yoktu. On iki yaşındaki diğer iki tanık neler olduğunu polise tam olarak anlatamamışlardı. Bobby birden kayıplara karışmıştı. Kartopu oynayan çocuklar başlarını kaldırdıklarında onu görememişler, Bobby'nin bir yerlere gizlenip onları korkutmak istediğini düşünmüşlerdi. Aramaya da çıkmamışlardı.

Bobby'nin cesedi bir gün sonra Lincoln Parkı'nda bulunmuştu. Dedektif John Brooks'un yürüttüğü haftalarca süren soruşturma sonuca bağlanamamıştı. Tıpkı arkadaşlarının ifadesindeki gibi, Bobby öylece ortadan yok olmuştu.

Yazılanları gözden geçirirken bu olayı Lofton davasıyla karşılaştırdım. Çok az benzerlik vardı. Lofton beyaz bir kadındı;

Bobby ise siyah bir erkek çocuğuydu. Ama ikisinin de parçalanmış bedenleri şehir parkında bulunmuş ve yirmi dört saatten fazla kayıp listesinde kalmışlardı. Son benzerlik, her ikisinin de yaşamlarının son gününü çocuklarının bulunduğu yerlerde geçirmiş olmasıydı. Bobby okulunda, kadın ise kreşeydi. Bu ortak noktaların bir önemi var mıydı? Bilmiyorum ama elimdeki tüm bilgiler bu kadardı.

((

Üçüncü Bölge merkez ofisi turuncu renkli, kale görünümünde bir binaydı. İki katlı binanın bir kısmı Belediye Mahkemesi'ydi. Bu yüzden, durmadan binaya girip çıkan bir sürü insan vardı. Eriyen karlar yüzünden ıslanmış bir koridordan içeri girdim. Sağ taraftaki merdivenlere baktım. Hatırladığım kadarıyla, bunlar formaliteleri atlatıp kısa yoldan dedektiflerin bürosuna çıkan merdivenlerdi. Ama bir sorun çıkmasını istemediğim için, orada duran polislerden birine yaklaşıp onunla konuşmaya başladım. Gözleri, omzumda asılı olan bilgisayar çantama takılmıştı.

"İçinde bilgisayarım var. Adım Jack McEvoy. Dedektif Lawrence'la görüşmek istiyorum."

"Randevunuz var mı?"

"Hayır. Onunla Smathers davasıyla ilgili görüşeceğim. Bunu haber verebilirsiniz."

Polis kaşlarını havaya kaldırarak, "Önce şu bilgisayarına bir bakalım, sonra ona telefon ederim," dedi.

Söylediklerini yaptım, havaalanında olduğu gibi burada da bilgisayarı açıp kapattım, sonra çantama koydum. Polis, sekreter olduğunu düşündüğüm biriyle telefonda görüştü. Smathers adının geçmesi, en azından ilk engeli atlatmamda bana yardımcı olur diye düşünüyordum.

"Burada şu çocuğun dosyasıyla ilgilenen biri var ve Bacak Larry'yi görmek istiyor." Bir süre söylenenleri dinledi ve telefonu kapattı.

"İkinci kat. Merdivenleri çıkıp sola dönün, koridorda ilerleyin, soldaki kapı. Cinayet Masası yazıyor. Larry zenci olan."

"Teşekkürler."

Merdivenleri çıkarken, kapıdaki polisin Smathers'tan 'şu çocuk' diye söz etmesi kafama takılmıştı. Bu iki sözcükle, karşı taraf onun kimden bahsettiğini anlamıştı. Bu bana, davanın önemi ve güncelliği açısından gazetedeekilerden çok daha fazla şey anlatıyordu. Oysa polisler, bu tür olaylardan bahsederken, tıpkı seri cinayetler işleyen bir katil gibi, kayıtsız bir tavır takınırlardı. Ama hâlâ aralarında, Smathers'tan 'şu çocuk' diye bahsediyorlardı.

Cinayet Masası'ndakilerin odası yarım tenis sahası büyüklüğündeydi ve koyu yeşil renkte halı kaplıydı. Toplam on beş masa vardı. Solumdaki duvar boyunca uzanan dolaplarda dosyalar kilit altında tutuluyordu. İlerde görünen cam bölmelerden birisi yüzbaşının ofisiydi. Diğer de görüşme odası olmalıydı. İçerdeki masanın etrafında, biri kadın diğeri erkek iki kişi, kutularından çıkartıkları sandviçlerini yiyorlardı. Odada ayrıca üç kişi ve kapiya yakın bir masada oturan bir de sekreter vardı.

"Larry'le mi görüşmek istiyorsunuz?" diye sordu sekreter.

Başımı salladım. Odanın en uzak köşesinde oturan adamı gösterdi. Ona doğru yürüdüm, yalnızdı. Yanına gittiğimde, önündeki kâğıtlardan başını kaldırıp bana bakmadan, "Hâlâ dışarda kar başlamadı mı?" diye sordu.

"Henüz değil ama birazdan yağar."

"Adım Washington. Benden ne istiyorsun?"

Diğer masalarda oturan iki dedektife baktım. Bana bakmamışlardı bile.

"Sizinle yalnız görüşebilir miyiz? Daha iyi olur. Elimde Smathers olayıyla ilgili, bir takım bilgiler var."

Bu sözlerim, diğer polislerin ve nihayet Washington'un kendisinin, başını kaldırıp bana bakmasını sağladı. Otuzlu yaşlarda olmasına rağmen, kısa kesilmiş saçları kırışmaya başlamıştı. Ama kondisyonunun yerinde olduğu, oturduğu yerden bile belliydi. Zeki bir adam gibi görünüyordu. Üstünde koyu kahverengi ceket, beyaz gömleği ve çizgili kravatı vardı. Ceket, yapılı vücudunu ancak sarıyordu.

"Yalnız mı görüşmek istiyorsun? Elinde ne var?"

"Elimdekiler yüzünden yalnız görüşmek istiyorum zaten."

"İtirafıta bulunmaya falan gelmedin, değil mi?"

Güldüm. "Diyelim ki, öyle. Hiç de fena olmazdı, değil mi?"

"Keşke. Hadi içeri geçelim. Umarım seninle boşa vakit kaybetmiyorumdur. Adın ne demiştin?"

"Jack McEvoy."

"Pekâlâ Jack, eğer bu insanları odadan dışarı atarsam ve sen benim vaktimi boşa harcıyorsan, ne ben ne de onlar bu işten pek hoşlanmayacağız."

"Bir sorun olacağını sanmıyorum."

Ayağa kalkmıştı. Düşündüğümde daha kısa boyluydu. Vücudunun alt kısmı başka bir insana aitti sanki. Böyle gelişmiş ve güçlü bir gövdeye karşı kısa, kalın bacaklar. Demek bu yüzden aşağıdaki görevli "Bacak Larry" demişti ona. Nasıl giyinirse giyinsin, bedenindeki bu tuhaflık hep ona ihanet edecekti.

"Yanlış olan bir şey mi var?" diye sordu bana doğru ilerlerken.

"Şey, hayır... Ben Jack McEvoy."

Bilgisayarımı masaya bırakıp el sıkışmak üzere elimi uzattım. Aldırmadı:

"İçerdeki odaya girelim, Jack."

"Tabii, olur."

Onu takip ettim. Az önce kadın ve adamın sandviç yedikleri odaya girdik. Çantama baktı.

"Ne var bunun içinde?"

"Bilgisayarım. İlginizi çekerse, görmenizi istediğim birkaç şey var."

"Üzgünüm çocuklar, piknik sona erdi," dedi kadınla adama bakarak. "On dakika daha?" diye sordu odadaki adam, ayağa kalkmadan önce.

"Üzgünüm, bir müşterimiz var!"

Başka bir şey söylemesine gerek kalmadan sandviçlerini paketleyip odadan çıktılar. Adam bana kötü kötü baktı. Aldırmadım. Bilgisayarımı masaya koydum. Karşılıklı oturduk. Odaya salata sosu ve sigara kokusu sinmişti.

"Evet, artık anlatabilirsin. Senin için ne yapabilirim?" diye sordu Washington.

Aklımdan geçenleri toparlamaya ve sakin görünmeye çalıştım. Polislerin yanında kendimi hiç rahat hissetmem. Hep benden şüpheleniyorlarmış gibi gelir; kusurlu bir yanımı arıyorlarmış gibi.

"Nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Bu sabah Denver'dan geldim. Muhabirim ve..."

"Dur bakalım, sen gazeteci misin?"

Yüzünde kızgınlık belirtileri görmeye başlamıştım ama buna hazırlıkliydim.

"Rocky Mountain gazetesinde çalışıyorum. Bakın anlatacaklarımı bir dinleyin, sonra beni buradan attırmak isterseniz attırırsınız. Hiç sanmıyorum ama..."

"Dinle, sizin gibilerin ne tür taktikler kullandığını biliyorum. Bu işlere ayıracak zamanım..."

"Ya John Brooks öldürüldüyse...?"

Yüzünde buna inandığına dair bir belirti aradım. Yoktu. Duyguları yüzüne yansımıyordu.

"İş arkadaşın. Onun bir cinayete kurban gittiğini düşünüyorum."

Washington olumsuz anlamda başını salladı.

"Tamam her şeyi duymuş oldum. Kimin tarafından peki? Kim öldürdü onu?"

"Kardeşimi öldüren kişi. O da cinayet masasında çalışan bir polisti. Denver'da çalışıyordu. Bir ay önce öldürüldü. Oradaki polisler de önce intihar olduğunu düşündüler. Araştırmaya başladım ve işte buraya kadar geldim. Evet, muhabirim ama mesele bu değil. Kardeşimle ve sizin meslektaşınızla ilgili bir araştırma yapıyorum."

Washington kaşlarını kaldırıp uzunca bir süre yüzüme baktı. Bekledim. Ya bu işin üstüne gidecek ya da beni dışarı attıracaktı. Arkasına yaslandı. Ceketinin cebinden sigara paketini çıkarıp bir sigara yaktı. Yeniden masaya doğru uzandı.

"Çılgının teki misin, değil misin, göreceğiz bakalım. Kimliğine bakayım."

Cüzdanımı çıkarıp ehliyetimi ve basın kartımı gösterdim. Hepsini dikkatle gözden geçirdi ve hikâyemi dinlemeye karar verdi. Brook'un ölümü konusunda bir şey, tanımadığı bir muhabirin söyleyeceklerini dinlemesini sağlamıştı.

"Tamam," dedi kimliklerimi bana uzatırken. "Her şeyin yasal. Tabii bu, anlatacaklarına inanacağım anlamına gelmiyor."

"Hayır, ama sanırım inandınız bile."

"Bak, hikâyeni anlatacak mısın yoksa anlatmayacak mısın? Eğer kafamı kurcalayan bir şeyler olmasaydı, sanıyor musun ki... Ne biliyorsun ki zaten?"

"Fazla bir şey değil; gazeteden okuduklarım."

Washington sigarasını bitirip izmariti yandaki çöp tenekesine fırlattı.

"Bana bak, ya hikâyeni anlat ya da bana bir iyilik yap ve defol git buradan."

Not defterimi çıkarmadım bile. Tüm detaylarıyla hikâyemi anlattım. Washington tek kelime etmeden iki sigara daha bitirdiğinde, yarım saat geçmişti. Tıpkı Wexler gibi içtiği sigaranın dumanı gözlerini saklıyordu. Ben onun zaten içinden geçirdiği bazı şeyleri doğrulayan biriydim.

"İsterseniz size Wexler'ın telefonunu vereyim. Söylediklerimi bir de ondan dinleyin."

"Gerekirse alırım."

"Sormak istediğiniz bir şey?"

"Şu an için hayır."

Öylece yüzüme baktı.

"Peki ya sonra?" diye sordum.

"Soruşturma yapacağım. Sen nerede kalıyorsun?"

"Hyatt Oteli'nde."

"Tamam, seni ararım."

"Dedektif Washington, benim için bu yeterli değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Buraya yalnızca bilgi vermeye değil, sizden de bilgi almaya geldim. Şimdi de ben size Brooks hakkında sora sormak istiyorum."

"Bak delikanlı, böyle bir anlaşma yaptığımızı sanmıyorum. Buraya geldin, hikâyeni anlattın ve..."

"Bak, bana delikanlı diyerek ve sanki taşradan gelmiş çömezın biriymişim gibi davranarak beni aşağılayamazsın. Sana bir takım şeyler anlattım ve karşılığını istiyorum. O yüzden buradayım."

"Elimde sana verecek hiçbir şey yok Jack."

"Saçmalık! Karşımda oturup yalanlarına devam et, Bacak Larry! Tabii ki bir şeyler biliyorsun ve benim onlara ihtiyacım var."

"Senin gibilere söyleyeyim de, haber peşindeki çakalların kalanı da buraya üşüşsün, öyle mi?"

Bu kez ben öne doğru eğildim.

"Sana söyledim, bunun haberimle ilgisi yok."

Geri çekildim ve birbirimize baktık. Canım sigara çekti ama yanımda kalmamıştı. Ondan istemek de zoruma gitti. Dedektiflerden biri içeri girdiğinde sessizlik bozuldu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Defol başımdan, Rezzo," dedi Washington. Kapı kapandıktan sonra bana döndü.

"Ukala baş belası! Ne düşündüklerini biliyorsun, değil mi? Senin o çocukla bir ilgin olduğunu düşünüyorlar. Bugün tam bir yıl oldu. Tuhaf şeyler oluyor. Bir de senin bu anlattıklarını duysalar..."

Çocuğun cebimdeki fotoğrafı aklıma geldi.

"Geçerken olay yerine de uğradım. Çiçekler bırakılmış," dedim.

"Her zaman çiçek vardır orada. Ailesi sürekli bırakır."

Başımı salladım ve fotoğrafı almış olduğum için kendimi suçlu hissettim. Konuşmadan Washington'u bekledim. Biraz gevşemiş gibiydi. Yüzü daha da solgun görünüyordu.

"Jack, biraz araştırma yapmalıyım ve konuyu düşünmeliyim. Seni arayacağım diyorsam mutlaka ararım. Şimdi oteline git, mesajını yaz vs. Bir iki saat sonra seni arayacağım."

İsteksizce başımı salladım; o ayağa kalkarak elini uzattı, sıktım.

"İyi iş çıkarmışsın, bir muhabir olarak demek istiyorum."

Bilgisayarımı aldım ve çıktım. İçerisi daha kalabalıktı; çoğunun beni izlediğinin farkındaydım. Dışarı soğuktu ve kar yağışı artmıştı. Taksi bulmak on beş dakikamı aldı.

Otele dönüş yolunda şoföre parka uğramasını söyledim. Çabucak taksiden çıkıp hızla karlar arasında ağaca doğru koştum. Bobby Smathers'ın fotoğrafını aldığım yere bıraktım.

ON İKİ

Bacak Larry, günün geri kalanında beni oyaladı durdu. Saat beşte aradım, ama yerini tespit edemedim. Ofis sekreteri herhangi bir bilgi vermeyi reddetti. Saat altı olduğunda artık atlatıldığımı düşünüyordum ki, kapım çalındı. Gelen oydu.

İçeri girmeden, "Gelsene Jack," dedi. "Seninle biraz dolaşalım."

Arabasını otelin önüne park etmişti ama üstünde POLİS yazısı olduğundan sorun yoktu. Arabaya binip ırmağı geçtik, Michigan Bulvarı'na doğru ilerlemeye başladık. Kar yağışı hafiflememiş, yolun iki kenarında da birikmeye başlamıştı. Arabada ısıtıcısının sonuna kadar açık olmasına karşın hâlâ nefesimin oluşturduğu buharı görebiliyordum.

"Geldiğin yerde de çok kar var galiba, Jack."

"Evet."

Havadan sudan konuşuyordu. Asıl söylemek istediğinin ne olduğunu bilmiyordum, bu da beni gerginleştiriyordu. Ama sabredip onun kendi yöntemince konuya girmesini beklemeliydim. Sorularımı sonraya sakladım.

Batı yönüne saptı. Giderek evler seyrekleşip bakımsızlaşmaya başladı. Belki de Bobby'nin ortadan kaybolduğu okula doğru gidiyoruz, diye düşündüm ama Washington bir şey söylemedi.

Hava tamamen kararmıştı. Bir okul binası geçtik. Washington orayı gösterdi.

"İşte çocuğun gittiği okul. Şurası da arka bahçe. Öylece gidiverdi. Dün buradaydım. Bir şeyler bulabilmek umuduyla, her yere bakındım. Ne de olsa tam yıldönümüydü."

"Bulabildin mi?"

Washington başını iki yana salladı ve derin bir sessizliğe gömüldü. Ama orada durmadık. Washington okulu görmemi istediye bile, bunun kısa olması gerektiğini düşünmüştü. Hâlâ batıya doğru gidiyorduk ve terk edilmiş gibi görünen tuğladan kulelerin olduğu bir yere geldik. Nerede olduğumuzu anlamıştım. Devlet konutları. Lacivert gökyüzüne karşı aydınlatılmış, loş, yekpare taşlar.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Buranın neresi olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Burada okula gittim. Yani Chicago'da. Herkes Cabrini-Green'i bilir. Şu an önemi nedir?"

"Ben ve Zıplayan John burada büyüdük."

O anda aradaki eşitsizliği düşündüm. Böyle bir yerde hayatta kalmayı becermek ve sonra polis olmak.

"Dikey gettolar. Ben ve John cehenneme gitmek için asansörle yukarı çıkılması gereken tek yerin burası olduğunu söyledik."

Yalnızca başımı salladım. Benim dünyamın çok dışında bir yerdi.

"Tabii eğer asansörler bozuk değilse," diye ekledi.

İşte o zaman, Brooks'un siyah olma ihtimalini hiç düşünmemiş olduğumu fark ettim. Bilgisayar çıktılarında ya da gazete haberlerinde buna dair bir şey okumamıştım. Nedense beyaz olduğunu varsaymıştım. Bunun analizini sonraya bıraktım. Öncelikle Washington'un beni neden buraya getirdiğini düşünüyordum.

Washington arabayı binaların yakınında boş bir araziye çekti. Duvar yazılarıyla kaplı eski püskü bir iki otel vardı. Arabayı park etmesine rağmen motoru kapatmadı. Bu, içerdeki ısıyı korumak için mi yoksa gerektiğinde hızla basıp gidebilmek için miydi, bilemiyorum. Biraz ilerde, gökyüzü kadar siyah renkli tenleriyle bir grup çocuk gördüm.

"Şu an burada ne işin olduğunu düşünmekteisin. Senin gibi bir beyaz için bu normal."

Cevap vermedim. Sözlerine devam etmesini bekledim.

"Sağ taraftaki üçüncü binayı görüyor musun? İşte orada biz yaşıyorduk. Altı üstü otururduk. Ben on dördüncü katta büyük teyzemle, John da on ikinci katta annesiyle. Burada zaten fazlasıyla talihsizlik olduğundan, on üçüncü kat yoktu. İkimiz de babasızdık. Babamız varsa bile biz hiç görmemiştik."

Sanırım bir şeyler söylememi bekliyordu, ama ne diyebilirdim ki? Mezarı andıran böylesi binalardan çıkıp hayat mücadelesi vermek konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Sessiz kalmayı tercih ettim.

"Hayat boyu dostumdu. İlk çıktığım kızla, Edna'yla evlenmişti. Aynı bölüme geçtikten bir süre sonra ortak olarak çalışma izni istedik. Kabul edildi. Sun-Times'ta hakkımızda bir haber yayınlanmıştı. Bizim davaların çoğu bu bölgeden çıkar. O çocuğu parmakları kesilmiş olarak bizim bulmamız tamamen rastlantıydı. Telefon saat sekizde geldi. On dakika daha geç gelseydi, gece nöbetini alanlara kalacaktı."

Sustu. Sanırım davaya başkaları bakıyor olsa her şeyin ne kadar farklı olacağını düşünüyordu.

"Bazı geceler, bir dava ya da ipucu üstünde çalıştıktan sonra John'la buraya gelir, şu an olduğumuz yere arabayı park eder, karşıya bakardık."

İşte o an ne söylemek istediğini anladım. Zıplayan John'un tetiği çekip kendini öldüremeyeceğini söylüyordu bana. Böyle bir yerden çıkıp canını dişine takarak bu kadar mücadele veren bir insan intihar edemezdi. Mesaj buydu.

"Bu sadece bir duygu bilirsin işte. O bunu yapmazdı. Yetkililere de söyledim, ama davayı başlarından def etmek istediler."

"Peki ellerinde bir delil filan yok muydu?"

"Bir tek şey, ama onlara yeterli gelmedi. Ellerinde, kendi el yazısıyla yazılmış psikiyatra gittiğini belirten bir not vardı. Her şey senaryonun tamamlanması içindi sanki. Onu ceset torbasına koyup götürmeden intihar olduğuna inanmışlardı."

"Peki şu tek delil neydi?"

"Atılan iki kurşun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hadi, buradan gidip bir şeyler yiyelim."

Arabayı çalıştırdı. Geniş bir daire çizip caddeye çıktı. Daha önce hiç gitmediğim sokaklardan geçiyorduk. Aradan beş dakika geçtikten sonra hikâyenin devamını beklemekten sıkılmıştım.

"Ne olmuş şu iki atışa?"

"Silahı iki kere ateşledi, tamam mı?"

"Öyle mi? Gazetelerde buna rastlamadım."

"Onlara bu tür detaylar verilmez. Ama o sırada evdeydim. Edna onu bulduktan sonra beni aradı. Ana Soruşturma Birimi'nden önce olay yerindeydim. Yere ve ağızına ateş edilmişti. Resmi raporlara göre ilki silahın ateş alıp almayacağını denemek içindi. Cesaret toplamak için filan. İkincisi de kesin kararını verip kendini vurduğu atış. Bence bu çok saçma bir açıklamaydı."

"Neden, ne diye silahını iki kere ateşlesin ki?"

"Bence ilk kurşun ağızındaydı. Diğeri ise saçma kalıntıları bırakmak içindi. Katil John'un eliyle silahı tutup yere ateş etti. Yapılan testler intihar sonucunu çıkarsın diye. Ve hikâye böylece son buldu."

"Ama kimse senin görüşüne katılmadı."

"Bugüne kadar hayır. Sen bugün şu Edgar Allen Poe hikâyenle geldin. Ben de doğruca Ana Soruşturma Birimi'ne gidip elindekileri anlattım. İntiharla ilgili bir iki pürüzü hatırlattım. Dava yeniden işleme konacak ve her şey yeniden gözden geçirilecek. Yarın sabah bir başlangıç toplantısı yapacağız. Ana Soruşturma Birimi'nin şefi beni de ekibe aldı."

"Bu harika!"

Dışarı baktım ve bir süre sustum. Heyecanlanmıştım. Şimdiden, iki ayrı şehirde intihar ettiği sanılan iki ayrı polisin dosyalarını yeniden değerlendirmeye sokmuştum. Muhtemelen iki cinayet birbiriyle bağlantılıydı. Bu, gerçekten iyi bir haberdirdi. Çok iyi bir haber. Bunlar Washington'daki vakfın kayıtlarına girebilmemi, hatta FBI'ya bile gidip araştırma yapmamı sağlayacaktı. Tabii oraya ilk ulaşan ben olursam. Eğer Chicago ya da Denver'dan birini yollarlarsa işim zorlaşır. Çünkü bu, artık bana ihtiyaçları olmadığını gösterirdi.

"Neden?" diye sordum yüksek sesle.

"Ne neden?"

"Neden biri böyle bir şey yapsın ki?"

Washington cevap vermedi. Soğuk gecenin içine doğru direksiyon sallamaya devam etti.

((((

Slammer'ın arka tarafındaki bir polis lokantasında akşam yemeği yedik. İkimiz de soslu kızarmış hindi ismarladık. Yemek sırasında Washington bana Ana Soruşturma Birimi'nin planını kısaca özetledi. Anlattığı

hiçbir şeyi haberde kullanmayacaktım. Kabul ettim. Nasılsa şu an hazırlanan soruşturma ekibi, benim sayemde harekete geçecekti. Onlar benimle konuşmak zorunda kalacaklardı.

Yemek yerken Washington dirseklerini tabağının iki yanına dayamıştı. Sanki onu koruyor gibiydi. Çoğu zaman heyecanlanıp ağzı doluyken bile konuştu. Soruşturmada kendi payımı kapmak için çaba göstermekten yorgun düşmüştüm.

"İşe Denver'la başlayacağız," dedi Washington. "Birlikte çalışacağız. Bulduklarımızı bir araya getirip neler olacak bir bakacağız. Wexler'la konuştun mu? Sana çok kızmıştı."

"Peki ama neden?"

"Neden mi? Ona Poe'yu, Brooks ve Chicago'yu anlatmamışsın. Sanırım orada iyi bir kaynak kaybettin, Jack."

"Belki de. Sende yeni bir şey var mı?"

"Evet. Kulübe bekçisi."

"Ne olmuş ona?"

"Şu hipnoz olayı. Hipnozda kardeşinin eldivenlerinden yalnız bir tekinin elinde olduğunu söylemiş. Üzerinde madde testi yapılan bir eldiven sonradan eline geçirilmiş. Wexler artık bu konuda hiç kuşkuları kalmadığını söyledi."

"Siz ve Denver FBI'ya gidip görüşmek zorundasınız, değil mi? Eyaletler arası bir suç olduğu için."

"Bakalım, buradakiler nedense pek hevesli değiller... Ama haklısın tek yol bu gibi. Eğer teorilerimiz doğru çıkarsa, Büro gösteriye başlamak zorunda."

Washington'a FBI ile yalnız görüşeceğimi söylemedim. Oraya ilk giden ben olmalıydım. Tabağımı bir tarafa itip Washington'a baktım, başımı iki yana salladım. Hikâye inanılmazdı.

"Sen neler hissediyorsun? Bak neler hakkında konuşuyoruz?"

"İhtimaller sınırlı. Birincisi; katilin teki önce adamları, sonra da davayla ilgilenen polisleri öldürüyor. İkincisi; cinayetlerin birbirinden bağımsız olma ihtimali. Yani bizim katil, şehre gelip televizyondan filan hoşuna giden bir davayı izleyerek soruşturmayı yürüten polisleri hallediyor. Üçüncüsü; iki katil var. Her iki şehirde de birinci katil ilk cinayeti işliyor. Sonra ikinci katil gelip olayı soruşturan polisi öldürüyor. Bu üç ihtimal içinde beni en rahatsız edeni bu sonuncusu. Çok fazla soru işareti var. Birbirlerini tanıyorlar mı? Birlikte mi çalışıyorlar?" Sorular böylece uzayıp gidiyor.

"Birbirlerini tanıyor olmaları gerekiyor. Yoksa ikinci katil diğerinin yerini nereden tespit edecek?"

"Doğru. Öyleyse biz birinci ve ikinci ihtimal üzerinde yoğunlaşalım. Denver'in buraya gelmesine henüz karar vermedik. Oraya bir iki eleman gönderilecek; ama öncelikle bizim kalkıp şu çocuk ve kolejli kız hakkında biraz daha araştırma yapmamız gerekiyor. Bir bağlantı bulursak, bu bir hareket noktası oluşturur."

Başımınla onayladım. Ben ilk ihtimal üzerinde duruyordum. Tek katil vardı ve cinayetleri o işlemişti.

"Eğer ortada tek katil varsa, asıl hedefi kim?" diye sordum. "İlk kurban mı yoksa polis mi?"

Washington kaşlarını çatı.

"Belki asıl amacı polisleri öldürmek olan bir katille uğraşıyoruz. İlk cinayetlerini ise kurbanını ele geçirmek için yem olarak işliyor."

Bunları uçağa bindiğimden beri düşünüyordum, ama yüksek sesle ortaya koymak, bedenimde ani bir ürperme yaratmıştı.

"Çok garip, değil mi?" diye sordu Washington.

"Evet, hiç tekin olmayan şeyler."

"Düşündüm de eğer iş böyleyse, bu tür başka cinayetler de olmalı. Çünkü her polis intihana bir an önce kapatılıp sessizce unutulmak isteniyor. Hiçbir polis bürosu bu haberden hoşlanmıyor. İşte bu yüzden de eğer birinci tahminimiz doğruysa, ne senin kardeşin sonuncu ne de Brooks bu işin başı. Bahse girerim ki bu dosyalardan daha çok sayıda var."

Tabağını kenara itti. Yemeği bitmişti.

Yarım saat kadar sonra beni Hyatt Oteli'nin önüne bıraktı. Buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Dışarıda durmak istemedim ama Washington içeri girmeyeceğini söyleyip kartını uzattı.

"Evimin ve çağrımın numaraları yazılı; her zaman arayabilirsiniz."

"Arayacağım."

"Peki öyleyse, Jack."

Elini uzattı, sıktım.

"Teşekkürler," dedi.

"Niçin?"

"Onları bu davaya inandırdığın için. Ben de, Zıplayan John da sana minnettarız."

Gladden işe koyulmadan önce parlak mavi renkli ekrana baktı. Bu, onun aklını baskılardan ve nefretten temizlemeye yardımcı olan bir alışkanlıktı. Ama bu sefer çok zorlandı. Öfkeyle doluydu.

Bilgisayarını kucağına yerleştirdi. İnternet'e bağlanırken bilgisayardan gelen ses ona ince, acı dolu bir çığlığı anımsatıyordu. Yeni doğan bir bebeğin çığlıkları gibi. Bağlantıyı kurduktan sonra ekrandaki yazıyı okudu:

TŞ KULÜBÜNE HOŞ GELDİNİZ

Bir iki saniye sonra ekranda Gladden'in şifresini yazması gereken kutu belirdi.

Gladden harflerin olduğu tuşlara bastı ve ikinci şifresini de girdi. Ekranda uyarı sayfası görüldü:

TANRIYA ŞÜKREDİN!

YOLUN KURALLARI

1. ASLA GERÇEK ADINI KULLANMA.
2. TANIDIKLARINA ASLA SİSTEM NUMARALARI TEMİN ETME.
3. ASLA BAŞKA BİR KULLANICI İLE TANIŞMAYI KABUL ETME.
4. DİĞER KULLANICILAR YABANCI CİSİM OLABİLİR, DİKKATLİ OL!
5. SİSTEM OPERATÖRÜ HERHANGİ BİR KULLANICIYI SİSTEMDEN SİLME HAKKINA SAHİPTİR.
6. MESAJ ODALARI YASADIŞI FAALİYETLERİN TARTIŞILMASI İÇİN KULLANILAMAZ. BU YASAKTIR.
7. TŞ ŞEBEKESİ İÇERİĞİNDEN DOLAYI SORUMLULUK KABUL ETMEZ.
8. DEVAM ETMEK İÇİN HERHANGİ BİR TUŞA BASINIZ.

Gladden giriş tuşuna bastı ve bilgisayarda kendisine gelmiş özel bir mesaj olduğunu gördü. Yavaşça gerekli tuşlara bastı ve ekranda beliren mesajı okudu:

UYARI İÇİN TEŞEKKÜRLER. UMARIM HER ŞEY YOLUNDADIR. ZARAR GÖRECEK DURUMA DÜŞMENE ÜZÜLDÜM. BU TARAFTA HER ŞEY YOLUNDA. ŞU AN BUNU OKUYORSAN, SENİN DIŞARIDA OLDUĞUNU KABUL EDİYORUM. BRAVO, İYİ ŞANSLAR. KENDİNLE VE DİĞERLERİYLE BAĞLANTINI KOPARMA. (KEH KEH)
.....TŞ.

Gladden R tuşuna bastı ve ekranda mesajın ekran kutucuğu belirdi. Ona mesajı gönderen kişiye cevap yazdı:

BENİ MERAK ETME. HER ŞEYİN ÇARESİNE BAKILDI. YAKLAŞIYORUM.
.....TŞ.

Bundan sonra Gladden programa bölüm dizinine girmek için gereken komutları verdi. Sonunda ekranda mesaj panoları listesi görüldü. Her panoda okunabilir aktif mesajların numaraları belirtilmişti.

1. Genel Forum
89
6. Her şeye açık
51
2. B+9
46
7. Düşünceler ve şikâyetler
76

3. B-9	23
8. Yasal Av Köpekleri	24
4. G+9	12
9. Şehir hizmetleri	56
5. G-9	6
10. Takas Panosu	91

"Düşünceler ve Şikâyetler" bölümüne girmek için çabucak gereken komutları verdi. Bu en popüler panolardandı. Dosyaların çoğunu okumuş ve birkaçına katkıda bulunmuştu. Yazarların çoğu hayatın kendilerine ne kadar adaletsiz davrandığından yakınıyordu. Başka bir zaman diliminde, içgüdülerinin ve zevklerinin ne kadar normal sayılabileceğinden. Gladden her zaman bu bölümün düşünceden ziyade yakınmalara ayrıldığını düşünmüştü. "Hayalet" isimli dosyaya tıklayıp okumaya başladı: "Sanırım yakında beni tanıyacaklar. Sıradan insanların bana karşı duyduğu korku ve hayranlığın ışığına çıkmaya hazırım. Türümün bütün temsilcileri, bu örtüyü er ya da geç üstüne alır. Bana bir isim verilecek, kim olduğum ya da sayısız becerilerim yok sayılacak. Bir gazete başlığıyla etiketlenip yüzlerce insanda korku uyandıracam. Korktuğumuz şeyler üzerinde çalışırız. Televizyon showları ve gazeteler korku sayesinde iş yapıyor. Yakında satış sırası bana gelecek.

Yakında beni avlayacaklar ve adım kötüye çıkacak. Ama beni bulamayacaklar. Asla. Farkına varmadıkları şey bu işte. Ben her zaman buna hazırdım. Hikâyemi anlatmamın zamanı geldi. Onu anlatmak istiyorum. Bütün elimdekileri ve ne olduğumu ekrana yazacağım. Nasıl yaşadığımı ve öldüğümü göreceksiniz. Bilgisayarım Boswell beni yargılamaz, yaltaklanmaz. İtirafımı bilgisayarım Boswell'den daha iyi kim dinler? Boswell'den daha iyi bir biyografi yazarı olabilir mi? Şimdi size her şeyi anlatmaya başlayacağım. Işıklarınızı yakın. Ben burada karanlıkta yaşayacağımı ve öleceğimi.

'İnsan sıra dışı, tutkulu bir şekilde acı çekmeye sevdalıdır.'

Bunu ilk yazan kişi olmayı çok isterdim. Ama pek bir önemi de yok, çünkü bu inandığım bir cümle. Acı çekmek benim tutkum ve dinim. Asla yakamı bırakmıyor. Bana yol gösteriyor. Bu sözcükleri şimdi daha iyi anlayabiliyorum. Acımız, üzerinde yaşam yolculuğunu ve seçimlerimizi yaptığımız bir yol. Yaptığımız ve olduğumuz her şey için yolu o döküyor. Bu yüzden ona sarılıyoruz ve onu seviyoruz. Başka çaremiz yok. Bu konuda tam anlamıyla aydınlandım ve her şeyi anladım. Başımı çevirip arkamda kalan yola baktığımda, acının asıl seçimlerimde etkili olduğunu görüyorum. Bu acının beni nereye götüreceğini görmeye çalışıyorum. Aslında yol boyunca yürümüyorum artık. Yol benim altımda, zamanın içinde kocaman bir kurdele gibi beni taşıyor. Beni buraya kadar getirdi. Acım, beni ayakta tutan kayadır. Ben suçluyum. Hayalet'im. Gerçek kimlik acıdır. Benim acım. Ölüm bizi ayırana kadar.

Yola güvenle devam edin, sevgili dostlar."

Gladden yazıyı bir kez daha okudu. Çok etkilenmişti. Ana menüye dönüp "Takas" panosuna yeni katılanlar olup olmadığına baktı. Yoktu. Hoşça kalın anlamında H tuşuna bastı. Bilgisayarını kapattı. Keşke polisler fotoğraf makinemi almasalardı diye düşündü. Geri istemeye çekinmişti. Ancak kalan parasıyla yeni bir tane alamazdı. Fotoğraf makinesi olmadan da emirleri yerine getiremezdi ve para alamazdı. Kabaran öfkeyi damarlarında dolaşan ve içini parçalayan bir jilet gibi hissetti. Florida'dan para transferi isteyecekti. Sonra gidip bir fotoğraf makinesi alabilirdi.

Pencereye yaklaştı ve Sunset boyunca geçip giden arabalara baktı. Bu kadar insan nereye gidiyordu? Acaba kaç tanesi kendisi gibiydi? Kaç tanesinde bu tür istekler uyanıyordu ve içlerinde o jileti hissediyorlardı? Kaç tanesinin, dürtülerini izleyecek cesareti vardı? Düşüncelerine yeniden kızgınlık hakim oldu.

Telefona gidip Krasner'in verdiği numarayı çevirdi. Dört defa çaldıktan sonra Sweetzer telefonu açtı.

"Meşgul musun, Sweetzer?"

"Kimsiniz?"

"Benim. Çocuklar nasıl?"

"Ne? Kimsiniz diyorum?"

O an içinden telefonu kapatmak geldi. Sweetzer gibilerle uğraşmaya değmezdi. Ama merakı baskın çıktı.

"Fotoğraf makinesi sende," dedi.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Bay Brisbane, nasılsınız?"

"İyiyim, teşekkür ederim."

"Evet, makine bizde ve istediğiniz zaman gelip alabilirsiniz. Bunun için randevu vermeme ister misiniz?"

Gladden gözlerini kapadı ve tüm gücüyle ahizeyi sıktı. Biliyorlardı. Aksi halde makineyi unutmasını söylerlerdi. Acaba ne kadarını biliyorlardı? Gladden çığlık atmak istedi ama içinden bir ses, Sweetzer'a karşı soğukkanlı olmasını söylüyordu. Yanlış bir hareket yapma dedi kendi kendine.

"Biraz düşünüyüm."

"Tabii, oldukça iyi bir makineye benziyor. Nasıl çalıştığını tam çözemedim ama elimde böyle bir şey olması fena olmazdı. Eğer istersen..."

"Canın cehenneme, Sweetzer!"

Öfkesi onu ele geçirmişti. Dişlerini gıcırdatarak konuştu.

"Bak, Brisbane, ben görevimi yapıyorum. Eğer bir sorunun varsa gel, konuşalım. Eğer lanet olası fotoğraf makineni istiyorsan alabilirsin. Ama bu şekilde telefonda.

"Çocukların var, değil mi Sweetzer?"

Uzun bir zaman yanıt gelmedi ama Gladden, dedektifin telefonun diğer ucunda olduğunu biliyordu.

"Ne dedin?"

"Beni duydun, Sweetzer."

"Seni ahmak herif, şimdi de ailemi mi tehdit ediyorsun?"

Susma sırası Gladden'a gelmişti. Derken boğazının derinliklerinden gelen garip ses, giderek manyakça bir kahkahaya dönüştü. Tüm duyduğu ve düşündüğü şey bu kahkaha olana kadar, kontrolsüzce gülmeye devam etti. Sonra birden telefonu kapattı ve kahkahası boğazında bir bıçak gibi kesildi. Yüzünde çirkin bir ifadeyle dişlerinin arasından boş odaya bağırdı.

"Lanet olsun!"

Gladden diz üstü bilgisayarını yeniden açtı ve fotoğraf galerisine ulaştı. Grafik programı hâlâ istediği kalitede değildi, ama ekran bir sanat harikasıydı. Ekranda beliren resimler fena sayılmazdı. Tek tek fotoğraflara baktı. Canlıların ve ölülerin bir arada olduğu bir koleksiyondur bu. Fotoğraflara bakarken bir şekilde teselli buluyordu. Hâlâ bir takım şeyleri kontrol edemediği duygusuna kapılıyordu.

Yine de yapmış oldukları ve ekranda gördükleri onu üzmüştü. Şu küçük kurbanlar. Yaralarını iyileştirmesi için ona sunulan şeyler. Bunların ne kadar bencilce olduğunun farkındaydı. Üstelik bu kurbanları paraya çevirdiği gerçeği içindeki rahatlama duygusunu yok etmişti. Her zaman kendine karşı hissettiği nefret ve tiksinti geri geldi. Sweetzer ve onun gibileri haklıydı. Yakalanmayı hak etmişti.

Sırtüstü yattı ve su lekelerinin olduğu tavana baktı. Gözleri yaşlarla doldu. Gözlerini kapadı, uyumaya ve unutmaya çalıştı. Ama en yakın arkadaşı burada, gözkapaklarının altındaydı. Her zamanki gibi.

Gladden gözlerini açtı ve kapıya baktı. Birisi kapıya vurmuydu. Anahtar deliğindeki metal gıcırtsını duyup hızla doğruldu. Hatasını fark etmişti. Sweetzer onu yakalamıştı. Telefon edeceğini biliyorlardı.

Odanın kapısı açıldı. Beyaz üniforması içinde ufak tefek siyah bir kadın içeri girdi. Elinde iki havlu vardı.

"Oda temizliği," dedi. "Çok geç olduğunu biliyorum ama günüm çok yoğun geçti. Yarın ilk sizin odaya geleceğim."

Gladden derin bir nefes aldı ve odanın dışına "rahatsız etmeyin" uyarısını asmamış olduğunu fark etti.

"Önemi yok," dedi, kadının odaya girişini önlemek için acele ile ayağa kalkarken. "Bugünlük temiz havlu yeterli," dedi.

Havlıları alırken kadının adının formasına işlenmiş olduğunu gördü: Evangeline. Sevimli bir yüzü vardı ve o an kadının bu tür bir iş yapmasına çok üzüldü. Başkalarının pisliğini temizliyordu.

"Teşekkürler, Evangeline."

Kadının bakışlarının bozulmamış yatağa yöneldiğini fark etti. Belli belirsiz bir gülümseme ile yeniden Gladden'a baktı.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet, Evangeline."

"İyi günler bayım."

Gladden kapıyı kapatıp arkasını döndü. Yatağın üstünde dizüstü bilgisayarı açıktı. Ekranda fotoğraflardan biri vardı. Tekrar kapıya doğru gitti, kapıyı açtı ve az önce kadının durduğu yerde durdu.

Çabucak bilgisayara gidip kendi programladığı acil öldürme tuşuna vurdu. Kapı hâlâ açıktı. Gladden düşünmeye çalıştı. Nasıl olup da böyle bir hata yapmıştı?

Dışarı çıktı. Evangeline biraz ilerde koridordaydı. İpucu vermeyen yüzüyle Gladden'a baktı. Ama Gladden emin olmalıydı. Bu kadının yüzünü okumaya çalışmak riskliydi.

"Evangeline, fikrimi değiştirdim," dedi, "Tuvalet kâğıdına ve sabuna ihtiyacım var. Odama da bir göz atsan."

Kadın yanındaki tekerlekli masadan tuvalet kâğıdı ve sabun almak üzere elindeki oda listesini bıraktı. Gladden onun sesli bir şekilde sakız çiğnediğini fark etti. Birinin karşısında yapılmaması gereken bir hareket diye düşündü. Sanki ben görünmezmişim, yokmuşum gibi davranıyor.

Elinde malzemelerle kadın ona doğru yaklaşıırken Gladden ellerini cebinden çıkarmadı. Odaya girmesi için ona yol verdi. Kadın içeri girdikten sonra, Gladden bir kenarda duran oda listesine baktı. 112 no.lu odaya sadece havlu verildi diye not düşülmüştü.

Gladden odaya girmeden önce etrafına bakındı. Burası her iki katında da yirmi dört odası olan ortası bahçeli bir oteldi. Görünürde kimseler yoktu. Bahçenin ortasındaki havuz hava soğuk olduğu için haliyle boştu.

Odaya girip kapıyı kapattı. Evangeline elinde çöp torbasıyla banyodan çıkmak üzereydi.

"Bayım, kurallar gereğince temizlik sırasında oda kapıları açık durmak zorundadır."

Gladden kapıyla kadının arasında durdu. "Fotoğrafi gördün mü?"

"Efendim? Bayım kapıyı."

"Ekrandaki fotoğrafı gördün mü? Yatağın üstünde duran ekrandaki fotoğrafı?"

Gladden dizüstü bilgisayarı gösterip gözleriyle kadını inceledi. Kadıncağızın kafası karışmıştı.

"Ne fotoğrafı?"

Evangeline biraz şaşkınlık ve giderek artan bir kızgınlık ifadesiyle önce yatağa sonra ona baktı. "Ben bir şey almadım. Eğer öyle bir düşünceniz varsa Bay Barrs'ı arayın. Ben dürüst bir kadıyım. Fotoğrafınızı almadım. Neden söz ettiğinizi bile anlamadım."

Gladden bir an kadına bakıp gülümsedi.

"Belki de gerçekten dürüst bir kadınsındır, Evangeline. Ama emin olmam gerek. Anlarsın."

ON DÖRT

Yasaları Güçlendirme Vakfı, Washington'da 9. Cadde üzerinde FBI'dan bir iki blok ilerdeydi. Büyük bir binaydı. Ağır kapıları aşip içeri girmeyi başardıktan sonra asansöre binip üçüncü kata çıktım. Üçüncü katın tamamı Yasaları Güçlendirme Vakfı'na ayrılmıştı. Asansörden çıkar çıkmaz resepsiyonda oturan iri yarı bir kadın beni selamladı. Basın camiasında biz bu masalara yalancılık masası deriz. Çünkü buradaki görevlilerin çoğu, bizimle görüşmek istediğimiz kişinin arasına girer ve görüşmeyi engellemeye çalışır. Görevli bayana New York Times'daki makalede adı geçen Dr. Ford'la polis intiharları hakkında görüşmek istediğimi söyledim. Ford, ulaşmak istediğim bilgileri denetleyen kişiydi.

"Şu anda öğle yemeğinde. Randevunuz var mıydı?"

Olmadığını söyledim ve kartımı çıkarıp masasının üzerine koydum. Saatime baktım. Bire çeyrek vardı.

"Bir muhabir, öyle mi?" dedi.

Sanki mesleğimizle şüphe eşanlamlıymış gibi. "O zaman işler değişir. Dr. Ford'la konuşma talebinizden önce gidip kamu işleri ofisiyle görüşmelisiniz."

"Anlıyorum. Sizce şu an ofiste çalışan birileri var mı, yoksa onlar da öğle yemeği için dışarı mı çıktılar?"

Bunun üzerine telefonu alıp bir numara çevirdi.

"Yerinde misin yoksa yemekte mi? Burada Rocky Mountain gazetesinden geldiğini söyleyen biri var. Hayır, öncelikle Ford'u görmek istediğini söyledi."

Bir süre karşı tarafı dinledikten sonra telefonu kapattı.

"Michael Warren sizinle görüşecek. Ama bir buçukta randevusu olduğundan, bir an önce gitseniz iyi olur."

"Ofisi ne tarafta?"

"303 no.lu oda. Arkadaki koridordan aşağı inip ilk sağa dönün. Sağdaki ilk kapı."

Ofise doğru ilerlerken bir yandan da Michael Warren adının çok tanıdık olduğunu düşünüyordum. Ama hatırlayamadım. Ben vurmamdan, 303 no.lu ofisin kapısı açıldı. Kırk yaşlarında bir adam tam dışarı çıkmak üzereydi ki beni görüp durdu.

"Rocky'den gelen muhabir sen misin?"

"Evet."

"Yanlış koridora saptığını düşünmeye başlamıştım. İçeri gir. Yalnızca birkaç dakikan var. Adım Mike Warren. Michael diye yazılıyor ama Mike'ı tercih ederim."

Masasına oturduğunda kendimi tanıttım. El sıkıştık. Oturmamı söyledi. Masanın bir yanında birikmiş gazeteler vardı. Diğer tarafta ise karısı ve iki çocuğunun fotoğrafı. Solundaki alçak masada bilgisayar ve başkanın elini sıkarken çekilmiş bir başka fotoğraf. Warren beyaz bir gömlek giymiş ve kravat takmıştı. Tıraşlı yüzü solgundu. Düz siyah saçlıydı ve koyu renkli keskin bakan gözleri vardı.

"Evet. Sorun nedir? Scripps D.C. Bürosu'ndan mısın?"

Bünyesindeki bütün gazetelere Washington'dan haber ulaştırıran bir firmadan söz ediyordu. Greg Glenn'in hafta başında gitmemi önerdiği yer işte bu firmaydı.

"Hayır, Denver'dan geliyorum."

"Peki sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Nathan Ford'la ya da polis intiharları programından sorumlu herhangi bir yetkiliyle görüşmek istiyorum."

"Polis intiharları FBI'ın projeleri arasında. Bu konuyu Oline Fredrick diye birisi araştırıyor."

"Evet, FBI'ın da ilgilendiğini biliyorum."

"Bir bakalım..."

Telefona uzanmak üzereydi ki, vazgeçti. "Daha önce bu işle uğraşmadın değil mi? Adını hatırlamıyorum."

"Hayır, şehre yeni geldim. Bu bir flaş haber."

"Polis intiharları mı? Bu acil bir habermiş gibi gelmedi bana. Senin telaşın niye?"

İşte o anda kim olduğunu hatırladım.

"Los Angeles Times'da çalıştınız mı bir süre? Washington bürosunda? Siz şu Michael Warren mısınız?"

Kendisinin tanınmasından ya da adının duyulmasından hoşlanmış olmalı ki gülümsedi.

"Evet, nereden biliyorsunuz?"

"Post Times'dan. Yıllardır sizi takip ederim. Adınızı hatırladım Adalet Bölümü, değil mi? İyi iş çıkarmıştınız."

"Bir sene öncesine kadar. İstifa ettim ve buraya geldim."

Başımı salladım. Gazeteyi bırakıp işin öteki yanına geçmiş biriyle her karşılaştığında bu rahatsız edici sessizlik yaşanırdı. Genelde tükenmiş kişilerdi, sürekli hayatın içinde olmaktan, haber üretmekten yorgun düşmüş muhabirlerdi. Bir seferinde bir muhabir tarafından yazılmış, başka bir muhabirin hikâyesini anlatan bir kitap okumuştum. Kitapta bu hayat, harman dövme makinesinin önünde koşmak olarak tanımlanmıştı. Daha iyi özetlenemezdi. Bu koşudan yorgun düşen ya da diskalifiye edilenlerden bazıları daha düzenli bir iş ararlar, medyanın parçası olmaktansa onu kontrol etmeyi tercih ederlerdi. Warren'in şu an yaptığı da farklı değildi. Nedense durumuna üzüldüm. İşinde çok iyiydi. Umarım aynı kederi o hissetmemişti.

"Eski işini özlüyor musun?" Usulen böyle bir şey sormak durumundaydım.

"Henüz değil. Ara sıra iyi bir hikâye çıkarsa, keşke orada olsaydım diye düşünürüm. Ama çok yıpratıcı da olabiliyor."

Yalan söylüyordu ve sanırım bunun farkında olduğumu biliyordu. Geri dönmeyi isterdi.

"Evet, bazen ben de öyle düşünüyorum."

Belki kendisini daha iyi hisseder diye, ben de ona bir başka yalanla karşılık vermiştim.

"Peki, ya bu polis intiharları meselesi nedir? Ne açıdan inceliyorsun?"

Saatine baktı.

"Bir iki gün öncesine kadar pek önemi yoktu. Vaktin olmadığını biliyorum ama çok kısa özetleyebilirim."

Yanlış anlama ama sana söyleyeceğim her şey kesinlikle aramızda kalmalı. Bu benim haberim ve zamanı geldiğinde ben ortaya çıkaracağım."

Başıyla onayladı. "Merak etme, anlıyorum. Bana söyleyeceğin hiçbir şeyi başka bir gazeteciyle konuşmayacağım. Vakıfta ya da binada görevli bazı kişilerle konuşmak zorunda kalabilirim. Bana ne söyleyeceğini bilmeden bu tür sözler veremem."

"Anlaştık." Ona güvenebilirdim. Belki de daha önce benimle aynı işi yapmış birine güvenmek daha kolaydı. Ayrıca bu tür bir hikâyeyi eskiden bu meslekte olan biriyle paylaşmanın ayrı bir havası vardı. Hikâyeme başladım.

"Hafta başında polis intiharlarıyla ilgili bir hikâye üstünde çalışıyordum. Bunun daha önce yapıldığını biliyordum, ama ben yeni bir boyut katacaktım. Polis olan kardeşim bir ay önce intihar olduğu sanılan bir şekilde ölü bulundu. Ben."

"Aman Tanrım, çok üzgünüm."

"Sağ ol, ama bu konuyu bu yüzden açmadım. Denver polisinin kardeşimle ilgili hazırladığı dosyayı tam olarak anlamak istedim. Bilindik araştırmaları yaptım ve bu vakıftan söz eden bir iki kaynak buldum."

Gizlice saatine göz attı ama dikkatini çekmeye kararlıydım.

"Kısa kesmek gerekirse niye intihar ettiğini araştırırken aslında intihar etmediğini keşfettim." Yüzüne baktım. Dikkatle dinliyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Soruşturmam sonucunda kardeşimin intiharının aslında çok iyi planlanmış bir cinayet olduğuna karar verdim. Dava yeniden incelemeye alındı. Bu olayla Chicago'daki başka bir polis intiharı arasında bir bağlantı buldum. O dava da yeniden açıldı. Daha bu sabah oradan geldim. Ben, Denver ve Chicago polisleri, eyaletler arası dolaşım polis cinayetleri işleyen ve buna intihar süsü veren bir katil olduğunu düşünüyoruz. Benzer cinayet davalarına ulaşmamız için gerekli bilgiler de sizin vakfınızda toplanmış. Son beş senedeki tüm polis intiharlarının kayıtları elinizde, değil mi?"

Bir iki saniye sessizce durup birbirimize baktık.

"Sanırım hikâyenin bir de uzun versiyonunu dinlesem iyi olacak," dedi sonunda. "Dur, biraz bekle!"

Telefonu kaldırıp bir numara çevirdi.

"Drex? Ben Mike. Biliyorum, geciktim ama burada önemli şeyler oluyor. Hayır. Yeniden planlasak? Yarın seni ararım. Sağ ol. Hoşça kal."

Telefonu kapatıp bana döndü.

"Sadece bir öğle yemeğiydi. Şimdi şu hikâyeni anlat bakalım."

((

Yarım saat sonra telefonla bir iki görüşme ayarlayan Warren, beni vakfın labirente benzeyen koridorlarından geçirip 383 no.lu odaya getirdi. Burası bir konferans salonuydu ve Dr. Nathan Ford ve Oline Fredrick bizden önce gelip yerlerine oturmuşlardı. Kısa bir tanışma faslından sonra, Warren ile ben de oturduk.

Fredrick yirmi beş yaşlarında, kıvrıkcık sarı saçlı, ilgisiz görünen bir tipti. Dikkatimi Ford'un üzerinde yoğunlaştırdım. Warren bana asıl karar verecek kişinin o olduğunu söylemişti. Koyu renk takım elbisesinin içindeki vakıf müdürü, ufak tefek olmasına rağmen varlığıyla tüm odayı dolduruyordu. Kalın siyah çerçeveli gözlükleri, saçlarıyla aynı tonda kırılmış sakalları vardı.

Tanışma faslı bitince, "Neden bir an önce konuya gelmiyoruz?" diye sordu.

"Sizden istediğim, Jack'in az önce bana anlattıklarını dinlemeniz. Jack, hikâyeni baştan anlatır mısın, lütfen?"

"Elbette."

"Bu sefer bir takım notlar alacağım."

"Hikâyemi, Warren'a anlattığım şekilde bir kez daha tekrarladım. Ara sıra çok da önemi olmayan yeni detaylar hatırlıyor ve onları da ilave ediyordum. Ford'u etkilemem gerektiğinin farkındaydım. Kararı verecek olan oydu.

Konuşmamı tek soruyla bölen Fredrick oldu. Kardeşimin ölümünü anlatırken, ilgili raporun geçen hafta ellerine ulaştığını söyledi. Ona o dosyayı alıp çöpe atabileceğini söyledim. Hikâyem bittiğinde Warren'a baktım.

"Kaçırdığım bir nokta var mı?"

"Sanmıyorum."

Sonra ikimiz de Ford'a dönüp beklemeye başladık.

Ben konuşurken tepki vermemişti. Şimdiye tek yaptığı, kavuşturduğu kollarını çözüp başının arasına almasıydı. Ne doktoru olduğunu düşündüm. Bir vakıf yönetmek için doktordan ziyade politikacı olmak gerekirdi.

"Çok ilginç bir hikâyeye. Şimdi neden sizin ve Bay Warren'nın bu kadar heyecanlandığınızı anlıyorum. O da hayatının çok uzun bir döneminde muhabirlik yapmıştı ve hâlâ o zamanın heyecanından izler taşır."

Bu yorum sonrasında dönüp Warren'a bakmadı bile. Gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

"Anlamadığım nokta, ki bu yüzden sizlerle aynı heyecanı paylaşamıyorum, hikâyенizin vakıfla ne ilgisi olduğudur, Bay McEvoy."

"Ama Bay Ford," diye söze atıldı Warren, "Jack'in..."

"Hayır," diyerek Warren'nın sözünü kesti Ford. "Bırak, McEvoy kendisi cevaplasın."

Kısa ve öz konuşmalıydım. Ford'un tek kaygısı, bu işten ne tür bir çıkarı olacaktıydı.

"Sanırım intiharla ilgili projeniz buradaki bir bilgisayarda."

"Bu doğru. Araştırmalarımızın çoğu bilgisayarlarda yüklüdür. Her yandan raporlar gelir ve kaydedilir. Ama hepsi bu. Önce anlama geldiklerini bilmemiz için deneyimli uzmanlara ihtiyaç duyarız. Bu proje için de FBI görevlileriyle birlikte bir uzman belgeleri inceleyecek."

"Tüm bunları anlıyorum. Demek istediğim, elinizde polis intiharlarının toplandığı dev bir bilgi bankası var."

"Evet, doğru. Altı yıl öncesine kadar uzanıyor."

"Bu bilgisayarı kullanmalıyım."

"Neden?"

"Eğer haklıysak, ki ben yalnız kendi adıma konuşmuyorum. Chicago ve Denver'daki polisler de öyle düşünüyorlar, iki cinayet birbiriyle bağlantılı ve ..."

"Görünürde bağlantılı."

"Tamam, görünürde bağlantılı. Eğer öyleyse, bu tür başka cinayetler de olabilir. Yani seri cinayetler işleyen bir katilden söz ediyoruz. Bunun üzerine gitmek istiyorum ve sizin elinizde de bu bilgi bankası var. Raporların hepsini görmek istiyorum."

"Böyle bir şeyi nasıl önerebilirsiniz? Elimizde yüzlerce dosya var," dedi Fredrick.

"Dosyalarda, kurbanın çalıştığı bölümdeki rütbesi ve görevi kayıtlı mı?"

"Evet."

"Öyleyse önce intihar eden polisler kısmına girip, cinayetlerden sorumlu polislerin intiharlarına inmeliyiz. Bu benim teorim tabii. Katilin ruh durumunu bilemem, ama sayıyı bu şekilde azaltırız. Sonra da bırakılan intihar notlarında yazılanları gözden geçirmek istiyorum."

"Notlar bilgisayara kayıtlı değil. İntihar sonrası notlar bulsak dahi onların dosyalandığı ayrı yerler var. Zaten içlerinde kurbanın hastalığına dair özel bir gönderme filan yoksa, onları araştırma kapsamı içinde tutmuyoruz."

"Ama kopyalarını saklıyorsunuz, değil mi?"

"Evet, tümünü saklarız. Dosya dolabındalar."

"Öyleyse hemen oraya gidelim," diye bağırdı Warren heyecanla. Gözler Ford'a döndü. Sonunda vakıf müdürü, "Yalnız bir sorum var. FBI'ın bundan haberi var mı?" diye atıldı.

"Şu an için kesin bir şey söyleyemem," dedim. "Bildiğim kadarıyla, Chicago ve Denver polisi attığım her adımı takip ediyor ve yaptığım şeylerin onların isteğine de uygun olup olmadığını denetliyorlar. FBI'ya telefon edeceklerdir."

Ford başını salladı: "Bay McEvoy, lütfen bizi dışarıda bekler inisiniz? Konu hakkında kesin bir karara varmadan önce Bayan Fredrick ve Bay Warren'la özel olarak görüşmek istiyorum."

"Tabii," diyerek ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm.

Bir an durup Ford'a baktım: "Umarım... Yani demek istiyorum ki... Bunu başarabiliriz. Her neyse, teşekkürler."

((

Ağzını açmasına gerek kalmadan Warren'in yüzündeki ifadeden her şeyi anlamıştım. Başını eğmiş, bana doğru geliyordu. Başını iki yana salladı.

"Hadi, ofisime dönelim," dedi.

Sessizce onu takip ettim, ilk girdiğimde oturduğum koltuğa oturdum. O da kötü görünüyordu.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü lanet olası herifin teki," diye fısıldadı. "Bu iş FBI'ın işiymiş. Onlara haber vermeden senin içeri dalmanı onaylamadı. Kuralların dışına asla çıkmaz. Hata yaptın, Jack. FBI'ın izni var diyerek izni koparacaktın."

"Bana inanmazdı ki!"

"Ama, inandığını söyleyebilirdi. Böylelikle eğer bir muhabire bilgi aktardığı ortaya çıkacak olursa, suçun senin üzerine atıp FBI'ın bundan haberdar olduğunu sandığını söyledirdi."

"Peki şimdi ne yapacağım? Böylece bırakıp gidemem."

Sorum ona değildi. Sanırım kendi kendime konuşuyordum. 'FBI'da hiç tanıdık birileri var mı? Eminim şu an içeride

"Büro'yu arıyordu: Büyük ihtimalle Bob Backus'la görüşecek."

"O kim peki?"

"Oranın as elemanlarından. İntihar projesine onun ekibi bakıyor."

"Bu isim bana tanıdık geliyor."

"Muhtemelen sen aynı ismi taşıyan babasını duymuşsundur. Şimdi de oğlu onun yerini doldurmaya çalışıyor. Tek yol, bu işi FBI ile halletmen."

Düşünemiyordum. Köşeye sıkışmıştım. Ayağa kalkıp ofisin içinde dolanmaya başladım.

"Aman Tanrım! Buna inanamıyorum! Bu benim hikâyemdi. Beş para etmez sakallı herifin teki işimi engellemeye çalışıyor."

Tekrar yerime oturdum. İşimiz bitmiş olduğu halde odadan çıkmamı filan söylemedi. Ona sormamı beklediği bir soru var gibi geldi. Nasıl soracağımı bilemiyordum. En iyisi Denver usulü, direkt olmalı sanırım.

"Senin bilgisayara giriş izni var, değil mi?"

"Hiç şansın yok, Jack. Bu bir suç. Tek arzun oraya FBI'dan önce ulaşmak, değil mi?"

"Sen bir muhabirsin."

"Eski bir muhabir. Şu an burada çalışıyorum, işimi tehlikeye..."

"Bunun, anlatılması gereken bir hikâye olduğunu biliyorsun. Eğer Ford şimdi FBI ile telefonda konuşuyorsa, adamlar yarın gelir ve haberim uçup gider. Onlardan bilgi almanın ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Hadi lütfen..."

"Sana olmaz dedim."

"Tamam, haklısın, yalnızca haberi istiyorum. Müthiş bir şey. Ama hak ediyorum bunu. Eğer arada ben olmasaydım, FBI'ın filan geleceği yoktu. Beni aradan çıkarmaya çalışıyorlar. Senin haberin olduğunu düşün. Eğer senin kardeşine böyle bir şey olsaydı..."

"Sana olmaz dedim."

Ayağa kalktım.

"Eğer fikrini değiştirirsen..."

"Değiştirmeyeceğim."

"Buradan çıkıp şu Reagan'ın vurulduğu Hilton'a gideceğim.

Son sözlerim bunlardı. Warren tek kelime etmedi.

ON BEŞ

Hilton'daki odamda oturmuş vakit geçirirken vakıf hakkındaki bilgileri bilgisayarıma girdim. Daha sonra Greg Glenn'i arayıp yaptıklarımı rapor ettim.

Elimde iyi bir hikâye vardı ama mutsuzdum. İşin içinde olmak istiyordum. FBI'ın bana gerekli gördüğü bilgilerle yetinmek istemiyordum. Bu güne kadar hazırladığım tüm haberlerde dışarıdan bir katılımcı gibiydim. Bu sefer işin içindeydim ve öyle kalmak istiyordum. Sanırım şu an hissettiğim bu coşku ve heyecan Sean'un bir davayı takip ederken duyduklarıyla aynı olmalıydı. Av peşindeyim, derdi.

"Hâlâ orada mısın Jack?"

"Efendim? Evet, sadece aklıma bir şey geldi de."

"Hikâyeyi ne zaman çıkarabiliriz?"

"Belli olmaz. Yarın günlerden cuma. Yarma kadar süre ver. Şu vakıftaki adamdan bir şeyler çıkacak gibi. Eğer yarın öğleye kadar oradan haber almazsam, FBI'ı arayacağım. Elimde bir isim var. Eğer oradan da haber çıkmazsa cumartesi dönüp pazara yazıyı hazırlayacağım."

Pazar, satışların en fazla olduğu gündü. Glenn pazar için elinde büyük bir haber olmasını isterdi.

"Elinde müthiş bir malzeme var. Ortalıkta elini kolunu sallayıp gezen ve eyaletler arası cinayetler işleyen bir polis katiliyle ilgili bir soruşturmadan bahsediyoruz."

"O kadar da müthiş değil. Henüz hiçbir şey doğrulanmadı. Şu anda ortada yalnızca muhtemel bir polis katiliyle ilgili iki eyaleti kapsayan bir soruşturma var."

"Yine de çok iyi. FBI işe karışırsa hikâye ülke çapında duyulur. New York Times, Post gibileri arkamızdan tozumuzu yutacaklar."

Tozumu diye düzeltecektim ama sustum. Glenn'in yorumları, gazeteciliğin gerçek yüzünü ortaya koyuyordu. Artık halka hizmet ya da insanlara olayların iç yüzünü anlatmak amaçlar güdülüyor. Önemli olan rekabet, birbirini anlatmak ün yapmak ve yıl sonunda Pulitzer ödülünü almaktı. Bu kadar yıldır içinde olduğum ortamın oldukça karamsar bir değerlendirmesiydi bu, biliyorum. Onlardan ancak alaycı bir tavır takınarak söz edebiliyordum.

Yine de, bu şekilde ülke çapında bir haberle ön plana çıkmak ve konuşulmak istemem, desem yalan olurdu. Ama Glenn gibi de böbürlenmek hoşuma gitmezdi. Bunun Sean'la da ilgisi vardı elbette. Onu öldüreni yakalamak istiyordum. Aslında en çok da bunu istiyordum.

Yeni bir gelişme olursa arayacağımı söyleyip telefonu kapattım. Kabul etmeliydim ki, ben de haberin etkilerini düşünüyordum. İstersem, Denver'dan çıkmamı sağlayacağı kesindi. Belki de üç büyüklerden birine gidebilirdim; Los Angeles, New York ya da Washington'a. En azından Chicago ya da Miami'ye. Daha da ileri gidip bir yayıncılık işine başlamayı bile düşündüm. Suç öykülerinin piyasada önemli bir payı vardı.

Utangaçla, bu düşünceleri zihnimden atmaya çalıştım. En gizli düşüncelerimizi kimsenin bilmemesi ne iyi. Yoksa hepimizin ne mal olduğu ortaya çıkardı.

Odayı terk etmek istiyordum ama telefon gelir diye çıkamıyordum. Televizyonu açtım ve birbirine benzeyen talk-showlara bakındım. Kapatıp dışarı çıkmaya karar verdim. Her zaman olduğu gibi ben çıkar çıkmaz arayacağı kesindi. En azından mesaj bırakır diye düşündüm.

Otel, Connecticut Bulvarı'ndaydı. Biraz yürüyüp cinayet romanları satan bir yerden Alan Russel'in "Çok Yönlü Yaralar" adlı kitabını satın aldım. Bir yerlerde iyi bir eleştirisini okumuştum ve düşüncelerimi biraz olsun dağıtır diye düşündüm.

Otele girmeden önce etrafında dolanıp Hinckley'nin elinde tabancayla Reagan'ı beklediği noktayı aradım. Karmaşanın fotoğrafları gözümün önünde canlandı, ama tam yerini bulamadım. Sanırım otelde bir takım değişiklikler yapılmıştı.

Lobiye girip asansöre doğru ilerlerken Reagan'la ilgili bu olayın neden beni ilgilendirdiğini düşündüm. Belki de bende bir tuhaflik vardı.

"Jack?" Başımı çevirdim. Michael Warren'i gördüm.

"Hey!"

"Odanı aradım... Buralarda olabileceğini düşündüm."

"Kısa bir yürüyüşe çıkmıştım. Artık aramayacağını düşünmeye başlıyordum."

Bunu sıcak bir gülümseme ve umutla söylemiştim. Bu an, hayatımda pek çok şeyi değiştirebilirdi. Üniformasını çıkarmıştı. Üzerinde kot pantolonu ve süveteri vardı. Mesaj bırakmak yerine kendisinin gelmesi meslek icabı ne kadar tedbirli olduğunun işaretiydi.

"Odaya mı çıkalım yoksa burada mı konuşmak istersin?"

Asansörü gösterip "Odanda," dedi. Asansörde konuyla ilgili bir şey konuşmadık. Kıyafetlerine bakarak, "Gelmeden eve uğramışsın galiba," dedim.

"Evet, buraya fazla uzak sayılmaz. Maryland'de."

Otel, eviyle vakıf arasında kalıyordu. İçimde yükselmeye başlayan bir heyecan duydum. Anahtarımı çıkarıp kapıyı açtım. Bilgisayarım hâlâ masanın üstündeydi. Kıyafetlerim de yatağa saçılmıştı. Bunlar dışında oda düzgündü. Ceketini çıkarıp yatağın üstüne attı. Odadaki iki sandalyeye yerleştik.

"Evet, neler oluyor?" diye sordum.

"Araştırma yaptım." Arka cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı.

"Cinayet davalarıyla görevli olup da intihar ettiği sanılan on Üç polis var. Bu kâğıtta isimleri, çalıştıkları bölümler ve ölüm tarihleri var."

Adeta bir altın plaka alıyormuşçasına özenle elimi uzatıp kâğıdı aldım.

"Teşekkür ederim," dedim. "Bu araştırmayı yaptığına dair bir kayıt olacak mı?"

"Bunu gerçekten bilmiyorum. Sanırım hayır. Oldukça açık bir sistem. Ama belki de ekstra güvenlik önlemi filan vardır, bilmiyorum."

"Teşekkür ederim," dedim. Söyleyecek başka bir şey bulamıyordum.

"Her neyse, bu işin kolay tarafıydı. Ama dosya dolabını karıştırıp intihar notlarını okumak bayağı zaman alacak. Yardım etmek istersin belki diye düşündüm. Hangilerinin önemli olduğuna sen daha iyi karar verebilirsin."

"Ne zaman?"

"Bu gece, tek şansımız bu. Birazdan vakıf kapanacak ama bende dosya dolabının anahtarı var. Eğer bu gece bu işi halledemezsek dosyaların bir kısmı yarın ortadan yok olabilir. Özellikle senin bugün gelip bu işi kurcalamanın üzerine FBI'ın yarın gelip bazı şeyleri alacağından şüpheleniyorum."

"Ford sana öyle mi söyledi?"

"Tam olarak değil, Oline'den duydum. Rachel Walling konuştu, Backus ile değil. Dediğine göre..."

"Bir saniye. Rachel Walling mi dedin?"

İsim tanıdıktı. Lofton davasıyla ilgili raporda onun da imzası vardı.

"Evet, Rachel Walling. FBI'da suçlu profili çıkaran görevli. Niye sordun?"

"Hiç, öylesine, tanıdık geldi."

"Backus'a çalışıyor. İntihar projesi konusunda merkezle vakfın bağlantısını o sağlıyor. Her neyse, Ford'a tüm bunlarla ilgileneceğini söyledi. Hatta seninle de görüşmek isteyebilir."

"Eğer ben ondan önce davranmazsam." Ayağa kalktım.

"Hadi gidelim."

"Unutmadan; bunları ben yapmadım, tamam mı? Bu dosyaları, soruşturma için kullanırsın. Asla vakfın dosyalarına nasıl ulaştığına dair bir hikâye yayınlamayacaksın. Hatta bir tane dahi dosya görmedin. Bu, işimi kaybetmeme yol açabilir. Anlaştık mı?"

"Kesinlikle."

"Söyle o zaman."

"Anlaştık."

Kapıya yöneldik.

"Tuhaf. Yıllarca haber kaynağına ulaşmaya çalışırken insanların benim için neleri riske attığını fark etmemiştim. Şimdi anlıyorum."

Ona baktım ve başımı salladım. Bir şey söyleyecek olursam, fikir değiştirip evine dönmesinden korkuyordum.

Vakfa giderken arabada bir iki kesin koşul daha ekledi.

"Haberinde adım geçmeyecek, anlaştık mı?"

"Evet."

"Benden aldığın herhangi bir bilgi 'vakıf kaynaklı' olarak da belirtilmeyecek. 'Soruşturmayla ilgili bir kaynak' ifadesini kullanacaksın."

"Tamam."

"Şu an aradığın şey, bir takım isimler. Eğer bulursan sorun yok ama nasıl bulduğuna dair kimseye rapor vermeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Tamam, bu konuyu hallettik sanırım. Bana güvenebilirsin, Mike, kaynak belirtmem. Bunu sorun etme."

Aklına başka sorular takılmadan önce bir süre sessiz kaldı.

"Nasıl da benim olduğumu anlayacaklar."

"Öyleyse neden vazgeçmiyoruz? İşini tehlikeye atmak istemem. FBI'ı beklerim."

Bunu belirtmek zorundaydım. Sırf gerekli bilgileri toplayacağım diye bir insanın işini kaybetmesine göz yumamazdım. Vicdanım henüz o kadar katılaşmamıştı.

"Walling bu işi üstüne aldığı sürece FBI'ı unutabilirsin."

"Onu tanıyor musun? O kadar zorlu bir kadın mı?"

"Evet, hem de en zorlularından. Bir defasında onunla ilişki kurmayı denedim. Beni reddetti. Oline'in söylediğine göre bir süre önce eşinden boşanmış. Hâlâ "bütün erkekler domuzdur," diye düşünmeye devam ediyor."

Bir şey söylemedim. Kararı verecek olan Warren'di. Sonunda, "Ford'u sorun etme. Benim yaptığımı düşünecek olsa da ispatlayamaz. inkâr ederim. Yaptığımız anlaşmayı bozmadığı sürece, elinde kuşklarından başka bir şey olmayacaktır."

"Benden laf çıkmaz."

Vakfın biraz ilerisinde bir yere park etti. İşinin tehlikede olup olmadığını hâlâ düşünüyor muydu, bilmiyorum. Ben gergindim. İkimiz de tehlike altındaydık.

((

Binada kimse yoktu. Ne güvenlik görevlisi ne de fazla mesaiye kalmış bir eleman. Warren'ın anahtarı sayesinde ön kapıdan içeri girdik. Warren'ı takip ettim.

Dolapların olduğu oda iki garaj büyüklüğündeydi ve sıra sıra, neredeyse üç metre uzunlukta çelik raflarla doluydu. Dosyaların üstünde farklı renklerde etiketler vardı.

"Bütün bunlara nasıl bakacağız?" diye fısıldadım.

Cebinden katlanmış kâğıdı çıkardı.

"İntiharların olduğu bölüm var. Bu isimlere bakacağız ve dosyalarını alıp ofisimde fotokopilerini çekeceğiz. Fotokopi makinesi içerde hazır. Ayrıca fısıldamana gerek yok."

Konuşurken birkaç defa "biz" dediğini fark ettim ama sesimi çıkarmadım. Beni intihar dosyalarının olduğu yere götürdü. Eliyle dosyaları işaret ederek, "İşte burdalar," dedi. Dosyalarda Kırmızı etiket vardı. İnce dosyalardı, ama üç raf onlarla doluydu. Oline Fredrick haklıydı, yüzlerce dosya vardı. Her kırmızı etiket ölümü simgeliyordu. Umudum, buraya ait olmayanları bulup çıkarmaktı. Warren bana bilgisayar çıktılarını uzattı, ben de listedeki on üç isme göz attım."

"Bütün bu dosyalar arasında yalnızca on üçü mü cinayet masası polisleriyle ilgili?"

"Evet. Proje kapsamında bin altı yüzün üzerinde intihar vakasıyla ilgili veri toplandı. Yılda yaklaşık üç yüz vaka. Ancak bunların çoğu devriye polisi. Cinayet masası polisleri cesetleri görüyor, ama olay yerine vardıklarında onlar için pek sorun kalmıyor. Bunlar, genellikle bağlı oldukları bölümün en iyi, en parlak ve en sağlam personeli. Öyle görünüyor ki, devriye polislerine oranla daha azı silahlı saldırıya maruz kalıyor. Bu yüzden yalnızca on üç isim bulabildim. Kardeşinle ve Chicago'daki Brooks'da ilgili rapor da elime ulaştı, ama bu bilgilerin sende zaten bulunduğunu tahmin ettim."

Başımı salladım.

"Alfabetik olarak sıralanmış olmalı, dedi. Listedeki isimleri oku ve dosyalarını alayım. Not defterini bana ver."

Dosyaları çıkarmak beş dakikadan az sürdü. Warren not defterimden sayfalar koparıp sayfa aralarını belirledi ki, tekrar yerleştirirken zaman kaybetmeyelim. Yoğun bir çalışmaydı. Hâlâ çok heyecanlıydım.

Kurallar hâlâ geçerliydi. Bir kaynak, sağladığı bilgi ne olursa olsun, kendisini sizin için tehlikeye atmasına yol açan bir nedenle hareket ederdi. Warren'a baktığımda onu güdüleyen şeyin ne olduğunu anlamıyordum. Bu, iyi bir hikâyeydi ama onun hikâyesi değildi. Bana yardım ederek, elde edeceği tek şey, yardımcı olmanın vereceği tatmin duygusuydu. Peki bu yeterli bir neden miydi? Bunu bilmiyordum, ama muhabirle gizli kaynak arasında kurulan kutsal bağ, ikimiz arasında da oluşmaya başlamıştı. Onunla aramdaki mesafeyi korumalıydım; bana yardım etmesini sağlayan gerçek nedeni öğreninceye kadar.

Elimizde dosyalarla iki koridoru çabucak geçip 303 no.lu ofisin önüne geldiğimizde. Warren birdenbire durdu. Odanın kapısı aralıktı. Başıyla kapıyı bu şekilde bırakmadığını belirten bir işaret yaptı. Kapı aralığına doğru başını uzatıp dinledi. Ben de bir şeyler duymuştum. Sanki birileri kâğıtlarla oynuyordu. Warren meraklı gözlerle bana baktı ve birden kapı sonuna kadar açıldı.

Domino taşları gibiydik. Warren geri çekildi, aynı şekilde ben de irkildim ve tabii elinde toz bezi ve çöp sepetiyle karşımızda duran ufak tefek Asyalı da. Nefesimizin normale dönmesi için biraz bekledik.

"Üzgünüm bayım," dedi, çekik gözlü görevli, "Ofisinizi temizliyordum."

"Ah, tabii," dedi Warren, gülümseyerek. "Sağ ol, eline sağlık."

"Fotokopi makinesini açık unutmuşsunuz."

Bunu söyledikten sonra diğer ofisi açmak üzere anahtarı çıkardı ve elindeki eşyalarla koridorda yürüdü. Warren'a baktım ve gülümsedim.

Kapıyı kapatmamı söyledi. Sonra fotokopi makinesini yeniden açtı ve elindeki dosyalarla masasına oturdu. Ben de gündüz oturduğum sandalyeye yerleştim.

"Evet, şimdi dosyalara bakalım. Her tutanakta bir de özet kısmı var. Kayda değer herhangi bir not ya da detay bu kısımda yazılıdır. İşine yarayacağını düşündüklerinin kopyasını al."

Dosyaları karıştırmaya başladık. Teorime uyan davalara karar verirken onun rolü olsun istemiyordum. Tüm dosyalara kendim bakmak istedim.

"Edebiyat ya da şiirle bağlantılı olabilecek türden notlar aradığımızı unutma," dedim.

Elindeki dosyayı kapattı ve diğerlerinin üstüne bıraktı.

"Ne oldu?"

"Bana güvenmiyorsun, değil mi?"

"Hayır sadece... ikimizin de aynı şeyi aradığından emin olmak istemiştik hepsi bu."

"Bak bu çok komik. Bunların hepsinin fotokopisini çekip buradan gidelim. Oteline gider orada araştırmanı yaparsın. Daha çabuk ve güvenli olur. Bana ihtiyacın yok."

Başımınla onayladım. Kalan on beş dakika boyunca makineyi kullandı ve ben de dosyalardan tutanakları çıkarıp tekrar yerleştirdim. Makine oldukça yavaştı, böyle seri işler için üretilmemişti.

İşimiz bittiğinde aleti kapattı ve bana ofiste beklememi söyledi.

"Temizlikçileri unuttum. En iyisi bunları yerine götürmem, sonra gelip seni alırım."

"Anlaştık."

Elimdeki fotokopilere baktım. Ama okuduklarımı anlamak için fazlasıyla gergindim. Koşup ofisten dışarı çıkmak ve bir şeyler ters gitmeden buradan uzaklaşmak istiyordum. Warren'in masasındaki aile fotoğrafına baktım. Güzel bir karısı ve biri kız, diğeri erkek iki küçük çocuğu vardı. O sırada Warren geldi.

"Ben hazırım, gidelim."

Bizi saklayan karanlığın içinde iki casus gibi oradan ayrıldık.

((

Otele giden yol boyunca Warren hiç konuşmadı. Üstüne düşeni yapmıştı ve bu işle ilgisinin burada sona erdiğini biliyordu. Ben muhabirdim, o ise bilgi kaynağı. Bu benim hikâyemdi. Kıskançlığını ve çalışma arzusunu yüzünden okudum. Bir zamanlar mesleği olan bu işi, haberleri, muhabirleri...

"Ne diye bu işi bıraktın?" diye sordum.

Sonunda baklayı ağzından çıkardı.

"Karım, ailem için. Hiç evde yoktum. Bir sorundan diğerine, bilirsin. Her şeyi bir arada yürütemedim. Bir seçim yapmak zorunda kaldım. Bazen doğru karar verdiğime inanıyorum. Bazen de tam tersine. Tıpkı şu an olduğu gibi. Elindeki müthiş bir haber, Jack."

Bu sefer de ben sustum. Warren arabayı otelin ana girişine doğru sürdü, kapılara doğru giden meydana geçti. Otelin sağ tarafında bir noktayı gösterdi.

"Şurayı görüyor musun? Reagan'ı orada vurdular. O sırada oradaydım. Beklediğimiz yerle katil arasında 1.5-2 metre kadar mesafe vardı. Herif gelip bana saati sormuştu. Benden başka tek muhabir yoktu."

"İnanılmaz."

"Öyle. Çok iyi bir haberdi."

Yüzüne baktım. Ciddi bir ifade ile başımı salladım ve sonra ikimiz birden gülmeye başladık. İkimiz de sırrı biliyorduk. Başkana yapılan bir suikast girişiminden daha başarılı tek şey, ancak sonuçlanmış bir suikasttı. Tabii çapraz ateşte bir kurşun da sana isabet etmediği sürece.

Arabasının kapısını açtı, dışarı çıktım. Başımı pencereden içeri uzatıp:

"İşte gerçek kimliğin şimdi ortaya çıktı dostum," dedim.

Gülümsedi.

"Belki de."

ON ALTI

FBI ile vakıf tarafından hazırlanmış beş sayfalık protokol anketini de içeren on üç dosyanın hepsi de inceydi. Dosyalarda ayrıca ölen kişinin iş arkadaşlarının da bir iki sayfalık ifadeleri de yer alıyordu.

Hikâyelerin çoğu aynıydı. İş stresi, alkol, evlilik sorunları ve depresyon. Bilinen bir formül gibi. Ortak sorun depresyondur. Bütün dosyalarda depresyon, işin doğasından kaynaklanan bir problem olarak belirtilmişti. Ama yalnızca birkaçında çözülmemiş belli bir davanın getirdiği sorunlardan bahsedilmişti.

Her protokolün sonuç bölümünü çabucak gözden geçirdim ve davaların çoğunu çeşitli faktörlere dayanarak eledim.

Kalan sekiz dava ile uğraşmak beni zorlayacaktı. Çünkü her biri, en azından özet kısmında birbirine uyuyordu. Bu davaların her birinde, kurbanın üstlendiği sonuçlanmamış davalar ve Poe'dan alıntılar vardı. Standart olarak bu iki noktayı belirledim ve intihar süsü verilmiş cinayetleri bu şekilde değerlendirmeye karar verdim.

Bu karardan sonra iki dava daha elendi. Çünkü her ikisinde ki intihar notları da kişiseldi. Biri anneye, diğeri ise bir eşe yazılmıştı. Anlayış göstermelerini ve affetmelerini diliyordu. Herhangi bir şiir dizesi bir yana, bu notların hiçbir edebi yanı yoktu. Bu yüzden elimde artık yalnızca altı dosya kalmıştı.

Bunlardan birisinde, kardeşimle Brooks'un notlarına benzer bir ilave vardı. Sözcükleri okuduktan sonra ürperdim. Bu dizeyi biliyordum.

Yalnızca kötü meleklerin bulunduğu

Hemen not defterimi açıp "Hayal Ülkesi"nden kopya ettiğim dörtlüğü buldum. Bu Laurie'nin bana CD-ROM'dan okuduğu dizelerdi.

Issız ve belirsiz bir yoldan,
Yalnızca kötü meleklerin dolaştığı,
Kara bir taht üzerinde oturan
GECE adlı Eidolon'un hüküm sürdüğü
Bu topraklara yeni vardım.
Yücelerde yabanıl bir tekinsizlik ikliminden uzanan
Mekânın dışına, zamanın dışına.

Ürperdim. Kardeşim ve Morris Kotite adında, kendini alınından ve göğsünden iki kurşunla vurarak öldürdüğü sanılan bir dedektif, şiirin aynı kıtasından alınmış notlar bırakmışlardı. Bunlar beni sonuca götürebilirdi.

Şüphelerimi doğrulanıyordu; heyecan duygusu yerini giderek büyüyen derin bir kızgınlığa bıraktı. Kardeşimin ve diğer polislerin başına gelenlere kızgındım. Arkada bıraktıkları polislerin bu işi daha erken fark etmemiş olmalarından dolayı kızgındım. Aklıma Wexler'in, kardeşimin öldürüldüğüne ikna ettiğim andaki tepkisi geldi. 'Lanet olası bir muhabir' demişti. Nedenini şimdi anlıyordum. Ama fark ettim ki, asıl, bu işi yapan kişiye kızıyordum. Ve onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Katilin kendi deyimiyle, o bir Hayalet'ti ve ben bir gölgeyi kovalıyordum.

((

Geri kalan beş dosyayı gözden geçirmek bir saatimi aldı Üç tanesiyle notlar alıp diğer ikisini eledim. Bu iki dosyadan birini elememin nedeni, adı geçen polisin, Chicago'da öldürülen John Brooks'la aynı gün ölü bulunmuş olmasıydı. Aynı kişinin iki polisi aynı günde öldürmeyi planlaması pek akla yakın değildi.

Diğer davada, New York, Long Island'da kaçırılıp öldürülen bir genç kız yüzünden bunalıma giren bir polisin intiharı anlatılmıştı. Başlangıçta bu dosya, kurban not bırakmamış olmasına rağmen listemdedi. Ama raporun sonlarına doğru, dedektifin cinayeti açığa çıkardığını ve bir şüpheliyi tutuklattığını okudum. Bu da onu liste dışı bırakmama neden oldu. Bu dava, Larry Washington'la Chicago'da kurduğumuz, seri cinayetler işleyen tek katil teorisine uymuyordu.

Kotite davasına ek olarak, ilgimi çeken son üç dosyadan biri, göğsüne ve yüzüne sıkığı iki kurşunla intihar eden Dallas polisi Garland Petry'yle ilgiliydi. Bıraktığı notta "Ne yazık ki gücümden mahrum edildim," yazıyordu. Tabii ki Petry'yi tanııyordum. Ama bugüne kadar bir polisin "mahrum edildim" sözcüğünü

kullandığını hiç duymamıştım. Yazdığı bu dizede edebi bir boyut vardı. Nedense bu satırın bir cinayet masası polisi tarafından yazılabileceğini düşünmüyordum.

İntihar eden ikinci polis de tek satırlık bir not bırakmıştı. Florida'daki Sarasot Bölgesi Şerif Teşkilâtı'na bağlı olarak çalışan bir dedektif olan Clifford Beltran'ın üç sene önce kendini öldürdüğü sanılıyordu. Elimdeki en eski dava buydu. Notta, "Tanrım, zavallı ruhuma yardım et," yazılıydı. Bu da bir polisin ağzından çıkması zor bir cümleydi. Biraz da sezgilerime dayanarak Beltran'ı listeme ekledim.

Son olarak ortada bir intihar notu olmamasına rağmen John P. McCafferty'yi de ekledim. Baltimore'da cinayet masasında görevliydi. Onun listeye ekleme nedenim ölüm şeklinin aşın derecede John Brooks'a benzemesiydi. Görünüşe göre McCafferty'yi de ilk kurşunu yere, ikinci ve ölümcül olanı boğazına sıkmişti. Lawrence Washington'un bana söylediklerini hatırladım. Bu kurbanın ellerine barut kalıntısı bırakmak içindi.

Dört isim. Bir süre onları ve elimdeki notları inceledim. Daha sonra çantamdan Boulder'da aldığım Poe'nun kitabını çıkardım.

Bu kitapta Poe'nun yazdığı her şey vardı. İçindekiler sayfasına baktım ve yetmiş beş sayfanın şiirlere ayrılmış olduğunu gördüm. Uzun gecemin daha da uzayacağını anladım. Oda servisine bir termos dolusu kahve ısmarladım. Ayrıca aşırı kafeinden tutması olası baş ağrısına karşı da aspirin getirmelerini söyledim. Sonra okumaya başladım.

((

Yalnızlıktan ya da karanlıktan korkan insanlardan değilimdir. On yıl yalnız yaşadım. Milli parklarda tek başıma kamp yaptım ve terk edilmiş ıssız binaların içinde haber peşinde koştum. Bana haber kaynağı olabilecek kişileri karanlık arabalarda karanlık sokaklarda bekledim. Beni korkutan çete üyeleri, tek başıma karanlıkta onları beklemek değil. Ama itiraf etmeliyim ki, o gece Poe'nun sözcükleri beni korkuttu. Belki de yabancı bir şehirde, otel odasında yalnız olmaktı beni ürküten, bilmiyorum. Belki etrafımda ölüm ve cinayet dosyaları olmasından ya da ölen kardeşimin varlığını yakınımda hissetmekten. Belki de okuduğum sözcüklerin bazılarının şu anda birileri tarafından kullanılıyor olduğunu bilmenin verdiği bir histi. Bu his her ne idiye, ne kitap okurken ne de televizyonu açınca geçmedi.

Arkama yastıkları dayamış, iki yanımdaki lambaların ışığında okumaya devam ediyordum. Ama yine de koridordan gelen keskin bir kahkahayla yerimden sıçradım. Bir süre sonra sakinleşip rahatça yastıklara gömüldüğümde "Bir Bilinmezlik" adlı şiiri okuyordum. Tam o anda telefonun sesiyle yine zıpladım, yarımdaydım ve Denver'dan Greg Glenn'in aradığını düşündüm. Aramızda iki saatlik zaman farkı vardı. Ama telefona uzanırken yanıldığımı fark ettim. Glenn hangi otelde kaldığını bilmiyordu. Arayan Michael Warren'di.

"Şey, yalnızca nasıl gidiyor diye merak ettim. Yani uyanmış olacağını düşündüm ve bir sonuca varıp varmadığını merak ettim."

Bir kez daha onun bu işe karışmasından rahatsız olduğumu hissettim. Çok soru soruyordu. Daha önceki haber kaynaklarımdan çok farklı davranıyordu. Ama benim için göze aldığı riski düşününce ona yüz çevirmenin doğru olmadığına karar verdim.

"Hâlâ dosyaları karıştırıyorum," dedim.

"Burada oturmuş Edgar Allen Poe'nun şiirlerini okuyarak ödümü patlatıyorum."

Kibarca güldü.

"Okudukların arasında işine yarayan bir şey var mı peki, yani intiharlarla ilgili?"

O sırada bir şey fark ettim.

"Bir saniye, sen nereden arıyorsun?"

"Eviden. Niye?"

"Maryland'de yaşadığını söylememiş miydin?"

"Evet. Neden?"

"Yani ödemeli arıyorsun, değil mi? Faturanda bu konuşma görünecek. Bunu neden düşünmedin?"

Böyle bir dikkatsizlik yaptığına inanamıyordum, özellikle de beni FBI'a karşı uyardıktan sonra.

"Lanet olsun, aslında pek de umurumda değil. Kimse gelip kayıtlarımı kontrol etmez."

"Bilmiyorum. Onları benden daha iyi tanırısın."

"Öyleyse boş ver. Neler buldun bakalım?"

"Söyledim ya, hâlâ arıyorum. İşime yarayabilecek bir iki isim var ama fazla değil."

"Sevindim. En azından aldığımız riske değmiş."

Başımı salladım, ama sonra onun bunu göremeyeceğini fark ettim.

"Evet, bir kez daha teşekkürler. Artık yeniden okumaya dönmeliyim. Çok yorgunum ve bu işi bitirmek istiyorum."

"Öyleyse işine bak. Belki yarın, eğer vaktin olursa arayıp olup bitenleri bana da anlattırısın."

"Bunun çok iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Michael. Sanırım bu işi gizli tutsak iyi olur."

"Nasıl istersen. Sonunda haberi tüm detaylarıyla okuyacağım zaten. Yetiştirmen gereken bir tarih var mı?"
"Hayır, henüz bunu konuşmadık bile."
"İyi bir editörün varmış. Hadi işine dön. İyi şanslar."

((

Yeniden şairin sözcükleriyle kucaklaşmışım. 150 yıl önce ölmüş biri mezarından çıkıp yakama yapışıyordu. Poe bir ruh hali ve ritm ustasıydı. Ruh hali karanlık, ritmi çoğu kez coşkuluydu. Yazdıklarını kendi hayatıyla özdeşleştirdiğimi fark ettim. "Kendi başıma yerleşmişim / Bir keder dünyasına / Ve durgun sular gibiydi ruhum" Sözcükler en azından o an için bana uygun göründü.

Okumaya devam ettim ve "Göl" şiirini okurken şairin melankolik tonuyla bir yakınlık kurduğumu hissettim.

Ama kara kefenini serdiğinde gece üzerine
Her şeye serdiği gibi
Ve gizemli rüzgâr
Ahenkle mırıldanarak gittiğinde,
O zaman -ah o zaman- uyanırdım
Issız gölün dehşetine.

Poe kendi korkumu ve kesik, düzensiz belleğimi, karabasanımı ele geçirmişti. 150 yıl ötesinden ulaşmış ve soğuk parmağını göğsüme dayamıştı.

O zehirli dalğadaydı ölüm
Çukuru bir mezarlıktı.

Sabah üçte, sonuncu şiiri de okuyup bitirdim. Şiirle intihar notları arasında yalnızca bir bağlantı daha bulabilmişim. Raporlarda Dallas dedektifi Garland Petry'ye atfedilen "Ne yazık ki gücümden mahrum edildim," dizesi, "Annie'ye" adlı bir şiirden alınmıştı. Ama Poe'nun yazdıkları içinden Sarasota dedektifi Beltran'a uyan bir şeyler bulamadım. Belki de yorgunluk yüzünden gözümünden kaçmıştı, ama vaktin geç olmasına rağmen çok dikkatlice okuduğumu da biliyordum. Uyan bir şey yoktu. "Tanrım, zavallı ruhuma yardım et." Artık bu cümlenin intihar eden bir adamın içten gelen son duası olduğunu düşünüyordum. Beltran'ı da listeden çıkardım.

Bastıran uykuma rağmen çalışmamı sürdürüp sonunda McCafferty ve Brooks davalarının dikkate değer derecede birbirine benzediğine karar verdim. Artık bu sabahki planım belliydi. Daha fazla bilgi edinmek üzere Baltimore'a gidecektim.

((

O gece yine o rüyayı gördüm. Tüm yaşamım boyunca yinelenen tek kâbusum. Her zamanki gibi donmuş kocaman bir gölün üstünde yürüdüğünü görüyordum. Lacivert buz, ayaklarımın altında uzanıyordu. Dört bir yanım sonsuzluğa eşit uzaklıktaydı. Tüm ufuklar kör edici bir parlaklıktaydı. Başımı öne eğip yürüdüm. Yardım isteyen bir kız çocuğunun çığılığım duyunca duraksadım. Etrafa bakındım ama onu göremedim. Yoluma devam ettim. İlk adım, ikinci adım. Derken buz çatladı ve içinden çıkan bir el beni kavradı ve giderek büyüyen deliğe doğru çekti. Yoksa kendini kurtarmaya mı çalışıyordu? Bunu asla öğrenemedim. Bu rüyayı her görüşümde bunu düşünürdüm.

Bütün gördüğüm, siyah sudan çıkan bir el ve zayıf bir koldu. Bunun ölüm olduğunu biliyordum. Uyandım. Hatırlamaya çalıştım. İçimdeki ürpertinin geçmesini bekledim ve yataktan kalktım. Televizyonu kapattım ve mini bara gidip kapağını açtım. Küçük bir şişe Amaretto çıkardım ve şişeyi başıma diktim. Elimdeki listeden fiyatına baktım. Altı dolardı. İş olsun diye fazlasıyla pahalı fiyat listesini yeniden gözden geçirdim.

Sonunda içki içimi ısıtmaya başladı. Yatağa oturdum ve saate baktım. Beşe çeyrek vardı. Gidip yatmam gerekiyordu. Uyumaya ihtiyacım vardı. Örtülerin altına girip masada duran kitaba uzandım. "Göl" şiirim açıp yeniden okudum. Gözlerim iki dizeye takılı kaldı:

O zehirli dalğadaydı ölüm
Çukuru bir mezarlıktı.

Sonunda bu rahatsız edici düşünceler, yorgunluğuma yenik düştü. Kitabı bıraktım ve yatağıma gömüldüm. Bir anda ölü gibi uyumuşum.

ON YEDİ

Şehirde kalmak, Gladden'in içgüdülerine tersti ama buradan ayrılmak için henüz erkendi. Yapması gereken şeyler vardı. Bir iki saat içinde transfer edilen paralar Wells Fargo'ya ulaşacaktı. Bu parayla fotoğraf makinesi alacaktı. Bu yapılması öncelikli işlerdendi ve yoldayken halledemezdi. Bu yüzden Los Angeles'da kalmak zorundaydı.

Başını kaldırıp yatağın başındaki aynada yeni imajını gözden geçirdi. Saçlarını siyaha boyamıştı. Çarşambadan bu yana tıraş olmamıştı. Şimdiden favorileri kalınlaşmıştı. Yatağın yanındaki masaya uzanıp gözlüklerini taktı. Renkli lenslerini önceki gece yemek yediği restoranın çöpüne atmıştı. Aynadaki yeni imajına bakıp gülümsedi. Yeni bir insan olmuştu.

Televizyona baktı. Kadının biri, bir adamla oral seks yaparken arkasında başka bir erkek de, kadına köpeklerin tercihi olan içgüdüsel pozisyonda yanaşmıştı. Televizyonun sesi kısıktı ama Gladden, ses açık olsaydı ne tür sesler duyacağını biliyordu. Televizyon gece boyunca açık kalmıştı. Oda fiyatına dahil olan bu porno filmler onu tahrik etmiyordu. Çünkü oyuncular çok yaşlı ve hayatlarından bezmiş görünüyordular. İğrençtiler. Ama televizyonu yine de açık bıraktı. Bu tür şeyler, ona her insanın ahlaksızca arzulan olduğunu hatırlatıyordu.

Kitabına dönüp Poe'nun şiirini okumaya devam etti. Yıllar boyu defalarca okuduğu için hepsini ezbere biliyordu. Ama hâlâ sayfalar üstünde bu sözcükleri görmekten ve kitabı ellerinde tutmaktan zevk alıyordu. Bu onu bir şekilde rahatlatıyordu.

Karanlık gecenin görüntüleri arasında
Yitirilmiş sevincin düşünüyordum
Ama kalbimi kurarak beni uyandırdı
Görüntüsü, yaşamın ve ışığın.

Gladden odasının dışında duran araba sesini duyunca yerinden kalktı. Perdelerin arasından park yerini gözetledi. Güneş ışığı gözlerini almıştı. Arabadan çıkan kadınla erkek otelde kalmak için gelmişlerdi. Henüz öğle vakti bile olmadığı halde ikisi de sarhoştular.

Gladden'in artık dışarı çıkması gerekiyordu. Öncelikle bir gazete alıp kendisi ya da Evangeline hakkında bir haber çıkıp çıkmadığını kontrol edecek ve bankaya gidecekti; sonra da bir fotoğraf makinesi bulmaya. Belki, hâlâ zaman kalırsa, araştırmaya ondan sonra başlayacaktı.

İçerde ne kadar çok kalırsa, fark edilme ihtimali o kadar zayıftı. Ama izlerini ustalıkla örttüğü için aslında kendine güveni tamdı. Hollywood Star otelinden ayrıldıktan sonra iki otel daha değiştirmişti. Culver City'deki ilk odasını yalnızca saçlarını boyamak için kullanmıştı. Odayı iyice temizleyip parmak izlerini sildikten sonra ayrılmıştı. Sonra buraya, Studio City'de Ventura Bulvarı'ndaki Bon Soir Otel'i'ne yerleşmişti. Gecesi, seks filmleri gösterilen üç televizyon kanalı dahil, kırk dolardı.

Kayı Richard Kidwell adına yapılmıştı. Bu, son kimliğindeki isimdi. Şebekeye bağlanıp bir iki isim daha satın almalıydı. Bu da Los Angeles'ta en azından bir süre daha kalmasını gerektiren sebeplerden biriydi. Yapılacak işler listesine e-postasını kontrol etmeyi de ekledi.

Pantolonunu giyerken televizyona baktı. Ekranda yapay penis takmış bir kadın başka bir kadınla seks yapıyordu. Gladden ayakkabılarını giyip televizyonu kapattı. Dışarı çıktı.

Güneşin ışıkları Gladden'ı ürküttü. Park yerinden resepsiyona doğru yürüdü. Üstünde Pluto'nun resmi olan beyaz bir tişört giymişti. Bu köpek onun en sevdiği çizgi film kahramanıydı. Eskiden çocukların korkuları geçiren tişörtüydü bu. Her zaman işe yaramıştı.

Ofiste rüküş bir kadın oturuyordu. Sol göğüs çukurunda, bir zamanlar döğme olan, şu an bir yara izinden farksız bir şekil vardı. Kadının cildi sarkmıştı. Başına kabarık sarı bir peruk takmıştı. Ağır makyajlıydı. İlk geldiğinde Gladden'in kaydını yapan kadındı. Gladden para bozdurmak istedi. Los Angeles'taki gazetelerin ne kadar olduğunu bilmiyordu.

"Üzgünüm tatlım, bozuk param yok," dedi kadın.

"Lanet olsun!" dedi Gladden sinirle. Başını iki yana salladı.

Artık düzgün hizmet veren bir yer kalmadı, diye düşündü. "Belki senin cüzdanında vardır. Boktan bir gazete için caddenin sonuna kadar yürümek istemem doğrusu."

"Bir bakayım. Laflarına dikkat etsen iyi olur. Bu kadar kabalığa gerek yok."

Gladden kadının ayağa kalkmasını izledi. Baldırlarının arkasından aşağıya doğru uzanan sayısız varise rağmen siyah kısa bir etek giymişti. Kaç yaşında olduğu anlaşılıyordu. Yıpranmış bir otuzluk ya da kırk beş

yaş ve üstü olabilirdi. Alt çekmecedeki para çantasını almak için eğildiğinde dekoltesini kasıtlı olarak sergilediği açıktı. Gladden'ı hayranlık dolu bakışlarla süzüyordu.

"Hoşuna giden bir şeyler gördün mü?" diye sordu.

"Hayır, pek değil" diye cevapladı Gladden. "Parayı bozabilecek misin?"

Kadın elini çantadan çıkardı ve bozukluklara baktı.

"Bu kadar kaba olmana gerek yok. Yalnızca 71 sentim var."

"Tamam, yeterli."

Bir doları kadının önüne bıraktı.

"Emin misin? Eksik olacak ama..."

"Evet eminim, işte paran burada."

Kadının uzattığı bir avuç bozukluğu güçlükle avuçladı.

"Altı numaralı odada kalıyorsun değil mi?" diye sordu listeye bakıp.

"Tek kişilik odada. Hâlâ yalnız mısın?"

"Kaç soru daha kaldı?"

"Merakımdan sordum. Tek başına ne yapıyorsun odada? Umarım mastürbasyon yapıp çarşafların üstüne boşalmıyorsundur."

Suratında yılışık bir gülüş vardı. Gladden'ı alt etmişti. Onunsa kızgınlığı giderek artıyordu. Soğukkanlılığını korumalıydı, ama kendini tutamadı.

"Şuna da bak, kabalık yapan kim acaba? Sen nesen biliyor musun? Sen midemi bulandırıyorsun. Kızıncıdan aşağı inen damarlar, cehenneme giden bir yol haritası gibi."

"Bana bak, sözlerine..."

"Ne olurmuş etmezsem? Beni dışarı mı atacaksın?"

"Lafına dikkat et sadece."

Gladden cevap vermeden arkasını dönüp dışarı çıktı. Gazete satıcısına gidip sabah baskısını aldı.

Odasının karanlığında kendini güvende hissederek metro bölümünü bulana kadar gazeteyi karıştırdı.

Olsaydı haber burada çıkardı. Çabucak sekiz sayfalık bölümünü gözden geçirdi ve otel cinayeti hakkında bir haber bulamadı. Belki de bu şehirde siyah bir kadının ölümü haber konusu olmayacak kadar önemsizdi. Gazeteyi yatağın üstüne bıraktı. Bunu yaptığı anda ön sayfadaki bir fotoğraf dikkatini çekti. Bu bir kaydırağın üstünde çekilmiş küçük bir erkek çocuğunun fotoğrafıydı. Altındaki yazıda metro inşaatı projesi yüzünden büyük bir kısmı kapatılan Mac Arthur Parkı'ndan bahsediliyordu.

Gladden bir kez daha fotoğrafa baktı. Kaydırağın üstündeki çocuk yedi yaşındaki Miguel Arax olarak belirtilmişti. Gladden yazıdaki parkın yerini bilmiyordu, ama metro durağından söz edildiğine göre düşük gelirlilerin oturduğu bir bölgede olmalıydı. Bu da çocukların çoğunluğunun fotoğraftaki çocuk gibi koyu kahve tenli olması demekti. İşlerini hallettikten sonra parka gitmeye karar verdi. Fakirlerle uğraşmak her zaman kolay olmuştu. Onların ihtiyaçları vardı ve istekliyidiler.

Yerleşmek, diye düşündü. Öncelikli olarak yapması gereken şey bir yere yerleşmekti. İzini kaybettirse de bu otelde daha fazla kalamazdı. Güvenli değildi. Yakalanma riski giderek yükseliyordu ve yakında polis onu aramaya başlayacaktı. Sezgilerine dayanarak bunları tahmin ediyordu. Güvenli bir yer bulması gerekiyordu.

Gazeteyi bir yana bırakıp telefona doğru gitti. Sıfırı çevirdikten sonra karşısına çıkan sigaradan çatlamış ses o kadına aitti.

"Şey, ben Richard altı no.lu odadan. Bu sabah olanlar için özür dilerim. Kabalık yaptım ve üzgünüm."

Karşı taraftan cevap gelmedi ama Gladden sözlerine devam etti.

"Her neyse yalnızlığım giderek artıyor ve acaba sabahki teklifin hâlâ geçerli mi diye soracaktım."

"Ne teklifi?"

Anlaşılan işi zora sürecekti.

"Hani hoşuna giden bir şey olup olmadığını sormuştun ya. Aslında gördüm."

"Bilmiyorum. Oldukça ters davrandın. Huysuzlardan hoşlanmam. Aklından ne geçiyor?"

"İyi vakit geçireceğimden emin olursam yüz dolar veririm."

Bir süre sustu.

"Şey, buradaki işim dörtte bitiyor. Sonra önümde bir hafta sonu var. Uğrayabilirim."

Gladden gülümsedi ama bunu sesine yansıtmadı.

"O kadar bekleyemem."

"Öyleyse ben de özür diliyorum. Yani sabahki sözlerim ve kabalığım için."

"Bunu duyduğuma sevindim. Yakında görüşürüz. Hâlâ oradasın değil mi?"

"Evet, bebek."

"Adın ne?"

"Darlene."

"Peki Darlene, dörde kadar bekleyemeyeceğim."

Kadın güldü ve telefonu kapattı. Gladden gülmüyordu.

ON SEKİZ

Sabah, Laurie Prine'in Denver'daki masasının başına geçmesi için ona kadar beklemem gerekti. Benimkinin aksine onun için gün yeni başlıyordu ve benim nerede olduğuma, neler yaptığıma dair soruları ve hatır sorma faslını atlatmam gerekiyordu.

"Benim için polis intiharlarını araştırdığında Baltimore Sun gazetesine de bakmış mıydın?"

"Evet."

Ben de öyle düşünmüştüm ama yine de emin olmalıyım. Zaman zaman bilgisayar taramalarında eksiklikler olduğunu biliyordum.

"Peki John McCafferty adında birine bakabilir misin?"

"Tabii. Ne kadar öncesine bakayım?"

"Bilmiyorum. Beş sene filan iyi olurdu."

"Ne zaman elinde olması gerekiyor?"

"Dün gece olmalıydı."

"Sanırım bu işi uzatıyorsun demek oluyor."

"Evet."

Araştırmayı başlattığının göstergesi olan tuş seslerini duydum. Poe'nun kitabını kucağıma koyup bazı şiirlerini yeniden okudum. Perdenin arasından sızan güneş ışıkları yüzünden olsa gerek, sözcükler dün geceki etkisini kaybetmişti.

"Tamamdır Jack, vay canına... onunla ilgili tam 28 yazı var. Özellikle aradığın bir şey var mı?"

"Hayır, en sonucusu nasıl bir şey?"

Ekranda beliren yazı başlıklarına bakarak taramaya başladı.

"Evet sonucusu şu: Eski iş arkadaşının ölümünü didikleyen bir dedektif kovuldu."

"Tuhaf. Yaptığın ilk taramada bunun ortaya çıkması gerekirdi. Birazını okur musun?"

Bir iki tuşa bastı ve ekrandaki görüntünün belirmesini bekledi

"Tamam okuyorum: Bir Baltimore polis dedektifi geçen baharda kendini öldüren ortağının ölümünü cinayet gibi göstermeye çalıştığı için Pazartesi günü işten çıkarıldı. İki gün süren soruşturma sonunda Polis Departmanı Dedektif Daniel Bledsoe'ya karşı böyle bir karar aldı. Bledsoe kararla ilgili olarak bir yorumda bulunmadı. Ancak duruşma süresince onun temsilciliğini yapan bir başka polisin ifadesine göre, 22 yıldır bu birimde görevli bulunan Bledsoe'ya büyük bir haksızlık yapılıyor. Dedektif John McCafferty sekiz mayısta kendi tabancasından çıkan kurşunla ölmüştü. Cesedini bulan karısı Susan, ilk olarak Bledsoe'yu aradı. Resmi raporlara göre, Bledsoe ortağının bulunduğu daireye girip gömleğinin cebinden çıkan bir notu ortadan kaldırarak onu vuranın başka biri olduğu kanısını uyandırmak için suç mahallinde bazı değişiklikler yaptı. Polise göre... Devam edeyim mi Jack?"

"Evet, lütfen."

"Polise göre Bledsoe, McCafferty'nin bacağının üst kısmına bir kurşun da kendisi sıkacak kadar ileri gitti. Daha sonra Susan'a 911'i aramasını söyledi ve apartmandan ayrıldı. Ortağının ölüm haberini aldığı anda ise şaşırması gibi yaparak polisi aldattı. Kendini vurmadan önce McCafferty ilk kurşunu yere sıkması, öldürücü vuruşu ise silahı ağzına sokup gerçekleştirmişti. "Yetkililer Bledsoe'nun bu olaya cinayet süsü vermesinin ardında kurbanın eşine ödenecek tazminat miktarını yükseltmenin yattığına inanıyorlar. Susan McCafferty'nin aynı gün alınan ifadesinde Susan, Bledsoe'nun yaptıklarını izlediğini itiraf etti. Çok mu hızlı okuyorum? Not alıyor musun?"

"Hayır gayet iyi devam et lütfen."

"Peki. Soruşturma sırasında Bledsoe hakkındaki suçlamaları reddetti. Bledsoe'nun iş arkadaşı ve savunma temsilcisi Jerry Liebling, Bledsoe'nun bu hareketi her polisin yakın arkadaşı için yapacağını belirtti. Liebling'e göre; Bledsoe, geride kalan dul kadının durumunu biraz daha düzeltmeye çalışıyordu. Ama polis birimi biraz fazla ileri gitti. Bledsoe iyi niyetle yaptığı bir hata yüzünden işini, kariyerini ve geçim kaynağını kaybetti. Bu olay üstlerimiz ve dosyalara ne tür bir mesajla geçilecek? Pazartesi görüşülen diğer polisler de benzer duyguları ifade ettiler. Ama kıdemli yetkililere göre bu yerinde alınmış bir karardı.

McCafferty ve Bledsoe yedi yıl boyunca birlikte çalışmışlardı ve. bu süre zarfında şehirdeki en önemli cinayetlerden bazılarını üstlenmişlerdi. Polise göre, McCafferty'nin depresyonu, çözemediği Poly Amherst cinayetinden kaynaklanıyordu. Özel Hopkins Kampüsü'nde kaçırılıp tecavüz edildikten sonra boşulan öğretmeninin davası, McCafferty'yi kendini öldürmesiyle sonuçlanan bu sürece sokmuştu. McCafferty ayrıca içki problemiyle boğuşuyordu. Liebling'e göre, polis birimi iki iyi elemanını birden' kaybetmişti. Bledsoe ve

McCafferty gibi bir ikiliyi bir daha asla bulamayacaklardı. Birim bugün bu iki elemanını harcadı. Yazı bu kadar Jack."

"Sağ ol. Senden bu yazıyı bilgisayarına göndermeni isteyeceğim."

"Tamam. Diğer haberleri ne yapalım?"

"Başlıklara geri döner misin? Haberler McCafferty'nin ölümüyle mi ilgili yoksa dava raporlarıyla mı?"
Başlıkları taraması yalnızca otuz saniyesini aldı.

"Sanırım davalar hakkında. Şu öğretmenle ilgili de bir iki haber var. İntiharla ilgili hiçbir şey yok. Az önce okuduğum haberin pazartesi yaptığım ilk taramada çıkmamasının nedeni içinde intihar sözcüğünün geçmiyor olması. Çünkü arama öncesi girdiğim anahtar sözcük buydu."

Tahmin etmiştim. Laurie'ye öğretmenle ilgili haberleri de göndermesini rica ettikten sonra teşekkür edip telefonu kapadım.

((

Baltimore polis bürosunu arayıp Jerry Liebling'le görüşmek istediğimi söyledim.

"Evet, ben Liebling."

"Dedektif Liebling, adım Jack McEvoy ve belki bana yardımcı olursunuz diye arıyorum. Dan Bledsoe'ya ulaşmak istiyordum da."

"Peki ne amaçla?"

"Bunu kendisine belirtmek istiyorum."

"Üzgünüm. Size yardımcı olamayacağım. Başka bir görüşmem var."

"Bak, McCafferty için onun neler yaptığını biliyorum. Elimde ona yardımcı olacak şeyler var. Tüm söyleyebileceğim bu kadar. Eğer bana yardım etmezsen, ona bir iyilik yapma fırsatını yapmış olursun. Sana telefonumu vereyim. Onu arayıp bana ulaşmasını söyle lütfen. Kararı o versin."

Öyle uzun bir sessizlik oldu ki hattın kesildiğini düşünmeye başladım.

"Alo?"

"Evet, buradayım. Bak Don seninle görüşmek isterse konuşacaktır. Numarası rehberde, sen arayıp sorsana."

"Nasıl? Telefon rehberinde mi?"

"Evet, kapatmak zorundayım."

Telefonu kapattı. Kendimi aptal gibi hissettim. Rehberde bakmak aklımdan geçmemişti. Bir polis ismini ne diye telefon rehberine yazdırırsın ki? Baltimore bilgi servisini arayıp dedektifin ismini verdim.

Operatör "Kayıtlarımızda böyle biri yok," dedi.

"Ama Bledsoe Sigorta ve Bledsoe, telefonları var."

"Peki adresleriyle birlikte onların numaralarını alabilir miyim?"

"Aslında ayrı kayıt edilmiş olmalarına rağmen Fells Point adresleri aynı."

Verilen numarayı aradım. Bir kadın çıktı: "Bledsoe Araştırmaları."

"Don'la konuşabilir miyim lütfen?"

"Üzgünüm, şu an meşgul."

"Bugün içinde ona ulaşmam mümkün mü acaba?"

"Evet, şu an burada ama hattı dolu. Daha on dakika önce mesajlarını kontrol etti. Ne kadar süre meşgul olacak bilmiyorum."

((

Fells Point, Baltimore'mi iç limanının doğusundaydı. Turistik alışveriş yerleri, oteller, pahalı barlar sonrasında tuğladan eski fabrikalar ve küçük İtalya. Rüzgâr doğru yönden estiğinde deniz ve şeker fabrikasının kokusu etrafa yayılırdı. Bledsoe Sigorta ve Araştırmaları tek katlı tuğla bir binaydı.

Saat biri 1-2 dakika geçiyordu. Caddeye bakan küçük ofisinin kapısında "birazdan döneceğim" levhası asılıydı. Ama gidecek başka bir yerim olmadığından beklemeye karar verdim.

Fleet Caddesindeki markete doğru gidip bir kola aldım. Arabama döndüm. Şoför koltuğundan Bledsoe'nun ofis kapısını görebiliyordum. Bir ayağı hafif aksak, simsiyah saçlı, orta yaşlı birinin kapıyı açıp içeri girdiğini gördüğümde aradan yirmi dakika geçmişti. Arabadan indim, bilgisayarımı alıp oraya doğru yürüdüm.

Bledsoe'nun ofisi bir zamanlar bir doktorun muayenehanesiymiş gibi görünüyordu. Bir doktorun ne diye bu bölgede bir yer açacağını kestiremedim. Girişte küçük bir bekleme bölümü vardı. Gözümün önünde eskiden orada oturan bir görevli canlandı. Bir duş camı parlaklığındaki pencere kapalıydı. Kapıyı açtığımda bir uyarı sesi geldi ama etrafta kimse yoktu. Bir süre öylece oturdum. Ortada eski bir koltuk ve kahve masası vardı. Başka bir şeye de yer kalmamıştı zaten. Masanın üstünde en yenisi altı ay öncesine ait çeşitli dergiler

vardı. Sifon sesi duymadan hemen önce birilerine seslenmeyi ya da içteki kapıya vurmaya düşünüyordum. Sonra buzlu camın arkasında hareket eden birini gördüm ve sol taraftaki kapı açıldı. Siyah saçlı adam karşımda duruyordu. Çok ince bir bıyık bırakmıştı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Daniel Bledsoe siz misiniz?"

"Evet."

"Adım Jack McEvoy. Size McCafferty ile ilgili bir şeyler soracaktım. Sanırım birbirimize yardımcı olabiliriz."

"O işin üstünden uzun zaman geçti." Elimdeki bilgisayar çantasına bakıyordu.

"İçinde yalnızca bilgisayar var," dedim. "Bir yere oturabilir miyiz?"

"Evet, neden olmasın?"

Peşine takıldım. Sağ tarafında sıralanmış üç kapı bulunan kısa bir koridora geldik. İlk kapıyı açtı ve ucuz döşenmiş bir ofise girdik. Polis olduğu günlerden kalma birkaç fotoğraf ve çalışma belgesi çerçevelenmiş olarak duvarda asılıydı. Her şey bıyığı kadar adi görünüyordu ama rol yapmaya karar verdim. Polisler hakkında bildiğim bir şey varsa, o da dış görünüşlerinin aldatıcı olduğuydu. Colorado'da tanıdığım bir iki polisin polyesterden, açık mavi renkte spor montlar giydiklerini hatırlıyorum. Oysa birimlerinin en sağlam ve gözü pek elemanlarıydı. Bledsoe da böyle bir yön olduğundan şüphe ediyordum. Formika bir masanın arkasına geçip oturdu. Karşısındaki tek sandalyeye de ben oturdum. Aklımdan geçenleri okumuşçasına konuşmaya başladı:

"Burası eskiden bir kürtaj kliniğiymiş. Sahibi üç aylığına bir iş için dışarı gitti. Burayı ondan devraldım, bu kötü ve tozlu görüntüye de aldırıldığı yok. İşlerimin çoğunu zaten telefonla hallediyordum. Genelde soruşturma isteyen müşterilere ben kendim giderim, onlar gelmez. Gelenler de çoğunlukla kapı önüne çiçek bırakıp giderler. Sanırım eski telefon rehberlerinden filan adresimi buluyorlar. Her neyse, siz niye burada olduğunuzu anlatmayacak mısınız?"

Önce kardeşimin sonra Chicago'dan John Brooks'un hikâyesini anlattım. Ben konuşurken beni kuşkuyla izlediğini hissettim. Bu bakışlar bende dışarı atılmama on saniye kalmış hissi uyandırdı.

"Neyin nesidir bunlar? Seni buraya kim gönderdi?"

"Hiç kimse. Ama tahminimce, FBI'nin bir ya da iki gün önündeyim. Onlar da yolda. Düşündüm de, belki, önce benimle konuşursunuz. Nasıl bir duygu olduğunu biliyorum. Kardeşim ve ben ikizdik. Özellikle cinayet masasında görevli, uzun yıllar birlikte çalışmış iş arkadaşları da kardeş gibidirler. Hatta ikiz gibi."

Bir süre sustum. Henüz ası göstermemiş ama diğer tüm kartlarımı ortaya sermiştim. Doğru anı beklemek zorundaydım. Bledsoe biraz daha sakinleşmiş görünüyordu. Kızgınlığı belki de kafa karışıklığına dönmüştü.

"Benden istediğin nedir?"

"Not. McCafferty'nin notta ne yazdığını öğrenmek istiyorum."

"Not filan yoktu. Not bulunduğu dair tek sözcük etmedim."

"Ama karısı olduğunu söyledi."

"O zaman git onunla konuş."

"Hayır, sanırım seninle konuşmayı tercih ederim. Sana şunu söyleyeyim, katil bir şekilde kurbanlarına bir iki satırlık intihar notları yazdırıyor. Ve her defasında bu bir şiirin dizesi oluyor. Aynı şair tarafından yazılmış bir dize. Edgar Allen Poe."

Bilgisayar çantama uzanıp fermuarı açtım. Poe'nun kitabını çıkarttım ve bakabilmesi için masasına koydum.

"Senin ortağın da öldürüldü. Sen geldiğinde olayı intihar sandın, çünkü öyle sanılması planlanmıştı. Senin yok ettiğin notun da şu kitabın içinden bir yerden alındığına iddiaya girerim."

Bledsoe önce bana sonra kitaba baktı. Sonra yeniden bana döndü.

"Arkada bıraktığı karısının hayatını kolaylaştırmak için işini riske attın değil mi?"

"Evet, bak şimdi ne haldeyim? Lanet olası bir ofisin içinde duvarda asılı boktan bir lisansla, eskiden kadınların içinden bebeklerin kesilip çıkarıldığı bir yerde iş bekliyorum. Çok soylu bir yaşam değil doğrusu."

"Bak, birimde çalışan herkes yaptığın işi soylu bulmuş olmalı ki, şu anki işini yapabiliyorsun. Yoksa onlara sigorta filan satamazdın. Ortağın için doğru olanı yaptın. Şimdi de sonuca ulaşmalısın."

Bledsoe başını çevirip duvarda asılı fotoğraflardan birine baktı. O ve yanında duran bir adam birinin kolu diğerinin boynunda, gülümsüyorlardı. Eski mutlu günlerin birinde bir barda çekilmişti.

"Yaşamak denen humma en sonunda boyun eğdi" dedi sonunda fotoğraftan gözlerini ayırmadan.

Elimle kitaba vurdum. Çıkan ses ikimizi de korkuttu.

"Bu iş tamamdır," dedim ve kitabı aldım. Katilin alıntı yaptığı şiir olan 'Annie'ye' adlı şiiri açtım. Sonra kitabı yeniden masaya koydum. Okuması için kitabı ona doğru çevirdim.

"İlk bölüm" dedim.

Bledsoe uzanıp şiiri okumaya koyuldu.

Tanrıya şükür! O bunalım anı,
Tehlike, geçti
Ve sürüncemedeki hastalık
Bitti artık,
"Yaşamak" denen humma
En sonunda boyun eğdi.

ON DOKUZ

Saat dörtte Hilton'un lobisine doğru koştururken gözlerimin önüne Greg Glenn'in yavaşça masasından kalkıp toplantı için konferans salonuna doğru ilerlemesi geldi. Onunla konuşmalıydım. Eğer onu başında yakalayamazsam bu toplantıya ve arkasından gelen iki saatlik hafta sonu toplantısına kendini kaptırıp giderdi.

Asansörlere yaklaşırken arabadan çıkan bir kadın gördüm. On ikinci katın düğmesine basmıştı. Saatiime baktım. Sanırım zamanında orada olmayı başaracaktım. Editörlerin toplantısı hep zamanında başlardı.

Asansörde, tanımadığımız insanlarla bir aradayken tanık olduğumuz o her zamanki garip sessizlik hakimdi. Kapının parlatılmış kısmından kadının yüzünü görebiliyordum. Bakışları her kata geldiğinde yanan ışıkları takip ediyordu. Çok çekici bir kadındı ve yansımasından bile gözlerimi alamıyordum. Bir yandan da bana dönecek ve bakışlarımı yakalayacak diye çekiniyordum. Sanırım kendisini izlediğimi biliyordu. Güzel kadınların yarattığı etkinin farkında olduklarına ve izlendiklerini anladıklarına inanırım. Asansör on ikinci katta durduğunda önce onun çıkmasını bekledim. Sola dönüp koridorda ilerlemeye başladı. Ben sağa dönüp odama doğru yürüdüm. Kapıya yaklaşırken halıda hafif ayak sesleri duydum. Başımı çevirdim, karşımdaydı. Gülümsedi.

"Yanlış yol."

"Evet," dedim ve güldüm.

"Bir süre sonra labirent gibi geliyor"

Aptalca bir laf ettim diye düşünürken arkamdan geçti. Tam odama girdiğimde bir el ceketimi yakasından kavrayıp beni odaya iteledi. Başka bir el ceketimin altından kemerimi tutup beni yüzükoyun yatağa attı. Bir şekilde bilgisayar çantamı tutmayı başardım. Ne de olsa iki bin dolarlık bir aletin düşmesini istemezdim.

"FBI tutuklusun. Kımıldama!"

Boynuma yapışan el beni hâlâ yüzükoyun tutarken, diğeri üstümü aradı.

"Neler oluyor burada?" diye sormaya çalıştım.

"Tamam, kalk gidiyoruz."

Döndüm ve yatakta doğruldum. Başımı kaldırdım. Asansördeki kadındı. Şaşkınlıktan ağızım açık kaldı. Bir kadın tarafından böylesine kolayca alt edilmek içimi yaktı, öfkeden yanaklarım kızarmıştı.

"Üzülme, senden daha iri yarı ve kötü niyetli adamlara da bunu yaptım."

"Umarım yanında kimliğin vardır, yoksa bir avukata ihtiyacın olacak."

Cüzdanından kimliğini çıkardı ve yüzüme tuttu.

"Asıl avukata ihtiyacı olan sensin. Şimdi şu sandalyeyi masanın önünden alıp duvarın köşesine koymanı ve ben odada arama yaparken orada oturmanı istiyorum. Fazla zamanını almaz."

Oldukça resmi görünen bir FBI kimliği ve yaka kartı vardı. Üstünde ajan Rachel Walling yazıyordu. Bunu okuduktan sonra olan bitenleri kavramaya başladım.

"Hadi, köşeye geç bakalım."

"Arama iznini görelim."

"Seçim şansın var," dedi sertçe. "Ya gidip köşede oturursun ya da seni banyoya götürüp bileğinden lavabonun altındaki boruya kelepçелейelim. Seç bakalım."

Ayağa kalktım, sandalyeyi odanın köşesine çekip oturdum.

"Hâlâ şu lanet olası arama iznini görmek istiyorum."

"Bu kaba sözcükleri, incinmiş erkeklik gururunu tamir etmek için kullandığının farkında mısın?"

"Tanrım! Peki ya sen pisliğin teki olduğunun farkında mısın? İzin nerede?"

"Buna ihtiyacım yok. Beni içeri davet ettin ve seni aramama izin verdin. Ben de çalıntı eşyayı bulduktan sonra seni tutukladım."

Gözlerini üzerimden ayırmadan kapıya ilerledi ve kapıyı kapattı.

"Seni buraya davet etmedim. Böyle bir hikâye uydurursan sen zararlı çıkarsın. Eğer içeride çalıntı eşya olsa seni ne diye içeri çağırayım ki? Buna hangi yargıç inanır?"

Bana baktı ve tatlı tatlı gülümsedi.

"Bay McEvoy, bir yetmiş boyunda ve elli üç kiloyum. Bu ağırlığa silahım dahil. Sence bir yargıç senin hikâyene inanacak mı? Az önce sana yaptıklarımı mahkeme önünde anlatmaya ne kadar gönüllü olacaksın acaba?"

Pencereden dışarı baktım. Oda temizlikçisi perdeleri açmıştı. Hava yavaşça kararmaya başlıyordu.

"Pek fazla değil sanırım. Şimdi bana biraz zaman kazandırmaya ne dersin? Fotokopisini çektiğin tutanaklar nerede?"

"Bilgisayar çantamda. Onları elimde tutmanın bir suç olduğunu sanmıyorum"

Sözlerime dikkat etmeliydim. Michael Warren'dan haberdar olup olmadıklarını bilmiyordum. Rachael çantamı arıyordu. Poe'nun kitabını çıkardı, şüpheyle baktı ve yatağa fırlattı. Daha sonra not defterimi ve tutanakların kopyalarını çıkardı. Warren haklıydı. Güzel kadındı. Zorlu ama aynı oranda güzel. Benim yaşlarımdaydı, belki bir iki yaş daha büyük. Kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu; keskin yeşil gözleri ve kendinden emin bir havası vardı. Onu çekici yapan en önemli özellik buydu.

"Bir yere izinsiz girmek suçtur," dedi. "Çalman belgelerin FBI'ya ait olduğu anlaşıldığında bu iş yetkim altına girdi."

"Ben hiçbir yere izinsiz girmedim ve bir şey çalmadım. Siz FBI yetkililerinin alanınıza giren bir işle başkaları uğraşınca çok bozulduğunuzu hep duymuştum.

Yatağın üstüne uzanıp belgelerime baktı. Doğrudu, cebinden içinde ince bir kâğıt parçası olan şeffaf plastik bir dosya çıkarıp önüme koydu. Bir muhabirin not defterinden koparılmış bir şey olduğunu anladım. Siyah mürekkepli kalemle yazılmış altı satır vardı.

Pena:

Elleri?

Ne kadar zaman sonra?

Wexler/Scalari:

Araba?

Isıtıcı?

Kilit?

Riley:

Eldivenler?

Kendi el yazımı tanıdım ve işte o an her şey yerine oturdu. Warren çekip çıkardığımız dosyaların yerini belirlemek için not defterimden sayfalar koparmıştı.

Arkası yazılı olan bu eski yaprağı da orada unutmuştu. Walling yüzümdeki ifadeyi fark etti.

"Üstünkörü yapılmış. El yazından bir örnek alıp analiz ve karşılaştırma yaptıktan sonra gerisi kolay olacak. Sen ne dersin?"

Bu defa ağızdan, lanet olsun, sözü bile çıkmadı.

"Bilgisayarına, bu kitaba ve not defterine el koyuyorum. Olası kanıtlar olarak. Eğer işimize yaramazsa geri alabilirsin. Şimdi gitme zamanı. Arabam otelin önünde. Sandığın kadar acımasız bir kız olmadığımı göstermek için seni kelepçelemeyeceğim. Eğer hemen yola koyulursan trafiğe takılmayız. Yine de Virginia'ya kadar önümüzde uzun bir yol var. Uslu duracak mısın? Tek yanlış hareketinle kelepçeleri elinde bulursun."

Başımı salladım ve ayağa kalktım. Sersemlemiştim. Gözlerine bakamıyordum. Başımı önüme eğip kapıya doğru yürüdüm.

"Hey! Cevabını duymadım," dedi.

Ağızda bir iki teşekkür sözcüğü geveledim ve arkamdan yükselen kahkahasını duydum.

((

Yanılmıştı. Trafiğe takılmıştık. Cuma akşamıydı. Hafta içine oranla çok daha fazla sayıda insan şehir dışına çıkmaya çalışıyordu. Karayoluna çıkana kadar onlarla birlikte yok aldık. Yarım saat kadar ikimiz de konuşmadık; onun trafiğe ya da kırmızı ışığa söylenmesi dışında. En kısa zamanda Glenn'i aramalıyım. Bana bir avukat gerekiyordu. Hem de iyi bir avukat. Bu işten sıyrılmanın tek yolu, kesin gizli kalması gereken bir şeyi itiraf etmektir. Warren'ı arasam acaba vakıfla ilgili bir işe bulaşmadığıma onları inandırabilir miydi? Sonra bu fikri aklımdan çıkardım. Bir anlaşma yapmıştık. Ona söz vermiştim. Nihayet Georgetown'un güneyine ulaştığımızda trafik açılmıştı. Rachel de biraz daha gevşemiş, en azından benim arabada olduğumu

hatırlamıştı. Kül tablasının içinden beyaz bir kart çıkardı. Kartı direksiyonun önüne kendisinin okuyabileceği şekilde koydu.

"Kalemin var mı?"

"Efendim?"

"Kalem. Bütün muhabirlerin yanlarında kalemleri olduğunu sanırdım."

"Evet, kalemim var."

"Güzel. Şimdi sana hukuki haklarını okuyacağım."

"Hangi haklardan söz ediyorsun? Çoğunu zaten bana tanımadın bile."

Kartta yazılı kanunları okudu ve anlayıp anlamadığını sordu. Anladığını söyledim. Bana kartı uzattı.

"Güzel. Şimdi kalemini çıkar, kartın arkasına bugünün tarihini ve imzanı at."

Söylediğini yaptım ve kartı verdim. Mürekkebi kuruyana kadar karta üfledi ve sonra cebine koydu.

"Evet, artık konuşabiliriz. Tabii avukatını aramak istemezsen. Vakfa girmeyi nasıl becerdin?"

"Vakfa girmedim. Bir avukatla konuşmadan önce söyleyeceklerim bu kadar."

"Elimizde delil var. O kâğdın sana ait olmadığını mı söyleyeceksin?"

"Açıklanabilir. Söylemek istediğim o fotokopileri almak için kanundışı bir iş yapmadığım. Bir takım şeyleri..." Lafımı bilerek yarım bıraktım.

"Şu, haber kaynaklarım gizlidir, numarası değil mi? Bütün gün boyunca nerelerdeydin Bay McEvoy? Öğleden beri seni bekliyordum?"

"Baltimore'daydım."

"Ne yapıyordun orada?"

"Orası beni ilgilendir. Tutanakların asılları sizin elinizde nasıl olsa."

"McCafferty davası. Biliyor musun federal soruşturma hakkındaki suçlamalara yenilerini ilave edebilir."

Ona en iyi sahte gülüşümü sundum.

"Aaa, tabii ya," dedim, alaycı bir tavırla. "Hangi federal soruşturmadan söz ediyorsun? Eğer dün Ford'la konuşmamış olsaydım, hâlâ ofisinizde oturup intiharları sayıyor olurdunuz. Ama FBI'nın yöntemi budur, değil mi? Eğer iyi plansa o kesin sizin planınızdır. Eğer ortada sıkı bir dava varsa, mutlaka siz üstlenirsiniz. O sırada da saman altından bir yığın pis iş yürütülür?"

"Tanrım! Kim öldü de uzmanlığı sana devretti?"

"Kardeşim," dedim.

Bu cevabı beklemiyordu ve bir iki dakikalığına da olsa bir şey söyleyemedi.

"Üzgünüm," dedi sonunda.

"Ben de öyle."

Sean'un başına gelenleri hatırlayınca içimi büyük bir öfke doldu, ama dışarı vurmadım. Yanımda oturan ne de olsa bir yabancıydı ve böylesine kişisel bir şeyi onunla paylaşacak değildim Duygularımı içime atıp konuşacak başka bir konu düşündüm.

"Belki de onu tanıyordun. Onun davayla ilgili sizden aldığı suçlu profilini ve polis tetkiklerini sen imzalamışsın."

"Evet, tanıyorum. Ama hiç konuşmamıştık."

"Peki şimdi de ben sana bir soru sorsam cevaplar mısın?"

"Belki, sor bakalım."

"Beni nasıl buldun?"

Warren'ın benim hakkımda bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyordum. Eğer söylediyse ona göre yeni bir taktik geliştirmem gerekecekti. Beni ele vermiş birini korumak uğruna hapse girecek değildim.

"O işin kolay kısmıydı. İsmi ve hakkındaki bilgileri vakıftan Dr. Ford'dan öğrendim. Dünkü kısa toplantınızdan sonra beni aradı ve hemen bu sabah geldim. Dosya dolaplarına bir göz atmak akıllıca olur diye düşündüm ve haklı çıktım. Yalnızca biraz geciktim. Hızlı çalışıyorsun. Dosyanın arasındaki kâğıt parçasını bulduktan sonra gerisi kolaydı.

"Oraya izinsiz girmedim."

"Vakıftan hiç kimse seninle görüşme yaptığını kabul etmedi. Dr. Ford sana FBI'nın izni olmadan dosyalar ulaşamayacağı belirtmiş. Tuhaf olan şu an karşımda bu dosyaların kopyalarıyla durman."

"Peki Hilton'da kaldığımı nereden öğrendin? O da bir kâğıt parçasının arkasına mı yazılmıştı?"

"Şehir editörüne blöf yaptım. Elimde işine yarayacak bilgiler olduğunu söyledim, o da bana yerini söyledi."

Arabanın camından dışarı bakar gibi yaparak gülümsememi saklamaya çalıştım. Warren'ın beni ele verdiğini açıkça ispatlayan bir cümle sarf etmişti. Arabaya bindiğimden beri ilk kez dönüp yüzüne baktım. Yeniden gücümü topladığımı hissediyordum. Otel odasında sergilediği özgüvene başka türlü bakıyordum artık. Şu an onunla oynayan bendim.

"Sizin hep ikili olarak çalıştığınızı sanırdım."

Yine kırmızı ışıkta durmuştuk. Yolun girişini görebiliyordum.

"Genelde evet. Ama bugün işler çok yoğundu. Quantico'dan yola çıktığımda, tüm yapmam gerekenin vakfa gidip Oline ve Dr.Ford'la konuşmak olduğunu sanmıştım. Birini tutuklamak aklımdan geçmiyordu."

Gösterişi giderek bozuluyordu. Şimdi anlamıştım. Kelepçe yoktu. İş ortağı yoktu. Ön koltukta oturuyordum. Ve tabii Glenn'in nerede kaldığını bilmediği gerçeği vardı. Zamanım olmadığından rezervasyonumu Rocky' nin seyahat acentesine yaptırmamıştım.

Bilgisayar çantam ikimizin arasındaydı. Üstünde fotokopilerim, Poe'nun kitabı ve not defterim duruyordu. Uzanıp tümünü kucağıma aldım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Arabandan iniyorum," diye yanıtladım. Tutanakları ona bıraktım. "Bunlar sende kalabilir. İhtiyacım olan bilgileri aldım."

Kapı kolunu çektim ve kapıyı açtım. "Lanet olsun! Kıpırdama diyorum!"

Ona bakıp gülümsedim.

"Bu kaba sözcükleri incinmiş gururunu tamir etmek için kullandığının farkında mısın? Bak, iyi oynadın ama artık cevaplarını tükettin. Otele gitmek için bir taksi çevirmeliyim. Yetiştirmem gereken bir haber var."

Elimdekilerle arabadan indim ve kaldırıma doğru ilerledim. Etrafıma bakındım ve bir dükkânın yanındaki telefon kulübesine yürüdüm. Rachel'in bir yer bulup arabasını park etmesini ve arabadan çıkmasını seyrettim.

"Bak, bir hata yapıyorsun," diye arkamdan koşarak geldi. Yüzüme baktı.

"Ne hatası? Hatayı yapan sendin. Bana oyun oynadın."

"Oyun mu? Ne diye böyle bir şey yapayım ki?"

"Elimde ne kadar bilgi olduğunu öğrenmek için. Tahminime göre bunları öğrendikten sonra, 'Pardon bir yanlışlık olmuş, bu yanlış anlamadan dolayı özür dileriz. Artık serbestsiniz,' deyip beni bırakacaktınız. Dönüp bu oyunları Quantico'da sergilemeye devam etsen iyi olur."

Telefon kulübesine doğru yürümeye devam ettim. Ahizeyi çaldığımda ses gelmedi, telefonun çalışmadığını anladım, beni izlediğini fark ettim. Telefona santral memuru çıkmış gibi yapıp gelmeyecek bir taksiyi çağırdım. Walling çok yakınımdaydı. İşim bitince telefonun ahizesine uzandı, kulağına dayadı ve bana gülümsedi. Kulübenin yanındaki parçalanmış kabloyu gösterip "Sen de rolüne biraz çalışsan iyi olacak," dedi.

"Olur, artık beni rahat bırak."

Dükkândan içeri başımı uzatıp başka telefon var mı diye baktım. Yoktu.

"Bak, ne yapmamı isterdin? Bildiklerini bilmek durumundayım."

"Öyleyse niye sormadın? Neden beni küçük düşürmeye çalıştın?"

"Sen bir muhabirsin, Jack. Dosyalarını açıp bilgilerini seve seve benimle paylaşacağını mı söyleyecektin?"

"Belki"

"Aa, tabii. Sizden birinin böyle bir şey yapacağı günü merakla bekliyorum. Warren'a baksana, artık muhabirlik falan yapamıyor. Ama hâlâ öyleymiş gibi davranıyor. Bu sizin kanınızda var."

"Kandan laf açılmışken, bu yaptığım haberin ötesinde bir şey. Eğer bana insan gibi davransaydın nasıl tepki verirdim, bilemezsin."

"Tamam, haklısın," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Yeniden konuşana kadar ters yönle ilerlemeye başladık.

"Peki öyleyse, şimdi ne yapacağız? Karşı karşıyayız. Kim olduğumu biliyorsun ve bir seçim şansın var. Ne bildiğini öğrenmek istiyorum. Konuşacak mısın yoksa evine mi döneceksin? Evine gidersen ikimiz de kaybederiz. Bu arada, kardeşin de tabii ki."

Uсталıkla beni köşeye sıkıştırmıştı. Bu durumda çekip gitmem gerekirdi ama yapamadım. Her şeye rağmen, ondan hoşlanmıştım. Sessizce arabaya doğru yürüdüm, bindim ve ona baktım. Gelip şoför koltuğuna oturdu, elini uzattı.

"Rachel Walling."

Elini sıktım.

"Jack McEvoy"

"Biliyorum, tanıştığımızı memnun oldum."

"Ben de öyle."

YİRMİ

İyi niyet göstergesi olarak Rachel Walling önden içeri girdi. Şefinden operasyon için onay çıkana kadar konuştuklarımızın kayıt dışı olacağına söz vermişim. Üst düzey yetkililerle çalıştığımı farkında olduğumdan

bunda sakınca görmedim. Haber zaten elimdeydi ve FBI'in bunu henüz yayınlanmaması talebi doğaldı. Ajan Walling farkında olmasa da sözümde durmak bana avantaj sağlayacaktı.

Ağır ağır Quantico'ya doğru yol aldığımız yarım saat, Walling bana son yirmi sekiz saat içinde FBI'in neler yaptığını anlattı. Vakıftan Nathan Ford, Perşembe günü saat üçte ona telefon etmiş ve benimle yaptığı görüşmeyi, elimdekileri ve cinayet dosyalarına bakma talebimi anlatmıştı. Walling bu isteğimin geri çevrilmesi konusunda Ford'la hemfikirdi. Şefine yani Backus'e danıştığında, adam ona hemen elindeki işi bırakıp benimle uğraşmasını söylemişti. Bu arada, FBI henüz ne Denver'dan ne Chicago'dan haber almıştı. Walling işe, vakfa direkt bağlantısı olan bir bilgisayarla soruşturmasına başlamıştı.

"Temelde, Michael Warren'in senin için yaptığı taramanın aynısını yaptım," dedi. "İkimiz de aynı anda hattaymışız üstelik. Ben sadece giriş kodunu yazıp kendi bilgisayarımın onun taramayı yapmasını izledim. Senin için bu araştırmayı kendisinin yapacağını doğru tahmin etmişim. Aslında o kadar yoldan kalkıp şehre gitmek zorunda değildim. Çünkü Quantico'daki büroda bu tutanakların hepsi bilgisayarda kayıtlı. Ama senin ne yaptığını görmem gerekiyordu. Elimize Warren'in sana bilgi sızdırdığını doğrulayan ikinci bir haber ulaştı. Buna göre sende tutanakların fotokopileri olmalıydı."

Başımı salladım. "Warren'a ne olacak peki?"

"Ford'la buluştuktan sonra bu sabah bizimle yüzleşti. Yaptıklarını kabul etti ve kaldığın oteli de o söyledi. Ford onun istifasını istedi. Warren da dilekçeyi yazıp teslim etti."

"Lanet olsun!"

Suçluluk duygusuna kapılmıştım. Ama yine de fazla sarsıldığım söylenemezdi. Belki de böyle olmasını gizliden gizliye Warren'in kendisi istemişti. En azından kendimi öyle olduğuna inandırdım. Bu daha iyi hissetmemi sağladı.

"Bu arada, ben nerede hata yaptım?" diye sordu.

"Editörüm kaldığım oteli bilmiyordu. Tek bilen Warren'di."

Ben soruşturmasının kalan kısmını anlatmasını isteyene kadar konuşmadı. Sonra bana Perşembe akşamı, Warren'in benim için bulunduğu on üç isme kendisinin de ulaştığını söyledi. Kardeşim ve Chicago'dan John Brooks bu listenin dışındaydılar. Tutanaklardan, intihar notları arasında bağlantılar kurmuş, bu iş için ayrıca FBI'in şifre uzmanlarından da yardım almıştı. Rocky'nin bilgisayar kapasitesi FBI'inkinin yanında komik kalıyordu.

"Kardeşin ve Brooks dahil olmak üzere birbiriyle ilişkili beş not bulduk."

"Yani üç saat içinde, benim tüm haftamı alan araştırmayı tamamladın. Peki not bırakmamış olan McCafferty'yi nasıl tespit ettin?"

Gazdan ayağını çekip bana baktı. Yalnızca bir an için, sonra arabaya yeniden gaz verdi.

"McCafferty'nin adı listede yok. Baltimore ofisindekiler hâlâ bu dava üzerinde çalışıyorlar."

Bu şaşkıncıydı, çünkü bendeki beş dosyaya McCafferty ismi dahildi.

"Peki, sendeki beş isim nedir?"

"Bir düşünüyüm...."

"Kardeşim ve Brooks iki eder."

Bunları söylerken not defterimi açıyordum.

"Evet."

Notlarımı okuyarak "Sende Albuquerque'dan Kotite var. 'Yalnızca kötü meleklerin bulunduğu.'"

"Evet. Bir diğeri..."

"Dallas'ta. Adı Garland Petry. 'Üzülerek gücümü yitirdiğimi biliyorum.' Annie'ye adlı şiirden."

"Evet, o da var."

"Sonra da McCafferty geliyor. Sende kim var?"

"Florida'dan biri. Eski bir dava. Şerif yardımcısı. Notlarıma bakmam gerek."

"Bir dakika," dedim, defterimden birkaç sayfa çevirdikten sonra. "Clifford Beltran mı?"

"Evet, ta kendisi."

"Ama dur bir dakika. Onun notunda 'Tanrım, zavallı ruhuma yardım et' yazıyordu. Tüm şiirleri okudum. Bu satır onların hiçbirinde yoktu."

"Haklısın. Onu başka bir yerde bulduk."

"Nerede? Kısa hikâyelerden birinde mi?"

"Hayır, bunlar onun son sözleriydi. Poe'nun son sözleri 'Tanrım zavallı ruhuma yardım et' olmuştu."

Başımı salladım. Bir şiirden alınmamıştı ama uygundu. Şimdi altı tane olmuştu.

Bir süre, listeye yeni eklenen adama saygımdan sustum. Notlarıma baktım. Beltran üç yıl önce ölmüştü.

Bir cinayetin fark edilememesi için oldukça uzun bir süreydi.

"Poe'nun ölümü de bir intihar mıydı?"

"Hayat tarzının uzun soluklu bir intihar olduğunu düşünsem de, hayır. Adam bir zampara ve alkolikti. Baltimore'da uzun bir içki alemi sonrasında kırk yaşında öldü."

Katili, hayaleti ve Poe'nun hayatından çıkarmış olabileceği sonuçları düşünerek başımı salladım.

"Jack, peki ya McCafferty?" diye sordu. "Onun olabileceğini düşünmüştük, ama tutanaklara göre bir not bırakmamıştı. Senin elinde ne var?"

Şimdi başka bir sorunum vardı. Bledsoe. Daha önce başkasına söyleyemediği şeyi bana söylemişti. Bunu bir anda FBI'a anlatmak istemediğimi sanıyordum.

"Sana anlatmadan önce bir telefon konuşması yapmalıyım."

"Aman Tanrım, Jack! Benim sana bildiklerimin hepsini anlatmama rağmen, sen benden bilgi mi saklayacaksın? Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum."

"Evet var. Sadece, önce bir telefon konuşması yapmam ve kaynağımdan bilgiyi doğrulatmam gerekiyor. Bana bir telefon bul, hemen yapacağım. Sorun olacağını sanmıyorum. Her neyse, listedeki son adam McCafferty. Bir not vardı."

Defterime bakıp oradaki notu okudum. 'Yaşamak denen humma en sonunda boyun eğdi.' Not buydu. 'Annie'ye' adlı şiiirden. Dallas'taki Petry gibi."

Ona baktım, üzgün olduğunu görebiliyordum.

"Bak Rachel -sana Rachel diyebilir miyim?- senden çekinmem. Konuşmamı yapacağım. Zaten ajanlarınız bunu çoktan öğrenmiş olabilir."

"Belki de," dedi bulduğun her şeyin daha iyisini biz de bulabiliriz bakışıyla.

"Tamam, devam et. Beş kişilik listeyi yaptıktan sonra ne oldu?"

Bana, kendisinin ve Backus'un Perşembe günü akşam üstü saat altıda ekibi ve Olay Analiz Birimi'yle, ellerindeki bulguları tartışmak için bir toplantı ayarladıklarını anlattı. İsimleri verip bağlantıları anlattıktan sonra, patronu Backus'un huzursuz olduğunu ve tam bir öncelikli soruşturma istediğini söyledi. Walling ona doğrudan rapor veren baş ajan olacaktı. Diğer ajanlar kurbanlarla ve profil çıkartılmasıyla ilgileneceklerdi. Bölge ofis işlerindeki diğer ajanlar da bu beş adamla ilgili bilgi toplayacak ve ilgili ölümleri araştırıcaklardı. Ekip gerçekten de tüm gece çalıştı.

"Şair"

"Ne?"

"Ona Şair diyoruz. Her soruşturmada böyle bir kod adı kullanılır."

"Hey Tanrım!" dedim. "Ucuz gazeteler buna bayılacak. Başlıkları şimdiden görebiliyorum. 'Şair Ölçsüz ve Mantıksız Cinayetler İşliyor.' Siz bunu istiyorsunuz."

"Bu gazeteler bunu asla öğrenemeyecek. Basına bilgi sızmadan, Backus olayı çözmeye ve adamı yakalamaya kararlı."

Buna nasıl bir cevap vermem gerektiğini düşünürken sessizdim.

"Bir şeyi unutmuyor musun?" diye sordum sonunda.

"Jack, senin bir muhabir olduğunu ve bunların hepsini senin başlattığını biliyorum. Ama anlaman gereken bir şey var, eğer bu adam hakkında bir şey yazarsan onu asla yakalayamayız. Şüphelenir ve saklanmaya devam eder. Şansımızı kaybederiz."

"Ben memur değilim. Haber takip eder, yazı yazarım... Ne yapacağımı ve ne zaman yazmam gerektiğini FBI söyleyemez."

"Sana anlattığım hiçbir şeyi kullanamazsın."

"Biliyorum. Anlaşma yaptık, sözümü tutacağım. Onları kullanmaya ihtiyacım yok. Çoğunu zaten biliyorum. Bilmediğim tek şey Beltran'dı, yapmam gereken tek şey bu kitabın biyografi kısmını okumaktı, oradan çıkartırdım. Bu hikâye için FBI'ın bilgilerine ihtiyacım yok."

Bu sözlerim yeniden sessizliğe neden oldu. Çok kızdığını söyleyebilirdim ama ben de çabuk pes etmemeliydim. Kartlarımı kurnazca oynamalıyım. Bu tür bir oyunda ikinci şansın olmaz. Birkaç dakika sonra yoldaki Quantico tabelalarını gördüm, yaklaşmıştık.

"Bak," dedim. "Haber hakkında sonra konuşuruz. Elinizden kaçıp haberimi yazmayacağım. Editörüm ve ben olayı sakince konuştuğuktan sonra size ne yapacağımı haber vereceğim. Tamam mı?"

"Çok iyi Jack. O konuşmayı yaparken umarım kardeşini düşünürsün. Editörünün düşünmeyeceğinden eminim."

"Bak, bana bir iyilik yap. Kardeşim ve neden bu işin olduğum hakkında konuşmayı bırak artık. Ne onu, ne beni tanıyorsun, ne de aklımdan geçenleri biliyorsun."

"Tamam."

Birkaç mil boyunca tek kelime etmedik. Öfkem hafiflemeye başlayınca, ona çok sert davranıp davranmadığımı düşünmeye başlamıştım. Onun amacı, Şair dedikleri adamı yakalamaktı benimki de.

"Bak söylediklerim için özür dilerim. Hâlâ birbirimize yardımcı olabileceğimizi düşünüyorum. İşbirliği yapılıp o adamı yakalayabiliriz."

"Bilmiyorum," dedi "Söylediğim her şeyin gazetelerde, televizyonlarda ve ucuz gazetelerde yayınlanacağını düşününce, işbirliği yapmanın bir anlamı olmadığını düşünüyorum. Haklısın, aklından geçenleri bilmiyorum. Seni tanımiyorum, sana güvenebileceğimi de sanmiyorum."
Quantico'ya varana kadar bir daha benimle konuşmadı.

YİRMİ BİR

Oraya vardığımızda hava kararmıştı, etrafı göremiyordum. FBI akademisi ve araştırma merkezi ABD deniz kuvvetleri üssünün tam ortasındaydı. Birbirine camdan koridorlarla bağlı üç tuğla binadan oluşuyordu. Ajan Walling, sadece FBI araçlarına ait olan otoparka park etti.

Arabadan inerken de sessizdi. Beni etkilemişti. Onun benimleyken mutsuz olmasını ve benim sırf kendim için çalıştığımı düşünmesini istemiyordum.

"Bak, benim esas amacım da bu adamın yakalanması," dedim. "Telefonu kullanmama izin ver. Kaynağımı ve editörümü arayayım, sonra işimizi yapalım. Olur mu?"

"Elbette," dedi istemeyerek.

Sonunda ağızından bir kelime alabildiğim için mutluydum. Ana binaya girdik, Şiddet İçeren Suçların Analiz Merkezine ulaşabilmek için koridorlardan geçip merdivenle indik. Merkez zemin kattaydı. Beni haber odasına benzer bir odaya aldı. İki sıra masalar, çalışabilecek yerler ve bir sıra özel ofisler vardı. Beni bu özel ofislerden birisine aldı. Bunu belli eden kişisel bir şey olmadığı halde, kendi odası olduğunu düşündüm. Etrafta gördüğüm tek fotoğraf başkanlardan birinin fotoğrafıydı.

"Niye burada oturup telefonu kullanmıyorsun?" dedi. "Ben de gidip Bob'un nerede olduğuna bakayım. Merak etme, telefon dinlenmiyor."

Sesindeki ince alayı fark ettim, bir yandan benim kullanacağım masanın üzerinde önemli bir belge bırakıp bırakmadığını kontrol ediyordu. Bir şey olmadığından emin olunca odadan çıktı. Oturdum, Dan Bledsoe'nun bana verdiği numarayı buldum. Evindeydi.

"Ben Jack McEvoy. Bugün tanışmıştık."

"Doğru, evet."

"Dinle, Washington'a döndükten sonra FBI tarafından tutuklandım. Bu adam hakkında büyük bir soruşturma yapıyorlar, beş olayı birleştirdiler. Ama not olmadığı için McCafferty'yi soruşturmaya dahil etmediler. Notu ajanlara verebilirim, o noktadan başlayabilirler. Ama önce senin onayını almak istedim. Eğer onlara bunu anlatırsam muhtemelen gelip seninle görüşecekler. Ben söylemesem de gelecekler."

O bunu düşünürken, ben de Walling gibi masaya göz attım. Masada takvim dışında hiçbir şey yoktu. Takvime balonca, tatilden yeni döndüğünü fark ettim, bir önceki hafta takvimde tatil olarak işaretlenmişti. Diğer tarihlerin yanında da bazı kısaltmalar vardı ama benim bunları çözmem imkânsızdı.

"Onlara ver," dedi Bledsoe.

"Emin misin?"

"Eminim. Eğer FBI Johnny Mac'in öldürüldüğünü ortaya çıkartırsa, karısının yararına olur. İlk aşamada istediğim bu, o yüzden onlara anlat. Bana bir şey yapamazlar. Zaten olan olmuş. Bugün buraya gelip kayıtlara baktıklarını duydum."

"Tamam, sağ ol dostum."

"Senin işine yarayacak mı?"

"Bilmiyorum, üzerinde çalışıyorum."

"Bu senin olayın. İçinde kal. Ama ajanlara güvenme Jack. Seni kullanıp istediklerini aldıktan sonra seni başlarından atabilirler."

Öğüt için teşekkür ettim ve kapının önünden geçmekte olan, üzerindeki gri takım elbiseyle tipik bir FBI ajanı görünümünde bir adam beni masa başında görüp içeri girdiği anda, telefonu kapattım. Yüzünde meraklı bir bakışla yanıma geldi.

"Affedersiniz, burada ne yapıyorsunuz?"

"Ajan Walling'i bekliyorum."

İri yarı, keskin yüz hatları olan, kısa siyah saçlı bir adamdı.

"Siz kimsiniz?"

"Adım Jack McEvoy."

"Masada oturmayın."

Eliyle masadan kalkmamı ve sandalyelerden birine geçmemi işaret etti. tartışmak yerine söylediğini yaptım. Teşekkür edip odadan çıktım. Bu olay bile, bana niye FBI ajanlarından hoşlanmadığımı hatırlatmaya yetmişti. Hemen hepsinde aynı rahatsız edici hükmedicilik vardı.

Gittiğine emin olduktan sonra telefona uzanıp Greg Glenn'in direkt numarasını aradım. Denver'da saat beşi biraz geçiyordu ve Glenn'in meşgul olduğundan emindim ama onu aramak için zamanı ben belirleyememiştim.

"Jack, beni tekrar arar mısın?"

"Olmaz. Seninle şimdi konuşmak zorundayım."

"Peki, acele et. Elimizde bir klinik vurulma vakası var ve zaman bitmek üzere."

Ona hemen neler olduğunu anlattım. Üzerinde çalıştığı her şeyi unutmuş görünüyordu. Benim inanılmaz olduğumu, haberin de harika bir hikâye olacağını söyleyip duruyordu. Warren'ın işini kaybetmesini ve Walling'in bana numara yapmaya çalıştığını ona anlatmadım. Nerede olduğumu, ne yapmak istediğimi açıkladım. Bunları onayladı.

"Şu klinik olayıyla ilgili tüm bilgilere yine de ihtiyacımız olacak," dedi. "En azından, önümüzdeki birkaç gün. Burada işler karışıyor. Seni olayın yeniden yazılmasında kullanabilirdim."

"Üzgünüm."

"Neyse, sen işine devam et, bakalım ne bulacaksın. Sonra bana haber ver. Bu büyük bir haber olacak Jack."

"Umarım." .

Glenn yine olasılıklar, gazetecilik ödülleri ve ülke çapında bir haber yapmak hakkında konuşmaya başladı. Onu dinlerken, içerden Walling ile Backus olduğunu tahmin ettiğim adam geldi. O da takım elbiseliydi ama asıl yetkili oymuş havasındaydı. Otuzlu yaşların sonunda, gayet iyi görünüyordu. Hoş bir bakışı, kısa kesilmiş kahverengi saçları ve delip geçen mavi gözleri vardı. Konuşmamın neredeyse bittiğini işaret ettim. Glenn'i susturdum

"Greg, gitmeliyim."

"Tamam. Bana haber ver. Bir şey daha Jack."

"Nedir?"

"Sanatsal bir şey olsun."

"Tamam"

Telefonu kapatırken bu konuda biraz fazla şey beklediğini düşündüm. Bu olaya bir de fotoğrafçı sokmak sonraki aşamaydı. Öncelikle kendimi kabul ettirmek konusunda endişelenmeliydim.

"Jack, bu Bob Backus, sorumlu özel ajan. Benim ekibimin başı odur. Bob, bu Rocky Mountain News gazetesinden Jack McEvoy."

El sıkıştık, Backus sanki mengeneyle el sıkarmış gibiydi. Bu da takım elbise gibi FBI standartlarına uygun bir davranıştı. Konuşurken masaya uzandı, takvimi düzeltti.

"Her zaman Fourth Estate'den gelen yeni arkadaşlarla tanışmaktan mutluluk duyarız."

Sadece başımı salladım.

"Jack, niye içeri gidip bir kahve içmiyoruz? Uzun bir gün oldu. Oraya giderken sana etrafı da gösteririm," dedi Backus.

Beraber yukarı çıkarken, Backus kardeşim hakkında başsağlığı dileklerini belirtmek dışında olayla ilgili hiçbir şey söylemedi. Elimizde kahvelerimizle kafeteryada bir masaya oturduktan sonra asıl konumuza geldik.

"Jack, kayıt dışıyız," dedi Backus. "Quantico'da gördüğün ve duyduğun her şey kayıt dışı olacak. Anlaştık mı?"

"Evet, şu an için."

"Tamam. Eğer anlaşmanın kurallarını değiştirmeye karar verirsen benimle ya da Rachel'le konuş, anlaşalım. Bu konuda bizimle anlaşmak ister misin?"

"Elbette. Ama bu olayı yalnız ben yazacağım." Backus, sanki son noktayı ben koymuşum gibi sözlerimi başıyla onayladı.

"Yeterince adil," Kahve fincanını yana itti, bana doğru eğildi "Jack, on beş dakika sonra durum değerlendirme toplantımız var. Eminim Rachel sana anlatmıştır, ama soruşturmada tam gaz ilerliyoruz. Bence bu soruşturmayı başka türlü yürütseydik, yasaları ihmal etmiş olurduk. Tüm ekibim burada; sekiz ajan daha çalışıyor, ayrıca iki teknisyen ve altı bölge ofisi bizimle işbirliği içinde. Daha önce hangi soruşturma için ne zaman bu kadar büyük bir bağlantı kurulduğunu bilmiyorum."

"Bunu duyduğuma memnun oldum...Bob."

Ona ilk adıyla seslenmemden rahatsız olmuşa benzemiyordu. Bu küçük bir testti. Bana eşit davranıyormuş gibi görünüyor, sık sık ilk adımla hitap ediyordu. Ben aynı şekilde davranırsam ne olacağını görmek istemiştim. Bir sorun çıkmadı.

"Oldukça iyi iş yaptın," diye devam etti Backus. "Senin yaptığın bize bir yol açtı. Bu bir başlangıç ve biz neredeyse yirmi dört saattir olayın içindeyiz."

Walling'in ofisinde beni gören adam, Backus'un arkasında oturuyordu; önünde kahveyle sandviç vardı. Bizi izlerken sandviçini yemeye başladı.

"Bu soruşturmaya bağlı birçok kaynaktan söz ediyoruz. Ama birinci sıradaki önceliğimiz olayın özelliği." Her şey umduğum gibi gidiyordu ve FBI'dan daha fazlasını bildiğimin yüzüme yansımaması için, elimden geleni yapıyordum. Elimde bir güç vardı. Olayın içindeydim.

"Bu konu hakkında yazmamı istemiyorsunuz," dedim sükûnetle.

"Evet, aynen öyle. En azından şimdilik. Bizden yeni bir şey öğrenmeden de elindeki malzemeyle haberini yazabileceği biliyoruz. Bu patlayacak bir haber Jack. Eğer Denver'da bu olay hakkında bir şey yazarsan, bu ilgi çeker. Bir gecede bütün televizyonlarla bütün gazetelere haber olur. Sonra da diğer televizyon programlarına. Kafasını kuma gömmüşler herkes bu haberi duyar. Ve Jack, açık seçik söylüyorum, biz bunu istemeyiz. Eğer saldırgan peşinde olduğumuzu öğrenirse ortadan kaybolabilir. Eğer zeki bir adamsa -ki biz onun ne kadar zeki olduğunu biliyoruz- ortadan kaybolacaktır. O zaman onu asla bulamayız. Bunu sen de istemezsin. Kardeşinin katilinden bahsediyoruz. Bunu istemezsin, değil mi?"

Bu ikilemi anladığımı belli ettim. Cevap vermeye hazırlanırken sustum. Önce Walling'e, sonra Backus'a baktım.

"Gazetem çok fazla zaman ve para harcadı," dedim. "Bu haberi bekletiyorum. Anladığınız üzere, bu gece bir haber yazıp yetkililerin en azından üç yıldır yakalanmadan seri cinayetler işleyen bir katil hakkında ülke çapında bir soruşturma yürüttüklerini anlatabilirim."

"Dediğim gibi, iyi iş yaptın ve hiç kimse bunun ne tür bir haber olacağını tartışmıyor."

"Sizin teklifiniz nedir? Bu haberi unutup çekip gideyim, sizin bir gün bir basın toplantısı yapmanızı mı bekleyeyim? Adamı yakalayabilerseniz elbette."

Backus boğazını temizledi, arkasına yaslandı. Walling'e baktım, yüzünden hiçbir şey okunmuyordu.

"Olayı uzatmamaya çalışacağım. Ama bir süre daha haberini bekletmeni istiyorum," dedi Backus.

"Ne zamana kadar? Ne kadar süre daha?"

Backus sanki daha önce hiç orada bulunmamış gibi, kafeteryaya göz gezdirdi. Bana bakmadan cevap verdi.

"O adamı yakalayana kadar."

Hafifçe bir ıslık çaldım.

"Haberi bekletirsem benim kazancım ne olacak? Rocky Mountain News ne kazanacak?"

"Öncelikle ve en önemlisi, kardeşinin katilini yakalamamız için bize yardım etmiş olacaksın. Eğer bu senin için yeterli değilse, şüphelinin yakalanmasıyla ilgili özel bir haber anlaşması yapabiliriz."

Uzunca bir süre kimse konuşmadı, hamle sırası bana gelmişti. Konuşmaya başlamadan önce dikkatle neler söyleyeceğimi düşündüm.

"Bak Bob, bildiğin üzere, bu olay tüm kartların elinizde olmadığı nadir anlardan biri. Bu benim soruşturmam, anlıyor musunuz? Bunu ben başlattım, bırakıp çekilmeyeceğim. Denver'a dönüp masama geçip telefonun çalmasını beklemeyeceğim. Olayın içindeyim, eğer kalmama izin vermezseniz, ben de gider haberimi yazarım. Pazar sabahı gazetede okursunuz. Gazete en çok o gün satılır."

"Bunu kendi kardeşine mi yapacaksın?" dedi Walling kızgın bir sesle. "Umurunda değil mi?"

"Rachel lütfen," dedi Backus. "Bu iyi bir nokta. Bizim..."

"Umurumda," dedim. "Umurunda olan tek kişi de bendim. Bu yüzden kendimi suçlu hissetmemi sağlamaya çalışmayın. Siz bu adamı yakalasanız da, ben haberimi yazsam da kardeşim dirilmeyecek."

"Tamam Jack, burada senin güdülerini sorgulamıyoruz," dedi Backus, elleriyle sakın olmamı işaret ederek. "Sanki düşmanmışız gibi davranmayalım. Bunu istemiyorum. Eminim bunu burada, kahvemiz soğumadan önce bile halledebiliriz."

"Basit," dedim hemen. "Beni soruşturmaya al. Gözlemci olarak, her bilgiye ulaşabileyim. Adamı yakalayana ya da siz vazgeçene kadar tek kelime yazmam o zaman."

"Bu şantaj!" dedi Walling.

"Hayır, bunlar benim anlaşmamın şartları," dedim. "Aslında bu bir teslimiyet, çünkü hikâyem elimde. Onun üstüne oturmak içgüdülerime ve yaptığım işe ters."

Backus'a baktım. Walling kızgındı, ama benim için bu önemli değildi. Cevabı Backus verecekti.

"Bunu yapabileceğimizi sanmıyorum Jack. Birini bu şekilde içeri almak FBI kurallarına aykırıdır. Bu senin için de tehlikeli olabilir."

"Umurumda değil. Hiçbirisi. Anlaşma böyle. Kabul edin ya da vazgeçin. Kimi araman gerekiyorsa ara. Ama şartım bu."

Backus fincanını önüne çekti, hâlâ tütmekte olan dumana baktı. Kahvesinden tek bir yudum bile almamıştı.

"Bu şartlar benim yetkilerimin üzerinde. Sana daha sonra haber vereceğim."

"Ne zaman?"

"Onları şimdi arayacağım."

"Durum toplantısı ne olacak?"

"Bensiz başlayamazlar. Niye siz ikiniz burada beklemiyorsunuz? Fazla uzun sürmez."

Backus ayağa kalktı, sandalyesini dikkatle yerleştirdi.

"Bir kez daha şartları açıklayalım," dedim. "Eğer soruşturmaya gözlemci olarak katılırsam ve iki istisnayla, adam yakalanana ya da siz sonuç çıkmayacağına inanana kadar haberimi yazmayacağım."

"İki istisna neymiş?" diye sordu Backus.

"Birincisi siz bana yazmamı söyleyebilirsiniz. Adımı bir haberle avlamak isteyebileceğiniz bir zaman gelebilir. O zaman haberi yazarım. İkincisi, haber sızabilir. Eğer bu haber başka bir gazetede ya da televizyonda duyulursa anlaşma bozulur. O anda. Bunu başkasının yazacağını hissedersen, ben yazarım. Bu kesinlikle benim hikâyem."

Backus bana bakıp başıyla onayladı.

"Fazla kalmam."

O gittikten sonra Walling bana baktı, sakın bir sesle, "Eğer ben olsaydım, blöfünü görürdüm," dedi.

"Blöf yapmıyordum. Gerçektir," dedim.

"Eğer bu doğruysa, kardeşini öldüren adamın yakalanışını pazarlayacaksın. Bu senin için üzülmemeye yeterli. Gidip biraz daha kahve alacağım."

Kalktı, yanımdan ayrıldı. Onun gidişini izlerken bana söylediklerini düşündüm, sonra dün gece okuduğum ve aklımdan, Poe'nun şu satırlarını yine hatırladım.

Kendi başıma yerleşmişim

Bir keder dünyasına

Ve durgun sular gibiydi ruhum.

YİRMİ İKİ

Backus ve Walley'le konferans odasına girdiğimizde, odada ajanların oturmadığı birkaç sandalye vardı. Durum değerlendirme toplantısı uzun masanın etrafında oturan ajanlar ve duvar boyunca sıralanmış olan sandalyelerde oturanlarla yapılacaktı. Backus arka sıradaki sandalyelerden birine oturmamı işaret etti. Kendisi ile Walling masanın ortasında kendileri için boş bırakılmış olan sandalyelere oturdular. O sandalyeler özellikle onlar için boş bırakılmıştı. Bir yabancı olduğum için tüm gözler bana çevrilmişti. Ama ben yere uzandım. Bilgisayar çantamda bir şey arıyormuş gibi yaparak kimseyle göz göze gelmemeye çalıştım.

Backus anlaşmayı kabul etmişti. Daha doğrusu aradığı kişi anlaşmayı kabul etmişti. Olay sırasında, bana kendi deyimiyle, bebek bakıcılığı yapacak olan ajan Walling'le beraber olacaktım. Olay çözülene ya da soruşturma kapatılana kadar tek kelime yazmayacağımı belirten bir anlaşma imzalamıştım. Backus'a yanıma bir fotoğrafçı alıp alamayacağımı sorduğumda bunun anlaşmanın bir parçası olmadığını söyledi. Ama fotoğraf için özel istekleri göz önünde bulundurmaya kabul etti. Glenn için elimden gelen buydu.

Backus ile Walling oturduktan ve bana olan ilgi azaldıktan sonra etrafa baktım. Odada on iki adam ve Walling dahil üç kadın daha vardı. Adamların çoğu ceketlerini çıkarmışlardı, bir süredir çalışıyor gibi görünüyordular. Masada birçok plastik bardak ve yığınla kâğıt vardı. Bir kadın odada dolaşarak her ajana kâğıt veriyordu. Ajanlardan birisinin, önce Walling'in Hasında sonra kafeteryada gördüğüm adam olduğunu fark ettim. Walling kahve almaya gittiğinde, adam da konuşmak için onun yanına gitmişti. Ne söylediğini duyamamıştım, ama kadının onu reddettiğini ve adamın bundan hoşlanmadığını söylemek mümkündü.

"Tamam arkadaşlar," dedi Backus. "Becerebilirsek başlayalım. Uzun bir gündü ve muhtemelen daha da uzayacak."

Odadaki mırıldanmalar kesildi. Mümkün olduğunca yavaş çantama uzanıp bir defter çıkardım. Boş bir sayfa açıp not almak için hazırlandım.

"Öncelikle bir duyuru," dedi Backus. "Şurada oturan konuşumuz Jack McEvoy. Rocky Mountain News gazetesinden bir muhabir ve bu iş bitene kadar bizimle kalmayı planlıyor. Bu soruşturma onun sayesinde başlatıldı. Şairi o buldu. Saldırmanı yakalayana kadar olay hakkında bir şey yazmayacak. Ona karşı kibar olmanızı istiyorum. Onda iş başındaki bir ajanın yeteneği var."

Tüm bakışların yine bana döndüğünü hissettim. Elimde kalemim ve defterimle donmuş bir şekilde oturdum kaldım. Sanki kanlı ellerimle suçun işlendiği yerde yakalanmış gibiydim.

"Eğer haber yazmayacaksa, niye elinde defteri var?"

Tanıdık sese doğru baktım, Walling'in ofisindeki keskin yüz hatları olan adamdı konuşan.

"Not alması gerekli, haberini yazarken gerekecekler elinde olmalı" dedi Walling beklenmedik bir şekilde beni savunarak.

"O gün birinin gerçekleri yazdığı gün olacak" diye cevap verdi adam.

"Gordon, Bay McEvoy'u huzursuz etmeyelim," dedi Backus, gülümseyerek. "İyi iş yapacağına güveniyorum. Sorumlu ajan öyle olacağına inanıyor. Aslında şu ana kadar da iyi iş çıkarttı, bu yüzden onunla işbirliği yapacağız:" dedi.

Gordon denen adamın umutsuzca başını salladığım yüzünün karardığını gördüm. En azından kimden uzak durmam gerektiği hakkında ipuçları edinmiştim. İkinci ipucu ajanlar kâğıt dağıtan kadın bana bir şey vermediğinde anlaşıldı.

"Bu bizim son grup toplantımız olacak," dedi Backus. "Yarın dağılacağız ve soruşturmanın operasyon merkezi son olayın olduğu Denver'a taşınacak. Rachel baş ajan ve koordinatör olmaya devam edecek. Brass ve Brad burada kalarak karşılaştırmaları yapacaklar. Her gün saat on sekizde ajanların vereceği tüm raporların Denver ve Quantico'ya ulaşmasını istiyorum. Şimdilik Denver bölge ofisinin faksını kullanın. Aldığınız çıktıların üzerindeki numarayı kullanacaksınız. En kısa sürede kendi hatlarımızı çekerek numaraları size bildireceğiz. Şimdi elimizdekileri gözden geçirelim. Hepimizin aynı şeyden söz ediyor olması çok önemli. Hiçbir noktayı atlamanızı istemiyorum. Gereğinden fazlasını atladık zaten."

"Hata yapmasak iyi olur," dedi Gordon, alayla. "Basın bizi izliyor."

Birkaç kişi güldü ama Backus onları susturdu.

"Tamam Gordon, açık seçik bu olaya karşı olduğunu söyledin. Sözü birkaç dakika için Brass'a bırakacağım, elimizde neler olduğunu bize anlatacak."

Backus'un olduğu masada bir kadın boğazını temizledi. Önünde duran üç sayfalık bilgisayar çıktısını alarak ayağa kalktı.

"Tamam," dedi. "Elimizde altı eyaletten altı ölü dedektif var. Ayrıca dedektiflerin kendi ölümleri sırasında üzerinde çalıştıkları altı çözülmemiş cinayet de sırada bekliyor. Şu anda, bir ya da iki, hatta bu imkânsız gibi görünse de, belki daha fazla saldırgan olup olmadığından tam olarak emin değiliz. Biz bir kişi olduğunu düşünüyoruz, ama elimizde bu fikri destekleyecek yeterli bilgi yok. Ama altı dedektifin bir saldırgan tarafından öldürüldüğünü ve olayların bağlantılı olduğunu söyleyebiliriz. Şu anda bu saldırgan üzerinde çalışıyoruz. Şair dediğimiz saldırgan üzerinde. Bunların ötesinde diğer olaylarla bağlantı tezimiz var. Ondan sonra söz edeceğiz. Önce dedektiflerle başlayalım. Elinizdeki ilk dosyayı bir süre inceleyin, sonra anlatmaya başlayacağım."

Hepsinin ellerindekileri incelediğini gördüm. Dışarıda bırakıldığım için huzursuz olmuştum. Toplantıdan sonra Backus'la bu konuyu konuşmaya karar verdim. Gordon'a baktım, onun da bana baktığını gördüm. Bana göz kırptı, önündeki rapora döndü. Sonra Walling ayağa kalktı ve benim yanıma geldi. Dosyayı bana uzattı. Başımınla teşekkür etmek istedim, ama o çoktan yerine dönmüştü. Yerine dönerken Gordon'la baktıklarını gördüm.

Elimdeki sayfalara baktım. İlk sayfada olayı soruşturan ajanların isimleri ve görev dağılım listesi vardı. Ayrıca Denver, Baltimore, Tampa, Chicago, Dallas ve Albuquerque bölge ofislerinin faks ve telefon numaraları da yazılmıştı. Listedeki Gordon'un adını buldum. Gordon Thorson. Görevine baktım: "Quantico-Ajan"

Sonra Brass'in adını buldum, Brasilia Doran olduğunu anladım. Görevi "Kurban-koordinatörü/Profil çıkarma" olarak belirtilmişti. Diğer ajanların görevleri de yazılmıştı. Şairin bulunduğu her şehre iki ajan gidecek ve oralarda bölge ofislerindeki ajanlar ve yerel polislerle işbirliği yapacaklardı.

Herkesin okumakta olduğu üçüncü sayfaya geçtim.

İLK KURBANLARLA İLGİLİ RAPOR-ŞAİR

1. Clifford Beltran, Sarasota yerel polisi
Cinayet.

Doğum Tarihi: 14.3.1934 - Ölüm Tarihi: 4.1.1992

Silah: S&W 12 kalibrelik. Kafaya tek kurşun.

Ölüm Yeri: ev.

Tanık yok.

2. John Brooks, Chicago Polis Birimi,

Cinayet bölge 3

Doğum Tarihi: 1.7.1954 - Ölüm Tarihi: 30.10.1993

Silah: Servis, Glock 19

İki kurşun

Ölüm Yeri: Ev.

Tanık yok.

3. Garland Petry, Dallas Polis Birimi,
Cinayet.
Doğum Tarihi: 11.11.1951 - Ölüm Tarihi: 28.3.1994
Silah: Servis, Baretta 38.
İki kurşun kafaya.
Ölüm Yeri: Ev.
Tanık yok.

4. Morris Kotite, Albuquerque Polis Birimi,
Cinayet
Doğum Tarihi: 14.9.1956 - Ölüm Tarihi: 24.9.1994
Silah: Servis S W 38.
İki kurşun kafaya.
Ölüm Yeri: Ev.
Tanık yok.

5. Sean McEvoy, Denver Polis Birimi,
Cinayet.
Doğum Tarihi: 21.5.1961 - Ölüm Tarihi: 10.2.1995
Silah: Servis SW 38.
Tek kurşun kafaya.
Ölüm Yeri: Araba,
Tanık yok.

İlk fark ettiğim şey McCafferty'yi listeye henüz eklememiş olduklarıydı. Onun iki numara olması gerekirdi. Ajanların listesindeki son ismi okuduktan sonra bana baktıklarını fark ettim. Benim kim olduğumu anlamışlardı. Gözlerimi sayfadan ayırmadım. Kardeşimin bilgilerine baktım. Hayatı kısacık açıklamalara ve tarihlere indirgenmişti. Bu düşüncelerden Brasilia Doran sayesinde kurtuldum.

"Tamam, bunlar altıncı dava kesinleşmeden önce hazırlandı. Eklemek isterseniz Beltran ve Brooks'un arasına ekleyin. John McCafferty, Baltimore polis biriminden cinayet masası dedektifi. Detayları sonra alacağız. Her neyse gördüğünüz üzere bu olaylar arasında bir tutarlılık var. Silahlar, ölüm yerleri ve ırklar farklı. Ama her kurban cinayet masası dedektifi ve başından vurulmuş; olaylarda tanık yok. Ayrıca her olayda Edgar Allen Poe'ya referans var. Bir de her kurbanın bir cinayet davasını takıntılı bir şekilde soruşturduğu ekip arkadaşları tarafından anlatıldı. Eğer sonraki sayfaya bakarsanız..."

Çevrilen sayfaların sesi duyuldu. Herkesin yüzünde beliren hayranlığı görebiliyordum. Benim için gerçek ötesi bir andı. Kendimi, bir senaristin yazdıklarını beyaz perdede seyrederken hissettiği gibi hissettim. Daha önce tüm bu bilgiler benim bilgisayarımda, defterimde ve aklımda gizliydi. Hepsi de sadece ihtimaldi. Ama şimdi tüm bu ihtimaller açıkça konuşuluyor, kâğıtlara dökülüyor ve bir dehşetin ifadesi olarak ortaya çıkıyordu. Sonraki sayfada, intihar notları ve Poe'nun şiirlerinden benim bulduğum ve yazdığım alıntılar vardı.

"Tüm olayların birleştiği nokta bu," dedi Doran "Şairimiz Edgar Allen Poe'yu seviyor. Nedenini henüz bilmiyoruz, ama bunun üzerinde çalışacağız. Bu konuda sizi bilgilendirmesi için sözü Brad'e vereceğim.

Doran'ın yanında oturan ajan kalktı, konuşmaya başladı. Listede adı Bradley Hazelton olarak geçiyordu. Brass ile Brad ne takım ama, diye düşündüm. Yüzünde sivilce izleri olan bu adam konuşmadan önce gözlüklerini düzeltti.

"Şey, elimizde altı davada kullanılan altı alıntı var. Hepsi Poe'nun üç şiirinden ve kendisinin son sözlerinden alınmış. Bu şiirlerden giderek herhangi bir ortak nokta ve saldırganın bunlarla ilişkisini araştırıyoruz. Saldırganın bizimle oynadığı açık, bu riski göze almış. Adamımız Edgar Allen Poe'dan alıntılar yapmaya karar vermeseydi, ne biz burada olurduk ne de McEvoy o bağlantıları kurabilirdi. Bu şiirler onun imzası. Niye Poe yerine mesela Walt Whitman'ı seçmediğini araştıracağız, ama ben..."

"Size nedenini söyleyeyim," dedi bir ajan, "Poe hastalıklı bir baş belasıydı adamımız da öyle."
Birkaç kişi bu laf üzerine güldü.

"Evet, genel anlamda bu doğru olabilir," dedi Hazelton "Yine de Brass ile ben bunun üzerinde çalışacağız, bir fikriniz olursa duymak isterim. Şimdilik birkaç şey bulduk. Poe bir gerilim hikâyesi olan "Morg Sokağı'ndaki Cinayet" adlı eseriyle dedektif hikâyelerinin babası kabul edilir. Saldırganımız da benzer bir gerilim hikâyesi yaratmak istemiş olabilir. Poe'nun sözlerini kullanarak bizimle oyun oynuyor. Ayrıca Poe üzerine yazılan bazı eserleri okurken ilginç bir şey buldum. Şiirlerden birisinin adı "Tekinsiz Saray". Bu şiirin içinde "Usher'ın Evinin Çöküşü" adlı bir hikâye de var. Eminim hepimiz bunu duymuş ya da okumuşsunuzdur. Her neyse bu şiirin yorumu ilk bakışta Usherların evinin bir tasviri gibi gelir ama aslında hikâyenin ana karakteri Roderick

Usher'ın bilinçaltı profilini de çizer. Ve bu isim -eğer dün geceki toplantıya katıldıysanız hatırlarsınız- 6. no.lu kurbanın ölümüyle bağlantılı. Üzgünüm... bu kişi Sean McEvoy'dur ve o kişi bir numaradan öte birisidir."

Dönüp bana baktı, başını salladı ben de ona başımı salladım; sözlerine devam etti.

"Şiirdeki tasvirde... bir dakika." Hazelton notlarını gözden geçiriyordu. Sonra ihtiyacı olan bilgiyi buldu, gözlüklerini düzeltti. "Evet elimizde 'Sarı, görkemli, altın sancaklar / Çatının üstünde süzülür ve dalgalanırlar.' Ve hemen sonrasında 'Surlar boyunca dikilmiş ve solgun' Bu dizelere göre de uzun, kıvrıkcık ve sarı saçlı, gözlüklü beyaz tenli bir erkek tasviri yapılıyor. Fiziksel özelliklere bunlarla başlayabiliriz."

Odanın bir köşesinden yükselen kahkahaları Hazelton üzerine alındı.

"Kitapta böyle geçiyor. Gayet ciddiym ve bunun bir başlangıç noktası olduğuna inanıyorum"

"Bir dakikanızı istiyorum," diyen bir erkek sesi yükseldi odanın bir köşesinden. Bütün dikkati üstüne çekmeyi başarmıştı. Diğer ajanlardan yaşça büyüktü.

"Neden söz ediyoruz burada? Saçmalıyorsunuz. Burada bulunduğum yirmi saat içinde konuşmaların hiçbiri bana inandırıcı gelmedi. Söz konusu olan silahlarını ağızlarının içine sokmuş beş altı polis memuru. Söylediklerinizi zorlukla takip ediyorum, demek istediğim budur."

Odada bir takım onaylayıcı mırıldanmalar oldu ve birkaç kişi başını salladı. Birinin bu olayı başlatan ajana seslendiğini duydum, adı "Smitty" ya da listedeki adıyla Chuck Smith'ti. Dallas'taki ekibin başıydı. Brass Doran olayı anlatmak için ayağa kalktı.

"Bunun bir engel olduğunu biliyoruz" dedi. "Şu aşamada takip ettiğimiz metodu tartışabiliriz. Ama Poe bağlantısı bana göre kesin, Brad de buna katılıyor. Alternatifimiz nedir? Bunun imkânsız olduğunu söyleyip olayı bir yana mı bırakalım? Hayır, başka hayatların da tehlikede olabileceğini düşünerek hareket ediyoruz ve büyük bir olasılık. Umarız kafanızdaki sorular biz devam ettikçe cevaplanır. Ama bunun üzerinde düşünmemiz gereken bir şey olduğuna katılıyorum ve şüpheli olmak her zaman iyidir. Bu bir kontrol meselesidir. Şair bu adamları nasıl kontrol ediyordu?"

Başını çevirdi ve odaya göz gezdirdi. Smitty susmuştu.

"Brass," dedi Backus. "İlk kurbanlarla devam edelim."

"Tamam beyler, bir sonraki sayfa."

Sonraki sayfada dedektiflerin şairi ölü olarak yakalamayı takıntılı haline getirmesine neden olan cinayetlerle ilgili bilgiler vardı. Bunlar her şehirdeki ilk öldürülmüş insanlar olsa bile, ikinci derece kurbanlar olarak adlandırılmışlardı. Bir kez daha bu listenin güncelleştirilmediğini ve John McCaffery'nin takıntılı bir halde soruşturduğu Polly Amherst cinayetinin listeye eklenmediğini gördüm.

İKİNCİL KURBANLAR- ÖN RAPOR

1. Gabriel Ortiz, Sarasota, Florida, öğrenci.

Doğum Tarihi: 1.6.1982 - Ölüm Tarihi: 14.2.1992

Telle boğma, tecavüz, (kapok lifleri)

2. Robert Smathers, Chicago, öğrenci.

Doğum Tarihi: 11.8.1981 - Ölüm Tarihi: 15.8.1993

Elle boğma, ölüm öncesi felç.

3. Althea Grenadine, Dallas, öğrenci.

Doğum Tarihi: 10.10.1984 - Ölüm Tarihi: 4.1.1994

Birden çok bıçaklama, göğüste, ölüm öncesi felç.

4. Manuela Cortez, Albuquerque, New Mexico, hizmetçi.

Birden çok bıçaklama, ölüm sonrası parçalama (kapok lifleri)

5. Theresa Lofton, Denver Co., öğrenci, kreş görevlisi

Doğum Tarihi: 1.6.1982 - Ölüm Tarihi: 14.2.1992

Ölüm Sonrası Parçalanma Telle boğma, (kapok lifleri)

"Tamam yine birini atladık," dedi Doran, "Baltimore. Anladığım kadarıyla kurban bu sefer bir çocuk yerine bir öğretmendi. Polly Amherst. Telle boğma ve ölüm sonrası parçalama."

Ajanların bu bilgileri not alabilmesi için biraz bekledi.

"Hâlâ bu davalarla ilgili bilgileri toplama aşmasındayız," dedi.

"Bu bilgiler toplantı için bir araya getirildi. Öncelikle bu olaylarda aradığımız çocukların dahil olduğu ortak nokta. Üç kurban çocuktu, ikisi çocuklarla çalışıyordu ve sonuncusu, yani Manuel Cortez, çalıştığı evin

çocuklarını okuldan eve getirirken kaçırıldı ve öldürüldü. Bizim tahminimiz asıl hedeflerin çocuklar olduğu, ama bazı olaylarda bir şey ters gitti, yetişkin kurbanlar katilin yoluna çıktı ve onlar aradan çıkarıldı.

"Cesetlerin parçalanmasından çıkarılan sonuç ne?" diye sordu ikinci sırada oturan ajanlardan birisi.

"Bazıları öldükten sonra parçalandı... Çocuklar ise ölmeyen..."

"Emin değiliz, ama şu anda katilin kendini gizlemek için kullandığı bir yöntem olabilir. Farklı metotlarla kendisini kamufle etmek istiyor. Bu sayfadaki olaylar benzer görünebilir, ama analizleri bittikçe farkları ortaya çıkacak. Sanki altı farklı katil bu cinayetleri işlemiş gibi görünüyor. Aslında bütün bu cinayetler yerel ajanlar tarafından polis anketlerine geçirildi ama hiçbirisi ötekilerle karşılaştırılmamıştı. Unutmayın, anket şu anda on sekiz sayfaya ulaştı. Sonuçta saldırgan bizi iyi incelemiş. Bence bizim güvenilir bilgisayarımızın eşleştirme yapmaması için cinayetlerini farklı yollarla işlemesi gerektiğini biliyordu. Yaptığı tek hata kapok lifleri oldu. Onu bu sayede yakaladık."

İkinci sırada oturan başka bir ajan soru sormak için elini kaldırdı, Doran başıyla ona işaret etti.

"Eğer kapok liflerinin bulunduğu üç dava ortaya çıkarıldıysa polis bilgisayarını bu eşleştirmeyi neden yapamadı?"

"İnsan hatası. Ortiz adlı çocuğun davasında kapok o yerde zaten vardı ve göz ardı edildi. Ankete alınmadı bile. Albuquerque olayında lifler kapok olarak tanımlanmadı, inceleme güncelleştirilmedi. Bu bir hataydı. Karşılaştırma yapmadık. Bu bilgi ancak bugün bölge ofisinden bize geldi. Sadece Denver olayında kapok incelenecek kadar önemli bulundu."

Ajanların çoğundan homurtular yükseldi, içim bir tuhaf oldu. Albuquerque davasından beri seri cinayetler işleyen bir katilin iş üzerinde olma ihtimali vardı ve bu göz ardı edilmişti. Göz ardı edilmeseydi diye düşündüm; belki Sean hayatta olacaktı.

"Bu bizi önemli bir soruya ulaştırıyor," dedi Doran. "Kaç katil var? Çocukları ve polisleri ayrı ayrı öldüren iki katil mi? Tek katil mi? Şu anda bir bağlantı olduğu üzerinde duruyoruz. Yani her şehirdeki iki cinayet birbiriyle bağlantılı."

"Hastalık ne?" diye sordu Smitty.

"Sadece tahmin yapıyoruz. Açık olan katil polisleri kendi izlerini yok etmek, kaçışını garantilemek için öldürdü. Ama başka bir teorimiz de var. O da çocuk cinayetlerinin polisleri olayın içine çekebilmek için işlenmiş olduğu, yani ilk cinayetler yem olabilir, takıntılı cinayet hassası polislerini oltaya getirmek için kullanılmış olabilir. Şairin bu polislerin hepsini izlediğini ve alışkanlıklarını ve günlük planlarını öğrendiğini düşünüyoruz Böylece kurbanına yaklaşıp keşfedilmeden cinayet işleyebiliyordu."

Bu sözlerden sonra odadakiler sustu. Bu ajanların çoğunun daha önce Şair gibi bir katille karşılaşmadıklarını düşündüm.

"Elbette," dedi Brass. "Bu sadece şu andaki teorimiz..."

Backus ayağa kalktı.

"Teşekkürler Brass," dedi. "Bu adamın profilini çıkartmak ve bu işi bitirmek istiyorum. Gordon bize anlatacağın bir şeyler vardı."

Thorson ayağa kalkarak, "Evet, çabucak anlatırım," dedi ve tahtanın önüne gitti.

"Dosyanızdaki harita Baltimore bağlantısı yüzünden artık geçersiz. O yüzden bir süre buraya bakar mısınız?"

Elindeki tahta kalemle çabucak ABD'nin haritasını çizdi. Sonra kırmızı bir kalemle Şair'in izlediği rotayı işaretledi. Florida'dan Baltimore'a oradan sırayla Chicago'ya Dallas ve Albuquerque'e ve nihayet Denver'a uzanan bir rotaydı bu. Sonra her cinayetin izlendiği tarihi bu tabloya ekledi.

"Aslında bu çizim her şeyi açıklıyor," dedi. "Adamımız batıya doğru hareket ediyor ve bir şey yüzünden cinayet masası polislerine çok kızgın."

Elini kaldırdı, ülkenin batı kısmını işaret etti.

"Bundan sonraki saldırısını bu bölgede yapacak, tabii biz atık davranıp onu daha önce yakalayamazsak."

Thorson'un çizdiği rotaya bakarak tuhaf bir şekilde bundan sonra olacakları düşündüm. Şair neredeydi? Sırada kim vardı?

"Niye onun California'ya gelmesine izin vermiyoruz? O zaman kendi gibilerle beraber olur, soran biter."

Herkes bir ajanın bu şakasına güldü. Bu espri Hazelton'u cesaretlendirdi.

"Hey Gordon," dedi normalden küçük çizilmiş Florida'yı işaret ederek.

"Umarım senin açıdan bu harita, Freude tipi bir dil sürçmesi değildir."

Bu sözlerden sonra bir kahkaha daha koptu. Gülmeye çalışsa da Thorson'un yüzü kızarmıştı. Rachel'in yüzünün zevkle aydınlandığını gördüm.

"Çok komiksin, Hazel," dedi Thorson. "Niye gidip şu şiirleri analiz etmiyorsun? O işte başarılısın."

Kahkahalar yok oldu, Thorson'un Hazelton'a zeki bir cevap vermek yerine onun kişiliğine saldırdığını düşündüm.

"Tamam, devam ediyorum. Bu akşam tüm bölge ofislerini uyaracağız. Özellikle batıdakileri ve böyle bir olay için dikkatli olmalarını söyleyeceğiz. Bir sonraki olayda erken bir uyarı alırsak işimiz kolaylaşır. Bir ekibimiz hazır olacak. Ama şu anda her şeyi yerel polise devrettik, Bob?"

Backus konuşmaya başlamak için boğazını temizledi.

"Eğer başka birinin ekleyeceği bir şey yoksa profile geçebiliriz. Saldırgan hakkında ne söyleyebiliriz? Gordon'un bize yaptığı uyarıya bir şeyler eklemek isterim."

Sonrasında bir kısmı kahkahalara neden olan gözlemler anlatıldı. Ajanlar arasındaki arkadaşlığı görebiliyordum. Ayrıca Thorson-Walling ve Thorson-Hazelton arasında olduğu gibi çekişmeler de vardı. Yine de bu masanın etrafındaki insanların bunu daha önce de yaptıklarını düşündüm. Ne yazık ki pek çok kez yapmışlardı.

Çıkartılan profil Şair'in yakalanmasında çok az işe yarayacaktı. Ajanların söyledikleri öncelikle duygusal tanımlamalardı. Öfke, soyutlanma, ortalamanın üstünde eğitim ve zekâ. Binlerce insanın arasından böyle özellikler taşıyan bir adamı nasıl bulursunuz, diye düşündüm. Hiç şans yoktu.

Backus tartışmayı istediği noktaya getirmek için bir soru ortaya attı.

"Eğer Brass'ın son teorisini göz önünde tutarsak, niye cinayet masası polisleri?"

"Buna cevap verebilirsen adamı deliğe tıklarız. Asıl sır bu. Bu şiiir kısmı hedef saptırma."

"Adam zengin mi, fakir mi?"

"Parası var. Olmak zorunda. Gittiği yerlerde uzun süre kalmıyor. İşsiz. İş adamı öldürmek."

"Yüklü bir banka hesabı ya da zengin anne-babası olmalı. Arabası da var, benzin için para gerekli."

Bu konuşmalar yirmi dakika kadar devam etti. Sonrasında Backus herkese ertesi gün yola çıkmadan önce gidip dinlenmelerini söyledi.

Toplantı bittiğinde, birkaç kişi yanıma gelip kendisini tanıttı, kardeşim için başsağlığı diledi ve soruşturmamdan dolayı beni kutladılar. Ama sadece birkaç kişiydi. Aralarında Hazelton ve Doran da vardı. Bir süre sonra yalnız kaldım. Walling'i ararken Gordon Thorson yanıma geldi. Elini uzattı, duraksadım ama ben de elini sıktım.

"Seni zor durumda bırakmak istememiştin," dedi içten bir şekilde gülümseyerek.

"Sorun değil."

Elimi sıkıca sıkımişti. Elim çökmeye çalıştım, bırakmadı. Onun yerine beni kendisine çekti, böylece söyleyeceklerim sadece ben duyacaktım.

"Kardeşinin burada olup bunları görmemesine sevindim," diye fısıldadı. "Eğer olaya dahil olmak için sizin yaptıklarını ben yapsaydım, utanırdım, kendimle yaşayamazdım."

Gülümsemesini hiç bozmadan geri çekildi. Sadece ona baktım, kendimi tutamadan başımı salladım. Elim bıraktı, yanımdan ayrıldı. Savunmaya geçmediğim için, kendimi aşağılanmış hissetmişim. Sadece aptalca başımı sallamıştım.

"Neler oluyor?"

Arkama döndüm. Rachel Walling'di.

"Şey, hiçbir şey. O sadece... boş ver."

"Her ne söylediyse unut gitsin. O lanet olası bir baş belasıdır."

Başımı salladım.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

"Hadi kafeteryaya gidelim. Açlıktan ölüyorum."

Oraya giderken bana seyahat planını anlattı.

"Yarın sabah erkenden yola çıkıyoruz. Bu gece Hilton'a gitmek yerine burada kalsan daha iyi olur. Misafirhanede sana bir yer ayarlarız. Hilton odanı temizler, eşyalarını Denver'a gönderir. Bu sence sorun olur mu?"

"Şey, hayır. Sanırım olmaz." Hâlâ Thorson'u düşünüyordum.

"Lanet olsun."

"Ne?"

"Şu adam, Thorson. O bir baş belası."

"Unut onu. Biz yarın yola çıkıyoruz, o da burada kalıyor. Hilton konusuna ne diyorsun?"

"Tamam olur. Bilgisayarım ve diğer önemli şeyler yanımda."

"Yarın sabah sana temiz bir gömlek ayarlarım."

"Şey, arabam. Hilton'un garajında kiraladığım araba var."

"Anahtarlar nerede?"

Cebimden arabanın anahtarlarını çıkardım.

"Onları bana ver. Arabayla ilgileniriz."

Sabahın erken saatinde, Gladden Darlene'nin evinde dolaşıyordu. Uyumak için fazlasıyla gergindi, uyumayı istemek için de çok heyecanlıydı. Küçük odalara girdi çıktı. Düşünüyor, plan yapıyor, bekliyordu. Yatak odasındaki Darlene'e baktı, bir süre onu izledi, sonra oturma odasına geçti.

Duvarlarda eski porno filmlerinin çerçevesiz posterleri asılıydı. Oda değersiz bir hayatın ufak tefek anılarıyla doluydu. Her şeye sigara kokusu sinmişti. Gladden da sigara içerdi, ama bu koku midelerini bulandırmıştı. Oda karmakarışıklı.

Posterlerden birinin önünde durdu. Filmin adı Darlene'in İçinde idi. Kadın, seksenlerin başında video bu işte devrim yaratmadan önce, bir yıldız olduğundan söz etmişti. Ama video devriminden sonra kadın yaşlı görünmeye başlamıştı. Hayatın çilesi gözleriyle dudaklarının çevresinde kendisini belli etmeye başlamıştı. Sadece Darlene olarak tanınırdı, soyadına ihtiyacı yoktu. Eski parlak kişiliğin yenisini bu kadar aşağıladığı bir yerde yaşamak nasıl bir duyguydu acaba?

Gladden arkasını döndü, kadının çantasının yemek masasında olduğunu gördü, gidip içine baktı. Çoğunlukla makyaj malzemesi vardı, bir de boş sigara paketleri ve kibritler. Ayrıca saldırganlardan korunmak için bir sprey ile cüzdanı da çantadaydı. Yedi doları vardı. Ehliyetine baktı, ilk defa soyadını gördü.

"Darlene Kugel," dedi yüksek sesle. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Parayı aldı, diğer eşyaları geri koydu. Yedi dolar çok para eğildi ama yine de işe yarayabilirdi. Dijital fotoğraf makinesini satacak olan adam makineyi almadan ödeme yapmasını istemişti. Gladden'in sadece birkaç yüz doları kalmıştı. Yedi dolar da eklense fena olmazdı.

Para kaygısını bir yana bırakıp yeniden dolaşmaya başladı. Zaman sorunu vardı. Makine New York'tan gelecekti. Çarşambadan önce gelmezdi. Beş gün daha. Bu zamanı Darlene'in evinde geçirmek en güvenlisiydi. Bunu yapabileceğini biliyordu. Alışveriş listesi yapmaya karar verdi. Darlene'in dolapları neredeyse boştu. Sadece ton balığı vardı ve Gladden bundan nefret ederdi. Dışarı çıkıp alışveriş yaptıktan sonra çarşambaya kadar eve kapanmalıydı. Çok fazla şeye ihtiyacı olmayacaktı. İçme suyu, Fruit Loops, belki biraz Chef Boyardee.

Dışardan bir araba sesi duydu. Kapıya gitti, dışarıyı dinledi. Beklediği ses buydu. Gazeteler gelmişti. Darlene kapı komşusunun gazete aldığını söylemişti. Gladden bunu sormayı akıl ettiği için kendisiyle gurur duydu. Pencereye gidip dışarı baktı. Puslu ve gri bir gün başlıyordu. Dışarıda hareket yoktu.

Kapının kilidini açarak dışarı çıktı. Etrafa bakındı, yan dairenin kapısına bırakılmış gazeteyi gördü. Dairenin ışığı yanmıyordu. Çabucak gazeteye uzandı, aldı, Darlene'in dairesine geri döndü.

Koltuğa oturdu, gazetenin metro kısmına baktı, sekiz sayfayı taradı. Haber yoktu. Hizmetçiyle ilgili tek satır yoktu. O kısmı bırakıp ön sayfalara baktı.

Nihayet ilk sayfanın sağ alt köşesinde kendi fotoğrafını gördü. Santa Monica'da tutuklandığı zaman çekilen resimdi. Gözlerini kendi fotoğrafından kaçırdı, haberi okumaya başladı. Fazlasıyla neşelenmişti. Yine ilk sayfadaydı. Yıllar sonra. Okurken yüzü kızardı.

OTELDE İŞLENEN CİNAYETİN SANIĞI

FLORIDA'DA

Keisha Russell

Kadrolu Times yazarı

Yetkililer tarafından yapılan açıklamada, Florida'da çocuklara cinsel tacizde bulunan bir adamın, Hollywood'da bir otelde kat görevlisi olarak çalışan bir kadını vahşice öldürmekten arandığı belirtildi.

29 yaşındaki William Gladden, cesedi Hollywood Star Motel'de kendisinin adına kayıtlı odada bulunan Evangeline Crowder'i öldürmekten aranıyor. On dokuz yaşındaki kurbanın vücudu parçalara bölünmüş ve odadaki üç çekmeceye yerleştirilmişti.

Ceset, Gladden otelden ayrıldıktan sonra bulundu. Kayıp görevliyi arayan patron odaya girmiş, çekmecelerden sızan kanı görmüştü. Crowder küçük bir çocuk annesiydi.

Gladden, Bryce Kidder adıyla otele kayıt yaptırmıştı, ama polis in yaptığı parmak izi araştırmasında izlerin Gladden'a ait olduğu belirlendi.

Gladden, yedi yıl önce Tampa'da oldukça bilinen bir çocuk tacizi davasından sonra yetmiş yıla mahkûm edilmişti. Ama hapisanede sadece iki yıl kaldıktan sonra serbest bırakıldı. Onu mahkûm ettiren çıplak çocuk fotoğrafları, yetkililer tarafından yasadışı bir şekilde ele geçirilmişti. Sonuçta Gladden gözlem altında kalmak şartıyla serbest bırakıldı.

Başka ilginç bir nokta da şuydu: Motel cinayeti ortaya çıkmadan üç gün önce, Gladden, Santa Monica da tutuklanmıştı. Kumsalda duş yapan ve atıklarına bina binen çocukların gizlice fotoğraflarını çektiği için şikâyet edilmiş ve yakalanmıştı. Ama gerçek kimliği ortaya çıkmadan yine serbest bırakıldı.
—Devamı, sayfa 14 A

Gladden o kısmı açıp haberin devamını okudu. Orada başka bir fotoğrafı vardı. Florida'daki cezası başlamadan önce çekilen 21 yaşındaki, zayıf yüzlü ve kızıl saçlı halini gösteren bir fotoğrafıydı. Sayfada kendisiyle ilgili bir haber daha vardı. Önce çabucak ilk haberi okumayı bitirdi.

1. sayfadan devam

Polis, Crowder' in öldürülme nedenini tam olarak belirleyemedi. Gladden'in kalmış olduğu oda temizlenmiş ve parmak izleri yok edilmiş olsa da, Dedektif Ed Thomas adamın kimliğini ortaya koyan bir hata yaptığını söyledi.

Sifon kolunda tek bir parmak izi kalmıştı.

"Şanslı bir andı" dedi Thomas, "ihtiyacımız olan tek şey o parmak iziydi."

Parmak izi, bölümün ülkedeki tüm parmak izi bilgilerini kaydeden Otomatik Parmak izi Tanımlama Sisteminde incelemeye alındı. Florida'da kayıtları bulunan Gladden aranan kişiydi.

Thomas'a göre Gladden yaklaşık dört yıldır düzenli yapması gereken denetim ziyaretlerini yapmıyordu. Oysa ki düzenli olarak Florida'daki denetim memuruna gidip imza atması ve ne yaptığını bildirmesi gerekirdi o bunu yapmamıştı.

Santa Monica olayında dedektifler rıhtımdaki atıklarındaki çocukları izleyen Gladden'ı tutukladılar.

Gladden polisten kaçmaya çalışırken boş bir çöp bidonunu denize attı. Sonunda Third Street Promenade'da bir restoranda yakalandı.

Harold Brisbane adını kullanan Gladden, çevreyi kirletmek, kamu malına zarar vermek ve polisten kaçmak suçlarından tutuklandı. Bölge savcılığı yeterli kanıt bulamadığı için, çocuk fotoğrafları yüzünden onu suçlayamamıştı.

Santa Monica Polis Teşkilatından Dedektif Constance Delpy, rıhtımdaki atıklarında çalışan bir görevlinin kendilerini arayıp Gladden'ı tarif ettiğini ve çocukların fotoğraflarını çektiğini haber verdiğini, bunun üzerine ortağıyla adamı izlediklerini söyledi.

Gladden tutuklandığında parmak izleri alınmış olduğu halde, Santa Monica'nın kendi parmak izi bilgisayarı yoktu, Adalet bölümünde veya Los Angeles Polis Teşkilatı'nın bilgisayarlarından bilgi alınıyordu. Bu işlem genelde günlerce sürüyor çünkü o bölümler öncelikle kendi işleriyle ilgileniyorlar

Bu olayda Santa Monica' nın Brisbane adıyla kaydettiği parmak izleri Los Angeles Polis Teşkilatı tarafından Salı gününe kadar incelenmedi. O zamana kadar -Pazar gecesini hapiste geçiren- Gladden 50.000 \$ kefaletle serbest bırakılmıştı.

Los Angeles Polis Teşkilatı da Perşembe günü motel odasında bulunan parmak izi sayesinde Gladden' in kimliğini tespit etti.

İki olay üzerinde çalışan dedektifler olayların sonucunu beklemekten başka bir şey yapamıyorlar.

'Bu tür olaylar olduğu zaman, her zaman için ikinci bir tahmin vardır,' dedi Dedektif Delpy. ' Onu bir yere kapatmaktan öte ne yapabiliriz, bilmiyorum. Bazen kazanırsınız, bazen kaybedersiniz.'

Thomas, esas suçun Gladden Florida'da serbest bırakılmasıyla işlendiğini söyledi.

'Elimizde açıkça sübyancı olan bir adam var ve sistem onu serbest bırakıyor,' dedi Thomas 'Sistem işlemediği zaman, böyle olaylar her zaman meydana gelir ve bedelini masumlar öder.'

Gladden çabucak öteki habere göz attı. Kendisi hakkında yazılanları okurken tuhaf bir şekilde gururlandı. Zaferinin tadını çıkartıyordu.

ŞÜPHELİ Florida'da (ADALETİN ELİNİ KOLUNU BAĞLADI)

Keisha Russell

Times Kadrolu Yazarı

Yetkililere göre yetenekli bir hapisane hukukçusu olan William Gladden hapisanede öğrendiklerini adalet sistemini yıkmak için kullandı ve -bu haftaya kadar- ortadan kayboldu. Sekiz yıl önce Little Ducks Çocuk Bakım Merkezinde çalışırken tutuklanan Gladden, üç yaş grubundaki on bir çocuğa cinsel tacizde bulunmaktan tutuklandı.

Tutuklama büyük ilgi çekti ve iki yıl sonra adamın 28 yıla çarptırılmasıyla dava sonuçlandı. Suçlamalara neden olan şey, 9 genç kurbanın Polaroid fotoğraflarıydı. Fotoğraflarda çocukların merkezde aşama aşama soyunurken görüntüleri vardı.

Fotoğraflarda asıl üzerinde durulan nokta, çocukların çıplak olmasının yanı sıra bakışlarıydı. Hillsborough eski savcısı Charles Houchell'in yaptığı açıklama şöyleydi:

"Tüm çocuklar korkmuştu." Houchell, Cuma günü, özel olarak çalıştığı Tampa'da kendisiyle yapılan görüşme sırasında, "Çocuklar yapılandan ve ortaya çıkan sonuçtan hoşlanmamalardı. Olayın doğrusu buydu. Fotoğraftaki ifadeler ve çocukların danışmanlara anlattıkları da birbirini destekliyordu."

Ancak, fotoğraflar, mahkemede danışmanların ifadelerinden çocukların onlara anlattıkları şeylerden daha fazla önem kazanmıştı. Bu fotoğrafların, dairesine yasalara aykırı bir şekilde giren bir polis -çocuğu tacize uğramış bir baba- tarafından bulunması yüzünden, Gladden'in itirazına rağmen, yargıç fotoğrafların kanıt olarak kullanılmasına izin vermişti.

Daha sonra açıklama yapan jüri üyeleri, Gladden'i fotoğraflara dayanarak mahkûm ettiklerini, çünkü çocuklara danışmanlık yapan kişilerin Gladden' in avukatı tarafından çocukları yönlendirmekle itham edildiğini söylediler.

Yargılanmasından sonra, Gladden 70 yıl hapse mahkûm edildi ve cezasını Raiford hapishanesinde geçirmesine karar verildi.

İngiliz edebiyatı okumuş olan Gladden, hapishanede kendini şiir, psikoloji ve hukuk konularında geliştirdi. Hukuk dalında uzmanlaştı. Bir cezaevi avukatı kadar bilgilendi ve arkadaşlarına da yardımcı oldu. Hapishanenin cinsel saldırı koğuşundaki en iyi "müşteri" ler; Donel Forks adında Orlando'dan bir tecavüzcü, Ailen Jannine adlı eski Miami'li bir sörf şampiyonu ve Las Vegas'tan hipnozcu Horace Gumble'dı. Üçü de birden fazla tecavüz suçundan içerdeydi ve Gladden onları özgürlüğe kavuşturmak ya da yeniden yargılanmalarını sağlamak konusunda başarılı olamamıştı.

Ama Houchell' in anlattıklarına göre bir yıl içinde, Gladden kendi mahkûmiyetiyle ilgili yasal olmayan noktaları bulmayı başardı.

Houchell, fotoğrafları bulan Raymond Gomez adlı polisin, oğlunun çocuk bakım merkezinde Gladden tarafından taciz edildiğini öğrendikten sonra Gladden in evine gittiğini söyledi.

Kapıyı çaldığı halde cevap verilmeyince, polis kapıyı açık bulduğunu ve içeri girdiğini söylemişti. Gomez daha sonra fotoğrafları yatağın üzerine yayılmış olarak bulduğunu, hemen evden çıktığını ve arama izni çıkartmaları için dedektiflere haber verdiğini ifade etti.

O gün dedektifler arama izniyle eve gidip fotoğrafları bulduktan sonra Gladden tutuklandı. Gladden mahkemede evinin kapısının kilitli olduğunu, ayrıca fotoğrafların ortada olmadığını söyledi. Üstelik Gomez'in evine izinsiz girmesinin suç olduğunu da ekledi.

Ama yargıç, Gomez'in polis değil bir baba olarak davrandığına karar verdi. Temel kanıtın kazara keşfi Anayasanın ihlali olarak görülmemişti.

Daha sonra, temyiz mahkemesi Gladden lehine karar verdi. Gomez' in bir eve izinsiz girmesinin aldığı polislik eğitime aykırı olduğunu ve bunu en iyi onun bilmesi gerektiğini söyledi. Florida Yüksek Mahkemesi daha sonra, temyiz mahkemesinin kararını değiştirmeyi reddetti ve yeni açılacak davada fotoğrafların kanıt olarak kullanılmasının yolunu kapattı.

İlk jürinin çok önemli bir kanıt olarak gördüğü fotoğraflar kullanılamayınca, mahkeme Gladden'ı sadece bir çocuğa istekle yaklaşmaktan suçlu buldu.

Böyle bir suçun cezası, beş yılı hapiste, beş yılı denetim altında geçirilmesi gereken on yıllık bir cezaydı. O sırada Gladden zaten 33 ayını hapishanede doldurmuş, kurallara uygun davranmıştı. Cezaya çarptırılırken böyle bir suç için verilebilecek en yüksek cezayı almış, ama mahkemeden, denetim altında da olsa özgür bir adam olarak çıkmayı başarmıştı.

"Adaletin eli kolu bağlıydı," dedi Houchell. "Bunu o adamın yaptığını biliyorduk, ama elimizdeki, kanıtları kullanamıyorduk. Cezadan sonra o çocukların ve ailelerinin yüzüne bakmak zordu. Çünkü, o adamın dışarıda olacağını ve bunu yine yapacağını biliyordum."

Serbest kaldıktan bir yıl sonra, Gladden ortadan kayboldu ve denetim altında ortadan kaybolduğu için arama emri çıkartıldı. Adam bu hafta California'da yetkililerin 'ölümcül sonuç' dediği bir olayla yeniden ortaya çıktı.

Gladden haberi iki kez okudu. Olayın tüm ayrıntılarıyla yazılmasına ve ona kazandırdıklarına hayran olmuştu. Polis Gomez olayının sorgulanmasına da sevinmişti. O yalancının teki, diye düşündü. Evime gizlice girdi ve davayı mahvetti.

Gladden neredeyse haberi yazan gazeteciyi arayıp teşekkür edecekti. Ama yapmadı. Bu çok riskliydi. Genç savcı Houchell'i düşündü.

"Eli kolu bağlı," dedi yüksek sesle. Sonra bağırarak tekrarladı. "Eli kolu bağlı..." Keyiflenmişti. Bilmedikleri çok şey vardı, ama şimdiden ilk sayfadaydı. Yakında öğreneceklerdi bileceklerdi. Zafer anı yaklaşıyordu. Çok yakındı.

Gladden kalktı, alışverişe gitmek için hazırlanmaya başladı erken gitmenin en iyisi olduğuna karar verdi. Darlen'e baktı. Yatağa eğilip bileğini tuttu, kolunu kaldırmaya çalıştı. Yüzüne baktı, çene kasları bozulmaya başlamıştı. Gözleri donuktu.

Kadının peruğunu çıkarttı. Asıl saçı kızıl kahve ve kısaydı. Perukta kan izi olduğunu gördü, yıkamak için banyoya götürdü. Sonra yatak odasına gidip dışarı çıkarken işine yarayacak şeyleri aldı. Odadan çıkarken cesede baktı, daha önce o dövmenin anlamını kadına sormadığı fark etti, artık çok geçti.

Kapıyı kapatıp çıkmadan önce havalandırmayı yüksek hızda çalıştırdı. Oturma odasında üzerini değiştirirken birkaç tütsü çubuğu almayı düşündü. Kadının cüzdanından aldığı yedi doları ona harcayacaktı. Sorunu o yaratıyor, diye düşündü, çözümün bedelini de o ödemeli.

YİRMİ DÖRT

Salı sabahı bir helikopterle Quantico'dan National'a bir helikopterle gittik, oradan da özel bir jetle Colorado'ya uçtuk. Kardeşim burada ölmüştü. En yeni olay oradaydı. Uçakta ben, Backus, Walling ve önceki akşam toplantıda gördüğüm Thompson adlı bir adli tıp uzmanı vardı.

Ceketimin altına açık mavi, sol göğsünde FBI amblemi olan, FBI'a ait bir gömlek giymiştim. Sabah, misafirhanede kaldığım odanın kapısını çalan Walling, gülümseyerek elindeki FBI gömleğini bana uzatmıştı. Hoş bir davranıştı ama Denver'a dönüp kendi giysilerimi giymek için sabırsızlanıyordum. Yine de iki gündür giydiğim gömleği giymekten kurtulmuşum.

Yolculuk sakindi. Ben Backus ve Walling'in üç sıra arkasında otuyordum. Thompson hemen onların arkasındaydı. Zamanımı Poe'nun biyografisini okuyarak ve bilgisayarına notlar alarak geçirdim.

Yarı yolda, Rachel yanıma geldi. Üzerinde kot pantolon, gri fitilli kadife bir gömlek ve siyah botlar vardı. Yanıma otururken saçlarını kulaklarının arkasına çekti; yüzü açıldı. Güzel bir kadındı, 24 saatten az bir zamanda ondan nefret etmekten vazgeçmiş, onu arzulamaya başlamışım.

"Burada tek başına oturmuş ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey. Kardeşimi sanırım. Bu adamı yakalarsak, olayın nasıl olduğunu anlayacağım. Hâlâ inanması çok güç."

"Kardeşinle yakın mıydınız?"

"Çoğunlukla. Ama son birkaç aydır hayır... daha önce de olmuştu. Dönem dönem önce iyi anlaşır, sonra birbirimizden sıkılırdık."

"Senden büyük müydü, küçük mü?"

"Büyüktü."

"Ne kadar?"

"3 dakika. Biz ikizdik."

"Bilmiyordum."

Başımı salladım. Sanki ikiz oluşumuz olayı daha trajik bir hale getirmiş gibi kaşlarını çattı. Belki de öyleydi.

"Bunu raporları okurken fark etmemiştim."

"Belki de önemli değildi."

"Bu senin niye... İkiizleri hep merak etmişimdir."

"Öldürüldüğü gece bunu hissedip hissetmediğimi soruyorsan, hayır. Böyle bir şey bize hiç olmadı. Olduysa da ben fark etmedim. O da hiç söylemedi."

Başını salladı, bir süre pencereden dışarı baktım. Önceki günkü kötü başlangıç dışında, onunlayken kendimi iyi hissediyordum. Ama duruma göre, Rachel'in tehlikeli bir düşman olabileceğinden şüphelenmeye başlıyordum.

Ona kendisiyle ilgili sorular sormaya çalıştım. Warren'dan duyduğum evliliğinden bahsetti ama eski kocası hakkında tek kelime etmedi. Georgetown'da psikoloji okuduğunu, son yılında FBI'a katıldığını söyledi. New York bölge ofisinde çalışırken gece okulunda hukuk eğitimi de aldığını, bunun büroda hızla yükselmesinde oldukça etkili olduğunu da gocunmadan kabul etti.

"Ailen seninle gurur duyuyor olmalı," dedim.

Başını salladı.

"Ben küçükken annem bizi terk etti. Uzun süre onu görmedim. Hakkımda bir şey bilmiyor."

"Ya baban?"

"Ben küçükken öldü."

Genel sohbet sınırlarını aştığımı biliyordum. Ama gazetecilik içgüdülerim hep karşı tarafın beklemediği bir sonraki soruyu sormamı söylerdi. Rachel'in daha fazlasını anlatmak istediğini ben sormazsam ağzını açmayacağını hissettim.

"Ne oldu?"

"Babam bir polisti. Baltimore da yaşardı. Kendini öldürdü."

"Hay Allah, Rachel. Üzgünüm. Sormamam..."

"Hayır, sorun değil. Bunu bilmeni istedim. Bu olay, şimdiki durumum ve işimle doğrudan ilgili. Belki de kardeşin ve hikâyen de böyledir. Bu yüzden sana anlatmak istedim. Dün sana karşı sert davrandığım içinde özür dilerim."

"Önemli değil."

"Teşekkürler."

Bir süre sustuk ama konunun kapanmadığını hissetmiştim.

"Vakıftaki intihar çalışmaları, bu nedenle...?"

"Evet, bu yüzden çalışmaya başladım."

Yine sustuk, ama ikimizin de rahatsız olmadığını fark etmiştim. Sonrasında Rachel kalktı, arkaya geçip hepimize kola hazırladı. Backus onun ne kadar iyi bir hostes olduğu konusunda şaka yaparken, o yine gelip yanıma oturdu. Sohbeta yeniden başladık, ama konuyu babasından başka bir konuya yönlendirmeye çalıştım.

"Aktif çalışan bir psikiyatr olmadığına pişman mısın?" diye sordum. "Bu yüzden okula gitmişsin."

"Hiç değilim. Şimdiki işim çok daha tatmin edici. Pek çok psikiyatrin hayat boyu edinmeyeceği tecrübeyi edindim."

"Ve bunlar sadece beraber çalıştığın ajanlar."

Bir kahkaha attı.

"Ah, bir bilsen."

Belki de tek nedeni onun kadın olmasıydı, ama yıllardır tanıdığım ve muhatap olmak zorunda kaldığım tüm ajanlardan farklı olduğunu hissettim. Sert tavırları yoktu. Dinliyor, anlatmıyor; düşünüyor, tepki vermiyordu. Ona aklımdan geçen her şeyi anlatabileceğimi ve sonuçlarından endişelenmeme gerek olmadığını düşünmeye başlamıştım.

"Thorson gibi," dedim. "Fazlasıyla baskı altındaymış görünüyor."

"Kesinlikle," dedi yüzünde huzursuz bir gülümsemeyle ve başını salladı.

"Onun sorunu neydi bu arada?"

"Kızgın."

"Neye?"

"Pek çok şeye. Üzerinde çok yük var. Ben de buna dahilim. O benim eski kocamdı."

Buna şaşırmadım. Aralarında gözle görülür bir gerginlik vardı. Thorson'un üzerimde yarattığı ilk izlenim onun 'Erkekler Domuzdur Kulübü'nün posterinde yer alabileceğini düşündürüyordu.

"Geçmişini hatırlattığım için üzgünüm."

Gülümsedi.

"Önemli değil. Pek çok insanda aynı izlenimi bırakıyor."

"Onunla çalışmak zorunda kalmak güç olmalı. Nasıl oluyor da ikiniz aynı birimde çalışıyorsunuz?"

"Aslında aynı birimde değiliz. Sadece zaman zaman ortak çalışmamız gerekiyor. Evlenmeden önce ortaklık. Beraber çalıştık, yollarda uzun zaman geçirdik. Sonra ayrıldık."

Kolasından bir yudum aldı, ben de daha fazla soru sormadım. Doğru soruları sormuyordum, o yüzden susmayı tercih ettim. Ama o devam etti.

"Boşandığımızda ekipten ayrıldım, araştırma projelerime, profil çıkartma çalışmalarına ağırlık verdim. O da bölüm değiştirdi. Ama hâlâ arada bir, kafeteryada ya da toplantılarda karşılaşırsınız."

"Niye buradan ayrılıp kurtulmuyorsun?"

"Çünkü, söylediğim gibi, burada çalışmak bir nimettir. Ne ben, ne de o ayrılmak istiyoruz. Ya işi nedeniyle burada, ya da beni üzmemek istiyor. Bob Backus bir keresinde bizimle konuşup birimizin birimden ayrılmasının iyi olacağını söyledi, ama ikimiz de umursamadık. Gordon'u uzaklaştıramazlar, rütbesi yüksek. Beni uzaklaştırırlarsa da, birimdeki üç kadından biri ayrılmış olur. Benim de bunun intikamını alacağımı bilirler."

"Nasıl yapacaksın bunu?"

"Kadın olduğum için birimden uzaklaştırıldığımı söylemem yeterli. Belki Post'a açıklama yaparım. Burası FBI için önemli bir yer. Yerel polise yardım ettiğimiz anlarda kahraman oluruz Jack. Medya bunu fazlasıyla abartır, Büro da bunu bozmak istemez. Bu nedenle Gordon ve ben her seferinde masada birbirimize pis pis bakarız."

Uçak alçalmaya başladı, pencereden dışarı baktım. Rockies dağları görünmüştü. Gelmek üzereydik.

"Bundy, Manson ve onun gibi adamlarla görüşen ekipte sen de var mıydın?"

Bu birimin, tüm bilinen tecavüzcüler ve seri cinayet işleyen katillerle görüşmeler yaptığını, ya bir yerde okumuş ya da duymuştum. Bu görüşmeler sonucunda edinilen bilgilerle bir bilgi bankası oluşturuluyor ve bu bilgi bankası profil çıkartılabilmesi için kullanılıyordu. Görüşmeler yıllarca sürmüştü, bu görüşmeleri yapan ajanlar bir şekilde etkilenmiş olmalıydılar.

"O bir ekip çalışmasıydı," dedi. "Ben, Gordon, Backus, hepimiz ekibin birer parçasıydık. Hâlâ ara sıra Charlie'den mektuplar alırım, genelde Noel civarı gelir. Bir suçlu olarak, kadın takipçilerini idare ederdi. Büroda da etkileyebileceği bir kadın olmalıydı, yani ben."

İşin mantığını anladım, başımı salladım.

"Tecavüzcüler," dedi "onların yapısı da katillere benzer. Bir kısmı şeker adamlardı. İçeri girdiğimde, beni ölçtüklerini söyleyebilirdim. Gardiyan içeri gelmeden önce, ne kadar zamanları olduğunu düşünmüş olabilirlerdi. Bilirsin, yardım gelmeden beni öldürüp öldüremeyeceklerini hesaplardı. Bu onların yapısını gösteriyordu. Sadece dışardan gelecek yardımı düşünürlerdi, benim kendimi koruyabileceğimi değil. Kadınlara sadece kurban gözüyle bakıyorlardı. Av olarak görüyorlardı."

"Sen bu adamlarla tek başına mı görüştüğünü söylüyorsun Arada bölme yok muydu?"

"Görüşmeler gayri resmiydi, genelde bir avukatın odasında yapılıyordu. Ama kapıda bir gözetleme deliği vardı. Protokol..."

"Gözetleme deliği mi?"

"Gardiyanların bizi izleyebilmesi için bir delik. Protokole göre görüşmeler iki ajan tarafından yapılacaktı ama görüşülmesi gereken adamların sayısı çok fazlaydı. Çoğu zaman hapishaneye gidip dağılırdık, böylesi daha kolaydı. Görüşme odaları izleniyordu ama bu adamların bir kısmından da ürkmüştüm. Sanki yalnızdım. Kafamı kaldırıp beni izleyen biri var mı diye bakamıyordum bile, çünkü adam da o anda kafasını kaldırıp deliğe bakıp izlenmediğimizi fark ederse...bilirsin."

"Vay canına!"

"Bazı çok tehlikeli saldırganlarla, ortağımla beraber görüştük. Gordon, Bob ya da yanımda kim varsa. Ama dağıldığımız zaman işler daha hızlı ilerliyordu."

Bu tarz görüşmeler yaparsan, birkaç yılda oldukça ağır bir psikolojik yükün altına girersin diye düşündüm. Thorson'la olan evliliğinden söz ederken anlattığı yük bu muydu?

"Aynı şeyleri mi giyerdiniz?"

"Ne?"

"Sen ve kardeşin. Hani, bazı ikizlerin yaptığı gibi."

"Ah, uyum olayı. Tanrıya şükür, hayır. Ailemiz bize hiç bunu yapmadı."

"Ailedeki sorunlu çocuk kimdi? Sen mi, o mu?"

"Ben tabii ki. Sean azizdi, ben günahkâr."

"Günahların nelerdi?"

Ona baktım.

"Şimdi anlatamayacağım kadar fazla günahım var."

"Gerçekten mi? Onun yaptığı en büyük azizlik neydi?"

Sorunun uygun cevabı olabilecek olayı hatırladığımda yüzümdeki gülümseme kayboldu, o anda uçak aniden sola döndü, yükselmeye başladı. Rachel da sorusunu unuttu, koridora eğildi. Ön tarafı görmeye çalıştı. Dengesini bulmaya çalışarak arka tarafa doğru yürümekte olan Backus'u gördüm. Thompson'a da işaret etti, ikisi de yanımıza geldiler.

"Neler oluyor?" diye sordu Rachel.

"Dönüyoruz. Quantico'dan bir telefon geldi. Bu sabah Phoenix bölge ofisi alarmımıza cevap vermiş. Bir hafta önce bir cinayet masası polisi evinde ölü bulunmuş. İntihar gibi görünüyormuş ama ters olan bir şeyler varmış. Olayın cinayet olduğunu düşünmüşler. Galiba Şair bir hata yaptı."

"Phoenix mi?"

"Evet, en yeni olay." Saatine baktı. "Acele etmeliyiz adam dört saat sonra gömülecek. Ondan önce oraya ulaşip cesedini incelemek istiyorum."

YİRMİ BEŞ

Uçak Phoenix'e indiğinde, resmi plakalı iki araba ve bölge ofisinden dört ajan bizi karşıladı. Geldiğimiz yere oranla hava ılıktı, ceketlerimizi çıkartıp elimize aldık. Ben Walling'le beraber adları Mize ve Matuzak olan ajanlarla gittim. Adamların Walling'e karşı davranışlarından ona ve diğerlerine ne kadar önem verdikleri anlaşılıyordu. Ya gazeteci olduğumu öğrenmiş olduklarından ya da sakalımda dolayı, üzerimdeki FBI gömleğine rağmen, benim ajan olmadığımı anlamışlardı. Benimle fazla ilgilenmediler.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Walling, aracımız Backus ile Thompson'un bindiği arabayı takip ederken. "Scottsdale Cenaze Evi," dedi Mize. Arabayı kullanan Matuzak'ın yanında oturuyordu. Saatine baktı. "Cenaze saat ikide. Onu cenaze için hazırlamadan önce adamınızın yarım saatten az vakti olacak. O adamda ne bulmayı umduğunuzu bilmiyorum."

"Bir şey bulmayı ummuyoruz. Sadece bakmak istedik. Sanırım Ajan Backus bilgilendirildi. Siz de bize bilgi verebilir misiniz?"

"Şu Robert Backus mu?" dedi Mize. "Çok genç görünüyor."

"Oğul Robert Backus."

"Ah!" Mize niye bu kadar genç bir adamın ekip başı olduğunu anlamıştı.

"Neden söz ettiğini bilmiyorsun," dedi Rachel. "Adı var ama, o aynı zamanda benim çalıştığım en ayrıntıcı ve çalışkan ajandır. Bulduğu konumu hak etti. Mize gibi bir adı olsaydı, onun için çok daha kolay olurdu. Şimdi, biriniz bize neler olduğunu anlatabilir mi?" Matuzak'ın aynadan onu incelediği gördüm. Sonra bana baktı Rachel de bunu fark etti.

"O sorun değil," dedi. "Burada olması için yukardan onay alındı. Bizim bildiğimiz her şeyi o da biliyor. Sorun yoktur umarım."

"Sizce yoksa," dedi Matuzak "John, sen anlat."

Mize boğazını temizledi.

"Anlatacak çok şey yok. Elimizde fazla bilgi de yok, çünkü çağrılmadık. Bildiğimiz, adı William Orsulak olan bu adamı pazartesi günü evinde ölü buldukları. Adam, cinayet masasında polis. Son üç gündür ölü olduğu anlaşılıyor. Cuma günü izinliymiş, en son perşembe akşamı arkadaşlarıyla gittiği barda görülmüş."

"Onu kim buldu?"

"Pazartesi işe gitmeyince ekipten birisi adamın evine gitmiş. Orsulak boşanmış, yalnız yaşıyormuş. Neyse, bir hafta harcamışlar, cinayet mi, intihar mı diye düşünerek. Sonuçta dün, olayın cinayet olduğuna karar vermişler."

"Olay yeri hakkında ne biliyorsunuz?"

"Bunu size söylemekten nefret ediyorum Ajan Walling, ama yerel gazetelerden birini alırsanız en az benim bildiğim kadar bilgiyi siz de edirsiniz. Dediğim gibi, Phoenix polisi bizi çağırmadı, ellerinde ne olduğunu bilmiyoruz. Bu sabah Quantico'dan o uyarıyı aldıktan sonra, şu anda Ajan Backus'la öteki arabada olan Jamie Fox dosyalara göz attı. Sizin üzerinde çalıştığınız şeye benziyordu, o da sizi aradı. Sonra da Bob ile beni çağırdı. Biz de tam olarak neler olduğunu bilmiyoruz."

"Tamam," dedi Rachel. Diğer arabada olmak istediğini biliyordum. "Eminim cenaze evinde öğreniriz. Peki ya yerel polis?"

"Onlar da bizimle buluşacaklar."

((

Camelback Road'daki Scottsdale Cenaze Evi'nin arkasına park ettik. Cenazeye daha iki saat olmasına rağmen park yeri kalabalıktı. Etrafta dolaşan, ya da arabalara dayanmış bekleyen bir sürü adam vardı: Dedektifler. Muhtemelen FBI'ın açıklamasını bekliyorlardı. Az ilerde üzerinde bir çanak anten olan bir televizyon aracı da vardı.

Walling ile ben arabadan indik; Backus ile Thompson'un yanına gittik. Beraberce içeriye girdik. Duvarları tavana kadar beyaz seramik kaplı bir odadaydık. Odanın ortasında cesetlerin koyulduğu paslanmaz çelikten iki tane masa vardı. Odada beş kişi vardı bir de masada yatan ceset. Üzerinde ya da başında bariz bir yara olmamasına rağmen, Orsulak olduğunu düşündüm. Ceset çıplaktı, birisi cinsel organına bir parça kâğıt havlu örtmüştü. Orsulak'ın gömülürken giyeceği takım elbise de odada bir askıda asılıydı.

Yaşayan polislerle el sıkıştık. Thompson cesedin yanına gitti ve incelemesine başladı.

"Bizim bulamadığımız bir şey bulacağınızı sanmıyorum," dedi Grayson, yerel polis soruşturmasını yürüten kişi olarak. Kendinden emin, güçlü bir adamdı. Diğer yerel polisler gibi teni güneşte yanmıştı.

Walling politik bir cevap verdi. "Biz de sanmıyoruz," dedi çabucak. "Onu incelediniz. Şimdi yıkanmış ve hazırlanmış."

"Yine de formaliteleri yerine getirmeliyiz," dedi Backus.

"Neden ne aradığınızı bize de söylemiyorsunuz?" diye sordu Grayson. "Belki yardım ederiz."

"Tamam, olur."

Backus, Şair soruşturmasını özetlerken ben de Thompson'u izledim. Cesetle evinde gibiydi, rahatça inceliyordu. Uzunca bir süre, eldivenli elleriyle adamın saçlarını inceledi. Sonra bir büyüteçle ağzına ve boğazına baktı. O anda büyüteci bırakıp çantasından bir fotoğraf makinesi çıkarttı ve adamın boğazının fotoğrafını çekti. Flaş polislerin ilgisini ona yöneltmişti.

"Sadece arşiv için çekiyorum, beyler," dedi Thompson başını kaldırmadan.

Sonra ellerini incelemeye başladı. Parmakların ve avuç içinin fotoğraflarını çekti. Odadaki polisler bunu fazla umursamadılar. Ama ben sağ elin fotoğrafını çekmediğini fark etmişim. Sol elde bir şey bulmuş olmalıydı. Dört poz daha çektikten sonra makinesi bıraktı. Sonra vücudu incelemeye devam etti, ama fotoğraf çekmedi. Cesedi ters çevirmek için yardım istedi, aynı incelemeyi yaptı. Cesedin baş kısmında koyu, balmumuna benzer bir şey gördüm, kurşun buradan çıkmış olmalıydı. Thompson buranın fotoğrafını çekmedi bile.

Thompson'un işi biterken Backus de olayı özetlemeyi bitirdi. Bunu planlanmış olup olmadığını düşündüm.

"Bir şey var mı?"

"Kayda değer bir şey yok. Mümkünse otopsi raporlarımı okumak isterim. Rapor yarımızda mı?"

"İstediğiniz her şeyin bir kopyası burada," dedi Grayson. Dosyayı ona uzattı, Thompson açıp göz atmaya başladı.

"Size bildiklerimi anlattım, beyler," dedi Backus. "Şimdi bunun intihar olmadığına nasıl karar verdiniz, anlatır mısınız?"

Grayson, "Aslında sizin hikâyenizi duyana kadar tamamen emin değildim," dedi. "Ama şimdi bu kahrolası - Özür dilerim Ajan Walling- Şair'in adamımız olduğunu düşünüyorum. Her neyse, üç nedeni vardı. Birincisi, Bill'i bulduğumuzda saçı ters yönden ayrılmıştı. Yirmi yıldır saçını sol tarafa tarardı. Onu bulduğumuzda saçı sağa taranmıştı. Bu küçük bir ayrıntıydı, ama iki şey daha bizi destekledi. İkincisi adli tıp raporuydu. Ağızdan incelenmek üzere madde örneği aldık, böylece silahın ağzının ortasında mı yoksa biraz uzaktan mı ateşlendiğini bulmak istiyordum. Tükürük, silah yağı ve tam olarak tanımlayamadığımız başka bir madde tespit ettik. Onun ne olduğunu tam olarak tanımlayana kadar olayın intihar olduğu fikri içime tam sinmedi."

"Bana madde hakkında bilgi verebilir misiniz?" diye sordu Thompson.

"Bir çeşit hayvan yağı. İçinde püskürtülmüş silikon da var Elinizdeki dosyada bulunan adli tıp raporunda hepsi yazılı."

Thompson'un ve Backus'un karşılıklı bakışıp sessizce bir şeyi onayladıklarını fark ettim.

"Ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Grayson bakışmayı yakalamış gibi.

"Tam olarak değil," dedi Thompson. "Özellikleri rapordan çıkartıp Quantico'daki laboratuvarında yeniden inceleme yaptıracağım. Size de bildiririm."

"Üçüncü neden neydi?" diye sordu Backus konuyu değiştirerek.

"Üçüncü neden Jim Beam'den, Orsulak'ın eski ortağından kaynaklandı. Adam şimdi emekli."

"Adı Jim Beam mi?" diye sordu Walling.

"Evet, Beamer. Olayı duyduktan sonra beni aradı, kurşunu bulup bulamadığımızı sordu. Ben de kurşunu kafasının tam arkasındaki duvardan çıkardığımızı söyledim. Bunun üzerine, bana kurşunun altın olup olmadığını sordu."

"Altın mı?" diye sordu Backus. "Saf altın mı?"

"Evet. Altından bir kurşun. Ona hayır dedim, kurşun normal bir kurşundu. Yerde de benzer bir kurşun vardı. Önce yere ateş edilmişti, cesaret kazanma atışı olduğunu düşünmüştük. Ancak Beamer beni dinledikten sonra, olayın intihar değil cinayet olduğunu söyledi."

"Bunu nereden biliyordun?"

"O ve Orsulak yıllarca beraber çalışmışlardı. Orsulak'ın...lanet olsun, bunu en azından bir kez olsun aklından geçirmeyen bir polis yoktur herhalde.

"İntihar etmek," dedi Walling açıklama yaparcasına.

"Doğru. Jim Beam de bana, Orsulak'ın bir gün kendisine altından bir kurşun gösterdiğini söyledi. Orsulak ona, 'Bu benim altın paraşütüm. Bu işi bitirmek istediğim zaman onu kullanacağım,' demiş. O yüzden, altın kurşun bulunamadığına göre, Beam bu olayın intihar olmadığını söylüyor."

"Altın kurşunu buldunuz mu?"

"Evet, bulduk. Beam'e de haber verdik. Yatağının yanındaki çekmecedeydi. İhtiyaç duyduğu anda kullanabilmesi için onu bekliyordu."

"Böylece emin oldunuz."

"Tamamen, bu üç nedenden dolayı olay intihar değildi. Ama dediğim gibi, yine de siz gelip hikâyenizi anlatana kadar tam emin değildim. Şimdi Şair boyutu da işin içine girdiği için eminim."

"Biz de eminiz. İntihar notu buldunuz mu?"

"Evet, bu yüzden olaya ilk anda cinayet diyemedik. Not vardı ve Bill'in el yazısıyla yazılmıştı."

Walling adamın söylediklerine şaşırmadığını belli eder şekilde başını salladı.

"Notta ne yazıyordu?"

"Tam olarak anlaşılıyordu. Şiir gibiydi. Diyordu ki- Bir dakika, Ajan Thomas, dosyayı alabilir miyim?"

"Thompson," diye düzeltti Thompson.

"Özür dilerim." Grayson aradığını bulana kadar dosyayı karıştırdı. İstediğini bulunca yüksek sesle okudu.

"Dağlar ebediyen devriliyor / Sahilsiz denizlere doğru.' Dizeler bunlardı."

Walling ile Backus bana baktılar. Kitabı açtım, şiirleri taramaya başladım.

"Satırları hatırladım ama yerinden emin değilim."

Şairin kullandığı şiirlere baktım. Dizeleri "Hayal Ülkesi" adlı, daha önce Şair'in iki defa kullandığı şiirde buldum. Kardeşimin arabasının ön camındaki mesaj da bu şiirden alınmaydı."

"Buldum," dedim.

Kitabı, şiiri okuması için Rachel'e uzattım. Diğer ajanlar da onun etrafını çevirdiler.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Grayson.

"Olay sizce nasıl oldu?" diye sordu Rachel.

"Bizim teorimize göre, katil her kimse içeri gizlice girdi ve Bill'i uykusunda yakaladı. Onun kalkıp giyinmesini istedi. Bill o zaman saçını yanlış yöne taradı, ama neler olacağını bilemezdi. Yine de bize bir işaret bırakmıştı. Katille beraber oturma odasına geçtiler, o notu yazmak zorunda kaldı. Katil onu öldürdü. Sonra da kaçtı. Zavallı Bill'i ancak üç gün sonra bulduk."

Grayson, önce orada yatan cesede sonra saatine baktı.

"Hey, şu adam nerede? Biri gidip ona işimizin bittiğini haber versin. İşiniz bitti değil mi?"

"Evet," dedi Thompson.

"Onu hazırlamalıyız."

"Dedektif Grayson, Orsulak'ın son dönemde üzerinde çalıştığı özel bir olay var mıydı?"

"Evet. Little Joaquin olayı, geçen ay kaçırılan sekiz yaşında bir çocuktü. Sadece kafasını bulabildiler."

Olayın ve vahşetin anlatılmasıyla sustuk. O andan önce de, Orsulak olayının diğer olaylarla bağlantılı olduğundan şüphem yoktu, ama çocuğun başına gelenleri de duyduktan sonra hissettiğim belirsizlik ve öfke bana çok tanıdık geldi.

"Herkes cenazeye geliyor sanırım," dedi Backus.

"Doğru."

"Yeniden buluşabilir miyiz? Şu çocuk, Joaquin, hakkındaki raporları da görmek istiyoruz."

Pazar sabahı Phoenix bölge ofisinde buluşmak üzere sözleştiler. Grayson, bundan yararlanmayı düşünüyordu. Ama ben, ajanların olaya el koyup onları dışarı atmak üzere olduklarını fark etmiştim.

"Son bir şey daha var medya..." dedi Walling "Dışarıda bir televizyon aracı gördüm."

"Evet, olay duyulduğundan beri etraftalar."

"Birisi FBI'la buluşacağımızı haber vermiş"

Rachel bundan hoşlanmamıştı.

"Bakın, bunun tamamen gizli tutulması gerekiyor. Eğer size anlattıklarımızın tek kelimesi bile duyulursa Şair ortadan kaybolur. Bunu yapan adamı asla yakalayamayız."

Cesedi işaret etti. Cenaze evinin sahibi içeri girip cesedi tören hazırlamaya başlamıştı. Cesetle yalnız kalabilmek için polislerle ajanların çıkmasını bekliyordu. "Çıkmak üzereyiz George. Başlayabilirsin," dedi Grayson. "Medyaya, olayın FBI'la ilgisinin normal olduğunu ve şüpheli bir cinayeti araştıracağını söyleyin. Hiçbir şeyden emin değilmiş gibi konuşun," dedi Backus.

((

Araçlarımıza giderken, sarışın genç bir kadın, elinde mikrofonu ve ardında bir kameramanla yanımıza yaklaştı. Mikrofonu uzatıp "FBI niye burada?" diye sordu.

Cevap için mikrofonu doğrudan bana uzattı. Ağızımı açtım, ama cevap veremedim. Niye bana sorduğunu bilmiyordum, ama üzerimdeki FBI gömleği yüzünden olmalı diye düşündüm.

"Ben cevap vereyim," dedi Backus. "Phoenix Polis Teşkilatı'nın ricası üzerine rutin bir araştırma yapmak üzere buradayız. Bundan sonra soruşturmayı polis yürütecek. Başka yorum yok, teşekkürler."

"Ama Dedektif Orsulak'ın öldürüldüğüne eminsiniz, öyle mi?" diye üsteledi muhabir kadın.

"Özür dilerim. Bundan sonra sorularınızı polise sorun."

"Adınız neydi?"

"Adımı bu işe karıştırmak istemiyorum. Teşekkürler."

Kadını iterek arabalardan birine bindi. Walling ile ben de öteki arabaya bindik. Birkaç dakika sonra Phoenix'e doğru yola çıkmıştık.

"Endişeli misin?" diye sordu Rachel.

"Niye?"

"Haberin için?"

"Evet, ama onun sıradan bir televizyon muhabiri olduğunu düşünüyorum."

"Onlar nasıldır?"

"Kaynaksız ve ruhsuz. Eğer öyleyse, sorun olmayacaktır."

Bölge ofisi, Washington Caddesi'ndeki federal mahkeme binasındaydı. Yerel polislerle ertesi gün buluşacağımız polis merkezinden birkaç blok ötedeydi. Mize ve Matuzak'la beraber, şık bir koridordan konferans odasına giderken, Rachel'in huzursuz olduğunu fark ettim. Nedenini bildiğimi düşündüm. Benimle geldiği için, Thompson'un Backus'a ceset hakkında bilgi verdiği öteki arabada yolculuk fırsatını kaçırmıştı.

Konferans odası, Quantico'daki odadan daha küçüktü. İçeri girdiğimizde Backus ile Thompson bizi bekliyorlardı, Backus telefonla konuşuyordu. Telefonun ahizesini eliyle kapattı ve "Beyler, adamlarımla bir süre yalnız konuşmalıyım. Eğer becerebilirsiniz, birkaç araba bulun. Bir yerde oda ayırtmamız da gerekecek. Sanırım altı oda."

Matuzak ile Mize, sanki rütbelerinin indirildiği haberini almış gibiydiler. Asık suratla odadan çıktılar. Ben aslında Backus'un adamlarından biri olmadığım için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

"Jack, Rachel, oturun," dedi Backus. "Konuşmamı bitireyim, sonra James sizi bilgilendirecek."

Oturduk, tek taraflı telefon görüşmesini dinledik. Backus mesajlarını dinleyip onlara cevap veriyordu. Mesajların bir kısmı Şair soruşturmasıyla ilgili görünmüyordu.

"Peki ya Gordon ve Carter?" diye sordu, mesajlarla işi bitince. "Yaklaşık geliş saatleri nedir? O kadar geç mi? Lanet olsun. Tamam dinle, üç şey. Denver'ı ara ve McEvoy davasındaki delilleri incelemelerini söyle. Kan izi için eldivenlerin içini kontrol etsinler. Eğer kan lekesi bulurlarsa cesedi mezardan çıkartma aşamasına geçsinler... Tamam, tamam. Eğer bu sorun olursa hemen beni ara. Ayrıca polisin, cesedin ağzından örnek alıp tahlil yapıp yapmadığını öğrensinler, eğer yaptılarsa sonuçları hemen Quantico'ya göndersinler. Bu bütün davalar için geçerli. Üçüncüsü, James Thompson elindekileri laboratuvara Fedex kargoyla gönderecek. En kısa sürede madde tanımlamasına ihtiyacımız var. Eğer mümkünse, aynı Denver için de geçerli. Başka ne var? Brass'la konferansınız ne zaman? Tamam, sonra konuşuruz."

Telefonu kapattı, bize baktı. Mezardan çıkartma demekle ne demek istediğini sormak istiyordum, ama Rachel benden önce söze başladı.

"Altı oda mı? Gordon geliyor mu?"

"O ve Carter buraya geliyorlar."

"Bob, niye? Biliyorsun."

"Onlara ihtiyacımız var, Rachel. Bu araştırmada kritik bir noktaya geliyoruz ve her şey hızla ilerliyor. En fazla on gündür bu suçlunun peşindeyiz. Yapmak zorunda olduğumuz şey için daha fazla cesede ihtiyacımız var. Bu bu kadar basit. Bu konuda bu kadar konuşmak yeterli. Şimdi, Jack, bir sorun mu var?"

"Şu bahsettiğin mezardan ceset çıkartma olayı..."

"Onun hakkında birazdan konuşuruz. Açıklığa kavuşur. James, onlara cesette neler bulunduğunu anlat."

Thompson cebinden dört Polaroid fotoğraf çıkarttı ve onları önümüze koydu.

"Bu sol avuç içi ve işaret parmağı. Soldaki iki fotoğraf bire bir çekildi. Öteki ikisi on defa büyütülmüş fotoğraflar."

"Delikler," dedi Rachel.

"Doğru."

O söyleyene kadar onları fark etmemiştim, ama sonradan derideki küçük delikleri fark ettim. Üçü avuç içinde, iki tanesi işaret parmağının ucunda.

"Bunlar nedir?" diye sordum.

"Yüzeyde sadece iğne deliğiymiş gibi görünüyor," dedi Thompson. "Ama yaralarda kabuk bağlama ya da kapanma yok Ölümüne yakın olmuşlar. Ya ölmeden hemen önce ya da sonra İkincisi daha büyük bir olasılık. Gerçi sonrasında olması çok da önemli bir işaret olmazdı."

"Neyin işareti?"

"Jack, böyle bir işin nasıl yapılabildiğini bulmaya çalışıyoruz," dedi Backus. "Emekli polislerle nasıl böyle bir şey yapılabildi? Kontrolde bahsediyoruz. Anahtar kelimelerden birisi bu."

Fotoğrafları işaret ettim.

"Bunlar ne söylüyor?"

"Bu ve diğer şeyler hipnoz kullanıldığını gösterebilir."

"Sen adamın benim kardeşimi ve ötekileri hipnotize ettikten sonra ağızlarına silah sokup tetiği çektiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, bu kadar basit olduğunu sanmam. Bireyin beynindeki kendini koruma içgüdüsunü hipnozla aşmak çok zordur. Pek çok uzman, bunun neredeyse imkânsız olduğunu söyler. Ama eğer bir insan hipnotize edilmeye açıksa, o kişi çeşitli boyutlarda kontrol edilebilir. Uysal, yönetilebilir birisi haline gelebilir. Şimdilik, bu sadece bir olasılık. Ama kurbanın parmaklarında beş delik bulduk. Birinin hipnoz altında olup olmadığını

kontrol etmek için, bu standart bir testtir. Kişinin acı hissedip hissetmediğini deriye iğne batırarak anlayabilirsin. Eğer kişi tepki verirse, hipnoz işe yaramıyor demektir. Eğer kişide hiçbir acı belirtisi yoksa transtadır."

"Kolayca kontrol altına alınabilir," diye ekledi Thompson.

"Kardeşimin elini incelemek istiyorsunuz."

"Evet Jack," dedi Backus. "Cesedi mezardan çıkartabilmek için izne ihtiyacımız var. Dosyalardan hatırladığım kadarıyla kardeşin evliydi. Karısı buna izin verir mi?"

"Bilmiyorum."

"Bunun için yardımına ihtiyacımız olabilir."

Sadece başımı salladım. İşler daha da karışıyordu.

"Diğer şeyler nedir? Cesetlerin çıkarılması ve diğer şeyler hipnoz yapıp yapılamadığını belli eder demiştin."

"Otopsiler," dedi Rachel. "Kurbanlardan hiçbirisinin kanı hakkında ayrıntılı bilgi edinemedik. Her birinin kanında bir şey vardı. Kardeşin."

"Arabada bulduğunuz öksürük şurubu," dedim savunmaya geçerken.

"Doğru. Öksürük şurubundan reçeteli ilaçlara kadar uzanan bir liste olabilir. Öldürülenlerden birisi on sekiz aydan beri Percocet kullanıyordu. Sanırım Chicago davasıydı. Ötekisinin, Dallas'taki Petry olmalı, kanında kodein bulundu. Kullandığı ilaç olan Tylenol'ün reçetesi adamın ilaç dolabındaydı."

"Tamam, bunun anlamı nedir?"

"Şey, bu ölümlerin her birisi ayrı ayrı anlam ifade etmiyordu. Kanda bulunan her madde kurbanın ona rahatlıkla ulaşabilmesiyle açıklanmıştı. Demek istediğim, eğer bir insan kendini öldürmeye karar verdiyse sakinleşmek için birkaç tane Percocet alması doğaldır. Bunları bu yüzden dikkate almadık."

"Ama şimdi anlam kazandılar."

"Muhtemelen," dedi kadın. "Mezardan çıkartılanların buluntuları hipnoz uygulanmış olduğunu gösteriyor. Eğer buna, kana karışan kimyevi maddeleri de eklersen bu insanların nasıl kontrol edildiğini anlarsın."

"Öksürük şurubu mu?"

"Bu, bir insanın hipnoza karşı duyarlı hale gelmesini arttırabilir. Kodein test edilmiş bir duyarlılık arttırıcısıdır. Piyasadaki öksürük şuruplarında artık kodein yok, ama onun yerine kullanılan bazı maddeler de hâlâ aynı etkiyi gösterebilir."

"Bunu tüm soruşturma boyunca biliyor muydunuz?"

"Hayır, bu bilgi şu ana kadar gündem dışındaydı."

"Daha önce ortaya çıkmış mıydı? Nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Hipnoz polis de sıkça başvurduğu bir yöntemdir," dedi Backus. "Ayrıca suçlular da bu yöntemi kullanabilir."

"Yıllar önce bir davayı üstlenmiştik," dedi Rachel. "Las Vegas kulüplerinde gösteri yapan hipnozcu bir adam vardı. Bu adam aynı zamanda küçük çocuklara düşküdü. Eyalet fuarlarında gösteriler yaparken çocuklara yanaşırdı. Çocuklar için özel gösteri düzenlerdi. Gösteride genç bir gönüllü isterdi, aileler çocuklarını sahneye neredeyse iterlerdi. Adam, şanslı çocuğu seçer, diğer gösteriler devam ederken o, çocuğu alır arka tarafta hazırlardı. Çocuğu arkada hipnotize eder, cinsel tacizde bulunur, yine hipnoz yoluyla çocuğun yaşadıklarını unutmasını sağlardı. Sonra çocuğu sahneye çıkartır, gösterisini yapar ve transtan çıkartırdı. Etkinin artması için çocukların kolalarına kodein koyardı."

"Hatırladım," dedi Thompson. "Hipnotize Harry."

"Hayır, Hipnozcu Horace'dı," dedi Rachel. "Florida'da Raiford bölgesindeki tecavüz davasında konuştuklarımızdan biri oydu."

"Dur bir dakika," dedim, "O olabilir mi?"

"Hayır, o değil. O hâlâ Florida'da bir hapishanede. Yaklaşık yirmi beş yıla çarptırıldı, bu altı yedi sene önceydi. Hâlâ içerde. Orada olması gerekiyor."

"Bunu yine de kontrol ettiririm," dedi Backus. "Emin olmak için. Ama olasılığı anladın mı Jack? Yengeni senin aramanı istiyorum. Ona bunun ne kadar önemli olduğunu anlat."

Başımı salladım.

"Tamam Jack, teşekkür ederiz. Şimdi, niye kısa bir ara verip yemeğe çıkmıyorsun? Bizim de bölge ofisindekilerle bir toplantımız var."

"Peki ya öteki şey?" diye sordum.

"Hangi şey?" dedi Backus.

"O dedektifin ağızındaki madde. Siz onun ne olduğunu biliyorsunuz sanırım."

"Hayır. Sadece aldıkları o örneği göndermek için ayarlamalar yaptım. Umarım yakında o maddenin ne olduğunu öğreniriz."

Yalan söylüyordu, bunu biliyordum ama üzerine gitmedim.

Ayağa kalktık, kapıya yöneldik. Onlara aç olmadığımı ve alışveriş yapacağımı söyledim. Eğer yakında mağaza yoksa bir taksi bulacağımı da ekledim.

"Sanırım ben Jack'le gideceğim," dedi Rachel.

Onun bunu gerçekten isteyip istemediğini bilmiyordum. Ortadan kaybolmamı ve olayı haber yapmamı engellemeye çalışıyor olabilirdi. Umurumda değildi.

((

Matuzak'ın tarifi üzerine Arizona Center denilen bir alışveriş merkezine doğru yürümeye başladık. Güzel bir gündü, bu yürüyüş de son günlerin yoğunluğundan kaçmak için iyi bir fırsattı. Rachel'le Phoenix hakkında konuştuk, o da buraya ilk defa geliyordu. Lafı dönüp dolaştırıp Backus'a sorduğum son soruya getirdim.

"O da, Thompson da yalan söylüyorlardı."

"Ağızdan alman örnekten mi söz ediyorsun?"

"Evet."

"Sanırım Bob bilmen gerekenden fazlasını öğrenmeni istemiyor. Gazeteci olmanı kastetmiyorum. Kurbanın kardeşi olarak."

"Eğer yeni bir bilgi varsa bunu öğrenmek istiyorum. İşin içinde olmak istiyorum. Bazen içinde bazen dışında olmak değil."

Rachel durdu, bana döndü.

"Sana bir şey söyleyeceğim Jack. Eğer olay bizim düşündüğümüz gibiyse ve cinayetler belli bir plan dahilinde işlendiyse senin bu işe karışman hoş olmayacak."

Gittiğimiz yöne baktım. Alışveriş merkezi görünmüştü.

"Anlatsana," dedim.

"Örnek tahlil edilene kadar hiçbir şey kesinleşmez. Ama Wayson'ın tanımladığı maddeyle daha önce karşılaştığımızı sanmıyoruz. Bu tür suçlular akıllıdır. Arkalarında nasıl kanıt bırakacaklarını bilirler. Sperm gibi kanıtlar. Bu yüzden prezervatif kullanırlar. Bazen kaza olur, bazen de bizim ne yaptıklarını bilmemizi isterler."

Ona baktım ve iniltiye benzer bir ses çıkarttım. "Sen Şair'in onunla seks yaptığını mı söylüyorsun?"

"Muhtemelen. Açık konuşmak gerekirse, baştan beri bundan şüpheleniyorduk. Seri cinayet işleyen katiller...Jack, bu neredeyse her zaman cinsel tatminle ilgilidir. Güç de kontrol de cinsel tatminin parçalarıdır."

"Zamanı yoktu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kardeşimle. Bekçi oradaydı. Zamanı..." Durdum, sadece sonrasında zamanı olmadığını anlamıştım.

"Aman Tanrım."

"Bob bunu sana söylemek zorunda kalmamayı umuyordu."

Arkamı döndüm, gökyüzüne baktım. Görüntüyü bozan tek şey bir jetin gökyüzünde bıraktığı iki beyaz çizgiydi.

"Anlamıyorum. Bu adam bunu niye yapıyor?"

"Bunu asla bilemeyiz Jack. Peşinde olduğumuz bu tür adamlar için bazen hiçbir açıklama yapamayız. Cevap bulamadığımız zamanlarda bu adamlar için 'aydan gelmiş' deriz, insanca davranmadıkları için onların insan olmadığını, aydan geldiklerim düşünürüz. Şair'in geldiği ayda, bu davranışları normal ve doğal kabul edilebilir. İlgüdülerine göre hareket ediyor, kendini tatmin edecek olaylar yaratıyor. Bizim işimiz Şair'in geldiği ayı tespit etmek, adamı bulup onu geldiği yere geri göndermek."

Kadının tüm söylediklerini dinledim. Sözleri beni rahatlatmamıştı. Tek bildiğim, fırsatım olsa Şair'i geldiği aya geri göndermekti. Bunu kendim yapmak istiyordum.

"Hadi," dedi kadın. "Şimdilik bunu unutmaya çalış. Gidip sana yeni bir şeyler alalım. O muhabirlerin senin de bizden biri olduğunu düşünmelerini istemeyiz."

Gülümsedi, onun beni alışveriş merkezine doğru çektiğine izin verdim.

YİRMİ YEDİ

Saat altı buçukta, bölge ofisindeki konferans odasında yeniden buluştuk. Odada telefonda konuşan Backus, Thompson, Matuzak, Mize ve tanımadığım üç ajan daha vardı. Elimdeki torbayı masanın altına bıraktım. İçinde iki yeni gömlek, bir pantolon, iç çamaşırı ve çorap vardı. Keşke yeni gömleklere birini giyseydim diye düşündüm. Tanıştırılmadığım ajanlardan birisi beni uzun uzun inceledi, üzerimdeki FBI

gömleğiyle sanki bir ajanı taklit etmiş ve saygısızlık etmişim gibi, bana sert bakışlar fırlattı. Backus konuştuğu adama onu yeniden arayacağını söyleyerek telefonu kapattı.

"Telefon bağlantıları yapıldığında toplantıya başlayacağız. Bu arada Phoenix'ten bahsedelim. Yarın, dedektif ve çocukla ilgili yeni bir soruşturma başlatmak istiyorum. İki olay, en baştan. Yapmak istediğim- Hay Allah, özür dilerim. Rachel, Jack, bu Vince Pool, Phoenix'ten. Bize ihtiyacımız olanları o sağlayacak," dedi.

Pool başıyla selam verdi, bir şey söylemedi. Odadakiler arasında bu işte en tecrübeli görünen oydu, sanki yirmi beş yıldır bu işle uğraşıyordu. Backus öteki adamları tanıştırmaya gerek duymadı.

"Yarın sabah dokuzda yerel polisle görüşeceğiz," dedi Backus.

"Sanırım onları kibarca saf dışı bırakabiliriz," dedi Pool.

"Sorun istemiyoruz. Orsulak'ı en iyi onlar tanıyor. Bu açıdan kaynak olarak önemli sayılırlar. Bence onları da olayın içine almamız ama kontrol bizde olmalı."

"Sorun değil."

"Bu, en iyi fırsatımız olabilir. En yeni olay bu. Saldırgan dedektif ve çocuğu öldürürken bir hata yapmış olabilir. Bunu bulabiliriz. Görmek istediğim..."

Telefon çaldı, Backus cevap verdi.

"Bekle."

Bir düğmeye bastı, ahizeyi yerine bıraktı.

"Brass, orada mısın?"

"Evet patron."

"Tamam, şimdi sırayla hatta kimlerin olduğunu duyalım."

Altı şehirdeki ajanlar sırayla adlarını söylediler.

"Tamam, bu görüşmenin mümkün olduğunca samimi olmasını istiyorum. Şimdi sırayla elinizdeki bilgileri bize aktarmanızı istiyorum. Brass, seni en son dinleyeceğiz. Florida'yla başlayalım. Ted, hatta mısın?"

"Evet efendim. Steve de burada. Bu işle uğraşmaya henüz başladık, yarın daha fazla şey öğrenmeyi umuyoruz. Ama şimdiden üzerinde durmaya deyecek bazı ilginç noktalar bulduk."

"Devam et."

"Burası Şair'in ilk durağı, ya da en azından biz öyle olduğunu düşünüyoruz. Clifford Beltran. Baltimore'daki ikinci olay bundan on ay sonra oldu. Bu da en uzun aralık. İlk cinayetin rastlantı olma olasılığı üzerinde duruyoruz."

"Sizce Şair Beltran'ı tanıyor muydu?"

"Bu mümkün. Şu anda bu sadece tahmin. Üzerinde durulması gereken başka noktalar da var. Birincisi, bu av tüfeği kullanılan tek olay. Bugün içinde hiç de hoş fotoğraflar olmayan otopsi dosyasını inceledik. İki namrudan çıkan kurşunlarla beyin tamamen hasar görmüş. Bunun anlamını hepimiz biliyoruz."

"Abartılmış bir saldırı," dedi Backus. "Kurbanı tanıdığını gösteren bir öldürme şekli."

"Doğru. Ayrıca silah da elimizde. Raporlara göre silah Beltran'ın evde bir rafta gözlerden uzakta sakladığı eski bir Smith & Wesson. Bu bilgiyi bize Beltran'ın kız kardeşi verdi. Beltran hiç evlenmemişti ve ailesinin evinde yaşıyordu. Kız kardeşiyle henüz konuşamadık. Eğer adam intihar etmiş olsaydı, odaya girip kendisini vurduğunu düşünürdük. Ama şimdi, olayın intihar olmadığını düşünüyoruz."

"Şair silahın o rafta olduğunu nereden biliyordu?" diye sordu Rachel.

"Doğru... Nereden biliyordu?"

"İyi nokta Ted, Steve," dedi Backus. "Bunu sevdim, başka ne var?"

"Son nokta biraz can sıkıcı. Gazeteci orada mı?"

Odadaki herkes bana baktı.

"Evet," dedi Backus. "Ama hâlâ kayıttan değiliz. İstediklerinizi söyleyebilirsiniz. Değil mi Jack?"

Başımı salladım, fakat bunu diğer şehirlerdeki ajanların göremeyeceklerini fark ettim.

"Doğru," dedim. "Kayıttan değiliz."

"Tamam, şu anda bunlar sadece varsayım ve olaya nasıl oturacak bilmiyoruz, ama şunu bulduk. Gabriel Ortiz adlı çocuğa yapılan otopside, çocuğun uzun süredir cinsel tacize uğradığı anlaşıldı. Eğer katil çocuğu uzun süredir taciz ediyorsa, bu, kurbanların rastgele seçilip öldürüldüğü varsayımına uymaz. Ama, Beltran'ın bakış açısıyla baktığımızda ortada bir terslik var. O, diğer davalardan habersizdi. Otopsi raporları geldiğinde Beltran bir numaralı şüpheli olarak bu çocuğa cinsel tacizde bulunan kişiyi bulmalıydı."

"Yapmadı mı?"

"Hayır. Beltran olayı soruşturan üç kişilik ekibin başıydı ve bunu yapmadı. Bu bilgiyi ekiptekilerden birinden gizlice aldım. Bir dedektif, çocuğun geçmişini araştırmayı önermiş ama Beltran bunu reddetmiş. Şimdi iyi haber. Yerel polisteki kaynağım bana Beltran'ın bu olayda çalışmayı özellikle istediğini söyledi. Olay Beltran'a verince kaynağım bir araştırma yapmış ve onun çocuğu önceden tanıdığını öğrenmiş. Babasız çocuklara yardım eden bir çeşit bölgesel sosyal hizmet programı, 'Büyük Birader' programı da denebilir. Beltran çocuğun korumacı abisiymiş. Eminim bundan sonrasını tahmin edebilirsiniz."

"Sence çocuğu taciz eden Beltran mıydı?" diye sordu Backus.

"Bu mümkün. Kaynağım bu sonuca ulaşmış ama bunu kanıtlamak zor. Herkes öldü. Yazılı belge yok. Halka da böyle bir hikâye anlatamazlar."

Backus'un başıyla bu sözleri onayladığını gördüm.

"Bu, beklenen bir durum." Birkaç dakika sessizlik oldu.

"Ted, Steve, anlattıklarınız çok ilginç," dedi Backus. "Ama parçalar yerine nasıl oturacak? Bu yaptığınız sadece ilginç bir yan çalışma mı, yoksa elinizde başka ilginç şeyler de var mı?"

"Biz de çok emin değiliz. Ama eğer Beltran'ın tacizci ve pedofili olduğunu kabul edersek, Beltran'ı, onu tanıyan ve silahının yerini bilen birisinin vurduğunu eklersek, üzerinde daha ayrıntılı çalışmamız gereken noktaya ulaşırız"

"Katılıyorum. Söylesene, kaynağın bu 'Büyük Birader' programı ve Beltran hakkında başka neler anlattı?"

"Beltran'ın bu grupla uzun süredir çalıştığını anlattı. Daha önce de pek çok çocukla beraber olduğunu düşünüyoruz."

"Araştırmaya buradan başlayacaksınız, doğru mu?"

"Sabah, üzerinde çalışacağız. Bu gece yapabileceğimiz başka bir şey yok."

Backus başını salladı.

"Brass, tüm bunlara sen ne diyorsun? Bu psikopatolojiyle nasıl açıklanabilir?"

"Çocuklar bu işin bir parçası olabilir, cinayet masası polisleri de. Bu adamın kim olduğunu henüz bilmiyoruz. Bunu göz önünde bulundurmalıyız."

"Ted, Steve başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu Backus.

"Sanırım her şey tamam. Tampa bölge ofisinde ihtiyacımız olan her şey var. Gereken bilgileri ve malzemeyi oradan alabiliriz."

"Mükemmel. Bu arada, çocuğun annesiyle Beltran ve çocuğun ilişkisi hakkında görüştünüz mü?"

"Hem ona, hem de Beltran'ın kız kardeşine ulaşmaya çalışıyoruz. Biliyorsunuz, olayın üzerinden üç yıl geçti. Yarın 'Büyük Birader' takımıyla görüştüğümüzden sonra, onlara da ulaşmayı umuyoruz."

"Peki o zaman. Baltimore'dan ne haber? Sheila?"

"Evet efendim. Günün çoğunu yerel polisin yaptıklarını inceleyerek geçirdik. Bledsoe'yla konuştuk. Polly Amherst olayında onun teorisi baştan beri bir tacizci üzerine kuruluydu. Amherst bir öğretmendi. Bledsoe ve McCafferty olayı soruşturmaya başladıklarından beri, kadının okulda bir tacizciyle karşılaştığını, kaçırıldığını ve öldürüldüğünü düşündüler."

"Niye bir tacizci olsun ki?" diye sordu Rachel. "Kadın bir soyguncu ya da uyuşturucu satıcısıyla karşılaşmış olamaz mı?"

"Polly Amherst ortadan kaybolduğu gün okulda nöbetçiydi. Yerel polis o gün orada olan çocukların hepsiyle görüştü. Anlattıklarının çoğu çelişkiliydi ama bir kısmı bahçenin kapısındaki adamı hatırladı. Adam sarışın, gözlüklü ve beyazdı. Bu, Brad'in Roderick Usher tarifine benzer bir tarifti. Çocuklar adamın elinde bir kamera olduğunu da söylediler. Tarif bu kadardı."

"Tamam Sheila, başka ne var?" diye sordu Backus.

"Cesedin yanında bulunan tek kanıt beyazlatılmış sarı renkte bir saç teliydi. Doğal rengi kızıl kahveydi. Şimdilik hepsi bu kadar. Yarın yine Bledsoe'yla çalışacağız."

"Tamam. Sıra Chicago'da."

Diğer raporlarda Şair'in kimliğini ortaya çıkaracak işe yarar bir bilgi yoktu. Ajanlar yerel polisin daha önce edindiği bilgilerden öteye geçememişlerdi. Denver'dan gelen raporlarda bile yeni bir şey yoktu. Ama en son konuşan ajan, kardeşimin eldivenleri üzerinde inceleme yapıldığını ve sağ tekinde bir damla kan bulunduğunu söyledi. Ajan bana Riley'yi aramayı ve ondan kardeşimin cesedini mezardan çıkartma işlemi için izin istemeyi düşünüp düşünmediğimi sordu. Cevap vermedim. Kardeşimin son anlarını düşünüyordum. Soru yeniden sorulunca sabah onu arayacağımı söyledim.

Ajan son olarak kardeşimin ağızdan alınan örnekleri Quantico'daki laboratuvara gönderdiğini söyleyerek raporunu bitirdi

"Burada işi iyi yürütüyorlar patron. Sanırım biz de onların bulduğundan fazlasını bulamazdık."

"Hangisiydi?" diye sordu Backus, bana bakmamaya dikkat ederek.

"Sadece ağızdan alınan örnekler. Başka bir şey yok."

Bu sözcüğü duyduğumda ne hissettiğimi bilmiyordum. Sanırım rahatlamıştım. Ellerinde bir şey olduğuna dair kanıt yoktu. Sean hâlâ ölüydü ve ben onun en son anlarını ve aklından geçenleri düşünüyordum. Bunu bir yana bırakmayı ve konuşmalara yoğunlaşmayı denedim. Backus, Brass'a herkesi kurban hakkında bilgilendirmesini söylemişti ve ben bu raporun çoğunu kaçırmıştım.

"Karşılıklı ilişkiyi unutuyoruz," diyordu kadın. "Daha önce Florida'da üzerinde durduğumuz olasılıklar bir yana, kurbanların rastgele seçildiklerini söylüyorum. Birbirlerini tanımıyorlardı, beraber çalışmamışlardı, altı kurbanın yolları hiç kesişmemişti. Dört kurbanın dört yıl önce Quantico'da, FBI tarafından düzenlenen cinayet

konulu seminerlere katıldıklarını öğrendik ama diğer ikisi katılmamıştı. Üstelik dördünün orada karşılaşip sohbet edip etmediklerini de bilmiyoruz. Phoenix'teki Orsulak'ı bu tarz bir değerlendirmeye almadık. Henüz onun üzerinde araştırma yapacak zamanımız olmadı."

"Eğer ilişki yoksa, kurbanların sırf oltaya geldikleri için saldırgan tarafından seçildiklerini mi kabul etmeliyiz?" diye sordu Rachel.

"Sanırım bu doğru."

"Öyleyse adam durdu, izledi ve avının oltaya takılmasını bekledi."

"Doğru. Bu yemleme olaylarının hepsi yerel medya tarafından ilgiyle karşılandı. Adam dedektifleri ilk defa televizyonda veya gazetede görmüş olabilir."

"Hiçbir fiziksel çekim olmadı mı?"

"Hayır. Davayı kim aldıysa, katil onun üzerine gitti. Baş dedektif av oldu. Ama bu seçim bir yana, katilin kurbanlardan birini daha çekici bulup fantezisini gerçekleştirme ihtimali de var. Bu her zaman olabilir"

"Ne fantezisi?" diye sordum Brass'in anlattıklarını takip etmeye çalışarak.

"Sen misin Jack? Şey, Jack, ne fantezisi olduğunu bilmiyorum. Sorun da bu. Olaya yanlış yönden yaklaşıyoruz. Katili güdüleyen fanteziyi bilmiyoruz. Elimizdeki parçalar üzerinden tahmin yapıyoruz. Onun dünyasını sarsan şeyi asla bilemeyiz. O adam aydan geldi Jack. Ancak bir gün bunu bize anlatmaya karar verirse bir şey öğrenebiliriz."

Başımı salladım. Aklıma yeni bir soru geldi. Diğerlerinin söyleyeceği başka bir şey olmadığından emin olana kadar bekledim.

"Şey, Ajan Brass- yani Doran?"

"Evet?"

"Bundan daha önce bahsetmiş olabilirsiniz ama, şiiirler hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Bunlar açıkça gösteriş için kullanıldı. Bunu dün fark ettik. Şiiirler adamın imzası, katil bir yandan kaçıyor, öte yandan da 'Hey, ben buradaydım' demek için küçük izler bırakıyor. Bunun için şiiirleri kullanıyor. Şiiirlerin hepsi ölümle ilgili. Ayrıca ölümün başka yerlere de kapı açtığından bahsediliyor. 'Belirsiz bir kapıdan' en sık kullanılan dizelerden birisi. Şair, öldürdüğü adamları daha iyi bir dünyaya gönderdiğini düşünüyor olabilir. Bu adamın aklından geçenleri ve ne yaptığını bilmiyoruz. Onu yakalayana kadar da bunları öğrenemeyeceğiz."

"Brass, ben Bob. Bu cinayetlerin planlanması hakkında ne düşünüyorsun?"

"Buna Brad cevap versin."

"Ben Brad. Şey, bu adamın sürekli dolaştığını düşünüyoruz. Ülkenin her yerini dolaşiyor ama bazen haftalarca, hatta aylarca aynı yerde kalıyor. Bu durum, ilk çıkarttığımız profile uymuyor. Şair bir 'vur-kaç' türü katil değil. Vuruyor, ama sonra bir süre orada kalıyor. Avcının avını izlediğini, kurbanın günlük alışkanlıklarını öğrendiğini varsayıyoruz. Bunlar araştırılmalı. Her dedektifin hayatındaki yeni insanlar, arkadaşlar, tanıdıklar, belki bir komşu, belki barda tanıştığı birileri, herkes incelenmeli. Denver'daki olay katilin bilgi veren bir kaynak bile olabileceğini gösteriyor. Katil bu yollardan herhangi birisiyle kurbanı yaklaştırmış olabilir."

"Bundan sonraki adım, ilişki kurulması," dedi Backus.

"Yani adamın gücü," dedi Hazelton. "Kurbanlarına yeterince yakınlaştıktan sonra kontrolü nasıl ele geçiriyor? Elinde kurbanların silahlarını hemen alabilecek bir silahı olduğunu düşünüyoruz, ama daha fazlası da var. Bu adam, altı, yedi cinayet masası dedektifinin şiiir yazmalarını nasıl sağladı? Kurbanın onunla mücadele etmesini nasıl engelledi? Bu noktada kurbanın kullandığı kimyevi etki arttırıcılar ve hipnoz devreye giriyor. McEvoy olayı bir istisna. Onu bir yana bırakıp diğer olaylara bir bakarsak, aramızda ecza dolabı boş olan kimse yoktur sanırım. Ve muhtemelen bu dolaplarda reçeteye alınmış etki arttırıcı ilaçlar da vardır. Açıkça, bazı etki arttırıcılar diğerlerinden daha fazla işe yarıyor. Ama belirtmek istediğim, eğer senaryomuz doğruysa, Şair kurbanların kendi ilaçlarını kullandı. Bunun üzerinde dikkatle duruyoruz. Şimdilik hepsi bu kadar."

"Peki," dedi Backus. "Başka soru var mı?"

Odadan ve telefondaki ajanlardan ses çıkmadı.

"Tamam," dedi öne eğilerek. Ellerini masaya dayadı, ağzını telefona yaklaştırdı. "Elinizden geleni yapın. Bu sefer buna gerçekten ihtiyacımız var."

((

Rachel'le birlikte, Matuzak'ın hepimize oda ayırttığı Hyatt Otel'e giden Backus ile Thompson'ı izledik. Ben kendi adıma kayıt yaptıırıp paramı ödedim. Backus da parasını devletin ödediği odalar için diğerleri adına kayıt yaptırdı. Ben otelin FBI'a yaptığı indirimden faydalandım. Üzerimdeki gömlek yüzünden beni de ajan sanmış olmalıydılar.

Yemekten önce bir içki için sözleşmiştik ve Rachel ile Thompson lobide beni bekliyorlardı. Backus anahtarlardan birini Rachel'e uzatırken oda numarasının 321 olduğunu söyledi. Bunu aklımda tuttum. Ben de 317'de kalacaktım.

Yarım saatlik kısa bir sohbetten sonra Backus kalktı. Thorson ile Carter'ı havaalanında karşılamadan önce odasına gidip raporlar üzerinde çalışacağını söyledi. Yemekte bize katılmayı kibarca reddetti ve asansörlere yöneldi. Birkaç dakika sonra Thompson da Orsulak'ın otopsi raporu üzerinde çalışacağını söyleyerek yanımızdan ayrıldı.

"Sadece sen ve ben Jack," dedi Rachel, Thompson yeterince uzaklaşınca. "Ne yemek istersin?"

"Emin değilim. Ya sen?"

"Bunu düşünmedim. Ama önce odama çıkıp sıcak bir banyo yapmak istiyorum."

Bir saat sonra buluşmak üzere sözleştik. Aramızda bir çekim olduğunu hissederek, asansörle sessizce yukarı çıktık.

Odamda Rachel'i aklımdan çıkartabilme umuduyla bilgisayarımı telefon hattına bağladım ve Denver'daki mesajlarımı kontrol ettim. Bir mesaj vardı. Greg Glenn nerede olduğumu soruyordu. Cevapladım, ama bu cevabı pazartesi günü işe gelene kadar alamayacağını düşündüm. Sonra Laurie Prine'a, son yedi yılda Florida'daki gazetelerde Hipnozcu Horace hakkında yayınlanan her haberi araştırmasını istediğimi belirten bir mesaj gönderdim. Bulacağı her şeyi bana göndermesini, ama fazla acele etmesine gerek olmadığını da ekledim.

Sonra duşumu aldım, yemek için giyindim. Sözleştiğimiz saatten yirmi dakika önce hazırdım, aşağı inip bir eczane aramayı düşündüm. Eğer işler düşündüğüm gibi giderse gece Rachel 'i yatağında bitebilirdi. O anda cebimden prezervatif çıkarsa kadının neler düşüneceği geldi aklıma. Vazgeçtim. Her şeyi olduğu gibi kabul edecektim.

((

"CNN'i izledin mi?"

"Hayır," dedim. Kapısının girişinde duruyordum. Yatağa gitti, ayakkabılarım giymek için yatağa oturdu. Dinlenmiş görünüyordu. Üzerinde krem rengi bir gömlek ve siyah bir kot pantolon vardı. Televizyon hâlâ açıktı. Colorado'daki klinikte vurulan doktorla ilgili bir haber vardı. Sözüünü ettiği şeyin bu olmadığını düşündüm.

"Haber neden söz ediyordu?"

"Televizyonda sen vardın. Sen, ben ve Bob, cenazeden çıkarken görüntülenmişiz. Bir şekilde Bob'un adını öğrenmişler, ekranda yazdı."

"Onun ekibin başı olduğunu söylediler mi?"

"Hayır, sadece FBI'dan olduğunu söylediler. Bu önemli değil. CNN bilgileri yerel kanaldan almış olmalı. Eğer adamımız bu haberi izlediye, bu sorun yaratabilir."

"Nasıl olur? FBI'ın olaylara bu şekilde yaklaşması alışılmadık değil. Büro her zaman böyle olaylara burnunu sokar."

"Sorun şu ki, bu Şair'in işine geliyor. Bunu neredeyse bütün olaylarda görürüz. Bu tür katillerin elde etmeyi umduğu şeylerden birisi, marifetlerini televizyonda veya gazetelerde görmektir. Bence Şair hakkımızda bizim onun hakkında öğrenebildiğimizden çok daha fazlasını biliyor. Eğer haklıysam, o adam muhtemelen seri cinayet işleyen katiller hakkında bilgi edindi. Ticari kitaplar ve ciddi raporlar okudu. Pek çok isim biliyor olabilir. Örneğin, Bob'un babası. Bu raporların çoğunda Bob'un babasının adı geçer. Bir kısmında Bob da var, ben de varım. Adlarımız, fotoğraflarımız, söylediklerimiz. Eğer CNN'i seyredip bizi tanıdıysa, ensesinde olduğumuzu anlayacaktır. Artık izini kaybettirip ortadan kaybolabilir."

((

Geceye kararsızlık hakimdi. Nerede ne yiyeceğimize karar veremeyince otelin restoranında kaldık. Yemek fena değildi, paylaştığımız bir şişe Buehler şarabı mükemmeldi. Rachel'e hesap için meraklanmamasını, gazetemin masrafları karşıladığını söyledim. Bunu üzerine tatlı da ısmarladı.

"Dünyada özgür basın olmasaydı çok daha mutlu olacaktın gibi geldi bana," dedim ona, tatlılarımızı yerken. CNN'nin haberiyle etkileri yemeğimizin ana konusu olmuştu.

"Hiç de değil. Özgür toplumda medyanın gerekli olduğunu düşünüyorum, onlara saygım var. Sadece sorumsuz davranışlara saygı duymuyorum."

"Haberdeki sorumsuzluk neydi?"

"Çok sıra dışı bir haberdi, ama bize sormadan ve sonuçlarını düşünmeden fotoğraflarımızın kullanılması beni düşündürüyor. Bazen, keşke medya her zaman yalnız olayın kendisiyle ilgilense diyorum."

"Herkesi suçlama. Ben sizi atlatmadım. Olayın kendisini bekledim."

"Evet, ne soylu davrandın. İşte soruşturmaya karışmanın yolunu bulmuş birinin yorumu."

Karşılıklı gülümsedik.

"Dur bir dakika!" diye karşı çıktım.

"Başka bir konudan söz etsek mi? Bu konuyu konuşmaktan yoruldu. Tanrım, keşke sırt üstü uzanıp bir süreliğine tüm bu olanları unutabilseydim."

İşte yine yapmıştı. Sözleri, bakışları. Bunları doğru mu anlıyordum, yoksa görmek istediğim şekilde mi algılıyordum?

"Tamam, Şair'i unut," dedim. "Senden söz edelim."

"Ben mi? Ne olmuş bana?"

"Thorson'la aranızda olanlar komedi dizisi gibi."

"Bu kişisel bir konu."

"Siz odada bakışlarınızla birbirinizi hançerlerken ve sen Backus'a baskı yapıp onu olaydan uzaklaştırmaya çalıştığın sürece bu özel olamaz."

"Onu olaydan uzaklaştırmaya çalışmıyorum. Sadece kendimden uzak tutmak istiyorum. Her seferinde bana yakın olmanın bir yolunu buluyor. Sen de görüyorsun."

"Ne kadar evli kaldınız?"

"On beş muhteşem ay."

"Ne zaman bitti?"

"Uzun zaman önce, üç yıl oldu."

"Bu düşmanlığın devam etmesi için uzun bir zaman."

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Ama konuşmak istediğini hissediyordum. Biraz zaman geçmesine izin verdim. Bu arada garson kahvelerimizi tazeledi.

"Ne oldu?" diye sordum. "Bu kadar mutsuz olmayı hak etmiyorsun."

Yaklaştı, sakalımı okşadı. Washington'da beni yatağa ittiği günden beri, ilk defa bana dokunmuştu.

"Çok şekersin," dedi. Başını salladı. "İkimiz için de bu hataydı. Bazen birbirimizde ne bulduğumuzu anlamıyorum. Sadece yürümedi."

"Nasıl oldu?"

"Oldu işte. Dediğim gibi, ikimiz de ağır yük altındaydık; onunki daha da ağırdı. Yüzünde bir maske vardı. Çok geç olana kadar maskenin ardındaki öfkeyi göremedim. Gördüğüm anda da kendimi dışarı attım."

"Neye öfkeliydi?"

"Pek çok şeye. İçinde başka kadınlar ve başka ilişkilerden kalma fazlasıyla kin vardı. Bu onun yürümeyen ikinci evliliği idi. Bizim iş bazen lehim görevi yapar."

"Sana hiç zarar verdi mi?"

"Hayır. Buna fırsatı olmadı. Elbette tüm erkekler kadınların içgüdülerini inkâr ederler, ama eğer kalsaydım, başıma o da gelebilirdi diye düşünüyorum. Olayların doğal süreci bu. Şimdi bile ondan uzak durmaya çalışıyorum."

"Ve o hâlâ senin için bir şey hissediyor."

"Eğer böyle düşünüyorsan delirmiş olmalısın."

"Ama bir şey var."

"Bana karşı hissettiği tek şey, beni mutsuz görme takıntısı olabilir. Kötü giden evliliğinin, kötü hayatının ve her şeyin sorumlusu olarak beni görmek istiyor."

"Böyle bir adam nasıl oluyor da hâlâ Büro'da çalışabiliyor?"

"Dediğim gibi maskesi var. Kişiliğini saklamakta oldukça başarılıdır. Toplantıda onu gördün. Kontrollüydü. FBI hakkında bilmen gereken bir şey daha var. Büro, ajanlarının duygularıyla ilgilenmez. İşini iyi yaptığı sürece bir ajan orada rahatlıkla çalışabilir. O da işini yaptığı sürece; benim ne söylediğim veya hissettiğim önemli değil."

"Onu şikâyet ettin mi?"

"Doğrudan etmedim. Bu kendi boğazımı kesmek olurdu. Büroda gıpta edilecek bir konumdayım. Ancak unutmamak gerekiyor, orası erkeklerin dünyası. Ve orada patronuna gidip eski kocanı şikâyet edemezsin. Eğer bunu deneseydim muhtemelen şu anda Salt Lake City'de bir devriye ekibinde olurdu."

"Peki ne yapabilirsin?"

"Yapabileceğim pek fazla şey yok. Backus'a neler olduğunu çıtlattım. Ama bugün de duyduğun üzere onun bir şey yapmaya niyeti yok. Gordon'un da onun kulağına bir şeyler fısıldadığım düşünüyorum. Bob'un yerinde olsaydım oturup birimizin hata yapmasını beklerdim. İlk hata yapan da kovulurdu."

"Hatayla ne kastediyorsun?"

"Bilmiyorum. Büro'dayken asla bilmezsin. Ama bana karşı daha dikkatli olması gerekli. Büronun kuralları var. Eğer bir kadını bürodan uzaklaştırmaya çalışacaksa çok iyi hazırlanmalı. Benim elimdeki koz da bu." Başımı salladım. Sohbetin bu kısmı sona ermişti. Ama onun odasına gitmesini istemiyordum. Onunla olmak istiyordum.

"Çok başarılı bir muhabirsin Jack. Çok uyanıksın."

"Ne?"

"Tüm zamanı benden ve Büro'dan söz ederek geçirdik. Peki ya sen?"

"Ne olmuş bana? Hiç evlenmedim, hiç boşanmadım. Evde bir çiçeğim bile yok. Bütün gün bilgisayar başındayım. Seninle Thorson'dan oldukça farklı bir hayatım var."

Gülümsedi, sonra kıkırdamaya başladı.

"Evet biz bir çiftiz. Çıfttik. Bugünkü toplantıdan ve Denver'da buldukları şeyleri öğrendikten sonra kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Bulamadıkları şeyler demek istiyorsun sanırım. Bilmiyorum. Ama hâlâ ortada kendimi iyi hissetmeme yol açacak bir şey yok."

"Riley'yi aradın mı?"

"Sabah arayacağım Bu konunun gün ışığında tartışılması gerektiğini düşünüyorum."

"Daha önce hiç kurbanların aileleriyle çalışmadım. Böyle olaylarda Büro sonradan aranır."

"Ben yaptım. Ben taze dullarla; çocuğunu henüz kaybetmiş kadınlarla; ölen gelinin babasıyla röportaj yapma ustasıyım. Birinin adını sen söyle, eminim onunla da röportaj yapmışımdır."

Uzunca bir zaman sessiz kaldık. Garsonun kahve servisini reddettik. Hesabı istedim. Bu gece onunla olmayacağımı biliyordum. Israr etmeyi göze alamamıştım, reddedilmek istemiyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu kadın.

"Hiçbir şey. Sanırım kardeşimi düşünüyordum."

"Niye hikâyeyi anlatmıyorsun?"

"Hangi hikâye?"

"Önceki gün anlatmaya başladığın hikâye. Senin için yaptığı en güzel şeyden söz ediyordun. Onu senin gözünde azınlığa neydi?"

Ona baktım. Hikâyeyi anlatmadan önce bir kez daha düşündüm. Ona kolayca yalan söyleyebilir ve kardeşimin bana yaptığı en güzel şeyin beni sevmek olduğunu anlatabilirdim, ama kadına güveniyordum. Güzel bulduğumuz, sahip olmak istediğimiz şeylere güveniriz. Belki de onca yıl sonra birisine itirafta bulunmak istiyordum.

"Benim için yaptığı en güzel şey beni suçlamamaktı."

"Ne için?"

"Kız kardeşimiz biz çocukken öldü. Benim suçumdu. Sean bunu bilen tek kişiydi. Ama beni asla suçlamadı ve bundan hiç kimseye bahsetmedi. Aslında suçun yarısını da üstüne aldı. Benim için yaptığı en güzel şey buydu."

Masaya eğildi. Eğer eğitimini almış olsaydı bu kadın harika bir psikolog olabilirdi diye düşündüm.

"Ne oldu Jack?"

"Kız kardeşim gölde kırılan buzun altında kaldı. Sean'un ölü bulunduğu yerde. Kız kardeşim benden büyüktü. Oraya ailemizle kampa gitmiştik. Ben donmuş gölde koşmaya başladım. Sarah da benim buzun inceldiği kısma gitmemi önlemek için arkamdan koştu. Benden daha büyük ve ağır olduğu için buz kırıldı, içine düştü. Sean ile ben bağırmağa başladık. Babamla başkaları geldi ama onu kurtaramadılar..."

Kahvemden bir yudum almak istedim, fincanım boşalmıştı. Kadına baktım, anlatmaya devam ettim.

"Her neyse, herkes olayın nasıl olduğunu sordu. Ben konuşamadım. Sean olayı anlattı. İkimizin de buz üstünde olduğunu, Sarah'ın bizi kurtarmaya geldiğini söyledi. Bu yalandı, annemle babam bu yalana inandı mı bilmiyorum. Sanmıyorum. Kardeşim bunu benim için yaptı. Suçu benimle paylaştı."

Rachel bir şey söylemedi.

"Bu hiç kimseye anlatmadığım bir hikâyeydi."

"Belki de kardeşine bir şey borçlu olduğunu hissettiğin için anlattın, belki de teşekkür etmek istedin."

Garson hesabı getirdi, bize teşekkür etti. Cüzdanımı açtım, bir kredi kartı çıkarttım. Ona teşekkür etmenin daha iyi bir yolunu bulabilirdim diye düşündüm.

((

Asansörden indiğimizde tutulduğumu hissettim. Harekete geçemiyordum. Ona odasının kapısına kadar eşlik ettim. Anahtarını çıkarttı, yüzüme baktı. Duraksadım, bir şey söyleyemedim.

"Şey," dedi uzun bir süreden sonra. "Yarın çalışmaya erken başlarız sanırım. Kahvaltı eder misin?"

"Genelde sadece kahve içerim."

"Tamam, seni ararım, vaktimiz olursa bir kahve içeriz."
Başımı salladım, hayal kırıklığına uğramış ve yenilmiştim.
"İyi geceler Jack."
"Sana da," diyebilirdim sadece, odama ilerlerken.

((

Rachel'in söz ettiği haberi görebilmek, aslında kötü biten geceyi kafamdan silebilmek için yarım saat kadar CNN seyrettim. Benim için bu kadar önemli bir insana ulaşmanın niye böylesine zor olduğunu düşündüm. İçimden bir ses, koridordaki anın doğru an olduğunu söyledi. Ve ben bu fırsatı kaçırmıştım. Şimdi, bu fiyaskonun ömür boyu yakamı bırakmayacağını düşünüyordum. Çünkü o içgüdü bir daha asla ortaya çıkmayabilirdi.

Kapının ilk çalışını duymadım sanırım. Beni bu hayal aleminden çıkartan ses oldukça yüksekti, ilk deneme olamazdı. Üçüncü veya dördüncü çalışa benziyordu. Hemen telaşla televizyonu kapattım, kapıya yöneldim. Gözetleme deliğinden bile bakmadan kapıyı açtım. Kapıda duruyordu.

"Rachel?"

"Selam."

"Selam."

"Şey, ben düşündüm de, sana kendini affettirmen için bir şans vermeye karar verdim. Eğer istersen."

Ona baktım, aklımdan bir düzine tepki geçti. İçgüdümlü canlanmıştı, onun istediği, benim ihtiyacım olan şeyi biliyordum.

Ona yaklaştım, sarıldım ve onu öptüm. Sonra onu içeri aldım ve kapıyı kapattım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Bundan sonra neredeyse hiç konuşmadık. Işığı kapattı, yatağa uzandık. Beni uzun uzun öptü, sonra hızla giysilerimizi çıkarttık.

"Korunmak için bir şeyin var mı?" diye sordu.

Daha önceki çekimserliğim yüzünden yenilmiştim. Başımı hayır anlamında salladım. O anın büyüsünü bozacağını bildiğim halde eczaneye gidip almayı teklif etmek üzereydim.

"Sanırım bende var," dedi ve cüzdanını açtı. İçinden prezeratif çıkarttı, avucuma koydu.

"Acil durumlar için her zaman yanımda bir tane vardır," dedi gülümseyerek.

Sonra seviştik. Harika anlardı, hatta hayatımın en tutkulu, en erotik anlarıydı diyebilirim. Aslında, bir anlamda en huzursuz anlarıydı da, fazlasıyla hevesliydim ve onu mutlu etmeye çalışırken o anın keyfini tam anlamıyla da yaşayamamıştım. Rachel'in çok güzel bir vücudu vardı. Birbirimizin ritmini yakaladığımız anda kızardı, vücudu ısındı. Güzel bir kadındı ve ben bunu ona söyledim. Bu, onu utandırmış gibiydi.

"Bundan sonra seninle birlikte olmak istiyorum," dedim.

Cevap vermedi, mutlu görünüyordu. Çok özel bir şeyi paylaşmıştık. Yavaşça doğruldu.

"Neler oluyor?"

"Burada kalamam. İstiyorum ama yapamam. Sabah Bob'un arama ihtimaline karşı odamda olmalıyım. Yerel polisle görüşmeden önce bizimle konuşmak isteyebilir. Arayacaktır."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde giyinmesini seyrettim. Karanlıkta ustaca hareket ediyordu, yolu biliyordu. Giyindikten sonra uzanıp beni öptü.

"İyi uykular."

"Sana da."

O gittikten sonra uyuyamadım. Kendimi fazlasıyla iyi hissediyordum. Yeniden doğmuş gibiydim. Her gün ölümle hayat arasında mücadele edersiniz, hayatta aşk yapmaktan daha önemli bir şey olabilir mi? Kardeşim ve ölüm fikri benden çok uzakta gibiydi.

Yatağın kenarındaki telefona uzandım. Aklımdan geçenleri ona da söylemek istiyordum. Fakat telefona cevap vermedi. Birkaç defa daha aradım, yine cevap yoktu.

Giyindim, kola içmeye karar verdim. Anahtar ve biraz bozuk para alarak aşağıya indim. Kendime bir kutu kola aldım. Dönüşte 321'in kapısında durup içeriyi dinledim. Ses yoktu. Kapıyı birkaç defa çaldım, ama açan olmadı.

Kendi kapımın önüne geldim, elimdeki kutu kola yüzünden kilitle biraz uğraştıktan sonra kapıyı açarken arımdan gelen ayak seslerini duydum. Etraf loştu, bana yaklaşan bir adamın silüetini gördüm. İri yarı bir adamdı, elinde bir şey taşıyordu. Belki de bir çantaydı.

"Selam ahabap."

Thorson. Sesinden tanımıştım. Yanımdan geçerken kendi kendine güldüğünü duydum.

"Mutlu rüyalar."

Hiçbir şey söylemedim. Thorson'un ardından bakarak yavaşça kapımı açtım. Duraksamadan 321'in önünden geçti gitti, kendi odasının önünde durdu. Kapısını açarken bana döndü. Bir süre birbirimize dik dik baktık, sonra tek kelime etmeden odama girdim.

YİRMİ SEKİZ

Gladden, keşke Darlene'i öldürmeden önce, ona uzaktan kumandanın nerede olduğunu sorsaydım, diye düşündü. Kanal değiştirmek için sürekli kalkmak zorunda olmak onu huzursuz ediyordu. Los Angeles'ın tüm televizyon kanalları Times'ın hikâyesinden söz ediyordu. Tüm haber bültenlerini yakalayabilmek için televizyonun önüne oturdu, kanalları eliyle değiştirdi. Dedektif Thomas'ın neye benzediğini gördü. Tüm kanallar dedektifle röportaj yapmıştı.

Uyumak için fazlasıyla heyecanlıydı, koltuğa uzandı. Kanal değiştirip CNN'i seyretmek istedi, ama yeniden yerinden kalkmaya üşendi. Seyrettiği kanalda Fransız aksanlı bir kadın yemek pişiriyordu. Canı biraz ravioli yemek istedi, vazgeçti. Orada geçirmek zorunda olduğu dört gün daha vardı. Yiyecek stokunu idareli kullanmalıydı.

"Nerede bu lanet olası kumanda, Darlene?" diye bağırdı.

Ayağa kalktı, kanal değiştirdi. Işıkları kapatıp koltuğuna geri döndü. Haber spikerinin sesi ninni gibi gelmişti. Bu ses eşliğinde planlarını gözden geçirdi. Artık kim olduğunu biliyorlardı, daha da dikkatli olmalıydı. Uykulamaya başladı. Tam uykuya dalacakken Phoenix'te öldürülen dedektifle ilgili bir haber duydu. Gözlerini açtı.

YİRMİ DOKUZ

Sabah ben yataktan kalkmadan Rachel aradı. Saate baktım yedi buçuktu. Gece kapıya ve telefona niye cevap vermediğini sormadım. Uzun bir süre bunu düşünmüştüm ve onun o sırada duşta olduğuna karar vermişim.

"Uyandın mı?"

"Evet"

"İyi. Riley'yi ara."

"Tamam, arayacağım."

"Kahve istiyor musun? Ne zaman hazır olursun?"

"Telefon edip, duş almalıyım. Bir saat sonra buluşmaya ne dersin?"

"O zaman kahveni tek başına içersin Jack."

"Tamam, yarım saat. Sen hazır mısın?"

"Hayır."

"Duş alman gerekmiyor mu?"

"Hazırlanmam tatil günlerinde bile bir saati bulmaz."

"Tamam, tamam. Yarım saat olsun."

Kalktığımda yerde prezervatifin paketini buldum. Markasını aklımda tuttum, onun tercihi bu olmalıydı. Sonra paketi çöpe attım.

((

Riley'yi aradım, ama içimden, keşke evde olmasa, diyordum. Ona, insanların kocasının mezarını kazıp cesedini çıkartmak istediklerini nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Ama Pazar sabahı saat dokuza beş kala evde olmama ihtimali çok zayıftı. Bildiğim kadarıyla düğünü ve Sean'un cenazesi dışında uzun yıllardır kiliseye uğramamıştı.

İkinci çalışta telefonu açtı. Sesi oldukça neşeliydi, hatta ilk anda onu tanıyamamıştım.

"Riles?"

"Jack, neredesin? Seni merak ettim."

"Phoenix'teyim. Beni niye merak ettin?"

"Şey, biliyorsun. Neler olduğunu bilmiyordum."

"Özür dilerim, seni aramalıyım. Her şey yolunda. FBI'la beraberim, fazla konuşamam. Sean ile başka birkaç dedektifin ölümünü araştırıyorlar."

Pencereden dışarı baktım. Dağlar görünüyordu. Riley'ye birazdan söyleyeceklerimle fazlasıyla ileri gidebilirdim.

"Şey, olayda yeni bir nokta ortaya çıktı. Sean'da bazı noktaları incelemediklerini anladılar. Şey... şey yapmak istiyorlar. Riley, onu mezardan çıkartıp yeniden incelemek istiyorlar."

Tepki yoktu. Bir süre bekledim.

"Riley?"

"Neden Jack?"

"Soruşturmaya yardımcı olacak."

"Ama ne istiyorlar? Onu...onu yeniden kesip biçecekler mi?"

Bu sözleri fısıldayarak söylemişti, bu işin ne kadar zor olduğunun o an farkına vardım.

"Hayır, hayır. Sadece ellerine bakmak istiyorlar. Başka bir şey yapmayacaklar. Bunun için senin iznin gerekli. Yoksa mahkemeye başvuracaklar ve iş uzayacak."

"Elleri mi? Niye Jack?"

"Bu uzun bir hikâye. Sana anlatmamalıyım ama anlatacağım. Bu işi her kim yaptıysa o adamın Sean'ı hipnotize ettiğini düşünüyorlar. Ellerinde iğne deliği olup olmadığına bakacaklar. Bu, Sean'un gerçekten hipnotize edilip edilmediğini anlamak için yapılan bir testmiş."

Yine sessizlik oldu.

"Bir şey daha var. Sean'un öksürüğü ya da nezlesi var mıydı? Olayın olduğu günden söz ediyorum."

"Evet," dedi bir süre duraksadıktan sonra. "Hastaydı, o gün işe gitmemesini söyledim. Ben de iyi hissetmiyordum, evde benimle kalmasını istedim. Nedenini biliyor musun?"

"Nedir?"

"Ben hamile olduğum için kendimi hasta hissediyormuşum. Çarşamba günü öğrendim"

Beni savunmasız yakalamıştı. Duraksadım.

"Ah Riley! Bu harika bir şey. Bizimkilerin haberi var mı?"

"Evet, biliyorlar. Çok mutlu oldular. Bu mucizevi bir şey Jack, denemiyorduk bile."

"Bu harika."

Diğer konuya nasıl döneceğimi bilmiyordum. Sonunda doğrudan sormaya karar verdim.

"Şimdi kapatmalıyım Riley. Onlara ne söyleyeyim?"

((

Asansörden indiğimde Rachel lobide beni bekliyordu. Elinde bilgisayar ve eşya çantası vardı.

"Ayrılıyor musun?" diye sordum, nedenini anlamayarak.

"FBI'nın seyahat kuralları. Odanda asla bir şey bırakma, bir anda başka bir yere gitmek zorunda kalabilirsiniz. Bugün bir ara vereceğiz, otele geri dönüp toplanmaya fırsatım olmayacak."

Başımı salladım. Toplanmak için çok geçti, zaten fazla eşyam da yoktu.

"Onu aradın mı?"

"Evet. İzin verdi. Sean'un hasta olduğunu da söyledi. Öksürük şurubu onunmuş. Sean'un diğer kurbanların aksine neden evinde değil de arabasında öldürüldüğünü de anladım."

"Neden?"

"Eşi, Riley de hasta olduğu için evdeymiş. Kardeşim, eşi evdeyken bu adamı eve almamak için elinden gelen her şeyi yapardı."

Kardeşimin son kahramanlığını düşünüp üzüntüyle başımı salladım.

"Sanırım haklısın Jack. Bu olaya oturuyor. Ama bir gelişme oldu. Bob beni bölge ofisinden aradı. Yerel polisle olan toplantıyı erteledi. Şair'den bir faks aldık."

((

Konferans odasında kasvetli bir hava hakimdi. Sadece Quantico'dan gelen ajanlar vardı. Backus, Thompson, Thorson ve benim Quatico'da katıldığım ilk toplantıda da orada olan Carter adlı ajan oradaydı. Biz girer girmez Rachel ile Thorson'un birbirini hor gören bakışlarla süzdüğünü fark ettim. Dikkatimi Backus'a yönelttim. Derin düşüncelere dalmış görünüyordu. Önündeki açık bilgisayarı fark etmiyordu. Dalgın dalgın gülümsedi, bana baktı.

"Jack, bu olayla niye bu kadar çok ilgilendiğimizi görmeni istedim. Saldırgan bize bir mesaj gönderdi. Adam onun peşinde olduğumuzu anladı."

Başımı salladım.

"Onun, bunları duyması gerektiğini sanmıyorum," dedi Thorson.

"İş iştir Gordon. Onun kesinlikle CNN hikayesiyle de ilgisi yoktu."

"Hâlâ, onun öyle olmadığını."

"Olabilir Gordon," dedi Rachel. "Senin ne düşündüğün önemli değil."

"Tamam, düşmanlıklara son verip olayla ilgilenelim," dedi Backus. "Kopyalar burada."

Dosyayı açtı, faksın kopyalarını masaya bıraktı. Benim de bir kopyam vardı. Hepimiz faksı okuduk.

Sevgili Bob Backus, FBI Ajanı,

Size de merhaba efendim. Haberleri seyrettim, Phoenix haberinde seni gördüm, seni uyanık. Muhabirlere yorum yok diyerek beni kandıramazsın. Seni tanıyorum, Bob. Benim peşimdesin, seni bekliyorum. Ama dikkatli ol Bob, fazla yaklaşma! Zavallı Orsulak ve diğerlerinin başına gelenleri düşün. Orsulak daha bugün gömüldü. Ama senin gibi önemli bir FBI ajanı da oldukça iyi bir av olurdu. Hah, hah...

Endişelenme Bob. Güvendesin. Bir sonraki kurbanım için seçimim çoktan yaptım. Siz bu satırları okurken ben onun peşindeyim.

Kafanda yeterince soru var mı? Bu büyük bir sır değil mi? Ellerdeki delikleri düşünüyorsun. Sana bir ipucu vereceğim

(Arkadaşlar bugünler içindir, değil mi?) Ben Büyük Biraderimin gözünden düşmüş biriyim, çürük bir elmayım, kimim ben? Cevabı bulduğunda bunu defalarca tekrarlar Bob. O zaman anlayacaksın. Bileceksin. Sen bir profesyonelsin, meydan okunmasına alışkınsındır. Sana meydan okuyorum.

Bu dünyada yalnızım Bob. İşim henüz başladı. Evet Bob, en iyi olan kazansın.

Buraya imza atmayacağım Bob. Henüz ismimi açıklamadınız. Benim adım ne Bob? Televizyondan bunu duyurmanı bekleyeceğim. O zamana kadar sadece bunu söyleyeceğim. Uzun ve kısa: hepsini ben öldürdüm. Arabanı dikkatli sür!

Faksı iki defa okudum, iki okuyuşta da ürperdim. Ay hakkında söylenenleri artık anlamıştım. Bu faks bu dünyaya ait olmayan, başka gezegenden gelen birisi tarafından yazılmıştı.

"Herkes bu faksın gerçekliğine inanıyor mu?" diye sordu Backus.

"Bunu gösteren pek çok şey var," dedi Rachel. "Delikler. Poe'dan alıntı. Büyük Biraderlere yapılan göndermeye ne demeli? Florida bu konuda bilgilendirildi mi?"

"Evet. Büyük Biraderler öncelikli incelenmeli. Şu an için başka şeyleri incelemeyi bıraktılar."

"Brass ne diyor?"

"Bu, cinayetlerin bağlantılı olduğu teorisini destekliyor. Burada önce öldürülen dedektiflere de göndermeler var. Brad ile o haklıydılar. Tek katil var. Brass şimdi Florida cinayetlerini inceliyor. Her şey ilk cinayeteki gibi. Katil cinayetleri aynı şekilde işliyor."

"Başka bir deyişle, eğer adamın Beltran'ı neden öldürdüğünü bulabilirsek diğer cinayetlerin nedenini de öğrenebiliriz."

"Doğru. Brass ile Brad bütün sabah Florida'yla bağlantıdaydılar. Umarım bazı cevapları almak ve parçaları birleştirmek fazla zaman almaz."

Herkes bunu düşünüyor gibiydi.

"Burada mı kalacağız?" diye sordu Rachel.

"Sanırım burası en uygun yer," dedi Backus. "Cevaplar Florida'da olabilir, ama burası hâlâ ona en yakın olduğumuz yer."

"Adam yeni hedefini seçtiğini söylüyor," dedim. "Bu da mı bir polis sizce?"

"Bence evet," dedi Backus. "Fazla zamanımız yok. Biz burada oturmuş konuşurken o adam bir polisi izliyor. Eğer nerede olduğunu bulamazsak elimizde ölü bir polis daha olacak."

Masaya yumruğunu vurdu.

"Ara vermeliyiz arkadaşlar. Bir şey yapmalıyız. Çok geç olmadan bu adamı bulmalıyız."

Bunu şevk ve inançla söylemişti. Ordusunu yönetiyordu. Daha önce de en iyi işi çıkarmalarını söylemişti. Şimdi daha da iyi olmalarını istiyordu.

"Bob," dedi Rachel. "Faks, Orsulak'ın cenazesinin bugün olduğunu söylüyor. Bu faks ne zaman ve nereye geldi?"

"Bunu Gordon biliyor."

"Quantico'da akademinin işlerine ayrılan faks numarasına gönderildi," dedi Thorson. "Söylemeye gerek yok sanırım, ama gönderen numarasını gizlemişti. Sabaha karşı 3.38'de gelmiş Faksı alan memur onun akademiye geldiğini düşünmüş. Bize verilmesi gerektiği ancak sabah fark edildi ve bize ulaştı."

"Hâlâ orada bizi beklemediği için şanslıyız," dedi Backus.

"Doğru," dedi Thorson. "Her neyse, Hazelton faksın orijinalini alıp inceledi ve bir şey buldu. Bu faks, bir faks modemiyle bilgisayardan gönderildi. Adamın sürekli yolculuk ettiğini biliyoruz. Koca bir bilgisayarı yanında taşıyamaz. Bir bilgisayarı ve faks modemi olduğunu düşünüyoruz. Onu rahatlıkla istediği yere taşıyabilir."

Herkes bir süre bunu değerlendirdi. Bence önemini kavrayamamıştım. Bence, ellerinde bir şüpheli olmadığı sürece ipucu dedikleri şeylerin çoğu anlamsızdı. Adamı yakalamak için işlerine yarayacak noktalar değildi.

"Tamam, o zaman adamın sanat ürünü bilgisayar malzemesi var," dedi Rachel. "Bir sonraki faks için elimizde ne var?"

"Gelen tüm faksları genel hatta alacağız. Nereden gönderildiklerini bulmaya çalışacağız. Daha iyisini yapamayız," dedi Thorson.

"Bunun anlamı nedir?" diye sordum.

Thorson benden gelen soruları yanıtlamakta gönülsüzdü. Onun yerine Rachel yanıtladı.

"Bunun anlamı, eğer adam bizi cep telefonuyla aradıysa yerini ve numarayı tespit edemeyiz. Önce şehri ve oradan giderek numarayı bulmaya çalışacağız. En azından yüz bin kişiyi taramak gerekecek."

"Ama şehri bulacağız," dedi Backus. "Yerel polise gidip son haftada, Orsulak'ın ölümünden beri işlenen cinayetleri incelemeliyiz"

Thorson'a baktı.

"Gordon, bölge ofislerine bir uyarı daha göndermek istiyorum. Son dönemde işlenen cinayetleri incelesinler. Her olayla ilgileniyoruz ama özellikle çocuk cinayetlerini incelesinler. Bir de ölümden önce veya sonra şiddete maruz kalan cesetlerin söz konusu olduğu olaylar incelenmeli. Bugün saat altıya kadar elimizde olmalı. Üzerinde dikkatle çalışmalarını istiyorum."

"Anlaşıldı."

"Ayrıca Brass'in önerdiği bir şey daha var. Adam faksta hedef seçtiğinden söz ederken blöf yapıyor olabilir. Bizi telaşlandırmaya ve izini kaybettirmek için zaman kazanmaya çalışıyor olabilir."

"Buna katılmıyorum," dedi Rachel. "Bunu okuduğumda bizimle dalga geçmeye çalışan, bizden iyi olduğunu düşünen bir adam gözümün önüne geliyor. Söylediklerini ciddiye alıyorum. Dışarıda bir polis takip ediliyor olabilir."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Backus. "Sanırım Brass da bize katılıyor ama işin öbür yanını da düşünmek lazım."

"Peki o zaman, şimdiki planımız nedir?"

"Basit," dedi Backus. "Adamı bulacağız ve kimseye zarar vermeden önce onu tutuklayacağız."

Backus ve hepimiz gülümsedik. Thorson hariç.

"Aslında yeni bir olay daha olmadan çalışmaya devam etmeliyiz. Faksı da kendimize saklayalım. Bu arada bir şey olması ihtimaline karşı hazırlıklı olalım. Adamdan yeni bir faks geleceğini umalım. Bölge ofislerine bunun ne kadar önemli olduğunu hatırlatacağım."

Gözleriyle odayı taradı ve başım salladı. Söyleyeceği bir şey kalmamıştı.

"Yeniden hatırlatmalı mıyım? En iyisini yapmanızı istiyorum. En iyisini. Buna bu sefer her şeyden çok ihtiyacımız var."

OTUZ

Yerel polisle yapılacak olan toplantı saat on bire kadar gerçekleştirilemedi. Kısa ve sakin bir toplantıydı; tıpkı bir düğün sırasında gelinin babasına bu evliliği onaylayıp onaylamadığının sorulması gibi. Adamın cevabı pek de önemli değildi. Olması gereken olacaktı. Backus dikkatle ve kibarca durumu yerel polislere anlattı. Bazı polisler bundan çok hoşlanmasa da durumu kabullenmek zorunda kaldılar.

Bu toplantı sırasında Thorson'la göz göze gelmemeye çalıştım. Federal binadan dönerken Rachel bana, sabah Thorson'la arasındaki gerginliğin nedenini anlattı. Bir gece önce, benim odamdan çıkarken koridorda eski kocasıyla karşılaşmıştı. Dış görünüşü, adama bilmek istediklerini yeterince anlatmıştı. Bunu duyduğum zaman bu işin olayları daha da karmaşık hale getireceğini düşündüm. Rachel bu durumu fazla umursamıyormuş, hatta komik burmuş gibi görünüyordu.

Yerel polisle yapılan toplantıdan sonra, Backus görev dağılımı yaptı. Rachel ile Thompson, Orsulak olayının olduğu yeri inceleyeceklerdi. Ben de onlarla gidecektim. Mize ile Matuzak yerel polisin Orsulak'ın yakınlarıyla yaptığı görüşmeleri inceleyecek ve adamın son gününü nasıl geçirdiğini öğrenmeye çalışacaklardı. Thorson ile Carter, küçük Joaquin olayını araştıracaklardı. Grayson Phoenix polisiyle çalışacaktı; Backus da bölge ofisinde kalarak diğer ofislerle bağlantıları yürütecek ve gelişmeleri takip edecekti.

((

Orsulak'ın evi South Phoenix'te küçük sarı renkte bir çiftlik eviydi. Burası ilginç bir semtti. Etrafta üç hurda araba ve garajlarının önünde eski eşyalarını satan birkaç kişi gördüm.

Rachel, Grayson'dan aldığı anahtarı kullanarak kapıyı açtı. İçeri girmeden önce bana döndü.

"Unutma onu üç buçuk gün bulamadılar. Göreceklerine hazır mısın?"

"Elbette."

Nedense bu soruyu bana Thompson'un önünde sorduğu için biraz utanmıştım. Adam soruyu duyunca gülümsemiş ve beni acemi sanmıştı. Aslında gerçekten acemiydim, ama yine de huzursuz olmuştum.

Koku beni çarpmadan önce birkaç adım attık. Bir muhabir olarak pek çok ceset görmüştüm ama daha önce hiçbir ölünün üç gün boyunca kapalı kaldığı bir yerin havasını soluma fırsatım olmamıştı. Çürük kokusu hissediliyordu. Sanki içeri girmeye cesaret edenleri William Orsulak'ın hayaleti karşılıyordu. İçeri biraz temiz hava girebilmesi için Rachel ön kapıyı açık bıraktı.

"Ne arıyorsunuz?" diye sordum nefes alıp vermem normale döndükten sonra.

"İçerde mi? Bilmiyorum. Burası yerel polisle Orsulak'ın arkadaşları tarafından arandı zaten"

Elinde taşıdığı dosyayı yemek masasının üzerine bıraktı. Sayfalara göz gezdirmeye başladı. Bu dosya, yerel polislerin ajanlara verdiği dosyalardan biriydi.

"Etrafa bakın," dedi Rachel. "Belki bir şey gözünüze çarpar. Yalnız, hiçbir şeye dokunmayın."

"Tamam"

Onun yanından ayrıldım, etrafı incelemeye başladım. Odadaki sandalyeye gözüm takıldı. Koyu yeşil renkteydi, kan lekeleri vardı. Orsulak'ın kanı.

Yerde, sandalyenin önünde ve duvarın yakınında kurşunların çıkartıldığı iki delik vardı. Thompson yere eğildi, çantasından malzemelerini çıkartarak delikleri inceledi. Onu orada bıraktım evin diğer kısımlarına bakmaya gittim.

Evde iki yatak odası vardı. Birisi Orsulak'a aitti, öteki tozluymuş ve sanki kullanılmıyordu. Dedektifin kullandığı yatak odasında yeni yetme iki erkek çocuğun resimleri vardı, ama tozlu olan yatak odası - muhtemelen adamın oğulları tarafından hiç kullanılmamıştı, oğullar babalarını hiç ziyaret etmemişlerdi.

Odaları ve banyoyu gözden geçirdim, dikkatimi çeken bir ayrıntı olmadı. Gizlice, soruşturmaya faydası dokunacak ve Rachel'ı etkileyecek bir ipucu bulmayı ummuştum, ama bir şey çıkmadı.

Oturma odasına geri döndüğümde ne Rachel ne de Thompson oradaydı.

"Rachel?"

Cevap gelmedi.

Yemek odasına ve mutfığa baktım, kimse yoktu. Çamaşırılığa ve karanlık garaja da baktım, orası da boştu. Mutfak penceresinden bakınca arka bahçede onları gördüm. Rachel bahçede yürüyordu. Thompson da onu takip ediyordu.

"Beklediğiniz için teşekkürler," dedim yanlarına gittiğimde. "Ne yapıyorsunuz?"

"Sen ne düşünüyorsun Jack? Sence Şair arabasını ön tarafa park edip kapıyı çalarak içeri girdikten sonra mı öldürdü Orsulak'ı?"

"Bilmiyorum. Emin değilim."

"Ben de. Belki de günlerce onu izledi. Ama yerel polis bölgede araştırma yaptı, burada yaşayanlara ait olmayan bir araba bulunamadı. Kimse civarda dolaşan yabancı birini görmedi."

"Sen adamın buradan mı geldiğini düşünüyorsun?"

"Olabilir."

Patikada yürürken toprağı inceliyordu. Bir ayak izi, kırılmış bir dal, dikkatini çekecek herhangi bir şey arıyordu. Boş bir sigara kutusu ve şişe gördü, onlara dokunmadı. Bunlar gerekirse daha sonra toplanabilirdi.

Patika bizi elektrik hattının bağlı olduğu bir direğe ve karavan parkının olduğu yere götürdü. Tepeye benzer bir yere çıktık ve bakımsız görünen karavan parkına baktık. Bazı karavanların verandaları naylonla kapatılarak yatak odaları eklenmişti. İçinde yaklaşık otuz karavan olan park, tam bir sefalet ve karmaşa görüntüsü çiziyordu.

"Evet, gidelim mi?" diye sordu Rachel sanki bir çay partisine gidirmişiz gibi.

"Önce bayanlar," dedi Thompson.

Park sakinlerinin çoğu, karavanlarının önünde oturuyordu. Aralarında Latin kökenli, zenci, hatta Kızılderili kökenliler bile vardı. Biz patikadan onlara doğru ilerlerken polis olduğumuzu anlamışlardı, yanlarına gittiğimizde tepki vermediler. Biz de etrafa bakınarak karavanların arasında dolaşırken aynı derecede tepkisiz davrandık.

"Ne yapıyoruz?" diye sordum.

"Sadece göz atıyoruz," dedi Rachel. "Daha sonra sorular da sorabiliriz. Eğer sakin davranırsak niyetimizin kötü olmadığını anlarlar. Yardım da edebilirler."

Rachel sürekli etrafı inceliyordu. Onu ilk defa çalışırken görüyordum. Bu iş, masa başında oturup yorum yapmaya benzemiyordu. Her şeyi bırakıp onu izlemeye başladım.

"Orsulak'ı takip etti," dedi Rachel. Bunu bana ve Thompson'a değil, daha çok kendi kendine söylemişti. "Nerede yaşadığını öğrendiği anda, oraya nasıl girip çıkacağım planladı; bir kaçış yolu olması şarttı. Bir de arabaya ihtiyacı vardı. Arabasını Orsulak'ın evinin önüne park etmesi de hiç akıllıca olmazdı."

"O da buraya bir yere park etti ve eve yürüyerek gitti."

Parkın girişinde bir karavanın önünde OFİS yazısı okunuyordu. Yanında daha büyük bir tabelada da bu SUNRISE KARAVAN PARKI yazıyordu.

Rachel düşüncelere dalmıştı. Ofisin önünden geçti, caddeye çıktı. Dört şeritli bir yoldu. Sanayi bölgesindeydik. Yolun karşısında depolar vardı. Rachel etrafa göz attı. Birkaç bina ötedeki sokak lambasına takıldı. Aklından geçeni biliyordum. Gece burası çok karanlık olmalıydı.

Yol boyunca yürüdü, gözüne takılacak bir nesne, bir sigara izmariti ya da bir parça şans aradı. Thompson benim yanımda kaldı. Gözlerimi Rachel'den alamıyordum. Durduğunu, yere bakıp dudağını ısırıldığını gördüm. Yanına gittim.

Yerde, elmas gibi parlayan cam kırıkları vardı. Ayağının ucuyla onlara dokundu.

((

Dışarıdaki tabelada ofis olduğu belirtilen bu daracık, karmakarışık yere girdiğimizde, karavan parkı müdürünün çakırkeyif olduğunu gördük. Adam burayı evi olarak da kullanıyordu. Odada, kedi tırmık izleriyle dolu, yeşil büyük bir koltuk vardı. Yine de, yeni görünen, Panasonic marka televizyon dışında, odadaki en güzel mobilya bu koltuktu. Adam televizyondaki alışveriş reklam programlarından birini seyrediyordu. Kafasını kaldırıp bize bakması biraz zaman aldı.

"Buranın müdürü sen misin?" diye sordu Rachel.

"Bu açık değil mi, Sayın Polis?"

Uyanık adam, diye düşündüm. Altmış yaşlarındaydı, üzerinde eski, sigara delikleri olan giysiler vardı. Saçları kelleşmeye başlamıştı, yüzü ayaşlarındaki gibi kırmızıydı. Parkta gördüğüm tek beyazdı.

"Ben ajanım," dedi Rachel rozetini göstererek.

"FBI mi? Ajanlar önemsiz bir araba soygunu için neden buraya geliyor ki?"

Rachel, bana ve Thompson'a baktı, sonra adama döndü. Az da olsa endişeli olduğunu hissettim.

"Sen bu araba hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Rachel.

"Seni orada gördüm. Yerdeki cam kırıklarına bakıyordun. O camları ben süpürdüm. Çöpçüler buraya nerdeyse ayda bir gelir. Yazın belki ayda iki defa."

"Demek istediğim, o arabanın soyulduğunu nereden biliyordun?"

"Çünkü arka tarafta uyuyorum. Arabanın camını kırdıklarını duydum. Arabanın içine girip karıştırdıklarını gördüm."

"Ne zaman oldu bu?"

"Bir bakalım, perşembe gecesi olmalı. Adamın bu olayı polise ne zaman bildireceğini merak ediyordum. Ama FBI ajanlarının gelmesini beklemiyordum. Ne işiniz var burada?"

"Boş ver Bay... adın neydi?"

"Adkins"

"Tamam Bay Adkins, kimin arabası olduğunu biliyor musun?"

"Hayır sahibini hiç görmedim. Sadece camın kırıldığını duydum, sonra da çocukları gördüm."

"Plakasını gördün mü?"

"Hayır."

"Polisi aradın mı?"

"Telefonum yok. Az ilerdeki telefonu kullanabilirdim ama polisin basit bir soygun için kalkıp buralara gelmeyeceğini biliyordum. Yapacak çok işleri olmalı"

"Öyleyse, arabanın sahibiyle karşılaşmadın. O da gelip olay hakkında sana hiçbir şey sormadı."

"Doğru."

"Peki arabayı soyan çocuklar?" diye sordu Thompson. "Onları tanıyor musun Bay Atkins?"

"Adkins, T ile değil, D ile, Bay Ajan," diye düzeltti adam. "Onları tanımıyorum."

Adam gözlerini televizyona çevirdi. Program devam ediyordu. Rachel televizyona yaklaştı, onu kapattı. Adkins ses çıkartmadı.

"Bir polis cinayetinin soruşturmasını yürütüyoruz. İlgine ihtiyacımız var. Soyulan arabanın katile ait olduğunu düşünüyoruz. Arabayı soyan çocukları tutuklamayacağız, ama onlarla konuşmalıyız. Yalan söyleme Bay Adkins. Çocuklar burada yaşıyor olmalı."

"Hayır, ben..."

"Bırak, sözümü bitireyim. Evet, bize yalan söylüyorsun. Ama sana yeni bir şans vereceğim. Şimdi ya bize doğruyu söylersin, ya da bir sürü ajan ve polisle geri gelir, burayı alt üst ederim. Sence burada çalıntı veya

kaçak mal bulur muyum? Ya da gizlenmeye çalışan bir takım insanlar? Belki de para bile ödemedem burada yaşayanlar? Patronun buna ne der sence? Evet, Bay Adkins, acaba bu televizyonun seri numarasını kontrol ettirsem, ne sonuç alırız?"

"Televizyon benim, kendi paramla aldım. Sen nesin biliyor musunuz sayın FBI Ajanı? Sen, Lanet Olası Kaltak Bir Ajansın."

Rachel bu yorumu duymazdan geldi, Thompson güldüğünü belli etmemek için arkasını döndü.

"Acaba televizyonunu kimden satın aldın?"

"Boş ver sayın ajan. Soygunu Tyrell kardeşler yaptı. Eğer sonradan buraya gelip beni döverlerse sizi dava ederim, ona göre."

((

Adkins'in tarifiyle, Tyrell kardeşlerin yaşadığı karavana geldik. Burada olduğumuzu tüm park sakinleri duymuştu. On dört numaralı karavanın önünde Tyrell kardeşler oturmuş bizi bekliyordu.

"Beyler," dedi Rachel, karşıdan tepki gelmedi. "Anneniz evde mi?"

"Hayır, değil," dedi büyük olanı.

"Bakın, sizin ne kadar uyanık olduğunuzu biliyoruz. Başınızı derde sokmak istemiyoruz. Bunun için Bay Adkins'e söz verdik.

"Lanet olası herif," dedi küçük olanı.

"Geçen hafta arkadaki yolda park edilmiş olan araba için buradayız."

"Görmedik."

"Evet, görmedik."

Rachel yavaşça çocuklara yaklaştı, kulaklarına eğildi.

"Dinleyin. Bu, annenizin size söylediği anlardan biri. İyi düşünün, kafanızı kullanın. Size ne demişti hatırlayın. Ne onun, başını derde sokun, ne de kendinizinkini. Bizim gidip sizi rahat bırakmamızı istiyorsunuz, değil mi? O zaman yapmanız gerekeni yapın. Ancak o zaman buradan gideriz."

((

Bölge ofisindeki ekip odasına girerken Rachel elindeki plastik torbayı bir ganimet gibi taşıyordu. Onu Matuzak'ın masasına bıraktı, herkes masanın etrafına toplandı. Backus sanki Kutsal Kase'yi görmüş gibiydi. Rachel'e baktı, heyecanı yüzünden okunuyordu.

"Grayson polis kayıtlarını kontrol etti. O gün, o bölgeden araba soygun ihbarı yapılmadı. Yasalara uyan bir vatandaşın arabası soyulduğunda ihbar edeceği düşünülür."

Rachel başını salladı.

"Sen öyle düşünürdün," dedi.

Backus, Matuzak'a masadaki torbayı işaret etti.

"Ne yapacağını biliyorsun."

"Evet, efendim."

"Bize biraz şans getir. Ona ihtiyacımız var."

Torbanın içinde, Tyrell kardeşler soygunu gece yaptıkları için, renginden pek emin olamasalar da, sarı ya da beyaz renkte, son model Ford-Mustang marka bir otomobilden çalınmış bir teyp vardı.

Onların elinden sadece bu teybi alabilmiştik, ama verdiği umut yeterliydi. Rachel ile Thompson çocuklarla ayrı ayrı konuşmuşlar, alabildikleri tek somut şey bu teyp olmuştu Arabayı oraya bırakan adamı hiç görmediklerini söylemişlerdi Arabadan teyp dışında başka bir şey almamışlardı. Bagajı açmamışlardı bile. Plakaya da dikkat etmemişleri, Arizona'da kayıtlı olup olmadığı da umurlarında bile değildi.

Öğleden sonra, Rachel dosyalarla uğraşırken, Matuzak da teybin seri numarasını bulup araca ve sahibine ulaşmaya çalıştı. Thompson, teybi laboratuvara gönderdi; Tyrell kardeşlerle konuştuktan sonra, araç sahibinin parmak izlerinden ayırt edebilmek için çocukların parmak izlerini almıştı.

Laboratuvar, teypte Tyrell kardeşlerinki dışında hiçbir parmak izi bulamadığını rapor etti. Ama teybin seri numarasından, aracın Hertz Anonim Şirketi'ne ait, 1994 model, açık sarı bir Mustang olduğu anlaşıldı. Matuzak ve Mize araca ulaşabilmek için hemen yola çıktılar.

Bölge ofisindeki ajanlar iyimserdi. Bu havayı Rachel sağlamıştı. Arabanın Şair'e ait olmasının garantisi yoktu. Ama karavan parkının önüne park edildiği zaman Orsulak'ın öldürüldüğü zamana çok yakındı. Ayrıca arabayı soyan çocuklar polise ihbar edilmemişti. Bu da Şair'in tarzına uygundu. Onlar da benimle aynı fikirdeydiler. Bu Şair bir muammaydı, hayalet gibiydi, ama araba teybi gibi somut bir nesne onun yakalanma olasılığını daha inanılır kılıyordu. Peşindeydik, giderek ona yaklaşıyorduk.

Öğleden sonra ayak altında fazla dolaşmadan, Rachel'in çalışmasını izledim. Yeteneğine hayran kalmıştım. Teybi bulup çıkartması; Adkins'le ve Tyrell kardeşlerle yaptığı konuşmalar beni şaşkına çevirmişti. Bir an onu izlediğimi fark etti ve ne yaptığımı sordu.

"Hiçbir şey. Sadece seni seyrediyordum."

"Beni mi seyrediyorsun?"

"İşinde çok başarılısın. Böyle birini seyretmek hep ilginçtir."

"Teşekkür ederim. Sadece şanslıydım."

"Fazlasıyla şanslı olduğumu düşünüyorum."

"Bence bu işte şansını kendin yaratırsın."

Günün sonunda, Rachel'in yazdığı raporu okurken, gözlerinin iki küçük bilye gibi küçüldüğünü gördüm.

"Acaba araba kasten mi seçilmişti?" diye sordu. "Açık sarı bir Mustang."

"Neden?" diye sordum.

Rachel'in başını salladığını gördüm. O, cevabı biliyordu.

"İncil," dedi Backus. "Açık renkte bir at vardır; üzerindeki binici Ölüm'dür."

"Ve cehenneme kadar yolu vardır," diye tamamladı Rachel.

((

Pazar gecesi yine seviştik, Rachel bu sefer daha da vericiydi, yakınlığa ihtiyacı var gibiydi. Sonunda geri çekilen biri varsa, o da bendim. O anda ona karşı hissettiğim duygulara teslim olmaktan daha fazla istediğim bir şey yoktu, ama içimden gelen bir ses benimle birlikte olmasının nedenini sorgulayarak beni durdurdu. O ses, kadının sadece eski kocasını üzmemek istediğini, kendisini ve beni mutlu etmeyi istediğini söylüyordu. O sese kulağımı tıkayamıyordum. Ama bunları düşündükçe kendimi suçlu ve ikiyüzlü hissettim.

Sevişmemiz bittiğinde, bana sarıldı ve gün doğana kadar benimle kalacağını söyledi.

OTUZ BİR

Telefonun sesiyle uyandım. Etrafa bakındım, yanımda uyumakta olan Rachel'i gördüm.

"Telefona sen baksan iyi olur. Burası senin odan," dedi Rachel sakin bir sesle.

Uyanırken benim kadar zorlanmıyor olmalıydı. Bir an, onun çoktan uyanmış olduğunu ve beni seyrettiğini düşündüm. Dokuz veya onuncu çalışında telefona cevap verdim. Aynı anda masadaki saate baktım, yediyi çeyrek geçiyordu.

"Evet?"

"Telefonu Walling'e ver."

Donup kaldım. Sesi bir yerden tanıyordum ama çıkartamadım. Sonra bir anda Rachel'in burada olmaması gerektiğini hatırladım.

"Yanlış odayı aradınız. O burada..."

"Kapa çeneni gazeteci. Telefonu ona ver."

Telefonu elimle kapattım, Rachel'e döndüm.

"Thorson arıyor. Senin burada olduğunu biliyor."

"Telefonu bana ver," dedi kızgınlıkla. Telefonu elimden çekip aldı.

"Ne istiyorsun?"

Bir süre sustu. Adam ona birkaç cümle söylemiş olmalıydı.

"Nereden geldi?"

Yine sessizlik oldu.

"Niye beni arıyorsun?" diye sordu kadın yine kızgınlıkla. "Eğer istediğin buysa, öğrenmesini istiyorsan, hemen git ve ona söyle. Bu davranış en az benim kadar senin hakkında da bilgi verir. Senin ne mal olduğunu da gösterir."

Telefonu bana uzattı, ben de kapattım. Battaniyeyi yüzüne çekti, inledi. Yüzünü açtı.

"Ne oldu?"

"Sana kötü haberlerim var Jack."

"Nedir?"

"Bu sabahki Los Angeles Times gazetesinde Şair'le ilgili bir haber yayınlanmış. Üzgünüm. Bob'la görüşmen için seni bölge ofisine götürmek zorundayım."

Sustum, kafam karışmıştı.

"Ama nasıl..."

"Bilmiyoruz. Konuşmamız gereken konu da bu."

"Ne kadarını yayınlamışlar, o bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Ama yeterince şey yazılmış olmalı."

"Bunu dün yazmam gerektiğini biliyordum. Lanet olsun. Bu adamın sizi tanıdığı ortaya çıktığı andan itibaren bunu haber yapmamak için bir neden yoktu."

"Sen bir anlaşma yaptın ve ona uydun Jack. Uymak zorundaydın. Dinle, ofise gidip neler olduğunu öğrenene kadar bekleyelim."

"Editörümü aramalıyım."

"Bunu daha sonra yapabilirsin. Bob orada bizi bekliyor olmalı. Sanırım uyumuyor."

Telefon yine çaldı. Rachel hemen atıldı.

"Ne oldu?" dedi endişeli bir sesle. Daha sonra sakinleşti, "Bekleyin," dedi.

Utanarak gülümsedi, telefonu bana uzattı. Sonra yanağıma küçük bir öpücük kondurdu, odasına gidip giyineceğini fısıldadı. Konuşmaya başladım.

"Merhaba?"

"Ben Greg Glenn. Kimdi o?"

"Şey, bir FBI ajanı. Toplantımız var. Sanırım L.A. Time'ı duydun."

"Kesinlikle haklısın."

Söyleceklerini merakla beklemeye başladım. Heyecanlanıyordum.

"Gazetede katille ilgili bir haber var. Bizim katil, Jack. Ona Şair diyorlar. Bu haberin sadece bize ait olduğunu söylemiştin Jack."

"Öyleydi."

Tek söyleyebildiğim buydu. Rachel giyinmişti, bana bakıyordu.

"Artık değil. Buraya gelmeni ve bu haberi yarın için yazmanı istiyorum. Elinde ne varsa. Elinde onlardan daha fazlası olsa iyi olur. Bu haberi biz yayınlayabilirdik Jack, ama sen beni ikna ettin. Lanet olsun, kendi hikâyemizi yayınlamak için diğerlerini atlatmak zorunda kalıyoruz."

"Anladım," dedim yüksek sesle, onu susturabilmek için.

"Ve umarım sırf orada gönül eğlendirecek bir kadın buldun diye, Phoenix'te kalış süreni uzattığını duymak zorunda kalmam."

"Kapa çeneni Greg. Haber yanında mı, değil mi?"

"Elbette burada. Harika bir hikâye. Tam okunacak bir haber. Sadece yanlış gazetede yayımlandı!"

"Bana okusana. Hayır, dur bir dakika. Bunu toplantıya da götürmeliyim. Kütüphanede biri."

"Beni dinlemiyor musun Jack? Toplantıya falan gitmiyorsun. Bir sonraki uçağa binmeni ve buraya gelip haberini yazmanı istiyorum."

Rachel'in bana bir öpücük gönderip odadan çıktığını gördüm.

"Anlıyorum. Haberi yarın alacaksın. Onu buradan yazıp sana gönderebilirim."

"Hayır. Bu hikâye üzerinde seninle beraber çalışmak istiyorum."

"Toplantıya gitmeme izin ver, sana olanları anlatacağım."

"Neden?"

"Yeni bir gelişme oldu," diye yalan söyledim. "Ne olduğunu bilmiyorum, gidip öğreneceğim. Gitmeme izin ver, sana olanları anlatacağım. Bu arada arşivden birisi bu haberi bana göndersin. Oradan alırım. Şimdi gitmeliyim."

Tek kelime etmesine izin vermeden telefonu kapattım. Hemen giyindim, bilgisayarımı da alarak dışarı çıktım. Şaşkındım. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordum. Ama aklıma birisi geliyordu.

Thorson.

((

Otelin lobisinden ikişer bardak kahve alıp federal binaya doğru yürüdük. Rachel yine tüm eşyasını toplamıştı, ben unutmuştum.

İlk fincanlarımızı bitirene kadar konuşmadık. Aklımızdan geçen fikirlerin ve yaşadığımız ikilemlerin ne kadar farklı olduğunu düşündüm.

"Denver'a geri mi döneceksin?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum."

"Konuşma nasıl gitti?"

"Kötüydü. Bundan sonra, verdiğim sözleri ciddiye almaz herhalde."

"Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum. Yorumlarını alabilmek için Bob Backus'u aramaları gerekirdi"

"Belki de aradılar."

"Hayır, sana söylediler. O da sözünü tutar. Sözüne onun kadar bağlı bir adam görmedim."

"Umarım şimdi de sözüne sadık kalır. Hikâyemi bugün yazıyorum."
"Times'da ki hikâye neymiş?"
"Bilmiyorum. Bir telefon bulduğumuz anda öğreneceğiz."
Mahkeme binasına gelmiştik. Federallere ait otoparka doğru ilerledik.

((

Konferans odasında sadece Backus ile Thorson vardı.

Backus, haberin ben yazmadan dışarıya sızmasına üzülüğünü söyleyerek konuşmaya başladı. Bana dürüstmüş gibi geldi. Daha önce Rachel'e onun hakkında söylediklerime pişman oldum.

"Haber buldunuz mu? Eğer bir telefon varsa ben hemen bulabilirim."

"Los Angeles bölge ofisinden birisinin haberi bana fakslamasını bekliyordum. Bunu duymamın nedeni de Brass'in bana söyledikleri oldu. Diğer gazeteciler bilgi alabilmek için Quantico'yu arıyorlarmış."

Hatta girdim, bilgisayarımı açtım. Mesajlarımdan hiçbirini okumadım. Doğrudan dosyalara girdim. Gönderilen iki yeni dosya vardı. ŞAİR DOSYASI ve HİPNOZ DOSYASI. Laurie Prine'a Hipnozcu Horace'la ilgili bulabildiği her şeyi bana göndermesini istemiştik, o da göndermişti. Bu dosyayı sonra incelemeye karar verdim. ŞAİR DOSYASI'nı açtım, haberi okumadan yazarın adını gördüğüm anda ilk şoku yaşadım.

"Lanet olsun!"

"Ne oldu?" diye sordu Rachel.

"Haber Warren yazmış. Times'a girebilmek için benim haberimi kullanmış."

"Gazeteciler," dedi Thorson saklayamadığı bir neşeye. "Onlara asla güvenemezsin."

Onu duymazdan geldim ama bu zor oldu. Warren'a, kendime ve olanlara çok sinirlenmişim. Böyle bir şey olacağını fark etmem gerekirdi.

"Haber oku Jack," dedi Backus.

Okudum.

POLİS İLE FBI, POLİSLERİ ÖLDÜREN KATİLİ ARIYOR

Av Avcıların Peşinde

Michael Warren - Times

FBI seri cinayetler işleyen ve son üç yılda yedi cinayet masası polisinin katili olduğunu düşündüğü bir adam için ülke çapında bir insan avı başlattı.

İşlediği her cinayetten sonra, olay yerine Edgar Allan Poe'nun şiirlerinden alıntılar bırakan ve bu yüzden Şair adı verilen katil, öldürdüğü polisleri intihar etmiş süsü veriyordu.

Soruşturmayı yürütenlere yakın bir kaynaktan alınan bilgiye göre, geçen hafta cinayetlerin işleniş şeklindeki benzerlikler dikkat çekene kadar bu cinayetlerin intihar olduğu düşünülüyordu.

Bu benzerlik ortaya çıktığında, FBI olaya el koydu ve Şair'i bulup yakalamak için harekete geçti. FBI'nın Davranış Bilimleri Servisi'nin başkanlığında yedi eyalette olaylarla ilgili soruşturma başlatıldı. Kaynağımıza göre, soruşturma son cinayetin işlendiği Phoenix te yoğunlaştı.

Kimliğinin gizli tutulması şartıyla Times'a açıklama yapan kaynak, Şair'in yaptıklarının nasıl ortaya çıkarıldığını açıklamadı, ancak son altı yılda FBI'nın polis intiharlarına ilişkin çalışmalarının buna yardımcı olduğunu söylemekle yetindi.

Haber, kurbanların isimleri ve her vakayla ilgili özel bilgilerle devam ediyordu. Sonunda Şair'in kini olduğu ve nerede olduğu konusunda FBI'nın da fazla bilgisi olmadığı belirtiliyordu.

Okumayı bitirdiğimde yüzüm öfkeden kızarmıştı. Ortada bir anlaşma vardı, ama taraflardan birisi bu anlaşmaya uymamıştı. Hikâye bence yetersizdi, birkaç noktanın etrafında dönüyordu, kaynağın kimliği verilmemişti. Warren, fakstan bile bahsetmemişti. Benim yazacağım haber, Şair'i tüm ayrıntılarıyla tanımlayan iyi bir hikâye olacaktı. Ama bu durum yine de öfkemi azaltmıyordu. Warren kesinlikle bürodan biriyle konuşmuştu. Ve konuştuğu kişi bence tam karşımda oturuyordu.

"Anlaşmamız vardı," dedim. "Ama birisi bu adama bilgi sızdırdı. Bu adam buraya perşembe günü geldiğimde elimde neler olduğunu biliyordu. Gerisini de bürodan birisinden öğrendi. Bürodaki bu kaynak muhtemelen."

"Bu doğru olabilir Jack ama..."

"Bu bilgiyi senden almıştır," diye araya girdi, Thorson. "Kendinden başka suçlu arama."

"Hayır," dedim ona bakarak. "Ona bazı şeyler anlattım ama Şair'den bahsetmedim. Ben Warren'la beraberken saldırganın adı bile yoktu. Bu bilgi, beyin takımından birisi tarafından sızdırıldı. Konuşmaması gereken birisi konuştu. Olay ortaya çıktı. Yarın gazetemde bildiğim her şeyi yazmak zorundayım."

Odada bir sessizlik oldu.

"Jack, biliyorum bunun sana şu anda faydası olmaz ama bu bilgiyi sızdıranı er geç bulacağını. Bu insan bundan sonra benimle, hatta belki de büroyla çalışamayacak," dedi Backus.

"Haklısın. Şu anda bu işime yaramaz."

"Her şeye rağmen bana bir iyilik yapmanı isteyeceğim."

Backus'a baktım. Benden tüm ülke bu haberle çalkalanmak üzereyken bu haberi yazmamamı rica edecek kadar aptal olup olmadığını merak ediyordum.

"Ne istiyorsun?"

"Bunu yazarken lütfen unutma. Bu adamı yakalamamız gerekli. Bunu başarmamızı engelleyebilecek bilgilere sahipsin. Belirgin şeylerden bahsediyorum. Profilin ayrıntılarından, hipnozdan, prezervatiflerden. Eğer bu bilgileri yayınlarsan, bütün televizyonlarla gazetelerde de konu olacak. Böylece adam rotasını değiştirebilir. Neden söz ettiğimi anlıyor musun? Yazılacaklar işimizi zorlaştırabilir."

Başımı salladım, ama ona da sert bir bakış fırlattım.

"Bana ne yazmam gerektiğini söyleyemezsiniz."

"Bunu biliyorum. Sadece kardeşini ve bizi düşünerek yazdıklarına dikkat etmeni rica ediyorum. Sana güvenim tam Jack."

Bir süre düşündüm sonra başımı yine salladım.

"Bob, seninle bir anlaşma yaptım, ama sonuçsuz kaldı. Eğer benim sizi korumamı isterseniz şimdi yeni bir anlaşma yapmalıyız. Bugün size birçok gazeteci gelecektir. Onlara Quantico'daki halkla ilişkiler bürosundan bilgi verin. Ben senin ağzından bilgi vereyim. Ayrıca Şair'in gönderdiği fakstan da söz etmeliyim. Bu konuda anlaşalım, ben de profilden ve hipnozdan söz etmeyeyim."

"Anlaştık," dedi Backus.

Çok çabuk kabul etmişti, sanki ne söyleyeceğimi önceden biliyordu. Yeni bir anlaşma önereceğimi sanki tahmin etmişti.

"Bir şey daha var Jack," dedi Backus. "Faksın bir satırını açıklamaman konusunda anlaşalım. Eğer birisi çıkıp itirafta bulunmak isterse o satır sayesinde doğru söyleyip söylemediğini kontrol edebiliriz."

"Sorun değil," dedim.

"Ben burada olacağım. Santrale, senin telefonların dışında basından kimseyle görüşmeyeceğimi söyleyeceğim."

"Seni çok fazla insan arayacak."

"Benim niyetim onları halkla ilişkiler bürosuna yönlendirmek."

"Eğer olayın kaynağını öğrenmek isterlerse, adımı lütfen verme. Sadece Rocky Mountain News gazetesinden olduğumu söyle."

Backus başıyla onayladı.

"Son bir şey," dedim. "Hâlâ buradan bilgi sızdırıldığım düşünüyorum. Eğer Los Angeles Times veya başka bir yerde Şair'in faksını görürsem, bir sonraki yazımda her şeyi açıklarım. Tamam mı?"

"Anlaşıldı."

"Seni çakal," diye bağırdı Thorson. "Sen buraya gelip sağa sola emirler..."

"Allah seni kahretsin Thorson," dedim. "Quantico'dan beri bunu söylemek istiyordum. Allah seni kahretsin! Eğer iddiaya girseydim, sızıntının kaynağının sen olduğunu söyledim. Benim çakal olduğumu söyleyemezsin. Asıl çakal..."

"ALLAH SENİ KAHRETSİN!" diye gürledi Thorson üzerime yürüyerek.

Backus hemen araya girdi. Onu sakinleştirmeye çalıştı, yerine oturttu. Rachel yüzünde hafif bir gülümsemeyle olanları seyrediyordu.

"Sakin ol Gordon," dedi Backus. "Kimse kimseyi suçlamıyor. Biraz sakin olalım. Hepimiz sinirliyiz. Jack, bu tehlikeli bir suçlama. Eğer bunu destekleyen bir şeyin varsa, duyalım. Yoksa, bunları hiç duymamış gibi davranacağım."

"Bu gösteri çok eğlenceliydi beyler ama ben artık biraz çalışmak istiyorum," dedi Rachel.

"Ben de gitmeliyim," dedim. "Faksta hangi satırı gizli tutmamı istiyorsun?"

"Bilmeceyi. Büyük Biraderlerden söz etme."

"Peki, sorun değil."

Rachel'le ben ayağa kalktık.

"Seni otele bırakayım."

((

"Böyle atlatılmak o kadar kötü mü?" diye sordu Rachel otele giderken.

"Kötüdür. Tıpkı sizin bir adamı elinizden kaçırmamız gibi. Umarım Backus Thorson'a dersini verir. Lanet herif!"

"Bir şey kanıtlanması zor. Sadece zan altında olacak."

"Eğer Backus'a bizden söz edersen ve Thorson'un bunu bildiğini söylersen belki o zaman inanır."

"Bunu yapamam. Eğer Backus'a bizden söz edersem, işten atılırım."

Bir süre sustuktan sonra konuyu değiştirdi, haberden söz etmeye başladı.

"Onun yazdığından fazlasını yazacaksın."

"Ne? Kim?"

"Warren'dan bahsediyorum. Seninki çok daha iyi bir yazı olacak."

"Zafer, hikâyeyi ilk anlatanıdır. Bu eski bir gazeteci deyişidir ve doğrudur. Çoğu haberde onu ilk yazan saygınlık kazanır; haberin eksik, hatalı, saçma sapan, hatta çalıntı olması bir şeyi değiştirmez."

"Her şey bundan mı ibaret? Zafer kazanmak? Doğru bilgi vermesen de ilk olmak mı önemli?"

Ona baktım, gülümsemeye çalıştım.

"Evet, çoğu zaman. Çok soylu bir iş, değil mi?"

Cevap vermedi. Yine sustuk. Keşke bizim hakkımızda, aramızda olanlar ya da olmayanlar hakkında bir şey söylese, diye düşündüm. Ama yapmadı. Otele yaklaşmıştık.

"Eğer onu ikna edemezsem ve Denver'a dönmem gerekirse ne olacak? Biz ne olacağız?"

Bir süre cevap vermedi.

"Bilmiyorum Jack. Sen ne olmasını istiyorsun?"

"Bilmiyorum ama böyle bitmesini de istemiyorum."

"Bunu ben de istemem."

Beni bırakmak için otelin girişine yanaştı. Geri dönmesi gerektiğini söyledi. Otelin kırmızı ceketli kapı görevlisi kapımı açtı. Rachel'ı öpmek istiyordum, ama arabanın FBI'a ait olması bana bu davranışın uygun olmayacağını düşündürdü.

"Seni mümkün olduğunca çabuk görmek isterim," dedim.

"Tamam," dedi gülümseyerek. "Hoşça kal Jack. Hikâyende bol şanslar. Beni bölge ofisinden ara, şehirde kalıp kalmayacağını haber ver. Belki bu akşam çıkarız."

Bu teklif, Phoenix'de kalmak için yaratabileceğim bütün nedenlerden daha iyiydi. Rachel uzandı, önce de yaptığı gibi sakalımı okşadı. Ben inmeden önce cüzdanını açtı, bir kart çıkartıp arkasına bir numara yazdı.

"Bu benim çağrı cihazımın numarası. Eğer bir şey olursa, beni arayabilirsin. Nerede olursam olayım, uydu üzerinden bana ulaşabilirsin."

"Tüm dünyadan mı?"

"Tüm dünyadan. Uydu düşene kadar"

OTUZ İKİ

Gladden ekrandaki yazıya baktı. Sanki Tanrının görünmez eliyle yazılmıştı, çok güzeldi. Çok doğru ve bilgilendiriciydi. Yazıyı yeniden okudu.

Artık beni tanıyorlar ve ben hazırım. Onları bekliyorum. Yüzlerin tapınağındaki yerimi almaya hazırlanıyorum. Çocukken kapının açılmasını ve onun gelişini beklerken duyduğum heyecan var içimde. Alttan sızan ışık. Fenerim. Işığı ve ayaklarının gölgesini izlerdim. Onun orada olduğunu, gelip beni seveceğini biliyordum. Gözbebeğini.

Bizi onlar yarattı, ama artık bizden kaçıyorlar. Biz reddedildik. Acının dünyasında bir yerden diğerine göçüp durduk. Reddedilmek bana acı ve güç verdi. Tüm çocukların intikamını ben alacağım. Ben Hayalet'im. Ben yırtıcı bir hayvanım, içinizdeyim. Benim hikâyem mahrumiyet ve taciz hakkında değil. O dokunuşları ben istedim. Bunu itiraf edebilirim. Ya siz? Ben istedim, ben izin verdim. Bana dokunan ve benim başıboş dolaşmama neden olan tek şey reddedilmektir. Çünkü büyümüşüm. Ben reddedilenim.

Çocuklar hiç büyümemeli.

Telefon sesini duyunca başını kaldırdı. Kadını ilk arayan kişiydi. Üçüncü çalıştan sonra telesekreter devreye girdi. Gladden, kadının eline bir kâğıt tutuşturmuş ve bu mesajı zorla kaydettirmişti. Mesajı dinlerken 'aptal kadın' diye düşündü. Giyinirken rol kesememişti.

"Merhaba ben Darlene. Ben...ben şu anda size cevap veremiyorum. Acil bir iş için şehir dışındayım. Mesajları... mesajları kontrol edip sizi en kısa sürede arayacağım."

Sesi endişeliydi ve kelimelerden bazılarını tekrarlamıştı, bu kadının o mesajı okuduğunu belli edebilirdi. Sinyal sesinden sonra bir erkek mesaj bıraktı.

"Lanet olsun Darlene! Bu mesajı alır almaz beni arayan iyi olur. Bana burada büyük bir yük bıraktın. Araman gerekirdi. Dönüşte bir işin olmayabilir haberin olsun! Allah kahretsin!"

Gladden işe yaradığını düşündü. Kalktı, mesajı sildi. Patronu diye düşündü. Darlene maalesef adamı arayamayacaktı.

Mutfaktan gelen kokuyu hissetti. Sigarasını ve kibritini alıp yatak odasına gitti. Birkaç dakika cesedi inceledi. Yüzü soluk yeşildi, daha öncekinden koyuydu. Ağızdan ve burundan kan sızıyordu, vücuttaki sıvılar dışarı çıkmaya başlamıştı. Daha önce bu sıvılar hakkında kitaplar okumuştı. Keşke Darlene'deki bu değişimleri kaydedebileceğim bir kameram olsaydı, diye aklından geçirdi.

Kokuyu azaltabilmek için yatağın dört tarafında, yasemin kokulu yeni tütsüler yaktı.

Bu sefer yatak odasından çıktıktan sonra, kapının altına ıslak bir havlu da yerleştirdi. İçerdeki kokunun apartmana yayılmasını önlemeye çalışıyordu. Hâlâ orada geçirmesi gereken iki günü vardı.

OTUZ ÜÇ

Yazımı Phoenix'ten yazabilmek için Greg Glenn'i ikna ettim. Öğlene kadar odamda kaldım, Denver'da çalışan Wexler'dan, Baltimore'da çalışan Bledsoe'ya kadar birçok insanla telefon görüşmeleri yaptım, olaylarla ilgili yorumlarını aldım. Tam beş saat çalışarak yazımı bitirdim. Bu arada, çalışmamı bölen tek şey, tüm gün boyunca endişeyle ne yaptığımı soran Glenn'in telefonlarıydı. Saat dörtte iki yazıyı da gönderdim.

Sinirlerim alt üst olmuştu. Başım çatlayacak gibi ağrıyordu. Yaklaşık yedi fincan kahve ve bir paket Marlboro içmiştim. Yıllardır bir oturuşta hiç bu kadar fazla sigara içmemiştim. Odanın içinde dolaşıp Greg Glenn'in telefonunu beklerken, oda servisini arayıp çok önemli bir telefon beklediğimi ve dışarı çıkamayacağımı söyledim ve aşağıdaki eczaneden bana bir kutu aspirin göndermelerini rica ettim. Aspirini getirdiklerinde hemen üç tanesini aldım. Kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Sonra annemi ve Riley'yi aradım. Haberimin ertesi gün gazetede yayınlanacağını haber verdim. Onlara olay artık ortaya çıktığı için başka gazetecilerin de arayabileceğini, buna hazırlıklı olmalarını söyledim. İkisi de, gazetecilerle konuşmak istemediklerini söylediler. Ben de 'iyi' dedim, benim de gazeteci olmamın ne kadar ironik bir durum olduğunu düşünerek.

Sonunda, şehirde kalacağımı haber vermek için Rachel'i aramayı unuttuğum aklıma geldi. Phoenix bölge ofisini aradım ama onu gitmiş olduğunu söylediler.

"Ne demek 'gitti'? Hâlâ Phoenix'te mi?"

"Bunu size söylemeye yetkim yok."

"O zaman beni Ajan Backus'a bağlayın."

"O da gitti. Kimin aradığını öğrenebilir miyim?"

Telefonu kapattım. Otelin santralinden Rachel'in odasını bağlamalarını istedim. Otelden ayrıldığıını söylediler. Backus de ayrılmıştı. Thorson, Thompson ve Carter da.

"Lanet olsun!" dedim telefonu kapattıktan sonra.

Yeni bir şey bulmuşlardı, bir sığırama yapılmıştı. Hepsisi de otelden ayrılmışlardı. Beni başlarından atmışlardı. O andan itibaren olayın dışında bırakılmıştım. Ayağa kalktım, ne yapacağımı ve nereye gitmiş olabileceklerini düşünerek odanın içinde dolaşmaya başladım. Sonra aklıma Rachel'in bana vermiş olduğu kart geldi. Cebimden çıkartıp Rachel'in çağrı cihazını aradım.

Nerede olursa olsun, uydu aracılığıyla gönderdiğim mesajı alması en fazla on dakika sürerdi. Ama yaklaşık yarım saat geçti ve telefonum çalmadı. Greg de aramadı. O kadar uzun süre çalmayınca telefonun çalışıp çalışmadığını bile kontrol ettim.

Sabırsız ama yorgun bir halde, bilgisayarımı çalıştırdım; hatta girip mesajlarımı kontrol ettim. Sonra Laurie'nin bana göndermiş olduğu HİPNOZ DOSYASI'ni açtım. Dosyada Horace Gamble'la ilgili haberler vardı. En eski tarihli haberden itibaren okumaya başladım. Adamı yavaş yavaş hatırlıyordum.

Renkli bir geçmişi vardı. 60'ların başında CIA için çalışan Gamble, daha sonra Beverly Kilis'te psikiyatrine yapmış ve hipnoterapi konusunda uzmanlaşmıştı. Daha sonra, bu yeteneğini Hipnozcu Horace adıyla gece kulüplerinde gösteriler yaparak kullanmıştı. Ünü giderek yayılmış, hatta 70'lerin ortalarında Las Vegas'ın ünlü kulüplerinde, adı Frank Sinatra'yla yan yana yazılmaya başlamıştı. Dört kez Carson Show'a katılmış, son katıldığında program sahibini hipnotize edip aklından geçen gerçek düşünceleri söyletince, hem programın

yayınını durdurmuş, hem de kendisi kara listeye alınmıştı. Bundan sonra Horace'ın kariyeri mahvolmuş, tutuklanana kadar bir daha televizyona çıkamamıştı.

Las Vegas'taki saygınlığını yitiren adam, şehirden şehre dolaşarak komedi kulüplerinde ve kabarelerde gösteriler yapmıştı. Nihayet eyalet fuarlarına kadar düşerek kariyerini bitirmişti. Orlando Eyaleti Portakal Fuarı'nda tutuklanmış olması bunun bir kanıtıydı.

Mahkeme hakkındaki haberlerde, adamın eyalet fuarında kendisine yardımcı olmak için seçtiği kızları taciz etmekle suçlandığı yazılıyordu. Savcılara göre, adam seyirciler arasından kendisine yardımcı olabilecek on-on iki yaş arası kızları seçerek sahne arkasına götürüyordu. Soyunma odasına gittiklerinde, kurbanına içinde kodein olan kolayı veriyor, gösteri sırasında hipnotize olup olamayacağını kontrol edeceğini söylüyordu. İçtiği ilaçlı kolanın da yardımıyla, genç kız hemen transa geçiyor ve Goble da ona cinsel tacizde bulunuyordu. Savcılar, cinsel tacizin genelde mastürbasyon şeklinde uygulandığını ve saldırının fiziksel kanıtlarının bulunmadığını söylemişlerdi. İş bittikten sonra Goble hipnozla ve sözlü telkinle kurbanın yaşadıklarını unutmamasını sağlıyordu.

Goble'in cinsel tacizde bulunduğu kızların sayısı belli değildi. Adamın yaptıkları, davranış bozuklukları gösteren on üç yaşında bir kıza, psikologu tarafından uygulanan terapi sırasında ortaya çıkmıştı. Polis soruşturması başlatılmış; Goble dört kıza cinsel tacizde bulunmakla suçlanmıştı.

Mahkemede savunma, kurbanlar ve polis tarafından iddia edilenlerin gerçekte olmadığını ileri sürmüştü. Goble mahkemeye insan zihnini inceleyen altı hipnoz uzmanı davet etmiş, bu uzmanlar da insanların hipnoz altındayken, hayatlarını tehlikeye atacak ya da ahlaki açıdan iğrenç bir şey yapılmasının imkânsız olduğuna tanıklık etmişlerdi. Goble'in avukatı da jüriye cinsel tacizi kanıtlayacak somut bir kanıt olmadığını hatırlatma fırsatını hiç kaçırmamıştı.

Davayı özellikle bir tanığın ifadesiyle savcılık kazanırım Bu tanık, Goble'in CIA'de çalıştığı dönemdeki şefiydi. Adam Goble'in 60'larda, beynin ahlak ve korunma duyuların' bastırmak ve hipnozun etkisini arttırmak için ilaç kullanımı konusunda yaptığı deneyden söz etmişti. Bunun anlamı zihnin kontrol edilebilmesiydi. Goble'in olumlu sonuçlar aldığı bu deneyde ilaç olarak kodein kullanılmıştı.

İki gün sonra jüri, Goble'i çocuklara cinsel tacizde bulunmaktan seksen beş yıla mahkûm etti.

Laurie'nin bana gönderdiği dosyanın sonuna gelirken, son haberin sadece birkaç gün önce yayımlanmış olduğunu fark ettim. Bu tuhaftı, çünkü Goble yedi yıldır içerdeydi. Bu haber Goble'la ilgili diğer tüm haberlerin yayınlandığı Orlando Sentinel yerine Los Angeles Times'da. yayınlanmıştı.

Merakla okumaya başladım. Önce Laurie'nin hata yaptığını düşündüm. Bu arada bir olurdu. Gazetede başka birisinin istediği bir yazının bana gönderildiğini düşündüm.

Bu haber, Hollywood'da öldürülen ve bir otelin kat görevlisi kadınla ilgiliydi. Okumaktan vazgeçmek üzereydim ki, Horace Goble'in adını gördüm. Haberde, şüphelinin bir zamanlar Horace Goble'la birlikte çalıştığı yazılıyordu. Bu satırları okurken aklıma aniden bir şey geldi, yerimde duramaz oldum. Bilgisayarımın telefon bağlantısını kestikten sonra bir kez daha Rachel'i aradım. Bu sefer numaraları tuşlarken heyecandan parmaklarım titriyordu. Telefona bakıp durdum. Nihayet, sanki bakışlarımın gücünden etkilenmiş gibi telefon çalmaya başladı. İkinci defa çalmadan atılıp telefona cevap verdim.

"Rachel, sanırım bir şey buldum."

"Umarım o bulduğun şey, frengi değildir Jack"

Arayan Greg Glenn'di.

"Arayan başka biri sandım. Dinle, önemli bir telefon bekliyorum. Arandığım anda bulunmalıyım."

"Unut bunu Jack. Zarfı yolluyoruz, hazır mısın?"

Saatime baktım. İlk verilen süreyi on dakika geçmişti.

"Tamam, hazırım. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

"Peki, öncelikle iyi bir iş çıkardığını söylemeliyim Jack. Olayla ilgili çıkan ilk yazı değil, ama daha okunabilir, daha fazla bilgi veriyor."

"Sağ ol. Şimdi, neyin değişmesi gerekli?" diye sordum hemen.

Övgü/eleştiri faslı umurumda değildi. Rachel çağırma cevap verdiği anda işimin bitmiş olmasını istiyordum. Odada tek telefon hattı olduğu için bilgisayarımınla gazeteye bağlanamıyor ve yazdığım haberde yapılan düzeltmeleri göremiyordum. Bu yüzden haberi yazdığım haliyle önüme açtım ve Glenn haber üzerinde yaptığı değişiklikleri bana tek tek okudu.

"Girişi daha vurgulu yapmak istiyorum, faksın üzerinde biraz daha fazla durmalıyız. O kısmı şöyle değiştirdim. 'Seçtiği çocukları, kadınları ve cinayet masası dedektiflerini avlayan, seri cinayetler işleyen ve FBI soruşturmasında 'Şair' diye bahsedilen katilden bir mektup var.' Buna ne dersin?"

"Çok iyi."

Sonraki on dakikayı ufak ayrıntıları düzelterek geçirdik. Glenn çok önemli değişiklikler yapmamıştı. Zaten buna zamanı da yoktu. Yazının baskıya yetişmesi gerekiyordu. İşimiz bittiğinde bazı değişikliklerin iyi olduğunu düşündüm, ama bir kısmı da sırf değişiklik yapılsın diye yapılmıştı. Bu birlikte çalıştığım gazete

editörlerinin ortak özelliği idi. İkinci haber, kardeşimin öldürülmesiyle ilgili kişisel görüş ve gözlemlerimi yansıtan kısa bir yazıydı. Rocky'nin haberdeki farklılığı bu yazı olacaktı. Glenn bu yazıyla oynamadı. Yazıları baskıya gönderirken bana hatta kalmamı söyledi.

"Baskıda sorun çıkması ihtimaline karşı bağlantıda olsak iyi olur," dedi.

"Kim ilgileniyor?"

"Brown ve Bayer. Son okumayı da ben yapacağım."

Emin ellerdeydim. Brown ve Bayer en iyi dizgicilerdendi.

"Yarın ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Glenn telefonun öbür ucunda beklerken.

"Henüz düşünmedim."

"Bu haberin devamını yazmalısın Jack. Bir haber patlatıp ertesi gün boş çıkamayız. Haberın devamı olmalı. Hafta sonu için daha çarpıcı bir haber lazım. Mesela FBI'nın seri cinayet işleyen katil avı ya da beraber olduğu ajanlarla ilgili yazılar yazabilirsin."

"Biliyorum, biliyorum," dedim. "Sadece henüz bunları düşünmedim."

Ona son keşifimden ve yeni teorimden bahsetmek istemedim. Böyle bir haber bir gazete editörünün elinde tehlikeli bir şekilde girebilirdi. Ertesi günkü gazetede baş haber olarak Şair'in Hipnozcu Horace'la olan bağlantısını okuyabilirdiniz. Glenn'e bunu anlatmadan önce bekleyecek ve Rachel'le konuşacaktım.

"Peki ya Büro'dakiler? Seni yeniden aralarına alacaklar mı?"

"İyi soru," dedim. "Emin değilim. Sanırım bugün bana veda ettiler. Aslında nerede olduklarını bilmiyorum. Ortadan kayboldular. Bir şey oldu."

"Lanet olsun, Jack. Seni onlarla..."

"Telaşlanma Greg. Nereye gittiklerini bulacağım. Bugünkü yazıya sığmayan bazı ayrıntılar da var. Bir şekilde yarınki yazım için malzeme bulurum. Şimdilik, ne olacağını bilmiyorum. Sonra da olay yeri ve olaya karışanlarla ilgili haberimi yazarım. Ama bir sanat eseri bekleme. Bu insanlar fotoğraf çektirmekten pek hoşlanmıyorlar."

Birkaç dakika sonra, yazının baskıya hazır olduğu haberi geldi. Glenn hata yapılmaması için gidip onların başında bekleyeceğini söyledi. Benim bu gecelik işim bitmişti. Güzel bir yemek yememi, hesabı gazetenin ödeyeceğini söyledi. Sabah aramamı rica etti, 'aramam' dedim.

((

Rachel'ı yeniden aramayı düşünürken telefon çaldı. "Selam ahbab."

Sesteki alaycılığı tanımıştım.

"Thorson"

"Doğru tahmin."

"Ne istiyorsun?"

"Ajan Walling'in meşgul olduğunu ve seni bir süre arayamayacağını bildirmek istedim. Biz de arayamayız. O yüzden kendine bir iyilik yap ve çağrı cihazını aramayı bırak. Sinirimizi bozmaya başladın."

"O nerede?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez, değil mi? Sen alacağını aldın. Haberini yaptın. Artık tek başınasın."

"Sen Los Angeles'tasın."

"Mesaj alındı, kapatıyorum."

"Bekle! Dinle, Thorson. Yeni bir şey buldum. Backus'la konuşmama izin ver."

"Hayır. Bu soruşturma ile ilgili kimseyle konuşamazsın. Sen oyun dışındasın McEvoy. Bunu unutma. Soruşturma ile ilgili tüm basın ilişkileri Washington'daki halkla ilişkiler bürosu tarafından yürütülüyor. Onları ara."

Öfkeden kudurmuşum.

"Bu Michael Warren'a da uygulanan bir muamele mi Thorson? Yoksa onunla senin aranda doğrudan bir telefon hattı mı var?"

"Bu konuda yanılıyorsun aptal herif. Bilgiyi sızdıran ben değilim. Senin gibi adamlar beni hasta ediyor. Pisliklere bile sana duyduğumdan daha fazla saygı duyuyorum."

"Lanet olsun, kapat çeneni Thorson. Backus veya Rachel'le konuşmama izin ver. Onların öğrenmesi gereken bir şey buldum."

"Elinde bir şey varsa, bana söyle. Onlar meşgul."

Thorson'a bir şey anlatmak sinirime dokunuyordu, ama öfkemi bastırıp doğru olduğuna inandığım şeyi yaptım.

"Elimde bir ad var. Adamınız olabilir. William Gladden. Horida'dan bir sübyancı. Los Angeles'ta olmalı, en azından öyleydi. Adam..."

"Onun kim olduğunu ve ne yaptığını biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Eski dosyalardan."

Sonradan hatırladım. Hapishane görüşmeleri.

"Tecavüz projesi mi? Rachel bundan bahsetmişti. O da mı şüphelilerden birisiydi?"

"Evet. Unut onu, adamımız o değil. Kahraman olup olayı çözeceğini sandın, değil mi?"

"Adamınızın o olmadığını nereden biliyorsun? Özellikleri tutuyor. Hipnozu Horace Goble'dan öğrenmiş olabilir. Horace Goble'ı tanıyor olmalısın. Los Angeles'ta Gladden'ı arıyorlar. Bir otelin kat görevlisini öldürmekten aranıyor. O cinayeti, Dedektif Ed Thomas'a yakınlaşmak için işlemiş olabilir. Bırak da..."

"Yanlış düşünüyorsun," diye beni susturdu Thorson. "O adamı çoktan kontrol ettik. Bunu ilk düşünen sen değilsin McEvoy. Biz aptal değiliz. Şimdi bu işin ucunu bırak ve o lanet olası Denver'ına defol. Gerçek suçlu yakaladığımızda sen de duyarsın."

"Onu kontrol ettik demekle ne kastediyorsun?"

"Bu konuya girmeyeceğim. Yapacak işlerimiz var ve sen artık bu olayın dışındasın. Orada kalacaksın. Çağrı cihazını bir daha arama. Sinir bozuyorsun."

Tek kelime etmeme fırsat vermeden telefonu kapattı. Ben de sinirden telefonu elimden attım. Rachel'in çağrı cihazını yeniden aramayı düşündüm, vazgeçtim. Acaba ne yapıyordu diye düşündüm. Niye çağrılarımı o değil de Thorson cevap vermişti? Aklımdan birçok düşünce geçti. Acaba bana sadece bakıcılık mı yapmıştı? Ben onları izlerken o da beni mi izlemişti? Her şey bir oyun muydu?

Düşünmekten vazgeçtim. Onunla konuşana kadar doğru cevapları bulamayacaktım. Thorson'un söylediklerini düşündüm. Rachel'in arayamayacağını, meşgul olduğunu söylemiş. Bunun anlamı ne olabilirdi? Acaba birini mi sorguluyorlardı.

Gözaltında birisi mi vardı? Eğer öyleyse, Rachel bir arabada, telefonda çok uzakta olabilirdi.

Ya da Thorson'a beni aratmak bir mesaj mıydı? Benimle konuşacak kadar cesur değil miydi?

Küçük nüansları algılayamıyordum. Olayı analiz etmekten vazgeçip yüzeydeki bilgileri gözden geçirdim. Thorson'un William Gladden hakkındaki düşüncelerime verdiği tepkileri düşündüm. Bu adı duyunca şaşırmamıştı. Ama ben haklı da haksız da olsam Thorson aynı şekilde davranırdı. Haklı olsam beni yanıltmaya çalışır, haksız olsam bunu yüzüme vurma fırsatım kaçırmazdı.

Aklıma gelen ikinci şey, Büronun Gladden hakkında yanılıyor olmasıydı. Bu durumda Los Angeles'taki dedektif tehlikede demektir.

Dedektif Thomas'm telefonu bulabilmek için Los Angeles Polis Teşkilatı iki defa aradım. Numarayı bulup çevirdiğimde cevap veren olmadı, santrale bağlandım. Görevli memur bana Thomas'ın orada olmadığını, ne zaman geleceğini açıklayamayacağını söyledi. Mesaj bırakmadım.

Ne yapacağımı düşünerek bir süre odada dolaştım. Her seferinde aynı şey aklıma geliyordu. Gladden'la ilgili cevapları almanın tek yolu vardı. Los Angeles'a, Dedektif Ed Thomas'a gitmek. Kaybedecek bir şeyim yoktu. Haberlerimi yazmıştım ve ajanlar tarafından olayın dışına atılmıştım. Birkaç telefon konuşması yaptım, uçak için rezervasyon yaptırdım.

((

Resepsiyonda, otele kayıtlarımızı yapan görevli vardı.

"Siz de ayrılıyorsunuz sanırım."

Başımı salladım, FBI ajanlarından bahsettiğini anlamıştım.

"Evet," dedim. "Onlar önceden gittiler."

Gülümsedi. "Sizi geçen gece televizyonda gördüm."

Önce neden söz ettiğini anlamadım, sonra CNN'de yayınlanan, cenazede çekilen görüntüleri kastettiğini tahmin ettim. Üzerimdeki FBI gömleğiyle beni ajan sanmıştı. Hatasını düzeltmedim.

"Patron o haberi izlemekten hoşlanmadı," dedim.

"Bu, başınıza çok sık geliyor olmalı. Her neyse, umarım o adamı yakalarsınız."

"Evet, biz de öyle umuyoruz."

Faturamı düzenledi. Başka harcamam olup olmadığını sordu. Oda servisinden istediklerimi ve mini bardan aldıklarımı söyledim.

"Dinleyin, sanırım yastık kılıfı için de para Ödemeliyim. Buradan giysiler aldım, bavulum yoktu ve..."

Elimdeki kılıfı gösterdim, içinde giysilerim vardı. Bunun parasını da kesmek hesabı karıştıracaktı, adam ödeme almaktan vazgeçti.

"Sizlerin ne kadar hızlı hareket etmesi gerektiğini anlıyorum," dedi adam. "Diğer ajanlar otelden çıkış yapmadılar bile. Aniden ayrıldılar."

"Evet," dedim gülümseyerek. "Umarım parayı ödemişlerdir."

"Elbette. Ajan Backus bizi havaalanından aradı ve borcun tümünü kredi kartı hesabından tahsil etmemizi söyledi. Sorun çıkmadı. Müşteri mutluluğu bizim için ön plandadır."

Ona baktım, düşündüm, karar verdim.

"Onlarla bu gece buluşacağım," dedim. "Faturayı benim götürmemi ister misiniz?"

Bana baktı, duraksadığını fark ettim. Ellerimle, meraklanmamasını belirten bir hareket yaptım.

"Tamam. Sadece düşündüğümü söyledim. Bu gece onlarla buluşacağım. Ben götürürsem, işler hızlanır diye düşündüm. Posta masrafından kurtulurdunuz."

Ne söylediğimin tam olarak farkında değildim, güvenimi yitirmeye başlamıştım. Geri çekilmek istedim.

"Şey," dedi görevli. "Bence sakıncası yok. Zarfınızı hazırlarım. Size postacı kadar güvenebilirim."

Karşılıklı gülümsedik.

"Çeklerimizi aynı adam imzalıyor, değil mi?" dedim

"Sam Amca," dedi gülümseyerek. "Hemen dönerim."

Arkaya geçti. Sütunların ardından Backus, Thorson ve Walling'in fırlayıp "Görüyorsunuz! Sana asla güvenenleyiz!" diye bağıracağını düşündüm.

Ama hiç kimse bir yerden fırlayıp çıkmadı. Az sonra görevli elinde bir zarfla geri döndü.

"Teşekkürler," dedim. "Mutlu olacaklar."

"Rica ederim," dedi. "Bizimle kalmayı tercih ettiğiniz için teşekkürler Ajan McEvoy."

Başımı salladım, zarfı bir hırsız gibi bilgisayar çantama gizledim, kapıya yöneldim.

OTUZ DÖRT

Zarfı açtığımda uçak çoktan 10.000 metre yüksekliğe çıkmıştı. Zarfın içinde bir sürü fatura vardı. Bunlardan bir kısmı, her ajanın odasına ait telefon görüşmelerinin dökümleriydi. Arasından Thorson'un odasına ait telefon dökümünü çıkartıp incelemeye başladım.

Faturada Warren'in yaşadığı Maryland bölgesinin alan kodu olan 301 ile başlayan hiçbir numara yoktu. Ama 213 alan kodlu bölgeyle, yani Los Angeles'la yapılan bir konuşma kayıtlıydı. Pazar gecesi 12:41de, Thorson Phoenix'teki otele kayıt yaptırdıktan yaklaşık bir saat sonra yapılmıştı.

Uçaktaki telefonu kullanmak için kredi kartımı çıkartıp yuvaya yerleştirdim, numarayı tuşladım. Telefon hemen açıldı, bir kadın sesi "New Otani Oteli, yardımcı olabilir miyim?" dedi.

Anlık bir duraksamadan sonra, kapatmasına fırsat vermeden, Michael Warren'in odasını bağlamasını istedim. Telefon bağlandı, ama cevap veren olmadı. Odasına dönmesi için erken bir saat olduğunu düşündüm. Bu hattı beklemeye aldım, santralden Los Angeles Times gazetesinin numarasını istedim. Numarayı aldıktan sonra orayı aradım. Warren'i istedim. Telefon çaldı, açıldı.

"Warren," dedim.

Bu, Thorson ve Warren arasındaki ilişki için somut bir kanıttı.

"Evet, yardımcı olabilir miyim?"

Kiminle konuştuğunu anlamamıştı.

"Sadece 'Allah seni kahretsin!' demek istedim Warren. Bunu ve yaptıklarını bir gün yazacağım kitapta anlatacağımı haber vereyim dedim."

Tam olarak ne söylediğimin farkında değildim. Onu tehdit etmeye ihtiyacım vardı. Somut bir şey yapmayacaktım. Sadece sözler vardı.

"McEvoy? Sen misin?" Alaycı bir kahkaha attı. "Ne kitabı? Ben ajansıma çoktan teklifimi yaptım. Elinde ne var, ha? Ne var? Hey Jack, senin bir ajansın bile yok."

Cevabımı bekledi, sustum. İçimde öfke vardı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Warren "Bak Jack, sen iyi bir adamsın. Böyle olduğu için gerçekten çok üzgünüm. Ama ben de zor durumdaydım, o işe ihtiyacım vardı, başka türlü alamazdım. Tek şansım oydu, ben de kullandım."

"Seni kahrolası herif. O benim hikâyemdi."

Bunu bağırarak söylemiştim. Benden üç koltuk ötedeki bir adam kızgınlıkla bana baktı. Yanında annesi olduğunu zannettiğim yaşlı bir kadın vardı. Kadının böyle sözler duymaya alışık olmadığını düşündüm. Başımı pencereye çevirdim, dışarısı karanlıktı. Warren'in kısık ve sakin sesini duyabilmek için ahizeyi kulağıma yapıştırdım.

"Hikâye onu yazanıdır Jack. Bunu unutma. Benimle rekabet etmek istersen tamam. O zaman beni aramak yerine lanet olsun haberini yaz. Durma, kıçına tekme vur. Bunu bir dene. Ben tam buradayım. Ön sayfada görüşürüz."

Söylediklerinin her kelimesi doğrudu, bunu söylediği an anlamıştım. Onu aradığım için utandım, Warren ile Thorson kadar kendime de kızdım. Ama söyleyemedim.

"Bundan sonra kaynağından bilgi alabileceğine güvenme. Thorson'u durduracağım. Cumartesi gecesi seni aradığını biliyorum. Onu yakaladım."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum. Başkalarıyla kaynaklarım hakkında konuşmak prensibim değildir."

"Gerek yok. O artık benim. Bundan sonra onu aramak iste sen Salt Lake City'deki devriyeden ara. Orada çalışıyor olacak "

Rachel'in sözlerini kullanıyordum. Cevabını beklerken hâlâ gergindim.

"İyi geceler Jack," dedi nihayet. "Ne halin varsa gör."

"Dur bir dakika Warren. Tek soruma cevap ver. Vakıfta, dosya odasında bıraktığın, defterimden aldığın sayfa. Onu kasten mi bıraktın? Bu bir tuzak mıydı?"

"İki soru oldu," dedi gülerek. "Gitmeliyim."

Telefonu kapattı.

On dakika sonra uçak alçalmaya başladığında, büyük bir kadeh Bloody Mary'nin de etkisiyle, sakinleşmeye başlamıştım. Elimde Thorson'u suçlayabilecek kanıt olması da rahatlamama yardımcı olmuştu. Warren'i suçlayamazdım. Beni kullanmıştı, ama gazeteciler bunu hep yapardı. Bunu benden iyi kim bilebilirdi ki?

Ama Thorson'u suçlayabilirdim. Bunu nasıl ve ne zaman yapacağımı bilmiyordum, ama Thorson'un yaptıklarını ve otelden aldığım faturaları bir şekilde Bob Backus'e ulaştırırdım. Thorson'un düşüşünü kendi gözlerimle görecektim.

İçkimi bitirdikten sonra faturaları incelemeye devam ettim. Sırf merakımdan Thorson'un yaptığı diğer telefon görüşmelerini de inceledim.

Otelde kaldığı iki gün boyunca sadece üç tane şehirler arası görüşme yapmıştı. Gece saat 12:41de Warren'i aramıştı, sonra 904 alan kodlu bir telefon aranmıştı, onun Virginia'daki FBI merkezi olduğunu düşündüm. Yapacak başka işlem olmadığı için numarayı tuşladım. Hemen cevap verildi.

"FBI, Quantico."

Telefonu kapattım, haklıydım. Sonra nereye ait olduğunu bilmediğim üçüncü numarayı aradım. Bir bilgisayar sinyali aldım, bir süre sonra bağlantı koptu.

Santrali arayıp 904'ün hangi bölgenin kodu olduğunu sordum, görevli memur Jacksonville cevabını verdi. Raiford kasasının bu sınırlar içinde olup olmadığını sordum, cevap olumluydu. Teşekkür edip telefonu kapattım.

Raiford, Horace Goble'in şu an hapiste olduğu yeri. William Gladden da bir süre burada yatmıştı. Thorson'un bağlandığı bilgisayarın Raiford Hapishanesi'ne, Gladden veya Goble'a ait olup olmadığını merak ettim.

Bir kez daha santrali aradım, Raiford Hapishanesi'nin telefon numarasını istedim. Elimdeki faturayla karşılaştırıncaya Thorson'un burayı aradığını gördüm. Niye hapishaneyi aramıştı? Goble veya Gladden hakkında bilgi almak için oradaki bilgisayara bağlanmış olabilir miydi? Backus'un Goble'in kontrol edilmesinden söz ettiğini hatırladım. Muhtemelen Thorson Denver'a geldiği anda Backus bu görevi ona vermişti.

Bu görüşmenin başka bir nedeni olabileceğini de düşündüm. Yaklaşık bir saat önce Thorson'la konuştuğumda, bana Gladden'in kontrol edildiğini ve şüpheliler listesinden çıkarıldığını söylemişti. Belki bu görüşme kontrolün bir parçasıydı, ama hangi parçaydı anlayamamıştım. Anladığım tek şey, ajanların benim bu işe burnumu sokmamı istemiyor olmalarıydı. Onların arasındaydım ama bazı şeylerden haberim olmamıştı.

Diğer faturalarda ilginç bir şeyle karşılaşmadım. Carter ve Thompson hiç telefon görüşmesi yapmamıştı. Backus hem cumartesi, hem pazar gecesi Quantico'yla görüşmüştü. Merak edip o numarayı da aradım.

"Quantico. Operasyon Masası."

Bir şey söylemeden telefonu kapattım. Backus'un işlerin nasıl gittiğini kontrol etmek için orayı aradığını düşündüm.

En son Rachel'in faturasını inceledim. Sanki karısını takip eden şüpheli bir koca gibi hissediyordum. Tuhaftı. Diğer faturaları incelerken böyle hissetmemiştim.

Odasından dört konuşma yapmıştı. İki Backus ve Thorson gibi Quantico'daki FBI merkeziyle yapılan konuşmalardı. Diğer numaralardan birini tuşladım, karşıma bir telesekreter mesajı çıktı.

"Ben FBI ajanı Rachel Walling. Şu anda size cevap veremiyorum. Ama mesaj bırakırsanız sizi en kısa sürede ararım. Teşekkürler."

Mesajlarını kontrol etmek için kendi numarasını aramıştı Pazar akşamı 6:10'da aradığı faturadaki son kayıtlı numarayı tuşladım.

"Doran Brass."

Konuşmadan telefonu kapattım, kendimi kötü hissettim Ajan Brass'ı sevmiştim, ama ona ajan arkadaşlarının kimleri aradığını kontrol ettiğimi söyleyemedim.

Faturalarla işim bittiğinde hepsini katlayıp bilgisayar çantama koydum. Telefonu yerine bıraktım.

OTUZ BEŞ

Los Angeles Polis Teşkilatı'nın Hollywood biriminin önünde arabadan indiğimde, saat neredeyse 20.30'du. Wilcox Caddesi'ndeki tuğladan kaleye bakarken burada ne bulmayı ummam gerektiğini bilmiyordum. Bu kadar geç bir saatte Thomas'ın orada olup olmadığından emin değildim. Ancak oteldeki kat görevlisi kadının öldürülmesi yeni bir olaydı ve Thomas olaydan sorumlu baş dedektifti. Şu anda Dışarıda Gladden'ın peşinden koşmasa bile, içerde masa başında çalışıyor olabilirdi.

Ön kapıdan içeri girdim, danışmada üniformalı üç polis memuru oturuyordu. Soldaki koridorun girişinde Dedektif Bürosunu gösteren bir ok vardı. Masada oturan ve o sırada telefonda konuşmayan memura başımla selam verdim ve sanki normal gece ziyaretimi yapıyormuş gibi davrandım. Birkaç adım atmıştım ki, beni durdurdu.

"Bir dakika ortak. Yardım edebilir miyim?"

Ona dönüp oku işaret ettim.

"Dedektif Bürosuna gidiyorum."

"Ne için?"

Etraftaki insanların söyleyeceklerimi duymaması için masaya iyice yaklaştım.

"Dedektif Thomas'ı görmek istiyorum."

Basın kartımı çıkarttım.

"Denver," dedi polis sanki ben nereden geldiğimi unutmuşum gibi. "Bakayım yerinde mi? Sizi bekliyor muydu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Denver'dan birinin Ed Thomas'la ne işi -evet, Ed Thomas döndü mü? Burada Denver'dan gelen ve onu görmek isteyen biri var."

Memur birkaç dakika boyunca kendisine telefonda söylenenleri dinledi, sonra telefonu kapattı.

"Tamam. Koridoru takip edin. Soldan ikinci kapı."

Teşekkür ettim, koridora doğru ilerledim. Koridorun sağında ve solunda, duvarlarda bazı tablolar ve görevdeyken öldürülen polislerin siyah beyaz fotoğrafları asılıydı. Girmem gereken odanın kapısının üzerinde CİNAYET MASASI yazıyordu. Kapıyı çaldım, cevap almayı bekledim. Cevap alamayınca kapıyı açıp içeri girdim. Odadaki altı masadan birinde Rachel oturuyordu. Ötekiler boştu.

"Merhaba Jack."

Başımla selam verdim. Onu gördüğüme o kadar da şaşımamıştım.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Sen burada oturmuş beni beklediğine göre bu açık olmalı, öyle değil mi? Thomas nerede?"

"O güvenlikte."

"O yalanlara ne gerek vardı?"

"Hangi yalanlar?"

"Thorson, Gladden'ın şüpheli olmadığını, kontrol edilip listeden çıkartıldığını söyledi. O yüzden buraya geldim. Ya hata yapmıştı, ya da yalan söylüyordu. Niye beni aramadın Rachel. Hepsi..."

"Jack, Thomas'la ilgilenmeliydim. Eğer seni arasaydım yalan söylemem gerekirdi, bunu istemedim."

"Bu işi Thorson'un halletmesini istedin. Harika. Sağ ol. İşimi kolaylaştırdı!"

"Çocukluk etme. Senin duygularından çok daha önemli şeylerle ilgilenmek zorundaydım. Üzgünüm. Bak, şimdi buradayım, değil mi? Neden sence?"

Omuz silktim.

"Gordon sana ne söylerse söylesin, buraya geleceğini biliyordum. Seni tanıyorum Jack. Tek yapmam gereken bir uçak şirketini aramaktı. Yaklaşık geliş saatini öğrendim ve beklemeye başladım. Gladden'ın seni izlemeyeceğini umdum. Sen de bizimle haberlerdedin. O senin de ajan olduğunu düşünüyor. Eğer buraya geldiğini gördüyse tuzak kurduğumuzu anlayacaktır."

"Ama beni görece kadar yakınımda olsaydı siz onu zaten yakalamış olurdunuz, değil mi? Çünkü bir ekibiniz yirmi dört saat onu izliyor."

Hafifçe gülümsedi, haklı olduğumu düşündüm.

Eline bir telsiz aldı, kumanda merkezini aradı. Cevap veren sesi tanımıştım, Backus'tu. Ona bir ziyaretçiyle beraber oraya geleceğini söyledi. Konuşması bitince ayağa kalktı.

"Hadi gidelim."

"Nereye?"

"Merkeze. Çok uzak değil."

Sesi soğuk ve mesafeliydi. Bu kadınla yirmi dört saatten az bir süre önce seviştiğime inanmak güçtü. Bana yabancıymışım gibi davranıyordu. Ses çıkartmadım. Geldiğim koridordan dışarı çıktık. Otoparka yöneldik, arabası oradaydı.

"Benim arabam önde," dedim.

"Onu şimdilik burada bırak. Eğer tek başına kalıp kovboyculuk oynamaya devam etmek istemiyorsan tabii ki."

"Bak Rachel. Eğer bana yalan söylemeseydiniz bunlar olmayabilirdi, buraya gelmeyebilirdim."

Arabaya bindi, motoru çalıştırdı. Sonra benim kapımı açtı.

İnsanların bana böyle yapmasına çok sinirlenirdim, ama bu kez sustum. Otoparktan çıktık, Sunset Bulvarı'na doğru gızladık.

Bir kırmızı ışığa rastlayıp durmak zorunda kalana kadar hiç konuşmadık.

"O adı nereden buldun Jack?"

"Hangi adı?" diye cevapladım, neden bahsettiğini bildiğim halde.

"Gladden, Jack. William Gladden."

"Ödevimi yaptım. Siz onu nasıl buldunuz?"

"Sana söyleyemem."

"Rachel... Bak, karşıdaki, benim, tamam mı? Biz...şey" Sanki yalan söyleyecekmişim gibi hissedip cümlelerin sonunu getiremedim. "Aramızda bir şey olduğunu düşünmüştüm Rachel. Şimdi bana cüzamlıymışım gibi davranıyorsun. Değilim. . .İstedığın bilgi mi? Tüm bildiklerimi sana anlatacağım. Bu sonucu gazetelerde yayınlananlardan çıkarttım. Cumartesi günü Los Angeles Times'ta Gladden'la ilgili bir haber okudum. Haberde onun Raiford'daki Hipnozcu Horace'ı tanıdığı yazıyordu. İki parçayı birleştirdim. Zor olmadı."

"Tamam Jack."

"Sıra sende"

Sessizlik.

"Rachel"

"Kayıтта değiliz, değil mi?"

"Bana bunu sormaman gerektiğini biliyorsun."

Bir an duraksadı, sonra anlatmaya başladı.

"Gladden'ı aynı anda önümüze çıkan iki farklı yoldan bulduk. Bu yüzden doğru adam olduğunu düşünüyoruz. Birincisi, araba. Çocukların çaldığı teybin seri numarasından edindiğimiz bilgilerle araca ulaştık. Araba Hertz araç kiralama şirketinin malıydı. Matuzak ve Mize aracın peşine düştüler, çoktan başka birine kiralananmış olduğunu öğrendiler. Sedona'ya kadar gitmek zorunda kalıp aracı orada incelediler. Teyp ve kırık cam yenilenmişti. Ama Hertz tarafında değil. Şirketin bu soygundan hiç haberi olmamıştı. Yenilemeyi, aracı kiralayan N.H.Breedlove yapmıştı. Araba, Orsulak'ın öldürüldüğü gün de dahil olmak üzere, beş günlüğüne o adam tarafından kiralananmıştı. Bu adamın adı yedi yıl önce William Gladden soruşturması sırasında ortaya çıkmıştı. Çocuk fotoğrafları çeken bir fotoğrafçıydı. Yalnız kaldıklarında, çocuklara cinsel tacizde bulunuyor, uygunsuz fotoğraflarını çekiyordu. Adam sürekli kılık değiştiriyordu. Olayı soruşturan polisler, Breedlove'ın Gladden olduğuna inanıyorlardı. Ama bu hiç kanıtlanamadı. Her neyse, Gladden'ın adını, başka isimler de kullanan insanların kayıtlı olduğu bilgi bankasından bulduk. Los Angeles Polis Teşkilatı'nın arananlar listesine yerleştirdik. Ve işte buradayız."

"Öyle görünüyor ki bu..."

"Çok mu kolay olacak? Şey, bazen şansım kendin yaratırsın."

"Bunu daha önce de söyledin."

"Çünkü bu doğru."

"Bu adla bir dosyası varken neden bu ismi kullandı?"

"Onun gibi adamlar gelenekçidir. Artı, o da tam bir orospu çocuğu. Bunu gelen fakstan da anladık."

"Ama geçen hafta Santa Monica polisi tarafından tutuklandığında yeni bir isim kullanmış. Neden..."

"Sana bildiklerimizi anlatıyorum Jack. Eğer düşündüğümüz kadar zekiye, birçok kimliği olabilir. Phoenix bölge ofisi Hertz için bir mahkeme çağrısı hazırlıyor. Son üç yılda Breedlove adına kiralananmış araba kayıtlarının dökümünü isteyeceğiz. Adam Hertz Gold müşterisi. Bu da, adamın ne kadar zeki olduğunu kanıtıyor. Çoğu havaalanında uçaktan iner, Hertz Gold masasına gider, adı listededir. Arabasını bulur, anahtarı üstündedir. Çoğu zaman, göreviyle konuşmasına gerek bile yoktur. Sadece arabasını alır, çıkışta ehliyetini gösterir, oradan da çıkar gider."

"Tamam. Peki ya öteki şey? Sizi Gladden'a ulaştıran ikinci yol neydi?"

"Büyük Biraderler Grubu. Ted Vincent ve Steve Rafta nihayet bu sabah, Florida'da Beltran'ın kayıtlarına ulaştılar. İlk raporları Büyük Biraderler hakkındaydı. Beltran zaman içinde dokuz çocuğa ağabeylik yapmış. On altı yıl önce ağabeyliğini yaptığı çocuk Gladden'dı."

"Aman Tanrım!"

"Evet, parçalar bir araya gelmeye başladı."

Bana anlattıklarını gözden geçirmek için bir süre sustum.

Soruşturma giderek artan bir hızla ilerlemekteydi, kemerleri bağlama zamanı gelmişti.

"Nasıl oldu da, buradaki bölge ofisi bu adamı yakalayamadı? Adam gazetelere manşet oldu."

"İyi soru. Bob buradaki polislerle bunu yüz yüze konuşacak Dün gece Gordon da buraya geldi. Birisi onu görüp ikile ikiyi toplamış olmalı. Ama öncelikle bunu biz yaptık."

Tipik bir bürokratik karmaşaydı. Eğer Los Angeles Ofisi'nden biri biraz daha uyanık olsaydı, Gladden'in ne kadar önce yakalanmış olacağını düşündüm.

"Gladden'ı tanıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Evet. Irza geçmeyle ilgili görüşmeleri yaparken onunla konuşmuştuk. Sana bundan söz etmiştim. Yedi yıl önceydi. Goble ile o, Florida'daki o cehennemde kalıyorlardı. Bizim takım, yani Bob, Gordon ve ben, orada bir hafta harcadık sanırım. Görüşmemiz gereken pek çok kişi vardı."

Thorson'un hapis haneye telefon ettiğini söylememek için kendimi zor tutuyordum, ama sustum. Rachel'in benimle tekrar insan gibi konuşması bana yetmişti. Otel faturalarını incelediğimi söylemem, bana karşı olan davranışlarını değiştirebilirdi. Bu ikilem, Thorson'u yerin dibine batırma planıma da yansımıştı. O an için, elimdeki otel faturalarını ortaya çıkartmaktan vazgeçmiştim.

"Sence Goble ile Şair'in hipnoz yöntemleri arasında bir benzerlik var mı?" dedim. "Belki Goble ona işin sırrını öğretmiştir, ne dersin?"

"Muhtemelen"

Tek kelimele cevaplara geri dönmüştük.

"Muhtemelen," diye tekrarladım, hafiften alaycı bir tonla.

"Sonuçta, Florida'ya gidip Goble'la yeniden konuşacağım. Ona bunu soracağım. Bir şekilde, cevap alana kadar bu sadece bir ihtimal. Tamam mı Jack?"

Eski otellerle dükkânların olduğu dar bir sokağa girdi Sokakta ilerlemeye başladık.

"Ama Florida'ya şimdi gidemezsin, değil mi?" diye sordum.

"Buna Bob karar verecek. Ancak artık Gladden'a yaklaştık, onun için Bob ağırlığı buraya vermek istiyor. Gladden çok yakında. Bunu hissediyoruz. Onu bulmalıyız. Adamı yakaladıktan sonra, diğer ayrıntılarla da ilgileniriz. O zaman Florida'ya gitmek gerekebilir."

"Neden o zaman? Seri cinayetler işleyen katiller hakkında bilgi bankasına yeni bilgiler eklemek için mi?"

"Hayır, yani evet, o da var. Ama öncelikle sorgulama ve tatbikat için oraya gideceğiz. Onun gibi bir adam delilik rotasını takip ediyor olmalı. Bundan çıkaracağımız sonuç şu: olayı adamın psikolojik yapısına göre kurmak zorundayız, adamın ne yaptığını, doğruyla, yanlışla birbirinden ayırdığını gösteren bir ruh haline göre kuracağız. Eski hikâye."

Şair'in bir mahkemede sorgulanacağı hiç aklıma gelmemişti. Ben adamın ölü ele geçirileceğini kabul etmiştim. Bu kabullenmenin ardında, içten içe, onun öldürülmesini istemem yatıyordu.

"Sorun nedir Jack? Şair'in yargılanmasını istemiyor musun? Onu bulduğumuz yerde öldürelim mi?"

Rachel'e baktım. Sokağın ışıkları ortalığı aydınlatıyordu, bir ara gözlerini gördüm.

"Bunu düşünmemiştim."

"Elbette düşündün. Onu öldürmek ister miydin Jack? Eğer bunun sonuçlarından çekinmeseydin, bunu yapar mıydın? Sence bu işleri çözer miydi?"

Bu konuyu onunla tartışmaktan hoşlanmıyordum. Bu soruların sırf kendi merakından kaynaklanmadığını hissetmiştim.

"Bilmiyorum," diye cevapladım. "Sen öldürebilir miydin? Hiçbir insanı öldürdün mü Rachel?"

"Fırsatım olsaydı onu kalbinden vururdum."

"Niye?"

"Çünkü onun gibileri tanırım. Gözlerinin içine bakar, orada arkada karanlığın içinde ne olduğunu bilirim. Eğer hepsini öldürebilseydim, sanırım yapardım."

Devam etmesi için bekledim, ama etmedi. Eski otellerden birinin önünde arabayı park etti.

"İkinci sorumu cevaplamadın."

"Hayır, hiç kimseyi öldürmedim."

Bir arka kapıdan içeriye, iki renk boyanmış bir koridora girdik. Rachel soldaki ilk kapıya yöneldi, kapıyı çaldı, içeri alındık. Burası 60'larda mutfak gibi kullanılan, sonradan odaya dönüştürülmüş bir otel odasıydı. Backus ile Thorson içerde bizi bekliyordu. Masada oraya yeni eklenmiş iki telefon vardı. Ayrıca üzerine birkaç ekran yerleştirilmiş metal bir kutu ile ekranların sarı kabloları görülüyordu.

"Jack, seni gördüğüme sevdiğimi söyleyemem," dedi Backus.

Ama bunu yüzünde bir gülümsemeyle söylemiş, kalkıp elimi sıkmişti.

"Üzgünüm," dedim nedenini bilmeden. Sonra Thorson'a bakarak "Planınızı bozmak istememiştım, ama bana yanlış bilgi verildi," diye devam ettim.

Aklıma yeniden telefon faturaları geldi, unutmaya çalıştım. Bu doğru zaman değildi.

"Şey," dedi Backus. "Yanlış yönlendirme yapmaya çalıştığımızı itiraf ediyorum. Başkaları işe karışmadan bu işi halletmenin en iyisi olduğunu düşünmüştük."

"Burnumu sokmamaya çalışırım."

"Çoktan soktun bile," dedi Thorson.

Onu duymazdan geldim, Backus'a yoğunlaştım.

"Lütfen oturun," dedi.

Rachel ve ben odadaki iki boş sandalyeye oturduk.

"Neler olduğunu biliyorsun sanırım," dedi Backus.

"Sanırım Thomas'ı izliyorsunuz."

Ekranları görebilmek üzere döndüm, neler olduğuna baktım. Üstteki ekranda bizim olduğumuz yere benzer bir oda ve birçok kapısı olan koridor vardı. Kapıların hepsi kapalıydı ve üzerlerinde oda numaraları vardı. Öteki ekran otelin dışını gösteriyordu.

Otelin adını okudum. MARK TWAIN OTELİ. Üçüncü ekranda otelin bulunduğu sokağı gördüğümüzü düşündüm.

"Bulduğumuz yer mi?" diye sordum.

"Hayır, Dedektif Thomas'ın bulunduğu yer," dedi Backus. "Biz bir blok ötedeyiz."

"Pek hoş görünmüyor. Bugünlerde polislere iyi para ödemiyorlar galiba."

"Burası evi değil. Hollywood birimindeki dedektifler gece geç saatlere kadar çalışmalarını gerektiren günlerde uyumak için bu oteli kullanırlar. Dedektif Thomas da evine gitmektense burada kalmayı tercih etti. Evde onu bekleyen bir karısı ve üç çocuğu var."

"O zaman bu bir somaki sorumu da cevaplar. Onu yem olarak kullandığınızı açıklamana sevindim."

"Bu sabahki görüşmemizde olduğundan çok daha alaycı görünüyorsun Jack."

"Sanırım bu özümde var."

Tekrar ekranları izlemeye başladım. Bir yandan da Backus'u dinliyordum.

"Bulduğumuz binanın çatısına yerleştirdiğimiz bir çanak anten sayesinde, üç kameradan da görüntü alabiliyoruz. Ayrıca Los Angeles Polis Teşkilatı'nın en favori gözaltı ekibi de Thomas'ı sürekli izliyor. Kimse onun yanına yaklaşamaz. Karakolda bile. Tamamen güvenlikte."

"Bu iş bitene kadar bekleyin ve o zaman bunu söyleyin."

"O zaman da söylerim Jack. Ama bu arada, ayak altında olmaman gerekli."

Yüzümde hiçbir şey anlamadığımı gösteren en saf bakışımla ona döndüm.

Backus numaramı yutmadı. "Ne söylediğimi anladın," dedi. "En kritik noktadayız ve senin ayağımızın altından çekilmen gerekiyor, Jack."

"Yolunuza çıkmayacağım. Anlaşmamız hâlâ geçerli, siz onaylayana kadar gördüklerimin hiçbirini gazetede yer almayacak. Ama beklemek için Denver'a dönmeyeceğim. Burada her şeye çok yakınım. Beni yeniden içeri almalsınız."

"Bu işin çözülmesi haftalar alabilir. Faksı unutma, sıradaki kurbanın hazır olduğunu söylemişti. Ne zaman olacağından hiç söz etmemiştı. Thomas'a ne zaman saldıracığını bilmiyoruz."

Başımı salladım.

"Umurumda değil. Ne zaman olursa olsun, soruşturmanın bir parçası olmak istiyorum. Anlaşmanın bana ait olan kısmına uyarım."

Odada huzursuz bir sessizlik oldu. Backus ayağa kalkıp odada dolaşmaya başladı. Rachel'e baktım. Dalgın dalgın masaya bakıyordu. Son kozumu oynadım.

"Yarın için bir haber yazmalıyım, Bob. Editörüm bunu bekliyor. Eğer yeni bir haber yazmamı istemiyorsan beni yeniden ekibe al. Yazıyı yazmamak için onu ancak bu şekilde ikna edebilirim."

Thorson beni aşağılayan bir ses çıkartarak, başını iki yana salladı.

"Bu sorun yaratır. Bob, bu adam yine içeri alırsan bunun sonu ne olacak?"

"İlk defa sorun çıktı," dedim "O da, bana yalan söylendiği ve soruşturma dışına atılmama çalışıldığı için oldu. Bu yüzden yeniden başladım."

Backus Rachel'e baktı.

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Ona sorma," diye araya girdi. Thorson. "Onun cevabının ne olacağını ben söyleyebilirim."

"Eğer benim hakkımda söyleyeceğin bir şey varsa, durma," dedi Rachel.

"Tamam, yeter," dedi Backus, ellerini bir hakem gibi havaya kaldırarak. "Siz ikiniz, kesin artık. Jack ekibe alındın. Önceki anlaşmanın kuralları aynen geçerli. Yarın haber yok. Anlaşıldı mı?
Başımı salladım. Yenilmiş bir halde dışarı çıkmak üzere olan Thorson'a bir bakış fırlattım.

OTUZ ALTI

Backus ve ekibinin kaldığı Wilcox Oteli'nde boş oda vardı. Benim FBI ajanlarıyla beraber olduğumu ve bir gece için itirazsız tam otuz beş dolar ödeyeceğimi öğrenen gece görevlisi odamı hemen verdi. Hayatımda ilk defa bir otele kayıt yaptırırken görevliye kredi kartımı vermekten huzursuz oldum. Görevli, o akşam tek başına çalıştığı halde yarım şişe içkiyi bitirmiş görünüyordu. Ayrıca tıraş olmayı pek sevmediği anlaşılıyordu. Yaklaşık beş dakika süren otele kayıt işlemi sırasında adam yüzüme bir kez bile bakmadı.

"Siz neler karıştırıyorsunuz yukarıda?" diye sordu nihayet işi bittiğinde.

"Sana söylemediler mi?" diye sordum, şaşırarak.

"Hayır. Ben sadece otele kayıt yaparım. Hepsi bu."

"Bu iş buralarda dönen bir kredi kartı yolsuzluğuyla ilgili."

"Ya."

"Bu arada Ajan Walling hangi odada kalıyor?"

Sorumun cevabını kayıtlardan bulması yaklaşık yarım dakikasını aldı.

"On yedi numarada herhalde."

((

Odam zemin katta küçük, sigara kokan bir odaydı. Pencerede parmaklıklar vardı. Bir yangın çıksa, dışarı kaçmamın hiçbir yolu yoktu.

İçine giysilerimi koyduğum yastık kılıfından diş fırçamı ve macunumu çıkarttım, banyoya gittim. Uçakta içtiğim Bloody Mary'nin tadı hâlâ ağızımdaydı, o tattan kurtulmak istiyordum. Ayrıca Rachel'le yaşayabileceğim her türlü şeye de hazırlıklı olmalıydım.

Eski otellerin banyoları her zaman içi karartıcıdır. Bu banyo da, benzin istasyonlarındaki telefon kulübelerinden azıcık genişti. Lavabo, tuvalet ve portatif duş yan yana sıralanmıştı. Eğer siz tuvaletten birisi içeri girmeye kalksa, diz kapağınız kırılabilirdi. İşimi bitirip banyodan çıktığımda yatağa baktım, oraya oturmayı istemediğimi düşündüm. Yatmak da istemiyordum. Bilgisayarımı ve bavul görevini gören yastık kılıfımı orada bırakma riskini göze alıp odadan dışarı çıktım.

On yedi numaralı odanın kapısını hafifçe tıklatmamla birlikte kapının açılması bir oldu. Sanki, Rachel kapının ardında birinin kapıyı çalmasını bekliyordu. Beni hemen içeri aldı.

Fısıltıyla, "Bob'un odası koridorun karşısında," diye açıkladı. "Ne var?"

Cevap vermedim. Bir süre karşılıklı harekete geçmeyi bekleyerek birbirimize baktık. Sonunda ben ona sarılıp öptüm. O da bana karşılık verdi, kafamdaki şüpheler bir anda silindi. Bana sıkıca sarıldı. Omzunun üzerinden odasına göz attım. Benimkinden daha büyük ve eşyaları yenilenmiş bir odaydı, ama aynı iç karartıcı hava burada da vardı. Rachel'in bilgisayarını yatağının üzerindeydi. Üzerinde binlerce insanın seviştiği, yattığı, yellendiği ve boşuğuştığı yatağın sarı örtüsü oldukça yıpranmıştı.

"Komik," diye fısıldadı. "Seni daha bu sabah bıraktım, ama çoktan özlediğimi fark ettim."

"Ben de aynı şeyleri hissediyorum."

"Jack, üzgünüm ama bu otelde, bu odada ve bu yatakta seninle sevişmek istemiyorum."

"Anladım," dedim soylu bir tavırla, ama söylediğim anda pişman oldum. "Benimkiyle karşılaştırılınca oldukça lüks bir odan var."

"Beklemek zorundayız, sonra bunu telafi ederiz."

"Evet. Bu arada, niye burada kalıyoruz?"

"Bob yakında olmak istiyor. Eğer bir şey olursa hemen müdahale edebiliriz."

Başımı salladım.

"Bir süre için dışarı çıkalım mı? Bir şey içmek ister misin? Buralarda gidebileceğimiz bir yer olmalı"

"Buradan daha iyi bir yer bulamayız. Odada kalıp sohbet edelim."

Yatağa gitti, üzerindeki kaldırdı. Yatağın üzerine oturdu. Ben de odadaki tek koltuğa oturdum.

"Neden söz etmek istiyorsun Rachel?"

"Bilmiyorum. Gazeteci sensin. Soruları sen sorarsın diye düşünmüştüm." Gülümsedi.

"Olayla ilgili mi?"

"Herhangi bir şeyle ilgili."

Ona baktım. Basit bir soruyla başlayıp ne kadar ileri gidebileceğimizi görmek istedim.

"Bu Thomas nasıl biri?"

"Yerel polis için iyi biri. Ne fazlasıyla işbirlikçi, ne de işe yaramaz bir baş belası."

"Fazlasıyla işbirlikçi değil demekle ne kastediyorsun? Onu yem olarak kullanmanıza izin verdi, sence bu yeterli işbirliği değil mi?"

"Sanırım. Belki de sorun benim. Yerel polislerden hiç hoşlanmam."

Koltuktan onun yanına yatağa geçtim.

"Ne olmuş? Herkesle iyi anlaşmak zorunda değilsin."

"Doğru," dedi gülümseyerek. "Biliyor musun, lobi de bir içecek otomatı var."

"Bir şey ister misin?"

"Hayır, ama sen bir şey içmekten söz ediyordun."

"Biraz daha sert bir şey içmekten bahsediyordum, alkollü bir şeyden. Sorun değil, ben mutluyum."

Uzandı, sakalımı okşadı. Elini çekmek üzereyken yakaladım

"Sence yaptığımız ve içinde olduğumuz şeyin yoğunluğu mu buna neden oluyor?" diye sordum.

"Neyle karşılaştırırsan?"

"Bilmiyorum. Sadece sordum."

"Neden söz ettiğini anladım," dedi. "Kabul etmeliyim, ki hayatım boyunca, sadece otuz altı saattir tanıdığım biriyle hiç sevişmedim."

Gülümsedi, içim titredi.

"Ben de."

Bana yaklaştı, yeniden öpüştük. Nerede olduğumuzun artık hiç önemi yoktu. Öpüşmelerimiz devam etti ve sonrasında seviştik.

((

Banyoya ikimiz aynı anda sığamadığımız için, önce o duş aldı. Rachel banyodayken ben de yatağın üzerine uzandım, onu düşündüm. Canım sigara istiyordu.

Duşun sesi yüzünden tam olarak söylemek zordu ama bir ara kapının çalındığını duyduğumu sandım. Panik içinde yataktan fırladım, kapıdan gözümü ayırmadan pantolonumu giymeye çalıştım. Bir daha dinledim, ses duymadım. Sonra kapı tokmağının çevrildiğini gördüm, ya da öyle sandım. Pantolonumu düzelterip kapıya gittim. Kulağımı dayayıp etrafı dinledim, ses duymaya çalıştım. Kapıda bir gözetleme deliği vardı, ama dışarı bakmak istemiyordum. Odanın ışığı açıktı. Eğer delikten bakarsam ışığı engellemiş olacaktım, böylece dışarıda kim varsa, gözetlendiğini anlayacaktı.

O sırada Rachel duşu kapattı. Birkaç dakika boyunca koridordan ses gelmeyince delikten bakmaya karar verdim ve baktım. Dışarıda kimse yoktu.

"Ne yapıyorsun?"

Arkama döndüm. Küçük bir havluya sarınmaya çalışan Rachel oradaydı.

"Birinin kapıyı çaldığını duydum."

"Kimdi?"

"Bilmiyorum. Ben baktığımda kimse yoktu. Belki de ben yanıldım. Duş alabilir miyim?"

"Elbette"

Pantolonumu çıkarttım, yanına gittim. Vücudunu göstermek için havluyu indirdi. Bence güzeldi. Sarıldık.

"Birazdan dönerim," deyip banyoya gittim.

((

Banyodan çıktığımda Rachel giyinmiş bekliyordu. Saatime baktım, on bir olmuştu. Odada bir televizyon vardı, ama haberleri seyretmeyi teklif etmenin iyi bir fikir olmadığını düşündüm. Akşam yemeği yememiştım ama açlık hissetmiyordum.

"Ben yorgun değilim," dedi.

"Ben de"

"Belki bir şey içmek için bir yer bulabiliriz."

Ben de giyindim. Etrafta Backus, Thorson veya başka birinin olmadığına emin olmak için önce Rachel çıkıp dışarıya göz attı, arkasından ben çıktım. Otelden ayrılıp Sunset'e doğru yürümeye başladık.

"Silahın var mı?" diye sordum yarı şaka, yarı ciddi.

"Her zaman. Ayrıca etrafta adamlarımız da var. Çıkarken bizi görmüşlerdir."

"Gerçekten mi? Sadece Thomas'ı izlediklerini sanmıştım."

"Öyle. Ama eğer işlerini iyi yapıyorlarsa, bu caddede her an neler olduğunu bilmek zorundalar."

Arkama döndüm, birkaç adım geri yürüdüm. Başımı kaldırınca yeşil neonla yazılmış olan Mark Twain Otelinin tabelasını gördüm. Caddeye ve park etmiş arabalara baktım. Ne bir gölge, ne de bizi takip eden birisini gördüm.

"Kaç kişi görevli?"

"Beş olmalı. İkisi yaya, belli bir yerdeler. İkisi arabalı, hareketli. Bir araç da devriyede, her zaman." Yeniden etrafa göz attım. Ceketimin yakasını kaldırdım. Dışarı tahminimden daha soğuktu.

Sunset'e geldiğimizde caddenin iki tarafına bakındım CAT&FIDDLE BAR'ın neon ışıklarını gördüm. Rachel'e gösterdim, oraya yürümeye başladık. Oraya varana kadar konuşmadık.

Barın bahçesinde birçok masa vardı, ama hepsi boştu. İçeriye görebiliyorduk. Dışardan görüldüğü kadarıyla canlı ve sıcak bir yere benziyordu. İçeri girdik, boş bir yer bulup oturduk. Bir İngiliz meyhanesiydi. Garson geldiğinde Rachel önce benim ısmarlamamı söyledi, ben de bir siyah bira sipariş verdim. O da aynısından istedi.

İçkilerimiz gelene kadar etrafı izledik, pek konuşmadık. Biralarmız geldiğinde kadeh tokuşturup birer yudum aldık. Daha önce siyah bira denemediği aklıma gelmemiştir.

"Siyah bira dediğinde bir markadan bahsettiğini düşünmüştüm. Tadı kötü değil. Sevdim ama benim için biraz sert."

"İrlandalılar bira yapmayı biliyorlar. İngilizlerin bu işi onlara bırakması gerek."

"Bundan iki tane içersem beni taşımak için adam bulman gerekebilir."

"Hiç sanmam."

Huzurlu bir sessizlik içinde biralarmızı içmeye devam ettik. Barda bir şömüne vardı, ateşi etrafı iyice ısıtmıştı.

"John gerçek adın mı?"

Başımınla onayladım.

"İrlandalı değilim, ama bunca zamandır Sean adının John yerine kullanıldığını düşünmüştüm."

"Evet İrlanda dilinde öyledir. İkiz olduğumuz için ailem -aslında annem- bize bu adları vermiş."

"Çok hoş."

Birkaç yudum daha aldıktan sonra olayla ilgili sorular sormaya başladım.

"Bana Gladden'dan söz etsene."

"Fazla anlatacak bir şey yok."

"Onunla tanıştın, konuştun. Adam hakkında bir fikrin olmalı."

"İşbirliği yapmaya pek hevesli değildi. Bize güvenmediği için çekimser davrandı. Ona ulaşmaya çalıştık ama çok zor oldu. Nihayet Bob'un aklına bir fikir geldi ve adam sanki kendi işlediği suçları başkası işlemiş gibi anlatmaya başladı."

"Bunu Bundy de yapmıştı, değil mi?"

Bunu okuduğum bir kitaptan hatırlamıştım.

"Evet. Diğerleri de yaptı. Onlara karşı dava açmamızı önlemek için aldıkları bir tedbirdi. Bu tür adamların egoları büyüktür. Bizimle konuşmak istiyorlardı ama, önce kendilerini garantiye almak istediler. Gladden da öyleydi."

"Seri cinayet işleyen bir katille daha önceden bağlantınızın olması ender görülen bir durum olmalı."

"Evet. Ama bu adamların çoğu William Gladden gibi serbest bırakılsaydı onların da peşine düşmek zorunda kalacaktık. Bu tür adamları rehabilite edemezsin. Onlar oldukları gibidirler, değişmezler."

Bunu bir uyarı gibi söylemişti. Bana bir şey mi söylemeye çalışıyor, yoksa aslında kendisini mi uyarıyor diye düşündüm.

"Gladden neler anlatmıştı? Beltran ve Büyük Biraderlerden söz etmiş miydi?"

"Elbette hayır. Öyle olsaydı Beltran'ın adını hatırlardım. Gladden isim vermemişti. Ama çocukken cinsel tacize uğradığını anlatmıştı. Daha sonra Tampa'da kendisinin cinsel tacizde bulunduğu çocuklarla aynı yaşıyordu. Bu bir çember. Kendi hayatlarında zarar gördükleri döneme kilitleniyorlar"

Başımı salladım, anlatmaya devam edeceğini umarak sustum.

"Dokuz yaşından on iki yaşına kadar üç yıllık bir zaman diliminde sık sık taciz edilmiş. Tacizcinin kim olduğunu söylemedi, sadece aile dışından olduğunu anlatmıştı. Adam onu tehdit etmişti ve Gladden için bir otorite sembolüydü. Bob olayla ilgili bazı telefon görüşmeleri yaptı ama sonuç alamadık. Gladden'ın annesine bile ulaşamadık. Kadın olay ortaya çıktıktan sonra Tampa'yı terk etmiş. Şimdi, cinsel tacizde bulunanın Beltran olduğunu kabul edebiliriz."

Başımı salladım. Biram bitmişti ama Rachel kendisinininkini içememiştir; sanırım sevmemiştir. Garsonu çağırdım, ona bir Amstel Light ısmarladım. Onun birasını da ben aldım.

"Nasıl sonuçlandı?"

"Bu çok sık görülen trajikomik bir sonuç. Gladden büyüdü. Beltran da kendisine, Büyük Biraderler grubunda sorumlu olduğu çocuklardan bir başkasını seçti. O çocukların hepsinin adreslerini bulduk,

görüşmeye başlayacağız. Beltran'ın hepsine de cinsel tacizde bulunduğu iddiaya girerim. Şeytan tohumlarını o attı Jack. Onun hakkında ne yazarsan yaz, bunu mutlaka belirt. Beltran hak ettiği cezayı aldı."

"Gladden'a sempati duymuş gibi konuşuyorsun."

Bunu söylemem hataydı. Öfkelendiği gözlerinden belliydi.

"Ona sempati duyduğum konusunda haklısın! Ama bu, onun yaptıklarına hak verdiğim ya da fırsatım olsa kafasına bir kurşun sıkamayacağım anlamına gelmez. Ama içindeki canavarı da o değil, başka biri yarattı. Bunu kabul etmek gerek."

"Tamam, bir şey söylemeye çalışmıyordum."

Garson Rachel'in birasını getirdi, tartışmamızın büyümesini engelledi. Rachel'in birasını alıp hatamı unutacağını umarak büyük bir yudum içtim.

"Sana anlattıklarını bir yana bırakırsak Gladden hakkında gerçekten ne düşündün? Herkesin ona yakıştırdığı kadar zeki miydi?"

Cevap vermeden önce kafasını toplamaya çalıştı.

"William Gladden cinsel arzusunun yasal, toplumsal ve kültürel açıdan uygun olmadığını biliyordu. Bu yükün altındaydı. Tutkularını anlamak için kendisiyle mücadele ediyordu. Bize hikâyesini anlatmak istedi, bunun kendisine yardım edebileceğini umuyordu. Yaşadığı ikilemlere bakarsan, oldukça entelektüel birisi olduğunu düşünebilirsin. Diğer adamlar içgüdüleriyle hareket etmişti, hayvan gibiydiler. Gladden farklıydı. Evet, bence düşündüğümüz kadar zeki bir adam, hatta belki daha da zeki."

"Bir yük altında olduğunu söylemen garip. Peşinde olduğunuz adama benzemiyor. Bizim adamımız Hitler gibi biri olmalı."

"Haklısın ama bu tür saldırganların evrim geçirdiğini biliyoruz. William Gladden gibi bir adam da Şair'e dönüşebilir. Görüşmelerden sonra bir yıl daha hapisnede kaldı. Sübyancılar hapiste en sert davranılan suçlulardır. Bu yüzden birbirlerine destek olurlar. Gladden ile Goble da böyle tanışmışlar. Yıllar önce görüştüğüm bu adamın karşıma Şair olarak çıkmasına şaşırımam."

Dart tahtasının önünden gelen alkış ve kahkaha sesleri dikkatimi dağıttı. Galiba gecenin şampiyonu belli olmuştu.

"Gladden'dan bu kadar söz etmek yeter," dedi Rachel. "Fazlasıyla sinir bozucu."

"Tamam."

"Senden ne haber?"

"Ben de gerildim."

"Sormak istediğim o değildi. Editörünle konuşup ekibe yeniden alındığını söyledin mi?"

"Hayır, henüz değil. Sabah arayıp yeni bir haber yazamadığımı ama aranızda olduğumu anlatırım."

"Buna ne der?"

"Çok mutlu olmayacak. Haberin devamını yazacağımı düşünüyordu. Olay çok hızla akmaya başladı. Tüm medya bu olayın peşinde. Her gün yeni bir yazı çıkmalı. Ama kimin umurunda? Elinde başka muhabirler var. İsterse onları göndersin. Ama pek fazla şey öğrenemeyecekler. Bir de Michael Warren var, Los Angeles Times'da her an bir özel haber yazabilir. O zaman başım gerçekten büyük derde girer."

"Dalga geçiyorsun."

"Hayır, ben gerçekçiyim"

"Warren için endişelenme. Gor... yani bilgileri kim sızdırdıysa, bunu bir daha yapamayacak. Bu, Bob'la ilişkisini fazlasıyla zedeler."

"Dil sürçmesi değil mi? Her neyse, göreceğiz."

"Nasıl bu kadar alaycı bir adam haline geldin Jack? Yalnız işi bitmek üzere olan orta yaşlı polisler böyle olur sanırdım."

"Bu doğuştan gelen bir şey."

"Eminim."

((((

Geri dönerken hava daha da soğumuştü. Ona sarılmak istedim ama buna izin vermeyeceğini biliyordum. Bizi izleyenler vardı. Otele yaklaşırken aklıma bir olay geldi, anlatmaya başladım.

"Lise dönemini ve kim kimden hoşlanıyor dedikodularını hatırlar mısın?"

"Evet."

"Âşık olduğum bir kız vardı. Nasıl oldu bilmiyorum ama kız bunu öğrendi. Ondandan sonra tek yapabileceğim bekleyip tepkisini görmektü. Onun benim ona ilgi duyduğumu öğrendiğini biliyordum, o da benim onun öğrendiğini duyduğumu biliyordu. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Ama benim kendime güvenim yoktu ve ben...bilmiyorum. Bir gün spor salonunda sırada otuyordum, galiba bir maç vardı. O geldi, oturacak bir yer aradı. Bu "ya yap, ya öl" anlarından biriydi, bana bakıyordu. Yanıma oturmasını istemek ve onunla konuşabilmek için karşıma çıkan en iyi fırsattı. Dondum kaldım. Sonra arkama dönüp başkasına mı selam veriyor diye baktım.

"Jack, seni aptal!" dedi Rachel, gülümseyerek. Sonra benim yıllardır yaptığının aksine hikâyeyi fazla ciddiye almadan,

"Ne yaptı?" diye sordu.

"Ben arkamı dönünce, utandı. Her şeyi bozmuştum. Sonra başka biriyle çıkmaya başladı, sonunda evlendiler. Onu unutmanı çok uzun zaman aldı."

Otel kapısından sessizce girdik. Rachel'e kapıyı açtım, yıllar sonra bile beni hâlâ etkileyen bu hikâyenin etkisiyle utanarak gülümsedim.

"Bu olay da benim her zaman matrak bir budala olduğumu kanıtlıyor."

"Büyürken herkesin başına böyle şeyler gelir," dedi umursamadan.

Lobiye geçtik, gece görevlisi bize bakıp başıyla selam verdi. Sanki birkaç saat önce onu ilk gördüğümden beri sakalları daha da uzamıştı. Rachel merdivende durdu ve adamın duyamayacağı şekilde bana onunla gelmememi fısıldadı.

"Sanırım kendi odalarımıza gitmeliyiz."

"Seni odana bırakabilirim."

"Hayır, teşekkürler."

Adama baktı, adam bulvar gazetelerinden birini okuyordu. Rachel bana döndü, küçük bir öpücük verdi, odasına çıktı.

((

Uyuyamayacağımı biliyordum. Kafam doluydu. Güzel bir kadınla sevişmişim ve gecenin kalanını ona âşık olarak geçirmişim. Aşkın ne olduğunu bilmiyordum ama âşık olduğunu kabul etmek için bir parçasıydı. Hayatımda çok az hissettiğim bir duyguydu ve onun bu kadar yakında olmasının heyecan verici olduğu kadar huzur bozucu olduğunu düşündüm.

Bir sigara almak için otelin dışına çıktığımda, huzursuzluk diğer düşüncelerle beraber artmaya başladı. Rachel'e anlattığım olay, yıllar sonra bile beynimi kurcalıyordu. Rachel'e o kızla ilgili her şeyi anlatmamıştım. Sonunu söylememiştim. O kız Riley'di ve sonradan evlendiği çocuk da ikizim Sean'du. Bu kısmı niye kendime sakladığımı bilmiyordum.

Lobiye gidip görevliye nereden sigara alabileceğimi sordum bana Cat&Fiddle'a geri dönmem gerektiğini söyledi. Önündeki gazetelerin yanında açık bir paket Camel vardı ama bana teklif etmeyince ben de istemedim.

Sunset'e doğru tek başıma yürürken tekrar Rachel'ı düşündüm, sevişirken fark ettiğim bir şey aklıma geldi. Her üç seferde de kontrolü tamamen bana bırakmıştı. Hiçbir şey istememiş olayı istediğim gibi yönlendirmeme izin vermişti. Daha önce birlikte olduğum hiçbir kadın sevişirken böylesine pasif davranmamıştı.

Bunda kötü bir şey yoktu, ama yine de merak etmişim. Yatakta olmadığımız anlarda tüm kontrol onun elindeydi. Yaşadığına inandığım bu çelişkiyle beni daha çok ona bağlamıştı.

Karşıya geçmek üzere yolun kenarında durdum, trafiği kontrol ederken gözüme bir adam ilişti. Kapalı bir dükkânın önünde gizlenmeye çalışıyordu. Adamın beni takip ettiğini düşündüm.

Hızla dört adım attım, aniden durdum. Blöf yapmıştım ama kapı eşliğinden fırlayan olmadı. Sadece kendime blöf yapmıştım. Kalp atışlarımın arttığını hissettim. Belki de uyumak için yer arayan bir evsizdi. Yüzlerce açıklama bulabilirdim, ama hâlâ korkuyordum. Belki de Şair'di. Televizyonda beni görmüştü. Seçimini yapmıştı. Otele geri dönemezdim. Hemen karşıya geçtim, bara yöneldim.

Barda bir tane daha siyah bira ve bir porsiyon tavuk kanadı ısmarladım. Sigara aldım, yakana kadar ellerimin titrediğini fark ettim. Şimdi ne olacak diye düşündüm, sigaramdan derin nefesler çekerken.

((

Bardan saat ikide son ayrılanlarla birlikte çıktım. Gruba karışarak otele yöneldim. Onlarla otelin önüne kadar yürüyüp kapıda ayrıldım. İçeri girdiğimde gece görevlisinin tanıdık yüzünü gördüm ve rahatladım.

Geç olmuştu ve epeyce bira içmişim, ama korkmuş olduğum için hâlâ uyuyamıyordum. Üzerimi çıkarttım, ışığı kapatıp yatağa uzandım. Bunun işe yaramayacağını biliyordum. On dakika sonra kalkıp ışığı yaktım.

Kafamı dağıtacak, uyumamı sağlayacak bir şeye ihtiyacım vardı. Bu gibi durumlarda hep yaptığım şeyi yapıp bilgisayarımı açtım. Hatta girip Rocky'ye bağlandım. Mesajım yoktu, olmasını da beklemiyordum, ama

bilgisayarla uğraşırken rahatlamaya başlamıştım. Haberimin olduğu kısmı buldum. Yarın yayınlanacak ve oldukça ses getirecekti.

Hattan çıktım. Bir süre oyun oynadım, kaybetmeye başlayınca sıkıldım. Kafamı dağıtacak başka bir şey ararken bilgisayar çantamda duran, Phoenix'teki otelden aldığım faturalar aklıma geldi, ama her göze baktığım halde onları bulamadım. Yastık kılıfıma da baktım ama sadece giysiler vardı.

"Lanet olsun!" diye bağırdım.

Gözlerimi kapatıp uçakta o kâğıtlarla ne yaptığımı hatırlamaya çalıştım. Onları koltuğun gözüne bıraktığımı ama Warren'la konuştuktan sonra biraz daha inceleyip en son bilgisayar çantama yerleştirdiğimi hatırladım. Faturaları uçakta bırakmadığımdan emindim.

Bu olayın açıklaması birinin odama girdiği ve onları aldığıydı. Ne yapacağımı düşünerek odada dolaşmaya başladım. Çaldığım şeyler benden çalınmıştı. Bunu kime şikâyet edebilirdim ki?

Kızgınlıkla dışarı çıkıp gece görevlisinin yanına gittim. Adam, elinde tuttuğu gazetenin kapağındaki satışları artırmak için konmuş çıplak kadın resmine bakıyordu.

"Hey, odama giren birini gördün mü?"

Omuz silkti, olumsuz anlamda başını salladı.

"Hiç kimse mi?"

"Ortalıkta sadece sizi ve o bayanı gördüm. Hepsi bu."

Daha fazla bir şey öğrenebilme umuduyla ona baktım ama başka bir şey söylemedi.

"Pekâlâ."

Odama geri döndüm. Kapıda zorlama olup olmadığını inceledim. Anlayamadım. Zaten anlayabileceğimi de sanmıyordum Çok kızmıştım.

Rachel'i arayıp hırsızlıktan söz etmek istedim ama kendimi tuttum. Soygunda ne alındığını ona söyleyemedim. Ne yaptığımı öğrenmesini istemiyordum. Tekrar üzerimi çıkarttım, yatağa uzandım.

Sonunda uykum geldi, ama uyumadan önce Thorson'un odama gizlice girip eşyalarımı karıştırdığını düşündüm. Uykuya dalarken hâlâ kızgındım.

OTUZ YEDİ

Kapının hızla çalınmasıyla uyandım, perdelerin ardından ışık sızıyordu. Güneş çoktan yükselmişti, sanırım benim de kalkmam gerekiyordu. Pantolonumu giydim, düğmelerini iliklerken gözetleme deliğinden bile bakmadan kapıyı açtım. Gelen Rachel değildi.

"Günaydın ahbab. Uyan artık. Bugün benimlesin, beraber çalışacağız."

Boş gözlerle ona baktım. Thorson uzandı, açık kapıya yeniden vurdu.

"Merhaba? Evde kimse yok mu?"

"Bugün benimlesin derken ne kastediyorsun?"

"Ne duyduysan o. Kız arkadaşının bugün yalnız yapması gereken şeyler var. Ajan Backus benimle çalışmana karar verdi."

Bütün bir günü Thorson'la geçirmeye ilişkin duygularım yüzüme yansımış olmalıydı.

"Bunu yapmayı ben de pek istemezdim. Ancak bana söylenenleri yapmak zorundayım. Eğer tüm gün yatakta kalmak istesen hiç umurumda değil, istediğini yapabilirsin. Ajan Backus'e..."

"Hemen hazırlanırım. Bana beş dakika ver."

"Dışarıda arabada buluşuruz. Eğer beş dakika içinde orada olmazsan bugün tek başınasın."

O gittikten sonra saatime baktım. Sekiz buçuktu; düşündüğüm kadar geç değildi. Beş yerine on dakikada hazırlandım.

Başımı suyun altına tutup tüm günü Thorson'la nasıl geçireceğimi düşündüm. Ama öncelikle Rachel'ı, Backus'un ona verdiği görevi ve niye yanına beni almadığını düşündüm.

Odadan çıktım, Rachel'in odasına gidip kapısını çaldım. İçeriye dinledim, ses yoktu. Rachel gitmişti.

Dışarı çıktığımda Thorson arabalardan birine yaslanmış beni bekliyordu.

"Geç kaldın."

"Evet, özür dilerim. Rachel nerede?"

"Üzgünüm ahbab. Backus'a sor. Senin hamin oymuş gibi görünüyor."

"Bak Thorson, benim adım ahbab değil, tamam mı? Eğer beni adıyla çağırmak istemiyorsan bir şey söyleme. Geç kaldım, çünkü editörümü arayıp yeni bir yazı yazmadığımı haber verdim ve bu onun hiç hoşuna gitmedi."

"Editörünün ne hissettiği çok da umurumda değil," dedi arabaya binerken.

Arabada iki bardak kahve gördüm. Bir uyuşturucu bağımlısının mum üzerinde ısınmakta olan kaşığa baktığı gibi kahveye baktım; bir şey söylemedim. Thorson'un oynamaya çalıştığı oyunun bir parçası olduğumu düşündüm.

"Birisi senin ah- şey, Jack. Krema veya şeker istersen kapının gözünde var."

Arabayı çalıştırdı. Önce ona sonra kahveye baktım. Thorson uzanıp kahvesini aldı. Kapağını açıp küçük bir yudum içti. Sanki sıcaklığını kontrol etmişti.

"Ahh," dedi. "Ben kahvemi sıcak ve sade severim. Kadınlarım gibi."

Bana baktı, bir erkeğin anlayabileceği şekilde göz kırptı.

"Hadi Jack, kahveni al. Hareket ettiğimde dökülmesini istemiyorum."

Kahveyi aldım, açtım. Thorson arabayı hareket ettirirken ben de küçük bir yudum aldım. Tadı güzeldi, kafein hemen etkisini gösterdi.

"Teşekkürler," dedim.

"Bir şey değil. Kahve olmadan güne başlayamam. Evet, ne oldu, kötü bir gece mi geçirdin?"

"Bunu sen de söyleyebilirdin."

"Ben değil. Her yerde uyuyabilirim. Dün gece de iyi uyudum."

"Uyurgezerlik yapmadın, değil mi?"

"Uyurgezerlik mi? Ne demek istiyorsun?"

"Bak Thorson. Kahve için teşekkür ederim ama Warren'i arayanın ve dün gece odama girenin sen olduğunu biliyorum.

Thorson arabayı kenara çekti.

"Ne diyorsun sen?"

"Ne dediğimi duydun. Odama giren sendin. Şu anda bunu kanıtlayamam ama eğer Warren benden önce bir şey yazarsa Backus'a gidip her gördüğüm şeyi anlatırım."

"Dinle ahbap, şu kahveyi görüyor musun? Bu barış teklifiydi. Eğer onu suratıma fırlatmak istiyorsan durma. Ama neden söz ettiğini bilmiyorum. Son kez söylüyorum, gazetecilerle konuşmam. Şimdi seninle konuşuyorum çünkü senin özel iznin var. Hepsi bu."

Arabayı tekrar çalıştırdı, hızla yola çıktı. Başka bir şoför öfkeyle kornasına bastı. Sıcak kahve elime döküldü ama, sesimi çıkartmadım. Bir süre konuşmadan ilerledik, Wilshire Bulvarı'na çıktık. Şehrin cam ve metalden oluşan büyük binaları arasında ilerliyorduk. Kahvenin tadı bozulmuştu, içmekten vazgeçip kapağını kapattım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum sonunda

"Gladden'in avukatını görmeye. Ondan sonra da Santa Monica'ya gidip onu serbest bırakan ahmaklarla görüşeceğiz."

"Times'ın haberini okudum. Kimi yakaladıklarını bilmiyorlardı. Onları suçlayamazsın."

"Evet, bu doğru. Kimseyi suçlamamak lazım."

Thorson'un barış teklifini alıp tualete dökmeyi başarmıştım. Suskun ve sertti. Bu kişiliğinin bir parçasıydı ama yine de suç benimdi.

"Bak," dedim kahveyi yere bırakarak. "Özür dilerim, tamam mı? Eğer yanıldıysam özür dilerim. Olayları kendi bakış açımdan değerlendiriyordum. Eğer hatalıysam hatalıyım."

Bir şey söylemedi, sessizlik daha da baskın oldu. Daha fazla şey söylememem gerektiğini hissettim.

"Bunu unutacağım, tamam mı?" diye yalan söyledim. "Ayrıca Rachel'le olan durum seni üzdüyse, onun için de özür dilerim. Bir anda oldu."

"Sana bir şey söyleyeyim mi Jack? Özürlerin sana kalsın. Sen de Rachel da umurumda değilsiniz. O benim umursadığımı sanıyor, eminim bunu sana da söyledi. Ama yanılıyor. Senin yerinde olsaydım ona karşı dikkatli olurum. İçinde başka şeyler olabilir. Söylemedi deme."

"Olur."

Ama söylediği an bunları unutmaya karar verdim. Söyledikleriyle, Rachel'le olan ilişkiyi etkilemesine izin vermeyecektim.

"Hiç Boyalı Çöl diye bir yer duydun mu Jack?"

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım.

"Evet, duydum."

"Oraya gittin mi?"

"Hayır."

"Eğer Rachel'le berabersen oraya gittin demektir. O Boyalı Çöldür. Bakması güzeldir, evet. Ama dostum, eğer oradaysan, terk edilmiş olduğunu görürsün. Güzelliği dışında bir şey yoktur. Çöl geceleri çok soğuk olur"

Ona tüm bu söyledikleri için sıkı bir yumruk atmak istedim. Ama söyledikleri beni sersemletmişti.

"Sana rol yapabilir," diye devam etti. "Ya da bir oyuncak gibi seninle oynayabilir. Bir anını seninle paylaşmak isteyebilir, sonra vazgeçer. Sonra da ortadan kaybolur."

Hâlâ suskundum. Başımı pencereye doğru çevirdim, onu görmeye dayanamıyordum. Birkaç dakika sonra geldiğimizi söyledi ve otoparka girdi.

Fuentes Avukatlık Merkezinin lobsinden avukatın odasını öğrendikten sonra asansörle yedinci kata çıktık. Krasner ve Peacock'un ofisini bulduk. İçeri girdiğimizde, Thorson sekretere kimliğini ve rozetini gösterdi ve Krasner'i görmek istediğimizi söyledi.

"Üzgünüm, Bay Krasner bu sabah mahkemede olacak."

"Emin misiniz?"

"Elbette eminim. Mahkemede. Öğle yemeğinden sonra gelecek."

"Hangi mahkemede?"

"Ağır Ceza Mahkemesinde."

((

Arabayı orada bırakıp Ağır Ceza Mahkemesi binasına yürüdük. Mahkemeler, beşinci katta avukatlar, suçlunun ve suçlayanın aileleriyle dolu olan büyük bir salonda yapılıyordu. Thorson görevlilerden birinin yanına giderek Arthur Krasner'in kim olduğunu sordu. Görevli, kısa boylu, kızıl saçlı, kırmızı suratlı bir adamı gösterdi. Adam yanındaki takım elbiseli başka bir avukatla konuşuyordu. Thorson adamın yanına gitti.

"Bay Krasner?" dedi konuşmalarının bitmesini beklemeden.

"Evet?"

"Sizinle birkaç dakika konuşabilir miyim?"

"Siz kimsiniz?"

"Dışarıda açıklarım."

"Ya şimdi kim olduğunuzu açıklarsınız ya da dışarı yalnız çıkarsınız"

Thorson rozetini ve kimliğini gösterdi.

"Sanırım niye burada olduğumuzu biliyorsunuz," dedi Thorson. Diğer avukata bakarak "Bize birkaç dakika izin verir misiniz?" diye sordu.

Koridorda Krasner avukatlık blöflerinden birini yapmaya çalıştı.

"Tamam, beş dakika sonra içerde mahkemede olmalıyım. Ne istiyorsunuz?"

"Bunu hallettiğimizi sanıyordum," dedi Thorson. "Eski müşteriniz William Gladden hakkında görüşmek istiyoruz."

"Adını hiç duymadım."

Thorson'u geçip salona gitmek istedi. Thorson soğukkanlılıkla adamın önüne geçip onu durdurdu.

"Lütfen," dedi adam. "Bana dokunamazsınız. Buna hakkınız yok."

"Kimden bahsettiğimizi biliyorsunuz Bay Krasner. Bu adamın gerçek kimliğini mahkemeden ve polisten sakladığınız için başınız büyük dertte."

"Hayır, hata yapıyorsunuz. Kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Adamın kim olduğu benim sorunum değildi. Bunun aksini bildiğimi gösteren bir kanıt da yok"

"Bunları içerdeki yargıca saklayın sayın avukat. Gladden nerede?"

"Hiçbir fikrim yok, olsaydı da..."

"Söyemez miydiniz? Bu davranışınız hatalı Bay Krasner. Size bir şey söyleyeyim. Sizin Bay Gladden'i savunduğunuz davanın mahkeme kayıtlarını inceledim ve ne söylediğimi anlıyorsanız, işler iyi gitmemiş. Dürüst olmamışsınız. Bu sizin için sorun yaratabilir"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Tutuklandıktan sonra sizi nasıl aradı?"

"Bilmiyorum. Sormadım."

"Onu size birisi mi göndermişti Bay Krasner?"

"Evet sanırım."

"Kim göndermişti?"

"Bilmiyorum. Sormadığımı söylemiştim."

"Siz de sübyancı mısınız Bay Krasner? Kız ve erkek çocuklar ilginizi çeker mi?"

"Ne?"

Thorson sözlü tacizleriyle adamın yavaş yavaş duvara doğru ilerlemesini sağlamıştı. Krasner endişelenmeye başlamıştı. Çantasını kalkan gibi tutuyordu, ama yeterince sağlam bir kalkan değildi.

"Neden bahsettiğimi biliyorsunuz. Şehirde bu kadar çok avukat varken Gladden neden sizi seçti?"

"Size söyledim," diye bağırdı Krasner koridorda herkesin dikkatini çekecek şekilde. Sonra fısıltıyla devam etti. "Niye beni seçtiğini bilmiyorum. Yaptı işte. Adım rehberde var. Burası özgür bir ülke."

Thorson adamın devam edeceğini umarak duraksadı, ama adam oltaya gelmedi.

"Dün kayıtları inceledim," dedi Thorson. "Kefalet ücreti açıklandıktan iki saat on beş dakika sonra onu çıkartmışsınız. Nasıl yaptınız? Onun için paranız hazırды, değil mi? O zaman asıl sormam gereken soru şu: Eğer Gladden geceyi hapiste geçirdiyse siz parayı nasıl aldınız?"

"Para transfer edildi. Her şey yasaldı. Bir önceki gece benim avukatlık ücretimi ve tahmini kefalet ücretini konuştuk, ertesi sabah hesabıma yatırıldı. Onunla ilgim yoktu. Beni suçlayamazsınız."

"Ne istersem yaparım. Midemi bulandırıyor sun Krasner. Hakkındaki tüm kayıtları yerel polise incelettim. Ne mal olduğunu biliyorum."

"Neden bahsediyorsunuz siz?"

"Eğer şimdiden anlamadıysan çok yakında öğreneceksin. Senin peşindeler küçük adam. Bu adamı sen serbest bıraktırdın, şimdi yaptıklarına bak."

"Bilmiyordum," dedi Krasner af dileyen bir sesle.

"Elbette, kimse sonradan ne olacağını bilemez. Cep telefonun var mı?"

"Ne?"

"Telefon diyorum. Cep telefonu."

"Evet, evet telefonum var."

"İyi, çantandan çıkart. Sekreterini ara ve para transferiyle ilgili tüm belgelerin bir kopyasını hazırlamasını söyle. On beş dakika sonra ofisine uğrayıp kopyayı alacağım."

"Alamazsınız. Mahremiyetini korumam gereken bir avukat-müvekkil ilişkim var. Adamın suçu ne olursa olsun."

Thorson adamı ikna etmek için eliyle adamın göğsünde tuttuğu çantasına vurdu.

"Onu ara Krasner. Ben de polise bize yardımcı olduğunu söyleyeyim. Ya ararsın ya da öldürülecek ilk kişi sen olursun. Şimdi, kimden ve neden söz ettiğimizi biliyorsun."

Krasner yavaşça başını salladı. Çantasını açıp telefonunu çıkarttı.

"Hepsi bu kadardı sayın avukat. Şimdi ışığı görüyorsun."

Krasner sekreterini ararken Thorson onu seyrediyordu. Daha önce, kötü polis rolünü bu kadar iyi oynayarak, istediği bilgiyi kaynağından böylesine ustalıkla alan birini görmemiştim. Thorson'un yaptıklarına hayran olup olmadığımdan emin değildim. Ama karşısında blöf yapan bir oyuncuyu titretmeyi ve istediği bilgiyi almayı başarmıştı. Krasner telefonu kapattığında Thorson paranın miktarını sordu.

"6000 dolar."

"5000 kefalet, 1000 doları da sizin için. Nasıl oldu da onu daha fazla para için zorlamadınız?"

"O kadar ödeyebileceğini söyledi. Ona inandım. Artık gidebilir miyim?"

Krasner'in yüzünde bıkkın ve yenilmiş bir ifade vardı. Thorson'un cevabını beklemeden mahkeme salonundan çıkan birisi Krasner'a seslendi.

"Artie, sıra sende."

"Tamam Jerry."

Krasner Thorson'un cevabını beklemeden yürümeye başladı. Thorson bir kez daha onu ustalıkla durdurdu. Bu sefer Krasner itiraz etmedi.

"Artie - sana Artie diyebilir miyim? Biraz kendinle yüzleşsen iyi olur. Bize anlattıklarından daha fazlasını biliyorsun. Daha fazla zaman harcarsan, bu birinin hayatına mal olabilir. Bunu bir kez daha düşün ve beni ara."

Cebinden kartım çıkarttı, Krasner'a verdi.

"Telefon numaram bu kartta yazılı. Beni ara. Eğer istediklerimi öğrenirsem ve onları senin de bildiğini ama bize anlatmadığını fark edersem, sana hiç acımam sayın avukat. Hiç acımam."

Thorson bunları söyledikten sonra adamın yolundan çekildi.

((

Thorson'la hiç konuşmadan caddeye çıktık

"Sence ne demek istediğini anladı mı?"

"Evet, anladı. Beni arayacak."

"Göreceğiz. Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Nedir?"

"Gerçekten onun hakkında araştırma yaptırdın mı?"

Thorson gülümsedi.

"Çocuklara düşkün olduğunu nereden biliyordun?"

"Sadece şansımı denedim. Sübyancılar kendilerine benzer insanlarla ilişki kurarlar. Özel bilgisayar ve telefon hatları vardır, birbirlerini desteklerler. Toplumun karşısındadırlar, yanlış anlaşıldıklarını düşünürler.

Bunları düşünerek şansımı denedim. Anladığım kadarıyla, bu doğru çıktı. Eğer öyle olmasaydı, avukat para transfer kayıtlarını bu kadar kolay vermezdi."

"Belki. Belki de Gladden'ı tanımadığını söylerken doğru söylüyordu. Belki vicdanlı bir adamdır, kimsenin zarar görmesini istemiyordun"

"Çok fazla avukat tanımadığın anlaşılıyor."

On dakika sonra Krasner&Peacock Avukatlık Bürosu'nun önünde asansör beklerken, Thorson da altı bin dolarlık para transferinin kayıtlarını inceliyordu.

"Jacksonville dışında bir banka. Rach'in ilgilenmesi gerekecek," dedi.

İsmi kısıltarak söylemişti. Bu kişisel yakınlığın sonucu olmalıydı.

"Niye o?"

"Çünkü o Florida'da"

Kafasını kaldırıp bana baktı. Gülümsüyordu.

"Sana söylemedim mi?"

"Hayır, söylemedin."

"Backus onu bu sabah gönderdi. Hipnozcu Horace'la görüşecek ve Florida ekibiyle çalışacak. Lobide duralım ve ona bu hesap numarasını ulaştırarak birisiyle konuşabileceğimiz bir telefon bulalım."

OTUZ SEKİZ

Şehirde Santa Monica'ya giderken yolda çok az konuştuk. Rachel'i düşünüyordum. Esas bölge burasıyken Backus'un onu neden Florida'ya gönderdiğini anlamamıştım. İki olasılık olduğuna karar verdim. Birincisi, Rachel benim yüzümden buradan uzaklaştırılmıştı, ikincisi, olayda yeniden bir sığrama yapılmıştı ve benim bundan haberim yoktu. Her iki olasılık da yeterince kötüydü, ama içimden birincisini seçtiğimi fark ettim.

Thorson yol boyunca dalgındı, belki de ben etrafında olduğum için yorulmuştu. Ama Santa Monica polis merkezinin önünde park ettiğimizde, benim sormama gerek kalmadan istediğim cevabı verdi.

"Tutuklandığı zaman Gladden'ın üzerinden çıkan kişisel eşyalarını almaya geldik. Her şeyi dikkatle incelemeliyiz."

"Bunu yapmana izin verecekler mi?"

Küçük birimlerin, aslında tüm birimlerin, parlak FBI ajanları tarafından işgal edilmeye nasıl sinirlendiklerini biliyordum.

"Göreceğiz."

Dedektif Bürosunun ön masasındaki görevli memurdan, Constance Delpy'nin mahkemede olduğunu, ama ortağı Ron Sweetzer'in az sonra burada olacağını öğrendik. On dakika sonra Sweetzer geldi. Bu kadar beklemek bile Thorson'un hoşuna gitmemişti. FBI rozeti sahibi bir ajan olarak, sıradan bir polis memurunu beklemeye dayanmamıştı. Sweetzer geldiğinde nasıl yardım edebileceğini sordu. Bana bir kez daha baktı, sakalım ve giysilerimle FBI'nın ajan imajına uymuyordum. Bir şey söylemedi, bizi odasına da davet etmedi. Thorson da kısa ve sert cümlelerle kendi kabalığını ortaya koyarak adama cevap verdi. İç cebinden bir kâğıt çıkartıp masaya bıraktı.

"Bu William Gladden'ın ya da kullandığı adıyla Harold Brisbane'in tutuklandığı zaman üzerinden çıkan kişisel eşyalarının listesi. Onları koruma altına almak için buradayım."

"Neden söz ediyorsunuz?" dedi Sweetzer.

"Biraz önce söyledim. Olaya FBI el koydu ve William Gladden hakkında ülke çapında bir soruşturma yürütüyor."

Uzmanlarımız elinizdekileri incelemek istiyor."

"Durun bir dakika Sayın Ajan. Burada kendi uzmanlarımız ve bu adam aleyhinde yürüttüğümüz bir dava var. Elimizdeki kanıtları kimseye veremeyiz. Ancak mahkeme kararıyla alabilirsiniz."

Thorson derin bir nefes aldı, ama bence bu oyunu daha önce defalarca oynamıştı. Büyük balık küçük balığı yutar.

"Öncelikle," dedi, "ikimiz de sizin davanızın beş para etmez bir dava olduğunu biliyoruz. Ayrıca kanıttan filan söz etmiyoruz. Elinizde bir fotoğraf makinesi var. Bu hiçbir şeyin kanıtı değil. Bu adam bir polis kaçırmakla, şiddet kullanmakla ve suyu kirletmekle suçlanıyor. Fotoğraf makinesi bu işin neresinde kullanılacak?"

Sweetzer bir şey söylemek için ağzını açtı; sonra durdu.

"Bir dakika bekleyin lütfen."

"Bütün gün sizi bekleyemem Dedektif," dedi Thorson. "Bu adamı yakalamaya çalışıyorum. Hâlâ kaçak olması çok kötü."

Sweetzer öfkeyle arkasına döndü.

"Bunun anlamı ne?"

Thorson kötü bir niyeti olmadığını gösteren bir şekilde ellerini kaldırdı.

"Nasıl anladıysanız öyle Dedektif. Hadi gidin, şefinize anlatın. Onunla ben görüşürüm."

Sweetzer çıktı, iki dakika sonra kendisinden en az on yaş daha büyük, on kilo daha fazla ve iki kat daha kızgın bir adamla geri döndü.

"Sorun nedir?" diye sordu gelen adam sert bir ses tonuyla.

"Sorun yok, yüzbaşı."

"Ben teğmenim."

"Ah, şey teğmen, adamınız ne söylediğimi anlamadı. Ona, FBI'nın William Gladden olayına el koyduğunu ve Los Angeles polisi ve ülkedeki tüm birimlerle işbirliği içinde olduğumuzu açıkladım. Büro Santa Monica'ya da müdahale edecek. Ama, Dedektif Sweetzer, Bay Gladden'dan alınan eşyaları elinde tutarak soruşturmaya ve Bay Gladden'ın yakalanmasına yardımcı olduğunu düşünüyor sanırım. Aslında bize engel oluyor. Bu şekilde davranılmasına çok şaşırdım. Yanımda ulusal basından birisi de var. Onun böyle bir şeye tanık olmasını beklemiyordum."

Thorson beni işaret etti, Sweetzer ve teğmen bana baktılar. Böyle kullanıldığım için ben de sinirlenmiştim. Teğmen tekrar Thorson'a döndü.

"Anlamadığımız şey, neden adamın eşyalarını istediğiniz. Listeye baktım, bir fotoğraf makinesi, güneş gözlüğü, bir paket şekerleme ve bir spor çantası var, hepsi bu. Film yok, fotoğraf yok. FBI bunu neden bizden almak istiyor?"

"Şekerlemelere kimyasal analiz yaptınız mı?"

Teğmen, kafasını bir şey saklamaya çalışır gibi hafifçe sallayan Sweetzer'a baktı.

"Biz bunu yapacağız Teğmen. Şekerlemelere herhangi bir katkı maddesi katılmış mı, ona bakacağız. Ve fotoğraf makinesini inceleyeceğiz. Siz farkında değilsiniz ama soruşturma sırasında bazı fotoğraflar bulundu. Fotoğrafların içeriğiyle ilgili bilgi veremem, ama yasadışı görüntüler olduğunu söyleyebilirim. Fotoğraflar analiz edildiğinde, makinenin lensinde bir bozukluk olduğu görüldü. Bu parmak izi bırakmaya benzer. Makineyi almamıza izin verirseniz fotoğraflarla makine arasında karşılaştırma ve eşleştirme yapabiliriz ve o fotoğrafları peşinde olduğumuz adamın çektiğini kanıtlayabiliriz. Bu yüzden o eşyalara ihtiyacımız var. Beyler, hepimiz aynı şeyi istiyoruz."

Teğmen bir süre konuşmadı. Sonra arkasını dönüp odasına yöneldi. Giderken Sweetzer'a dönüp "Kanıtların bir dökümünü almayı unutma," dedi.

Sweetzer'in yüzü asıldı, teğmenin arkasından gitti. Teğmeni protesto edemedi, ama kulağına önceden bu açıklamaların yapılmadığını fısıldadı. İkisi de gözden uzaklaşınca Thorson'un yanına gittim.

"Bir daha beni bu şekilde kullanacağın zaman beni uyar. Bu yaptığın hiç hoşuma gitmedi," dedim Thorson kendinden emin bir şekilde sıırttı.

"İyi bir dedektif etrafında uygun olan tüm araçları ve fırsatları kullanır. Sen iyi bir fırsattın."

"Fotoğrafların bulunduğu ve fotoğraf makinesinin inceleneceği doğru muydu?"

"Kulağa iyi geliyordu, değil mi?"

Sweetzer'in bize karşı yapabileceği tek saygısızlık, bizi on dakika bekletmek olabilirdi. O da bunu yaptı. Sonunda elinde bir kutuyla geri döndü. Thorson'a bir belge imzalaması gerektiğini söyledi. Thorson önce adamın getirdiği kutuyu açmak istedi. Sweetzer onu engelledi.

"Hepsi içinde," dedi Sweetzer. "Şu belgeyi imzala, ben de işimin başına döneyim."

Thorson savaşı kazanmıştı, son çatışmayı Sweetzer'in kazanmasına izin verdi ve sorun çıkartmadan belgeyi imzaladı. "Sana güveniyorum, hepsi içinde olmalı."

"Biliyor musun, ben de FBI ajanı olmak istemiştim."

"Üzülme, çok insan sınavlarda elenir."

Sweetzer'in yüzü kızardı.

"Neden o değildi. Ben insan gibi davranmayı fazlasıyla sevdiğimi anladım."

Thorson elini kaldırdı parmağıyla ateş eder gibi yaptı.

"İyi bir nedenmiş," dedi "İyi günler Dedektif Sweetzer."

"Hey," dedi Sweetzer, "Eğer siz bürodakiler bir şey isterseniz, aramaktan çekinmeyin."

((

Arabaya giderken, kendimi tutamadım. "Şeker kullanırsan, limonla olduğundan daha fazla sinek avlayabileceğim hiç duymadın, galiba," dedim.

"Şekere yazık," diye cevap verdi.

Arabaya binene kadar Thorson kuruyu açmadı. Kapağı açtığında tüm eşyaların plastik torbalara konduğunu ve torbaların üzerinde sadece FBI tarafından açılacağını belirten bir mühürle kapatıldığını gördüm. Thorson kutudaki zarfı aldı, yırtıp içinden bir fotoğraf çıkarttı. Bu bir Polaroiddi. Bir erkeğin kalçasını ve anüsünü gösteren bir fotoğraftı. Thorson fotoğrafı bir süre inceleyip arka koltuğa fırlattı.

"Bu tuhaf," dedi. "Acaba niye Sweetzer annesinin fotoğrafını da bu zarfa koydu?"

Hafifçe güldüm ve "Şimdiye kadar gördüğüm en ilginç ajanlar arası işbirliği örneği buydu," dedim.

Thorson bu yorumumu duymadı ya da duymamış gibi yaptı. Yüzü ciddileşti, kutudan içinde fotoğraf makinesinin olduğu torbayı çıkarttı. Dikkatle inceledi. Yüzü öfkeyle kızarmaya başlamıştı.

"Lanet olası herifler," dedi yavaşça. "Baştan beri bunu saklıyorlardı."

Fotoğraf makinesine baktım. Şekli bir tuhaftı. Polaroid gibi görünüyordu ama üzerinde 35 mm.lik standart bir objektif vardı.

"Ne oldu? Sorun nedir?"

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, nedir?"

Thorson cevap vermedi. Makineyi çalıştırmak için bir düğmeye bastı. İncelemeye devam etti.

"Fotoğraf yok," dedi.

"Nedir bu?"

Cevap vermedi. Fotoğraf makinesini kutuya koydu, arabayı çalıştırdı.

((

Thorson, polis merkezinden ayrılırken, yangına yetişen itfaiye arabası gibi gaza bastı. Pico Bulvarı'nda bulunduğu benzin istasyonuna girdi. Arabanın motorunu bile kapatmadan dışarı fırladı. Telefona koştu, para atmadan şehirler arası bir görüşme yaptı. Telefonun açılmasını beklerken bir kalem ve not defteri çıkarttı. Telefondaki kişiye birkaç kelime söyledikten sonra defterine bir şey yazdı. Yeniden şehirlerarası görüşme için yeni bir numara taşıdığı anda, ilk konuşmasında ücretsiz bilgi hattından bir numara öğrendiğini tahmin ettim.

Arabadan inmemek ve konuşmasını duyabilecek kadar yakınına gitmemek için kendimi zor tuttum; beklemeye karar verdim. Yaklaşık bir dakika boyunca defterine notlar aldığını gördüm. Thorson telefonla konuşurken ben de Sweetzer'ın ona verdiği kutuya baktım. Fotoğraf makinesini çıkartıp incelemek istiyordum ama bu Thorson'u kızdırabilirdi.

"Neler olduğunu bana da anlatmanın sakıncası var mı?" diye sordum arabaya geri döndüğünde.

"Elbette sakıncası var ama nasıl olsa öğreneceksin." Kutuyu açıp makineyi çıkarttı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Bunu sordun. Bu bir fotoğraf makinesi."

"Doğru ama ne tür bir makine olduğu önemli. Bu dijital fotoğraf makinesi Jack. O kaz kafalı Sweetzer elinde ne olduğunun farkında değildi. Umarım çok geç kalmadık."

"Galiba ben de kaz kafalıyım, ama anlamadım. Bir kez daha açıklar mısın?"

"Dijital fotoğraf makinesinin ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet, film kullanılmaz. Gazetede onları kullanmayı deniyorlar."

"Doğru, film kullanılmaz. Görüntüler bir mikroçip üzerine kaydedilir. Sonra bir bilgisayara yüklenerek görüntülerle istenildiği şekilde oynanabilir. Elindeki makinenin kalitesine göre gerçeği kadar iyi görüntüler elde edebilirsiniz."

Rocky'de bu makinelerle neler yapılabildiğini görmüştüm. Thorson söylediklerinde haklıydı.

"Peki, bunun anlamı ne?"

"İki anlamı var. Sana sübyancılar hakkında anlattığım şeyleri hatırlıyor musun? Telefon ve bilgisayar sayesinde kurdukları haberleşme ağını?"

"Evet."

"Tamam, gönderdiği fakstan dolayı Gladden'ın bir bilgisayarı olduğunu biliyoruz, değil mi?"

"Doğru."

"Şimdi de adamın bir dijital fotoğraf makinesi olduğunu öğrendik. Dijital fotoğraf makinesi ve bilgisayarıyla bu adam modeminde de kullanarak bu dünyada telefonu, bilgisayarı ve gerekli programı olan her istediği kişiye bir fotoğraf gönderebilirdi."

O anda olanları anladım.

"Bu adam insanlara çocukların fotoğraflarını mı gönderiyor?"

"Hayır, bu fotoğrafları satıyor. Benim tahminim bu. Sormamız gereken sorular, adamın nasıl yaşadığı ve parayı nasıl aldığı. Jacksonville'deki hesaptaki paranın kaynağı belli. Şair, çocukların, belki de öldürdüğü çocukların fotoğraflarını satıyor. Kim bilir, belki öldürdüğü polislerin fotoğraflarını bile satmış olabilir."

"Bu fotoğrafları alacak..."

Cümlemi bitilmedim. Aptalca bir soru olduğunu biliyordum.

"Bu işte öğrendiğim temel şeylerden biri, her şeyin bir alıcısı Ve pazarı olduğu," dedi Thorson. "Evet, bunun için de bir pazar var... Gidip bir görüşme daha yapmalıyım. Satıcıların listesini alacağım."

"İkinci şey neydi?"

"Ne?"

"İki belirgin şey olduğunu söylemiştin."

"Bir ara. Lanet olası bir boşluk. Umarım, çok geç kalmadık. Eğer Gladden bu işten para kazanıyorsa, geçen hafta polisler elinden aldığı için tek aracını kaybetti."

"O zaman onu yenilemek ve dijital fotoğraf makinesi satıcılarına gitmek zorunda."

"Zeki adamsın ahbab. Nasıl oldu da gazeteci oldun sen?"

Bu sefer Thorson'a laf etmedim. Önceden yaptığı gibi beni kızdırmak için söylememişti.

"Biraz önce yaptığım konuşmada bu tür dijital fotoğraf makinesi satıcılarının isimlerini aldım. Bu haberi merkeze de bildirmeliyim. Bir çeyrekliğin var mı Jack? Bendekilerin hepsi bitti."

Ona bir çeyreklik verdim, arabadan indi, telefona yöneldi. Backus'u aradığım ve neşeyle bulduklarını anlattığım düşündüm. Onun yerinde Rachel olmalıydı diye aklımdan geçirdim. Birkaç dakika sonra Thorson geri döndü.

"Bu taraftaki üç satıcıyı biz kontrol edeceğiz. Diğerlerini Carter ve bölge ofisinden başka dedektifler kontrol edecek."

"Bu dijital fotoğraf makinesini sipariş mi vermek gerekir yoksa adamların elinde bulunur mu?"

"Bazılarında bulunur, diğerleri de hemen getirtebilir. Konuştuğum görevli öyle söyledi."

"O zaman ne yapacağız? Bir hafta oldu. Adam yeni dijital fotoğraf makinesini çoktan almış olabilir."

"Belki öyle, belki de almadı. Şansımızı deneyeceğiz. Alacağı şey ucuz değildir. Bir takım halinde alması gerekli. Bilgisayar yazılımı, kabloları, çantası, hepsiyle beraber almalı. Neredeyse 1500 dolar para. Ama..."

"Peki adamın takımı tamamsa? Bir avukata bir anda 6000 dolar verebilen bir adam, bu dijital fotoğraf makinesini da nakit parayla hemen alabilir."

"Doğru. Ben de bu riski alıyorum. Eğer makinesini yeniliyorsa adam özel sipariş vermiş olmalı."

Heyecanlıydı ve heyecanı giderek artıyordu. Thorson'u daha yakından gözlemlene şansını yakalamıştım. Bu anlar için yaşadığını anlıyordum. Her şeyin ortaya çıktığı, olayın anlaşıldığı anlar.

"Yolu bulduk McEvoy. Belki bundan sonra bana şans getirirsin. Dua et, çok geç kalmamış olalım."

"Dijital fotoğraf makineleriyle ilgili bu kadar çok şeyi nasıl öğrendin?"

"Daha önce de karşıma çıktı, bundan sonra da sık sık çıkacakmış gibi görünüyor. Quantico'da bilgisayar ve İnternet suçlarıyla ilgili bir birimimiz var. Bu suçların çoğu pornografiyle ilgili. Büroda bilgisayar ve İnternetle ilgili düzenli olarak brifingler verilir, son gelişmeler anlatılır. Güncel olanı takip etmeye çalışırım. Daha önce de internet aracılığıyla insanlara dijital fotoğraf makinesiyle çekilmiş küçük çocuk fotoğrafları gönderen - satan- adamlar gördüm. Hatta birisi geçen yıl FBI Bülteni'nde bile yayınlandı"

((

İlk iki dükkânda bir şey bulamadık. Son durağımızın önüne geldiğimizde Thorson gülümsedi ve "İşte burası," dedi. "Burası olduğunu biliyorum."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Kalabalık caddede bir dükkân. Dışarıda birçok insan, dikkat dağıtacak bir sürü şey var. Bence bu Gladden için tercih nedeniydi. Hatırlanmak istemiyor olmalı."

İçinde iki küçük masanın ve bir sürü kutunun bulunduğu küçük bir dükkândı. Masalarda iki bilgisayar duruyordu. Saçları dökülmekte olan, gözlüklü bir adam bilgisayar başındaydı. Girdiğimizde kafasını kaldırıp bize baktı, diğer masada oturan yoktu ve masa kullanılmıyormuş gibi duruyordu.

"Müdür siz misiniz?" diye sordu Thorson.

Adam "Hem müdür, hem de buranın sahibiyim," diyerek ayağa kalktı. "Üstelik buranın bir numaralı çalışanı da benim. Sizin için ne yapabilirim?"

Thorson ona rozetini ve kimliğini gösterdi.

"FBI mi?"

Bu adama anlaşılmaz gelmişti.

"Dijital fotoğraf makinesi satıyorsunuz, değil mi?"

"Evet. Ama şu anda elimde yok. En sonuncuyu geçen hafta sattım."

Cesaretimin kırıldığını hissettim. Çok geç kalmıştık.

"İsterseniz size dört gün içinde bir tane getirtebilirim. Hatta işin içinde FBI varsa iki günde de gelir. Elbette fazladan ödeme talep etmem."

Adam gülümsedi, gözlerinden endişelendiği belli oluyordu. Özellikle de nedenini bilmediği halde FBI'la muhatap olmaktan dolayı huzursuzdu.

"Adınız nedir?"

"Olin Coombs, buranın sahibiyim."

"Evet, bunu söylemişsiniz. Tamam Bay Coombs. Bir şey almayı düşünmüyorum. Sizden en son bu tür bir fotoğraf makinesi alan adamın adını hatırlıyor musunuz?"

"Şey..." Adam kaşlarını kaldırdı, FBI'ın böyle bir şey sormasının yasal olup olmadığını bilmiyordu. "Elbette, kayıtlarımda var. Sizin için hemen bulurum."

Adam bir çekmece açtı, içindeki dosyadan bir süre sonra bir kâğıt çıkarttı. Thorson'un rahat okuyabilmesi için ona doğru çevirdi. Thorson kâğıdı inceledi. Faturaya göre, alıcı tam bir set almıştı.

"Benim aradığım bu değil," dedi Thorson. "Ben yalnız fotoğraf makinesi aldığını düşündüğümüz bir adamı arıyorum. Geçen hafta sattığınız tek makine bu mu?"

"Evet...şey, hayır. Teslim ettiğim bu. İki tane de sipariş verdiğim var."

"Henüz elinize geçmedi mi?"

"Hayır. Yarın gelecekler. Sabah bir kamyonun gelmesini bekliyorum."

"İkisi de sadece fotoğraf makinesi mi ismarladılar?"

"Fotoğraf makinesi mı?"

"Biliyorsunuz, setteki diğer şeyler olmadan."

"Şey, evet. Aslında bir de şey..."

Adam çekmeceyi açtı, pembe formlardan birini çıkarttı.

"Bay Childs diye biri var. Adam sadece fotoğraf makinesini istedi. Nakit ödeme yaptı, 995 \$ artı vergiler. Buraya..."

"Adres veya telefon numarası bıraktı mı?" .

Nefesimi tuttum. Onu bulmuştuk. Gladden olmalıydı. Ürperdiğimi hissettim.

"Hayır, adres veya telefon yok. Yarın aramasını söyledim."

"O zaman mı gelip alacak?"

"Evet, makine geldiyse gelip alacak. Söylediğim gibi, adres bırakmadığı için biz gönderemiyoruz."

"Dış görünüşünü hatırlıyor musunuz Bay Coombs?"

"Evet, sanırım."

"Tarif edebilir misiniz?"

"Beyazdı, koyu renk saçları vardı. Ve hatırladığım kadarıyla sakal bırakıyordu."

"Yaşını hatırlıyor musunuz?"

"Yirmi beş, otuz yaşlarında olmalı."

Bu, Thorson için yeterince iyi bir tarif. Boş olan masayı işaret etti.

"Bu masayı kullanan var mı?"

"Şu anda yok. İşler çok iyi gitmiyor"

"Biz kullansak, sakıncası var mı?"

OTUZ DOKUZ

Konferans odasındaki hava elektrikliydi. Thorson'un öğrendiklerini aktardıktan sonra, Backus, Wilcox Oteli'ndeki kumanda merkezini FBI'ın Westwood'taki binasına taşımaya karar vermişti. Binanın on yedinci katında, tüm şehri gören bir konferans odasında toplandık. Oturduğum yerden uzakta, sisin ardındaki Catalina Adası'nı ve batmakta olan güneşi görebiliyordum.

Saat dört buçuktu, toplantının bu kadar geç yapılmasının nedeni, bir arama izni çıkartma zorunluluğuydu. Rachel'in Jacksonville'de bir bankadaki Gladden'in hesabını inceleyebilmesi için bu arama iznine ihtiyacı vardı. Backus ona zaman tanımak için toplantıyı bu saate almıştı.

Konferans odasında Backus, Thorson, Carter, Thompson ve tanımadığım ama yerel polisten olduklarını tahmin ettiğim altı ajan ve ben vardık. Quantico ve soruşturma ile ilgili diğer bölge ofisleriyle de telefon bağlantısı kurulmuştu. Herkes çok heyecanlıydı. Doran Brass hattın öteki ucundan sürekli "Hâlâ hazır değil miyiz?" diye soruyordu.

Backus sonunda masadaki yerine oturdu, herkesin hazır olmasını istedi. Arkasındaki panoda fotoğrafının olduğu caddenin bir planı asılıydı.

"Tamam arkadaşlar, olay hızla ilerliyor. Bizim de olmasını beklediğimiz buydu. Önce olanları tartışalım. Sonra da gidip yapmamız gereken en doğru şeyi yapalım."

Ayağa kalktı, o da heyecanlıydı.

"Özellikle üzerinde çalıştığımız bir nokta var. Rachel ile Brass'ı dinlemek istiyoruz. Ama önce yarınki planı anlatması için sözü Gordon'a vereceğim."

Thorson gün içinde olanları anlatırken benim aklım başka yerdeydi. Buradan iki bin beş yüz mil uzakta, Jacksonville'de bir yerde olan Rachel'i düşünüyordum. Telefonun başında, hiç hoşlanmadığı bir adamın ahkâm kesmesini dinlemek zorundaydı. Bir şekilde onunla konuşmak istiyordum, ama oradaki yirmi beş insanın önünde Backus'e Rachel'in nerede olduğunu sormazdım. Rachel'in çağrı cihazım hatırladım. Bu işi sonra halledecektim.

"Beyin takımımızı Thomas'ın üzerinden çekiyoruz," dedi Thorson. "Los Angeles Polis Teşkilatı gözaltı ekipleri onu hâlâ izliyor. Biz ekibimizi saldırganın yakalanabilmesi için kullanacağız. Öncelikle, fotoğrafçı arayan adamın adını biliyoruz. Ayrıca fotoğrafçının telefonunu da dinlemeye aldık. Adam istediği makineni gelip gelmediğini öğrenmek için aradığı zaman, onu hatta tutup nereden aradığını bulmaya ve onu yakalamaya çalışacağız. Şu ana kadar bir soru var mı?"

"Hava desteği istiyor musunuz?" diye sordu ajanlardan biri.

"İstiyoruz. Bir helikopter alabileceğimiz söylendi ama biz iki tane istiyoruz. Planımızı anlatmaya devam ediyorum. Yaptığımız ikinci plana göre, telefon konuşmasından sonuç alamazsak ve adamın yerini bulamazsak da, ben adam geldiğinde zaten içerde dükkânın sahibi Basy Coombs'la beraber olacağım. Eğer adam ararsa, ona makinesinin hazır olduğunu ve gelip alabileceğini söyleyeceğiz. Geliş saatini öğrenmeyi deneyeceğiz, bunu yaparken doğal olmaya, adamı zorlamamaya çalışacağız. Eğer adam ilk seferde elimizden kaçarsa, onu dükkânda yakalayacağız. Eğer adam gelirse, makinesini verip mutlu bir müşteri olarak oradan ayrılmasına izin vereceğim. Tutuklama, grup liderimiz Don Sample ne zaman uygun görürse o zaman yapılacak. Tutuklamanın adamın kontrol edilebileceği ilk noktada yapılacağını, buranın da arabası olacağını umuyoruz. Ama hepiniz diğer olasılıkları da biliyorsunuz. Soru var mı?"

"O adamı niye dükkânda tutuklamıyoruz?"

"Adamın ürkmemesi için Coombs'un da orada olması gerekiyor. Ama bir vatandaş böyle bir katile bu kadar yakinken, o katili tutuklama riskini göze almak istemiyorum. Ayrıca dükkân çok küçük, ikinci bir ajana bile yer yok, yeni birinin olması şüphe yaratır. Adamı dışarıda daha rahat kontrol edebileceğimizi düşünüyorum."

Thorson, Backus ve Sample sırayla planı tüm detaylarıyla anlattılar. Coombs ve Thorson tüm gün dükkânda olacak, gelen müşterilerle ilgileneceklerdi. Eğer Gladden'a benzeyen biri dükkâna yaklaşırsa dışarıdaki ekip içeri haber verecek, Coombs içerdeki depoya saklanacak ve adamla Thorson ilgilenecekti. Müşteri kılığında başka bir ajan da Gladden geldikten hemen sonra dükkâna girecekti. Dışarıda kalabalık bir ekip, her türlü olasılığa karşı hazır bekleyecekti.

"Bu adamın ne kadar tehlikeli olduğunu yeniden hatırlatmama sanırım gerek yok," dedi Backus brifing bittiğinde. "Yarın çok daha dikkatli olmalısınız. Kendinize ve ortağınıza dikkat edin. Herhangi bir soru var mı?"

Ajanların soru sormasını bekledim. Kimse konuşmayınca ben bir soru sordum.

"Peki ya adamın sipariş verdiği fotoğraf makinesi yarın gelmezse?"

"Evet, güzel bir soru," dedi Backus. "İşimizi şansa bırakamayız. Quantico'da İnternet suçlarıyla ilgili birimizde bu tür bir makine bulduk, bu gece buraya gönderilecek. Yarın onu kullanacağız. Başka soru var mı?"

"Onu yakalamamayı hiç düşündünüz mü?"

Telefondaki Rachel'in sesiydi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şeytanın avukatı rolünü oynuyorum, ama bu seri cinayet işleyen bir katili izlemek ve kurbanlarını nasıl seçtiğini görmek için çok büyük bir fırsat. Çalışmalarımıza büyük katkısı olabilir."

Sorusu ajanlar arasında bir tartışma başlattı.

"Yani, onu elimizden kaçırma riskini göze alalım, o da yeniden bir polis veya çocuk öldürsün, öyle mi? Hayır, teşekkür ederim," dedi Thorson.

Neredeyse herkes Thorson'un tarafını tuttu, Gladden gibi bir canavarın kapalı bir yerde anlatacaklarıyla çalışmalara katkıda bulunması fikri ağır bastı. Böyle bir risk almaya gerek yoktu.

"Plan yapıldı," dedi Backus tartışmayı bitirirken. "Önerilen alternatifleri gözden geçirdik. Yaptığımız plan bence en güvenlisi ve iyisi. O zaman işe koyulalım. Rachel, bize neler anlatacaksın?"

"Bankayla başlayayım. Raporlar elime sadece bir buçuk saat önce geçti, fazla vaktim olmadı. Adam hesabından Chicago, Denver ve Los Angeles'ta para çekmiş. Tarihler ilginç, dedektifleri ağına düşürmek için işlediği cinayetlerin ya hemen öncesinde ya da hemen sonrasında. Los Angeles'tan ikisi aynı şubeden olmak üzere iki defa para çekilmiş, biri Thomas'ın soruşturduğu cinayetin hemen öncesinde, ikincisi geçen cumartesi günü. Cumartesi günü çekilen miktar 1200 dolar. Eğer adamı fotoğrafçıda yakalayamazsak bankadaki kayıtlardan takip edip yakalayabiliriz. Adamın bir sorunu var, parası bitmek üzere. En son çektiği 1200 dolardan sonra hesabında sadece 200 dolar kaldı."

"Ama yeni fotoğraf makinesiyle para kazanmaya başlayacak," dedi Thorson.

"Mevduat dökümüne gelince," diye devam etti Rachel, "Bu çok ilginç ama, henüz ayrıntıları inceleyecek zamanım olmadı. Son iki yılda bu hesaba yaklaşık 45.000 dolar para girişi olmuş. Ülkenin her tarafından, Maine'den, Teksas'tan, California'dan, özellikle de New York'tan para yatırılmış. Cinayetlerle ilgisiz gibi görünüyor."

"Bu para, adamın fotoğraf satışlarından kazandığı para. Alıcılar doğrudan adamın hesabına para gönderiyordu," dedi Brass.

"Kesinlikle," dedi Rachel.

"Para yatırımlara ulaşabilir miyiz?" diye sordu Thompson.

"Deneyebiliriz. Ama çok güvenemeyelim. Eğer nakit paran varsa ve parayı yatıracağın hesap numarasını biliyorsan bir bankaya girip işlemi hemen yaptırabilirsin. Kimlik göstermene gerek yoktur. İnsanlar eğer çocuk pornosu ürünleri alıyorsa ödeme yaparken büyük bir olasılıkla takma isim kullanmışlardır,"

"Haklısın."

"Başka ne var Rachel? Mahkeme çağrısıyla ilgili bir gelişme var mı?" diye sordu Backus.

"Adamın bankaya verdiği adres bir posta kutusu. Yarın sabah gidip kontrol edeceğim."

"Tamam. Horace Cromble'la ilgili raporunu vermek ister misin, yoksa tüm bilgileri toparlayana kadar bekleyecek misin?"

"Hayır. Önemli noktaları şimdi anlatabilirim. Eski dostum Horace beni gördüğüne fazla sevinmedi. Önce konuşmak istemedi ama sonradan fikrini değiştirdi. Aynı hücrede kalırlarken Gladden'la hipnoz konusunu tartıştıklarını söyledi. Gladden'a bazı teknikleri öğretmiş ama fazla ileri gitmemiş. Bir şey sezinledim. . Bilmiyorum."

"Nedir Rachel?"

"Bilmiyorum, Gladden'in yaptıklarını sanki takdir ediyordu."

"Bunu ona söyledin mi?"

"Hayır, söylemedim. Adam oraya nedensiz gelmediğimi anlamıştı. Ama sanki daha fazlasını biliyordu. Belki de Gladden hapisten çıkmadan önce, ona Beltran'dan ve yapacaklarından söz etmişti. Belki de Goble bugün CNN haberlerini seyretti. CNN Jack McEvoy'un haberini kullanmış, ben de havaalanında seyrettim. Elbette Şair ile Gladden arasındaki ilişkiyi gösteren hiçbir şey yok, ama Goble bunu ve oraya niye geldiğimi ben söylemeden de anlamış olabilir."

İlk defa haberimle ilgili bir şey duyuyordum. Aslında, bütün gün Thorson'la beraber koşturduğum için haberimi tamamen unutmuşum.

"Gladden ile Goble'in haberleşme şansı var mı?" diye sordu Backus.

"Sanmıyorum," dedi Rachel. "Goble'in e-postası kontrol ediliyor. Her an yeni mesaj alma olasılığı var, ama şüpheliyim. Hapishanede güven sağlamayı başarmış. Küçük bir ofisi ve iyi bir işi var, kantinden de sorumlu. Bu onu hapishanede oldukça güçlü ve önemli bir adam yapıyor. Tek kişilik bir hücresiyle televizyonu da var. Sırf Gladden gibi bir adamla haberleşme uğruna bunları riske atmaz."

"Peki," dedi Backus. "Başka bir şey var mı?"

"Hepsi bu kadar Bob."

Tüm ajanlar bir süre sessiz kaldı, dinlediklerini değerlendiriyorlardı.

"Artık adamın profili ortaya çıkıyor," dedi Backus. "Brass?"

"Evet Bob. Biz konuşurken Brad hâlâ yeni ayrıntılar eklemeye devam ediyor. Saldırganın, kendisini bu yola iten, ona cinsel tacizde bulunan ve büyüdükten sonra aynı şeyleri yapmasına neden olan adamı öldürdüğünü düşünüyoruz. Bu daha önce de gördüğümüz gibi babalık modeline dayanan bir oyun. Saldırgan kendi yerini alan çocuğu da arıyor, bu Gabriel Ortez adlı çocuk. Ortez, Beltran'ın son zamanlarda ilgilendiği, cinsel tacizde bulunduğu ve başından attığı çocuk. Her şeyi başlatan, saldırganın reddedilmesi olabilir. Gladden önce kendisine cinsel tacizde bulunan adamın yeni gözdesini, sonra adamın kendisini öldürüyor. Bence bu günah çıkarmak gibi bir şey, hayatındaki tüm kötülöklere neden olan bir adamı öldürerek kötölükleri yok edeceğini düşünüyor."

"Yani Gladden suçu tekrar tekrar mı işliyor?"

"Evet, her seferinde kendisine cinsel tacizde bulunan Beltran'ı öldürüyor. Bu şekilde iç huzurunu koruyor ama bu huzurlu dönem fazla sürmüyor. Dışarı çıkıp yeniden birilerini öldürmek istiyor. Diğer kurbanlar, yani dedektifler masumdu. Tek şanssızlıkları Gladden tarafından seçilmeleriydi."

"Peki ya diğer cinayetler? Onlar çocuğun öldürölme nedenine uygun değiller."

"Bu cinayetlerin çok da önemli olduğunu düşünmüyorum. Önemli olan Gladden'ın kendisine bir dedektifi, iyi bir dedektifi hedef seçmiş olması. Amacına ulaşmak için öldürdüğü insanları kullanıyor. Çocuklarını fotoğraflarını çekip satarak para kazanıyor."

Anlatılanların ağırlığıyla odada ağır bir hava oluşmuştu. Herkes duyduklarının etkisindeydi. Dünyada bu kadar çok vahşet olması onları da korkutuyordu. Bu sadece bir olaydı, daha birçok olayla ilgilenmek zorunda kalacaklardı. Her zaman.

"Çalışmaya devam edin Brass. En kısa sürede psikopatolojik raporu görmek istiyorum."

"Peki. Ah, bir şey daha var. Bu iyi haber."

"Anlat o zaman."

"Sizin Gladden'la daha önce yaptığınız görüşmenin raporlarını inceliyordum. Elinizdeki bilgilerin hepsi bilgisayarlarımızda kayıtlı ama bir şeyi atlamışız. Adamın fotoğrafı elimizde."

"Doğru," dedi Rachel. "Hatırlıyorum. Görüşmemiz bittikten sonra hücrelerine gidip Gladden ile Goble'in fotoğrafını çekmiştik."

"Evet, o fotoğraftan söz ediyordum. O fotoğrafta raflardaki kitaplar görünüyor. Çoğu hukuk kitapları. Sanırım Gladden onları kendi savunması için kullanıyordu. Ayrıca DiMaio tarafından yazılan Adli Patoloji, Fisher tarafından yazılan Suç Yeri Araştırmalarının Teknikleri ve Robert Backus Sr. tarafından yazılan Psiko-Patolojik Profil Çıkartma adlı kitaplar özellikle ilgimi çekti. Bu kitapları biliyorum, Gladden bu kitaplardan epeyce bilgi edinmiş, olmalı, özellikle de Bob'un babasının yazdığı kitaptan. Böylece her işlediği cinayette farklı yöntemler kullanıp yakalanma riskini en aza indirdi."

"Lanet olsun! O herif o kitaplarla ne yapıyordu?" dedi Thorson.

"Sanırım yasal olarak hapis hane müdürlüğü ona bu kitaplar için izin vermek zorundaydı. Adam mahkemede kendi savunmasını kendisi yapacaktı," diye cevap verdi Doran.

"İyi iş çıkardınız Doran. Çok yardımcı olacak," dedi Backus.

"Hepsi bu kadar değil. Rafta iki kitap daha vardı. Edgar Allan Poe'nun Şiirleri ve Diğer Eserleri."

Backus neşeyle ıslık çaldı. "Tamam, şimdi bağlantıları kurmaya başlıyoruz. Bu kitaplarda Şair'in kullandığı tüm alıntılar bulabilir miyiz?"

"Evet. Zaten McEvoy da alıntılarını bu kitapların birinden buldu."

"Doğru. O fotoğrafın bir kopyasını bize gönderebilir misin?"

"Hemen patron."

Odada ve telefon hatlarındaki herkes çok heyecanlanmıştı. Tüm parçalar bir araya geliyordu. Ve yarın, ajanlar o orospu çocuğunu yakalayacaklardı.

"Sabah atılan napalm bombasının kokusunu çok severim," dedi Thorson. "Kokusu..."

"Zafere benzer!" diye bağırdı odadakiler ve telefonun öbür ucundakiler.

"Tamam arkadaşlar," dedi Backus ellerini çırparak. "Sanırım şu an için pek çok şeyi ortaya çıkarttık. Şimdi dikkatli olalım. Yarın bizim günümüz olabilir. Öyle olacağını düşünelim. Diğer şehirlerdeki ajanlar, çalışmaya devam edin. Adamı yarın yakalasan bile kanıtlara ihtiyacımız olacak. Onu her şehirde ayrı mahkemeye çıkartmalıyız."

"Eğer bir mahkeme olursa," dedi Thorson.

Ona baktım. Biraz önceki keyifli hali kalmamıştı. Ayağa kalktı, odadan dışarı çıktı.

((

Tüm gece odamda yalnızdım, toplantıyla ilgili notlarımı düzenledim ve Rachel'in aramasını bekledim. Çağrı cihazını iki defa aramıştım.

Nihayet beni aradı.

"Uykum kaçtı ve yanında başka bir kadın olup olmadığını kontrol etmek istedim," dedi.

Gülümsedim.

"Aslında kimse yok. Aramam bekliyordum. Çağrılarımı almadın mı, yoksa yanında başka bir adam mı vardı?"

"Hayır, gidip kontrol edeyim."

Telefonu bıraktı. Gidip çağrı cihazını aldı.

"Şarjı bitmiş. Şarj edeceğim. Özür dilerim."

"Çağrı cihazından mı, adamdan mı bahsediyorsun?"

"Çok komiksin."

"Niye uykun kaçtı?"

"Yarın sabahı ve Thorson'un dükkânda ne yapacağını düşünüyorum."

"Ve?"

"Ve kabul etmeliyim, onu deli gibi kiskanıyorum. Eğer tutuklamayı o yaparsa.. yani bu benim olayımdı ve ben iki bin mil ötedeyim."

"Belki yarın adamı yakalayamaz. Belki sen yetişirsin. Tutuklamayı sen yapmazsan o da tek başına yapıyor sayılmaz. Başarı tüm takımın olacak."

"Bilmiyorum. Gordon oraya girmenin bir yolunu buldu, içimde kötü bir his var. Yarın olacak."

"Bazıları adam yakalanacağı için, buna iyi bir his diyebilir."

"Biliyorum, biliyorum. Ama niye o? Bence o ve Bob.. .Bob buraya neden başkasını değil de beni gönderdiğini tam olarak açıklayamadı. Olayı elimden aldı, ben de bunu yapmasına izin verdim."

"Belki de Thorson ona aramızdaki ilişkiden söz etti."

"Bunu düşündüm, yapmış olabilir. Ama öyle olsaydı Bob benimle konuşurdu. İki tarafı da dinlemeden hareket etmez."

"Üzgünüm Rachel. Ama dinle, herkesi Los Angeles'a toplayan arabayla ilgili keşfi de sen yapmıştın."

"Sağol Jack ama o sıçramalardan sadece biriydi. Ve önemli değildi. Tutuklamayı yapmak haberi ilk yazan kişi olmak gibidir. Daha önce ne olduğu önemli değil."

Onun daha iyi hissetmesini sağlayamayacağımı biliyordum.

Tüm gece bunu düşünmüş olmalıydı, fikrini değiştiremezdim. Konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Her neyse, bugün anlattıkların çok iyiydi. Tüm parçalar bir araya geliyor. Daha adamı yakalamadık bile, ama hakkında bir hayli bilgimiz var."

"Sanırım. Brass'ın tüm anlattıklarını duyduktan sonra Gladden'a karşı en ufak bir sempati duyabilir misin Jack?"

"Kardeşimi öldüren adama karşı mı? Asla. En ufak bir sempatim bile yok."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ama galiba sen hâlâ az da olsa sempati duyuyorsun."

Cevap vermeden önce uzun bir süre sustu.

"Küçük bir çocuk düşünüyorum. Bir adam gelip ona bazı şeyler yapana kadar çok şey olabilecek bir çocuk. Beltran çocuğun hayatını değiştirdi. Tüm bunlara neden olan gerçek canavar oydu. Daha önce de söyledim, Beltran hak ettiği şeyi aldı."

"Tamam Rachel."

Gülmeye başladı.

"Üzgünüm, sanırım artık yorulmaya başladım. Bir anda bu kadar hararetle konuşmak istememiştim."

"Sorun değil. Ne demek istediğini anladım. Her şeyin bir nedeni vardır."

Birkaç dakika sessiz kaldık. Aramızda iki bin mil vardı ve biz konuşmaya gerek duymadan telefonun iki uçundaydık. Huzurluydum.

"Yarın sana ne kadar bilgi vereceklerinden emin değilim. Dikkatli ol Jack," dedi.

"Olurum. Sen de. Ne zaman döneceksin?"

"Yarın öğleden sonra dönmeyi umuyorum. Gladden'ın posta kutusunu kontrol edip döneceğim."

"Tamam. Şimdi niye biraz uyumayı denemiyorsun?"

"Tamam. Keşke seninle beraber olsaydım."

"Ben de."

Kapatmak üzere olduğunu düşündüm ama kapatmadı.

"Bugün Gordon'la benden bahsettiniz mi?"

Thorson'un Rachel'e Boyalı Çöl demesi ve onunla ilgili yaptığı yorumlar aklıma geldi.

"Hayır. Çok yoğun bir gün geçirdik."

Bana inanmadığını düşündüm ve ona yalan söylediğim için kendimi kötü hissettim.

"Görüşürüz Jack."

"Tamam Rachel."

((

Telefonu kapattıktan sonra bir süre konuştuklarımızı düşündüm. Üzgündüm ama gerçek nedenini bulamıyordum. Bir süre sonra giyinip odadan çıktım. Yağmur yağıyordu. Otelin kapısında etrafı kontrol ettim. Bir yerlerde saklanan, beni takip eden kimse yoktu. Önceki gecenin korkularını bir yana bırakıp dışarı çıktım.

Yağmurdan mümkün olduğunca korunmaya çalışarak yine Cat&Fiddle'a gittim, bir bira ısmarladım. Bar kalabalıktı. Saçlarım yağmurdan dolayı ıslaktı. Barın arkasındaki aynada gözlerimin altındaki mor halkaları görebiliyordum. Rachel'in dokunduğu gibi sakallarına dokundum. İlk biramı bitirince ikincisini ısmarladım.

KIRK

Tütsünün kokusu çarşamba sabahından çok önce uçup gitmişti. Gladden evde kafasına sardığı, ağzını ve burnunu kapatan bir tişörtle dolaşıyordu. Bu haliyle, eski batıdaki bir banka soyguncusuna benziyordu.

Banyoda bulduğu bir parfüm kutusuyla, bir rahibin kutsal suyla her tarafı yıkaması gibi, evin her tarafını parfümlemişti. Ama parfüm de tıpkı kutsal su gibi işe yaramamıştı. Koku her tarafa yayılmıştı. Ama artık umurunda değildi. Gitme zamanı gelmişti. Değişim zamanı gelmişti.

Banyoda bulduğu jiletle bir kez daha tıraş oldu. Banyo yaptı. Vücudunun kuruması için bir süre evin içinde çıplak dolaştı. Aynada, odanın içinde sağa sola yürüyüşünü, kalçalarının hareketlerini izledi.

Yaptıkları içine sindiğinde yatak odasına gitti. Kokudan sarsılmış gibiydi. Ama yerde yatan kadına baktı, kadın artık tanınmaz haldeydi, vücudu çürümüşü. Böcekler çürümekte olan vücudu yemeye başlamıştı. Onları göremiyordu ama seslerini duyuyordu. Kitaplarda öyle diyordu.

Kapıyı kapatırken bir fısıltı duyduğunu düşündü. Arkasına baktı. Bir şey yoktu. Sadece böcekler. Kapıyı kapattı, giyinmeye gitti

KIRK BİR

William Gladden olduğunu düşündüğümüz adam, çarşamba sabahı saat 11:05'te fotoğrafçıyı aradı. Kendisini Wilton Childs olarak tanıttı ve sipariş verdiği fotoğraf makinasının gelip gelmediğini sordu. Adamla Thorson konuştu. Yapılan plan gereği, on dakika sonra aramasını rica etti. Malm yeni geldiğini ve kutulara henüz bakmadığını söyledi. Childs kabul etti.

Bu arada, Backus adamın nereden aradığını bulmaya çalışıyordu. Thorson telefonu kapatmadan az önce görevli memur, Childs/Gladden'in Studio City'deki Ventura Bulvarı'nda ankesörlü bir telefonda aradığını tespit etti.

FBI ekiplerinden birisi, telefonun olduğu caddeye beş dakika uzaklıktaydı. Haberi alınca hemen oraya gazladılar. Dikkat çekip adamı ürkütmemek için sirenlerini bile açmadılar. Oraya vardıklarında, telefon kulübesinin, ucuz bir otelin hemen yan tarafında olduğunu gördüler. Telefon kulübesinde kimse yoktu ama adamın geri geleceğini düşünen ajanlar orada beklemeye başladılar.

Herkes yerinde bekliyordu. Ben de, Backus ve Carter'la beraber olay yerine bir blok ötede bir arabanın içinde bekliyordum. Her an Gladden'in görüldüğü haberini alıp harekete geçebileceğimiz için, Carter motoru açık tutuyordu.

Önce beş dakika geçti, sonra on. Hepimiz gergindik. Ekipler ankesörlü telefonun olduğu bölgeyi kuşatmıştı. Telefon kulübesinin olduğu sokakta tam sekiz ajan vardı.

Saat 11:33'te dükkânda Thorson'un telefonu çaldığında, ajanlar hâlâ kullanılmasını bekledikleri telefon kulübesini gözetliyorlardı.

Biz arabadaki ekrandan dükkândaki gizli kamerayla kaydedilen görüntüleri izlerken, Thorson yedinci çalışmada telefona cevap verdi. Telefon hattı iki yönlü dinleniyor olsa da, biz arabadan sadece Thorson'un konuşmalarını duyabiliyorduk. Thorson kameraya doğru eliyle Childs/Gladden'in aradığını işaret etti. Backus daha önce yaptığı gibi adamın aradığı yeri bulmaya çalıştı.

Childs/Gladden'i ürkütmemek için Thorson bu sefer adamı oyalamadı. Bu aramanın farklı bir telefonda yapıldığını anlaması imkânsızdı. Tek bildiği, o Gladden'la konuşurken ajanların Gladden'i yakalamak üzere olduğuydu.

Ama ajanlar öyle yapmıyordu. Thorson, Childs/Gladden'a fotoğraf makinasının hazır olduğunu ve adamın gelip alabileceğini söylerken, Backus görevli memurdan, bu aramanın Las Palmas Caddesi ve Hollywood Bulvarı arasında ankesörlü bir telefonda yapıldığını öğreniyordu.

"Allah kahretsin!" dedi Backus. "Adam Hollywood'da. Ben herkesi oradan uzaklaştırdım."

Acaba Gladden şans eseri mi yoksa planlı bir şekilde mi oradan kaçmıştı? Bunu kimse bilmiyordu. Şair sürekli hareket ediyordu ve tuzaktan kurtulmuştu. Backus ekipleri o bölgeye gitmeleri için uyardı ama ümitsizliği sesinden belliydi. Adam çoktan oradan uzaklaşmış olacaktı. Tek şansları, adam fotoğraf makinesini almaya geldiği zaman onu yakalamaktı. Eğer gelirse.

Dükkânda Thorson telefon eden adamla konuşurken, tüm kibarlığıyla ama bir o kadar da ilgisizmiş gibi görünerek, adamın geliş saatini öğrenmeye çalışıyordu. Thorson bence iyi bir oyuncuydu. Birkaç dakika sonra telefonu kapattı.

Dükkândaki kameraya döndü ve sakince, "Konuşun benimle beyler. Neler oluyor?" diye sordu.

Backus arabadaki telefonla dükkânı aradı ve olanları anlattı. Kameradan gördüğüm kadarıyla, Thorson elini yumruk yapıp hafifçe masaya vurdu. Bu işaretin tutuklama yapılamadığı için hayal kırıklığına uğradığını mı, yoksa Şair'le yüz yüze geleceği için teşekkür ettiğini belirttiğine karar veremedim.

((

Sonraki dört saatin çoğunu Backus ve Carter'la arabada geçirdik. Ben arka koltukta olduğum için en azından hareket edebiliyordum. Tek molayı beni köşedeki sandviççiden yiyecek, içecek bir şeyler almaya gönderdikleri zaman verdik. Çabucak gidip geldim ve hiçbir şey kaçırmadım.

Carter'in saat başı dükkân etrafında attığı turlar ve her yeni müşterinin Gladden sanılarak alarma geçilmesi ama gelenlerin gerçek müşteriler çıkmasıyla geçen uzun bir gün olmuştu.

Saat dörtte, Backus Carter'la ertesi günün planlarını yapmaya başlamıştı. Gladden'ın gelmeyebileceğini ve büroyu atlatmış olabileceğini düşünmemeye çalışıyordu. Carter'a, Thorson'la haberleşmek için dükkânla araba arasına iki taraflı bir mikrofon yerleştirmeye karar verdiğini söyledi. Böylece dükkânın telefonu meşgul edilmeyecekti.

"Bunu yarın halledilmesini istiyorum."

"Peki efendim," dedi Carter. "Bugün işimiz bittikten soma teknisyeni getirip sistemi kurdururum."

Araba sessizliğe gömüldü. Bu benim için zamanın daha da ağır geçmesine neden oluyordu. Arada bir de olsa onlarla sohbet etmeyi denedim ama işe yaramadı.

((

Saat dördü biraz geçe arkamızda bir araba durdu. Arkamı dönüp kimin geldiğine baktığımda Rachel'i gördüm. Arabadan indi ve bizim arabamıza gelip yanıma oturdu.

Backus, "Senin orada çok uzun kalmayacağını hissetmiştim Rachel. Florida'da yapman gereken her şeyi yaptığından emin misin?" dedi.

Temkinliydi ama Rachel'in çok çabuk dönmesinin onu huzursuz ettiğini fark ettim. Sanırım Rachel'in Florida'da kalmasını istiyordu.

"Her şey yolunda Bob. Burada bir hareket var mı?"

"Hayır. Olaylar çok yavaş ilerliyor."

Backus önüne döndüğünde Rachel uzanıp elimi sıktı ve bana merakla baktı. Niye böyle baktığını birkaç dakika sonra anladım.

"Posta kutusunu kontrol ettin mi Rachel?"

Bakışlarını benden kaçırıp Backus'e baktı. Backus soruyu arkasına dönmeden sormuştu.

"Evet Bob, yaptım. Sonuç çıkmadı, kutu boştu. Görevli her ay yaşlı bir kadının gelip kutuyu boşalttığını söyledi. Sanırım gelen Gladden'ın annesi. Muhtemelen o bölgede yaşıyor ama tam adresini bulamadım."

"Belki orada biraz daha kalıp araştırma yapsaydın daha iyi olurdu."

Rachel sustu. Backus'un ona davranışlarını anlayamıyordu, kafası karışmıştı.

"Belki," dedi. "Ama bence, bunu Florida'daki ajanlar da halledebilir. Hatırlarsan bu olaydan sorumlu ajan bendim Bob. Hatırladın mı?"

"Evet, hatırladım."

Birkaç dakikalık sessizlik oldu. Bu zamanın çoğunu pencereden dışarı bakarak geçirdim. Gerginliğin az da olsa azaldığını hissettiğimde, Rachel'e bakıp kaşlarını kaldırdım. Yüzümü okşamak için elini uzattı ama sonra vazgeçip elini indirdi.

"Tıraş olmuşsun."

"Evet."

Backus dönüp bana baktı, sonra yine önüne döndü.

"Bir farklılık olduğunu anlamıştım," dedi.

"Nasıl oldu?" diye sordu Rachel.

Omuz silktim.

"Bilmiyorum."

Telsizden çatlak bir ses geldi.

"Müşteri."

Carter mikrofonu eline aldı ve "Elimizde ne var?" diye sordu.

"Beyaz erkek, yirmilerinde, sarışın, elinde bir kutu var. Araç görünmüyor. Ya fotoğrafçıya ya da yanındaki berbere gidiyor."

Fotoğrafçının hemen yanında bir berber vardı. Dükkânı gözetleyen ajanlar, tüm gün Gladden'a benzeyen potansiyel müşterilerin gelişini haber vermişlerdi. Gelenlerin büyük bir çoğunluğu berbere girmişti.

"İçeri giriyor."

Arabadaki ekranı görebilmek için öne doğru eğildim. Adamın elinde bir kutuyla içeri girdiğini gördüm. Görüntü net olmadığı için adamın Gladden olup olmadığına karar vermek zordu. Her yeni müşterinin gelişinde nefesimi tutmuşum. Adam doğrudan Thorson'un oturduğu masaya gitti. Thorson'un gerektiğinde kullanmak üzere silahını çekebilmek için hazırlandığını gördüm.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

"Evet, aylık büyük boy takvimler satıyorum. Komşularınıza da sattım," dedi adam. Kutudan bir örnek çıkartırken, Thorson adamın kolunu tuttu.

Kutunun içine de göz attıktan sonra."İlgilenmiyorum," dedi.

Satıcı Thorson'un onu engellemesine biraz şaşırmişti. İyi bir satıcı olarak son kozlarını oynadı.

"Emin misiniz? Sadece on dolar. Ofis malzemeleri satan bir yerde otuz kırk dolardan ucuza bulamazsınız. Bu mal..."

"İlgilenmiyorum," dedi. "Teşekkür ederim."

Satıcı öteki masada oturan Coombs'a da sordu.

"Peki ya siz? Size başka bir model göstere..."

"İlgilenmiyoruz," diye bağırdı Thorson. "Lütfen artık çıkıp gider misiniz? İş yapmaya çalışıyoruz."

"Görebiliyorum. Size de iyi günler."

Adam dükkândan çıktı.

Thorson yerine oturdu, bir şey söylemedi. Sonra esnedi. Onun esneyişini seyrederken ben de esnedim.

"Gordo da heyecanlanmaya başladı," dedi Backus.

Ben de heyecanlanıyordum. Kafeine ihtiyacım vardı. Gazetede çalışıyor olsaydım, bu saate kadar en azından altı fincan kahve içmiş olurdu. Beklemek zorunda olduğumuz için, sadece bir yemek ve içecek molası vermiştik. O da üç saat önceydi.

Kapıyı açtım.

"Kahve almaya gidiyorum. İsteyen var mı?"

"Olayı kaçıracaksın," diye şaka yaptı Backus.

"Evet, haklısın. Neden pek çok polisin hemoroid olduğunu şimdi anlıyorum. Oturup beklemekten."

Dışarı çıktım. Vücudumu doğrulttum. Backus ve Carter kahve istemediler, Rachel bir kahve içebileceğini söyledi. Benimle gelmeyi istememesini diledim. O da zaten gelmedi.

"Kahveni nasıl istersin?" diye sordum, cevabını bildiğim halde.

"Sade," dedi gülümseyerek.

"Tamam. Az sonra dönerim."

KIRK İKİ

Thorson'un nasıl şok geçireceğini görmek için, elimde dört bardak kahveyle fotoğrafçının kapısından içeri girdim. Thorson bana bir şey söyleyemeden telefon çalmaya başladı. Telefonu açtı, "Biliyorum," dedi. Telefonu bana uzattı.

"Sana ahabap."

Arayan Backus'tu.

"Jack, o lanet olası yerden hemen çık!"

"Çıkacağım. Sadece dostlarıma birer bardak kahve vermeye geldim. Gordo'yu gördün, uyumak üzereydi. Burası çok sıkıcı bir yer."

"Çok komiksin Jack. Çık dışarı. Anlaşmamıza göre, sen benim koyduğum kurallara göre hareket edecektin, ben de hikâyeyi başkasına anlatmayacaktım. Şimdi lütfen söylediğimiz gibi bir müşteri geliyor. Thorson'a haber ver. Gelen bir kadın."

Telefonu göğsüme bastırıp Thorson'a baktım.

"Buraya gelen bir müşteri var. Ama bir kadın."

Telefonu yeniden kulağıma dayadım.

"Tamam, buradan çıkıyorum," dedim Backus'e.

Telefonu kapattım, kahvenin birisini Thorson'un masasına bıraktım. Kapının açıldığını duydum. Müşterinin kim olduğuna bakmadan Coombs'un masasına gittim.

"Kahve?"

"Çok teşekkür ederim."

O kahveyi de şeker ve kremayla birlikte adamın masasına koydum. Arkamı döndüğümde, Thorson'un masasının önünde duran, büyük siyah çantasını karıştırmakta olan bir kadın gördüm. Kabarıksarı saçları vardı, bariz bir peruktu. Kısa bir etek, beyaz bluz ve siyah çorap giymişti. Topuklu ayakkabıları olmadan da yeterince uzundu. İçeri girdiğinde yoğun bir parfüm kokusu almıştım.

"Ah," dedi aradığı şeyi bularak. "Patronum için şunu almaya geldim."

Thorson'un masasına sarı bir form bıraktı. Thorson Coombs'a baktı, gelen müşterinin anlamayacağı şekilde adamın arka tarafa geçmesini işaret etti.

"Sakin ol Gordo," dedim.

Kapıya doğru ilerlerken Thorson'a bakıp ona, Backus'un taktığı isimle birkaç defa seslendiğim için bana tepki vermesini bekledim. Thorson'un gözlerini kadını uzattığı katlanmış kâğıda diktiğini gördüm. Bir an Backus'a, kameraya baktı. Sonra kadına döndü. O anda kadının arkasındaydım ve kadının omuzlan üzerinden Thorson'un gözlerini görebiliyordum. Elini kadına belli etmemeye çalışarak beline uzattı. Sonra kadının sağ elini çantadan çıkarttığını gördüm. Elinde sıkıca tuttuğu bir bıçak vardı.

Thorson belinden silahını çıkartmadan, kadın çabucak bıçağını kullandı. Thorson'un boğazını kesti. Boğazından kan fışkırmaya başladı. Thorson yere düşerken kadını omuzundan yaralamayı başardı.

Kadın doğruldu, elinde Thorson'un silahıyla etrafını kontrol etti.

"Kimse kıpırdamasın!"

Kadın sesi gitmiş, yerini köşeye sıkışmış eril bir hayvanın histerik, gergin sesi almıştı. Adam silahını önce Coombs'a sonra bana doğrulttu.

"Çekil o kapının önünden. Buraya gel!"

Elimdeki kahveleri düşürdüm, ellerimi kaldırdım. Kapıdan uzaklaşıp dükkânın iç kısmına doğru yürüdüm. Adam Coombs'un üzerine yürüdü.

"Hayır! Lütfen, bizi izliyorlar, hayır!"

"Kim izliyor? Kim?"

"Kameradan izliyorlar!"

"Kim?"

"FBI, Gladden." Bunu mümkün olduğunca sakın davranarak söylemişim. Eminim en az Coombs kadar telaşlı görünüyordum.

"Duyabiliyorlar mı?"

"Evet, duyabiliyorlar."

"FBI!" diye bağırdı Gladden. "Şimdiden bir ölünüz var. Eğer buraya gelirsiniz iki ölü daha olacak"

Thorson'un silahıyla kırmızı ışık yanan kameraya üç kez ateş etti, üçüncüde onu vurdu.

"Buraya gel!" diye bana bağırdı. "Anahtarlar nerede?"

"Ne anahtarları?"

"Bu lanet olası dükkâninkiler!"

"Sakin ol. Ben burada çalışmıyorum."

"Kim çalışıyor o zaman?"

Silahı Coombs'a doğrulttu.

"Cebimde. Anahtarlar cebimde."

"Git ve kapıyı kilitle. Eğer kaçmaya çalışırsan seni de kamerayı vurduğum gibi vururum."

"Evet efendim."

Coombs söyleneni yaptı, sonra Gladden ikimize dükkânın arka kısmına geçip yere oturmamızı ve sırtımızı .kapıya dayamamızı söyledi. Sonra kendisini kurşunlara karşı koruyacak bir yer aradı. Thorson'un yattığı yere gidip diz çöktü.

Oturduğum yerden Thorson'u görebiliyordum. Beyaz gömleği kan içinde kalmıştı. Hareket etmiyordu, gözleri sabitti. Bir dakika öncesine kadar bu adamın hayatta olduğunu, ondan hoşlanmasam da o adamı tanıdığımı düşündüm ve ürperdim. Artık ölüydü.

Sonra Backus'un paniğe uğramış olduğunu düşündüm. Kamera çalışmadığı için, Thorson'un durumunu bilmiyordu. Eğer Thorson'un yaşadığına ve kurtulma şansı olduğuna inansaydı, ekipler buraya ani bir baskın yapabilirlerdi. Eğer öldüğünü düşünürlerse bu dükkânda uzun bir gece geçirmek zorunda kalabilirdim.

"Burada çalışmıyorsun," dedi Gladden bana. "Kimsin sen? Seni tanıyor muyum?"

Duraksadım. Kimdim ben? Bu adama gerçeği söylemeli miydim?

"FBI ajanısın."

"Hayır, FBI ajanı değilim. Ben gazeteciyim."

"Gazeteci mi? Benim hikâyem için mi geldin? Hepsi bu mu?"

"Eğer anlatmak istersen. Eğer FBI'la konuşmak istersen yerdeki telefonun fişini tak. Burayı arayacaklar."

Yere düşmüş olan telefona baktı. Olduğu yerden kalkmadan bile fişi takabilirdi. Telefona uzandı, fişi taktı, sonra bana baktı.

"Seni tanıdım," dedi. "Sen..."

Telefon çaldı, hemen açtı.

"Konuş," diye emir verdi.

Tüm söylenenleri dinledi. Cevap vermeden önce bir süre sustu.

"Evet Ajan Backus, sizinle yeniden konuştuğuma sevindim. En son Florida'da karşılaştığımızdan beri hakkınızda çok şey öğrendim. Babanız hakkında da elbette. Kitabını okudum. Hep sizinle yeniden konuşabilmeyi umdum... Siz ve ben.. .hayır, bu mümkün değil, burada iki rehinem var. Eğer bana bir şey

yaparsan, onları tanınmaz hale getiririm. Attica'yi hatırlıyor musun? Onu düşün Ajan Backus. Böyle bir durumda baban ne yapardı acaba? Kapatıyorum."

Telefonu kapatıp bana baktı. Peruğunu çıkartıp öfkeyle yere fırlattı.

"Buraya girmeyi nasıl becerdin sen gazeteci? FBI işine başkasını..."

"Sen kardeşimi öldürdün. Benim olaya karışmama neden olan buydu."

Gladden uzun uzun bana baktı.

"Ben kimseyi öldürmedim."

"Seni sıkıştırdılar. Bize ne yaparsan yap, seni kıstırdılar Gladden. Buradan canlı çıkmama da izin vermeyecekler. Onlar..."

"Tamam, o lanet olası çeneni kapa! Bunu dinlemek zorunda değilim."

Gladden telefonu aldı, bir numara çevirdi.

"Krasner'la konuşmak istiyorum. Bu acil bir durum... William Gladden.... Evet, o adam!"

Avukatının telefona gelmesini beklerken birbirimize baktık. Sakin görünmeye çalışıyordum ama beynim hızla işliyordu. Bir kişi daha ölmeden, buradan çıkış olmadığını biliyordum. Gladden, konuşarak ikna edilecek, ellerini havaya kaldırıp dışarı çıkacak, kendi rızasıyla elektrikli sandalyeye ya da gaz odasına gidecek bir adama benzemiyordu.

Az sonra Krasner telefona geldi, sonraki on dakikada Gladden olanları anlattı. Krasner'in yapmasını önerdiği şeye çok sinirlendi ve nihayet telefonu adamın yüzüne kapattı.

"Lanet olsun!"

Sustum. Her geçen dakikanın benim avantajıma olduğunu biliyordum. FBI dışarıda bir şey planlıyor olmalıydı. Keskin nişancılar, acil yardım ekipleri harekete geçirilmiş olmalıydı.

Hava kararıyordu. Ön cama baktım, alış veriş merkezinin ışıkları görünüyordu. Çatılara göz gezdirdim ama bir hareket yoktu. Şimdilik.

Pico Caddesi'nde trafiğin akmadığını fark ettim. Caddeyi trafiğe kapatmışlardı. Ne olacaksa yakında olacaktı. Az sonra olabilecek şeylere karşı, kendisini korumanın yolunu bulabilmesi için, bir şekilde Coombs'u uyarmayı düşündüm.

Coombs çok terlemişti. Tüm giysileri terden ıslanmıştı.

"Gladden onlara bir şey göster. Bay Coombs'u serbest bırak. Onun bu işle bir ilgisi yok" dedim.

"Ben öyle düşünmüyorum."

Telefon çaldı; Gladden açtı. Cevap vermeden ona söylenenleri dinledi. Telefonu yavaşça kapattı. Bir süre sonra telefon yeniden çaldı, hemen cevap verdi, sonra telefonu beklemeye aldı. İkinci hattı da beklemeye aldı. Artık kimse onu arayamazdı.

"İşi berbat ediyorsun. Seninle konuşmalarına izin ver, bir ortak yol bulabilirsiniz," dedim.

"Senden öğüt istersem alırım. Şimdi o lanet olası çeneni kapa!"

"Tamam."

"Sana çeneni kapa demiştim! Medyadaki siz lanet olası herifler neden söz ettiğinizden hiç haberiniz yok zaten. Sen...adın neydi senin?"

"Jack McEvoy"

"Kimliğin var mı?"

"Cebimde"

"Buraya doğru fırlat."

Yavaşça cüzdanımı çıkarttım, ona fırlattım. İçinden basın kartımı aldı, vizelerime baktı.

"Denver mı? Los Angeles'ta ne işin var senin?"

"Sana söyledim. Kardeşim."

"Evet, ben de sana söyledim. Ben kimseyi öldürmedim."

"Peki ya o?"

Yerde ölü yatmakta olan Thorson'a baktım. Gladden önce ona sonra bana baktı.

"Oyunu o başlattı. Ben de bitirdim. Oyunun kuralı bu."

"Adam öldü. Bu lanet olası bir oyun değil!"

Gladden silahı yüzüme doğrulttu.

"Eğer ben oyun diyorsam, bu oyundur."

Cevap vermedim.

"Lütfen," dedi Coombs. "Lütfen..."

"Lütfen ne? Kapa o lanet olası çeneni! Hey gazeteci çocuk, Şey... bu iş bittiği zaman ne yazacaksın? Hâlâ yazabilecek durumda olacağını varsayalım."

Bir süre düşünmeme izin verdi.

"İstersen bu işi niye yaptığını anlatırım," dedim sonunda. "Bu sorunun cevabı her zaman ilgi çeker. Niye yaptın? Florida'daki o adam yüzünden mi? Buna Beltran mı neden oldu?"

Gladden homurdandı, kendisine cinsel tacizde bulunan adamın adını biliyor olmamdan çok, telaffuz etmem onu huzursuz etmişti.

"Bu bir röportaj değil. Eğer öyle olduğunu düşünüyorsan, yorum yok."

Gladden elindeki silaha baktı. O anda, olayın ağırlığını üzerinde hissetti. Hiçbir yere gidemeyeceğini biliyordu. Mahkemesinin de böyle sonuçlanacağını, kaçamayacağını düşünüyor olmalıydı. Zayıf bir anındaydı, yeniden denedim.

"Telefonu aç ve onlara Rachel Walling'le konuşmak istediğini söyle. O da bir ajan. Hatırlıyor musun, Raiford'a seninle görüşme yapmaya gelmişti. Senin hakkında her şeyi biliyor Gladden. Yardım edebilir."

Bunu yapmayı reddetti.

"Kardeşini öldürmek zorundaydım," dedi yavaşça. "Yapmak zorundaydım."

Devam etmesini bekledim, ama o sustu.

"Niye?"

"Onu kurtarabilmemin tek yolu buydu."

"Onu 'ne'den kurtardın?"

"Görmüyor musun?" Gözlerinde acı ve öfkeyle bana baktı. "Benim gibi olmaktan. Bana baksana. Bana benzemesini önledim."

Tam ona yeni bir soru sormak üzereyken, ön camın kırıldığını duyduk. Ön tarafa baktım, yerde bize doğru yuvarlanmakta olan basketbol topuna benzer bir nesne gördüm. Kollarımla başımı ve yüzümü korumaya çalıştım, gözlerimi kapattım.

Diğer pencereler de kırıldı. Kendimi korumaya çalışırken, bir ara gözlerimi aralayıp Gladden'a baktım. Yerde kıvranıyordu. Neler olduğunu algılamakta geç kalmıştı. Ben içeriye ses bombası atıldığını fark edip kısmen kendimi koruyabilmişim. O ise tamamen bombanın etkisinde kalmıştı. Tabancanın bacağının yanında olduğunu gördüm. Şansımın ne kadar olduğunu düşünmeden hemen silaha doğru atıldım.

Silaha uzanmaya çalıştığımı fark eden Gladden da aynı anda hamle yaptı. Silahı ele geçirebilmek için boğuşmaya başladık. Amacım, tetiğe ulaşip ateş etmeye başlamaktı. Kendimi vurmadığım sürece, onu vurmam önemli değildi. Ses bombasını atan ajanların içeri gireceğini biliyordum. Eğer silahın içindeki kurşunları bitirebilirim, silahı kimin alacağı çok da önemli olmayacaktı. Ben kazanacaktım.

Biz boğuşurken, silah ikimizin de göğüs hizasındaydı, namlusu çenemize doğruydu. Sol baş parmağımla tetiğe ulaştım. Hedef olmadığımı umarak tetiğe dokundum, silah ateş aldı. O anda bir acı hissettim, kurşun avcumu delip geçmişti. Aynı anda Gladden'ın iniltisini duydum. Yüzüne baktım, burnunda kan geldiğini gördüm. Kurşun burnundan girip alından çıkmıştı.

Son gücümle silahı ele geçirdim. Ondan uzaklaşmaya çalışıyordum. Gladden son bir kez elime doğru atılarak, silahı almaya çalıştı. O anda silah son kez patladı. Göz göze geldik, gözleri konuşuyordu. Bu kurşunu istediğini söylüyordu.

Gladden sonunda yere düştü. Göğsündeki yara kötü kanıyordu. Sanki ne olacağım önceden biliyormuş gibi bakıyordu. Eli göğsüne uzandı, avucuna boşalan kana baktı.

Aniden birisi arkamdan yaklaşıp bana sarıldı ve beni oradan uzaklaştırdı. Bir el uzanıp elimdeki silahı dikkatle aldı. Baktım, kask ve çelik yelek giymiş bir adam gördüm. Üzerinde silah, telsiz ve ağızına doğru uzanan bir mikrofon vardı. Bana baktı, mikrofonu şunları söyledi.

"Hepimiz iyiyiz. İki ölü, ikisi ayakta. İçeri gelin."

KIRK ÜÇ

Acı yoktu, bu onu şaşırtmıştı. Parmaklarının arasından sızan kan ılık ve rahatlatıcıydı. Bir sınavdan başarıyla çıkmış gibi hissediyordu. Etrafındaki her şey yavaş çekimde hareket ediyordu. Onu vuran adamı gördü. Denver. Bir an göz göze geldiler, sonra araya birileri girdi. Sedyeye yatırılmıştı, birisi ona bir şey yapıyordu. Bilekleri kelepçelenmişti. Gladden bunun ne kadar aptalca olduğunu düşündü. Gideceği yerde kelepçeye ihtiyacı olmayacaktı.

Sonra o kadını gördü. Denver'ın yanına çömelmişti, elini sıkıyordu. Gladden onu tanıdı. Yıllar önce kendisini hapisanede ziyarete gelmişti. Şimdi hatırlıyordu.

Üşümeye başlamıştı. Bir battaniye istiyordu ama onunla ilgilenen yoktu. Kimsenin umurunda değildi. Oda büyüyor, aydınlanıyordu. Bu dünyadan ayrılıyordu. Bunu biliyordu.

"Demek böyle oluyormuş," diye fısıldadı, kimse duymadı.

Kadın dışında. Bu sözleri duyan kadın yavaşça ona döndü. Gözleri birleşti, bir süre sonra Gladden farkına varmanın işareti olan bir baş hareketini gördüğünü düşündü.

Neyin farkına vardığını merak etti. Ölmek üzere olduğumun mu? Burada oluşumun bir amacının olduğunun mu? Kadına döndü ve ona bakarak hayatının sona ermesini bekledi. Artık dinlenebilecekti. Nihayet.

Bir kez daha kadına baktı ama kadın yerde yatan adama bakıyordu. Gladden kendisini öldüren adamı inceledi. Aklından çok tuhaf düşünce geçti. O kadar genç bir kardeşi olmayacak kadar yaşlı görünüyordu. Bir yerde bir hata olmalıydı.

Gladden kendisini öldüren adama bakarken gözleri açık öldü.

KIRK DÖRT

Gerçek ötesi bir sahneydi. Etrafta birçok insan bağıra çağıra koşuyor, ölmekte olanları kurtarmaya çalışıyordu. Kulaklarım çınıyor, elim zonkluyordu. Her şey ağır çekimdeydi. En azından olanları ben öyle hatırlıyordum. Tüm bu kargaşanın içinde, Rachel beni buradan çıkartmak için bir koruyucu melek gibi yaklaştı. Yere çömeldi ve yaralı olmayan elimi sıktı. Dokunuşuyla beni hayata döndürdü. Aniden neler olduğunun ve ne yaptığının farkına vardım, kurtulduğum için mutluydum. Adalet ve intikam duyguları uzaktaydı.

Thorson'a baktım. Doktorlar ona kalp masajı yapıp oksijen vererek onu hayata döndürmeye çalışıyordu. Backus Thorson'un yanına çömelmişti. Bir yandan bileğini ovuştururken öte yandan "Nefes al, lanet olsun, nefes al! Hadi Gordo, nefes al!" diye bağıırıyordu.

Ama zavallı Thorson'u hayata döndüremeyeceklerdi. Bunu hepsi biliyordu, ama yine de ellerinden geleni yaptılar. Nihayet ceset torbası getirildiğinde Thorson'u sessizce içine yerleştirdiler.

Rachel tüm bu olanları üzgün olmasa da sabit bakışlarla izledi. Sonra gözlerini kocasının katiline çevirdi.

Gladden'a baktım. Kimse onunla ilgilenmiyordu. Ölmesine izin vereceklerdi. Bıçağını Thorson'un boğazına sapladığı anda hayatta kalma şansını da yok etmişti.

Ona baktım, ölmüş olduğu halde sanki gözlerini tavana dikmişti. Ama sonra dudakları kırırdadı, duyamadığım bir şey söyledi. Sonra yavaşça başını bana çevirdi. Önce Rachel'e baktı. Bu anlık bir şeydi ama gözleriyle bir çeşit iletişim kurduklarını anladım. Belki de onu tanımıştı, belki hatırlamıştı. Sonra yeniden bana döndü. Gladden son nefesini verirken ona bakıyordum.

((

Rachel beni fotoğrafçıdan çıkarttıktan sonra Cedars-Sinai Hastanesi'ne götürüldüm. Oraya getirildiğimde, Thorson ve Gladden'in da orada olduklarını ve kayıtlara ölü olarak geçirildiklerini öğrendim. Acil serviste bir doktor elimdeki yarayı tedavi etti. Yanıklarına merhem sürdü ve sargıya aldı.

"Yanıklar önemli değil. Endişelenmeyin. Ama yara sizi zorlayacak. Olumlu tarafından bakarsak, yara derin ama kemik zarar görmemiş. Olumsuz yanı, tendon parçalanmış, bir müdahale yapılmazsa başparmağınızı oynatırken sorun yaşarsınız. İsterseniz size bir uzman tavsiye ederim. Ameliyat ve biraz egzersizle parmağınız eski haline gelir."

"Yazı yazabilecek miyim?"

"Bir süre olmaz."

"Hareket açısından demek istemiştin."

"Evet, belki. Doktorunuza sormalısınız."

Omzuma vurdu, dışarı çıktı. On dakika kadar odada yalnız kaldım, sonra Backus ile Rachel geldiler. Backus berbat görünüyordu, her şeyi eline yüzüne bulaşmıştı.

"Nasılın Jack?" diye sordu.

"İyiyim. Ajan Thorson için çok üzgünüm."

"Biliyorum. Bu şeyler..."

Bir süre kimse konuşmadı. Rachel'le bakıştık.

"İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, iyiyim. Bir süre yazı yazamayacağım ama... Sanırım ben şanslıydım. Coombs'a ne oldu?"

"Hâlâ olayın şokunda ama o da iyi."

Backus'a baktım.

"Bob, yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bir şey oldu. Sanki aniden birbirlerinin kim olduğunu anladılar. Bilmiyorum. Thorson niye planı uygulayıp adamın çıkmasına izin vermedi ki?"

"Çünkü kahraman olmak istiyordu," dedi Rachel. "Adamı ya tutuklamak ya da öldürmek istiyordu."

"Rachel, bunu asla bilemeyiz. Artık sorulması gereken tek soru var. Jack niye o dükkâna gittin?"

Sargılı elime baktım. Sağlam olan elimle çeneme dokundum.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim. "Thorson'un esnediğini gördüm ve düşündüm ki... Niye öyle yaptığımı bilmiyorum. O da daha önce bana kahve almıştı... İyiliğine karşılık bir şey yapmak istedim. Gladden'ın geleceğini düşünmemiştim."

Yalan söyledim. Ama gerçek nedeni de bilmiyordum. Tek bildiğim, eğer oraya gidersem Gladden'ın geleceğini hissetmiş olmamdı. Onun beni görmesini istiyordum. Onun kardeşimi görmesini istiyordum.

"Şey," dedi Backus. "Yarın ifade verebilir misin? Yaralı olduğunu biliyorum ama ifadeni hemen alırsak bu işi daha çabuk kapatabiliriz."

Başımı salladım.

"Tamam, orada olurum."

"Biliyorsun Jack., Gladden kamerayla beraber sesi de devre dışı bıraktı, İçerde neler konuşulduğunu bilmiyoruz. Gladden bir şey söyledi mi?"

Bir süre düşündüm, hatırlamaya çalıştım.

"Önce kimseyi öldürmediğini söyledi. Sonra Sean'ı öldürdüğünü kabul etti. Kardeşimi öldürdüğünü söyledi."

Backus şaşırması gibi kaşlarını kaldırdı, başını salladı.

"Tamam Jack, sonra görüşürüz." Rachel'e döndü. "Onu odaya götüreceğini söyledin, değil mi?"

"Evet Bob."

"Peki."

Backus başı önde odadan çıktı. Kendimi kötü hissettim. Açıklamama inanmadığını düşündüm. İşlerin kötü gitmesi yüzünden beni hep suçlayacak mı diye merak ettim.

"Ona ne olacak?" diye sordum.

"Öncelikle, dışarıda birikmiş olan basın mensuplarına işi nasıl berbat ettiğini anlatacak. Sonra şefimiz olayın nasıl olduğunu raporunu isteyecek. Bu da en az basın açıklaması kadar zor olacak."

"Bu Thorson'un planıydı. Onlar bunu..."

"Bob planı onayladı. Eğer suçlanacak birisi aranırsa, Gordon bundan sonra ortada olmayacak"

O sırada içeri bir doktor girdi. Elinde stetoskopu, beyaz ceketinin cebinde bir sürü kalem vardı.

"Burada her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet."

"Biz iyiyiz," dedi Rachel.

Doktor çıktı.

Rachel bana döndü.

"İyi olduğuna sevindim. Yaptığın şey aptalcaydı."

"Kahve içmek isteyebileceğini düşündüm. Böyle olmasını..."

"Silahtan bahsediyorum. Gladden'dan almayı denemenden."

Omuz silktim. Benci aptalcaydı, belki de hayatımı kurtarmıştı.

"Nereden biliyordun Rachel?"

"Neyi?"

"Bana onunla karşılaşsam ne olur diye sormuştun. Sanki bunu biliyordun."

"Bilmiyordum Jack. Öylesine bir soruydu."

Yanıma geldi, sanki sakalımı okşarmış gibi çeneme dokundu. Sonra beni uzun uzun öptü. Gözlerimi kapadım. Bir süre öpüştük. Gözlerimi açtığımda, bizi gözlemekte olan doktoru gördüm.

"Doktor bizi gözlüyordu."

"Boşver. Gitmeye hazır mısınız?"

"Evet, hazırım."

"Ağrı için bir reçete aldın mı?"

"Çıkmadan önce de bazı ilaçlar almam gerekiyor."

"Buradan çıkamazsın. Basın dışarıda seni bekliyor, hepsi üzerine çullanacak."

"Lanet olsun, unuttum. Glenn'i aramalıyım."

Saatime baktım. Denver'da saat neredeyse sekizdi. Greg Glenn orada benden haber bekliyor olmalıydı. Etrafa baktım. Duvarda bir telefon vardı.

"Gidip onlara buradan çıkamayacağımı söyler misin? Bu arada, ben de Rocky'i arayıp hayatta olduğumu bildireyim."

((

Aradığım zaman Glenn neredeyse çılgına dönmüştü.

"Jack, hangi cehennemdeydin?"

"Elim kolum bağlanmıştı. Ben..."

"İyi misin? Vurulduğun haberi geldi."

"İyiyim. Bir süre tek elle yazı yazmam gerekecek."

"Şair'in öldüğünü söylediler. Basın ajansı onu... onu senin öldürdüğünü söyledi"

"Haber doğru."

"Jack ne diyorsun!"

Cevap vermedim.

"CNN her on dakikada bir oradan canlı yayın yaptı ama bir bok anlatmadı. Hastanede bir basın toplantısı yapılacak olmalı."

"Doğru. Eğer bana anlatacaklarımı yazacak birini bulursan, sana ön sayfa için fazlasıyla malzeme veririm. Bu gece herkesten iyi haber çıkartırız."

Cevap vermedi.

"Greg?"

"Dur bir dakika Jack. Bunu düşünmeliyim. Sen..."

Cümlesini bitirmedi. Devam etmesini bekledim.

"Jack, telefonu Jackson'a vereceğim. Ona ne biliyorsan anlat. Ayrıca eğer CNN yayınlarsa, basın toplantısından da notlar alacak."

"Dur bir dakika! Jackson'a hiçbir şey anlatmayacağım. Bana bir görevli bul, hikâyemi yazdıracağım. Basın toplantısında anlatılacaklardan çok daha iyi olacak."

"Olmaz Jack, yapamam. Şimdi koşullar değişti."

"Neden bahsediyorsun?"

"Sen olayı takip etmiyorsun. Artık olayın parçası oldun. Kardeşini öldüren adamı öldürdün. Sair'i öldürdün. Sen haber oldun, onu yazamazsın. Telefonu Jackson'a veriyorum. Bana bir iyilik yap, diğer gazetecilerden uzak dur. Bize bir günlük özel haber yapma şansı ver."

"Bak, ben her zaman bu olayın bir parçasıydım."

"Evet ama, kimseyi öldürmemiştin. Jack, haberciler bunu yapmaz. Bu polisin işidir, sen haddini aştın. Haber dışısın. Üzgünüm."

Bir şey söylemedim. Düşününce ona hak verdim. Ama buna inanamıyordum. Haber benim haberimdi ve elimden alınmıştı. Hâlâ içindeydim ama dışında kalmak zorundaydım.

Rachel elinde imzalamam gereken formlarla içeri girdiği anda, Jackson da telefona geldi. Bana olayın bomba haber olacağını söyleyip soru sormaya başladı. Hepsini cevapladım, sormadığı bazı şeyleri de ben anlattım. Onunla konuşurken Rachel'in uzattığı formları da imzaladım.

"Bunları imzaladığına göre gidebilirsin," dedi Rachel. "Okumayacağından emin misin?"

"Evet, hadi gidelim. Ağrı kesicileri aldın mı? Elim yine ağrımaya başladı."

"Burada."

Cebinden çıkarıp bana verdi. Ayrıca hastanenin danışmasına, adıma bırakılan mesaj listesini de uzattı.

"Bunlar ne?" diye sordum.

Haber yapımcıları, sabah programları, New York Times ve Washington Post gazetelerinin muhabirleri tarafından bırakılmış mesajlardı.

"Artık sen de ünlüsün, Jack," dedi Rachel. "Şeytanla yüz yüze geldin ve hayatta kalmayı basardın. İnsanlar neler hissettiğini sormak istiyor. Şeytanı tanımak istiyorlar."

Mesaj listesini cebime tıktım.

"Onları aramayacak mısınız?"

"Hayır. Hadi gidelim."

((

Hollywood'a doğru giderken Rachel'e bu gece Wilcox Oteli'nde kalmak istemediğimi, oda servisini kullanabileceğim, elimde uzaktan kumandayla rahat bir yatağa uzanıp televizyon seyrebileceğim bir otele gitmek istediğimi söyledim. Beni anlamıştı.

Eşyalarımı alıp otelden çıkış yapmak için Wilcox'a uğradıktan sonra, Sunset Bulvarı'ndaki Chateau Marmont Oteli'ne gittik. Görevliye manzaralı bir oda istediğimi, fiyatının önemli olmadığını söyledim. Bana balkonlu bir oda verdiler, caddeye bakıyordu. Karşımda Marlboronun reklam panosu ve o meşhur Marlboro adamı vardı. Bugüne kadar bir otel odası için ödediğim en yüksek rakamı istediler, kabul ettim. Rachel kendisine bir oda istemedi.

Akşam yemeğini odamızda sessizce yedik. Sonra uzun bir banyo yaptım, banyodan CNN'in olayla ilgili haberini dinledim. Cevaptan çok soru vardı. Basın toplantısındaki konuşmaların çoğu, Thorson'la ve yaptığı

fedakarlıkla ilgiliydi. İlk defa Rachel'i ve bununla nasıl başa çıktığını düşündüm. Eski kocasını kaybetmişti. Son zamanlarda ondan çok hoşlanmasa da, daha önceleri ona çok yakındı.

Banyodan çıktığımda Rachel yatağa uzanmış televizyon seyrediyordu.

"Yerel haberler başlamak üzere," dedi.

Yatağa uzanıp onu öptüm.

"İyi misin?"

"Evet, niye sordun?"

"Bilmiyorum. Şey, Thorson'la aranızda ne geçmiş olursa olsun, üzgünüm."

"Ben de."

"Şey düşünmüştüm.. .Sevişmek ister misin?"

"Evet."

Televizyonu ve ışığı kapattım. Karanlıkta yüzündeki gözyaşlarını fark ettim. Bana daha önce olmadığı kadar sıkı sarıldı. Bu sevişmemize buruk bir hava kattı. Sanki iki yalnız ve mutsuz insanın yolları kesişmişti ve birbirlerine yardım etmek için anlaşmışlardı. Sonra bana sokuldu, uyumaya çalıştım ama uyuyamadım. Günün şeytanları hâlâ içimde ve uyanıktı.

"Jack," diye fısıldadı. "Niye ağladın?"

"Bilmiyorum," dedim sonunda. "Anlatmak zor. Hayal kurar gibi, bu fırsatı yakalamayı düşünmüştüm... Şükret ki, sen bugün benim yapmak zorunda kaldığım şeyi yapmadın. Buna şükret."

((

İlaçlardan birini de aldığımda hâlâ uyuyamıyordum. Ne düşündüğümü sordu.

"Sonunda bana söylediği şeyi düşünüyordum. Ne demek istediğini anlamadım."

"Sana ne söyledi?"

"Sean'ı onu kurtarmak için öldürdüğünü söyledi."

"Ne olmaktan kurtarmış?"

"Kendisi gibi olmaktan. Bunu anlamadım."

"Muhtemelen asla anlayamayacağız. Şimdilik bunu düşünmemeye çalış. Hepsi bitti."

"Başka bir şey de söyledi. Sonunda. Herkes oradayken. Ne söylediğini duydun mu?"

"Sanırım."

"Ne söyledi?"

"Demek böyle oluyormuş' gibi bir şey söyledi. Hepsi bu."

"Bunun anlamı ne?"

"Sanırım sırrını çözdü."

"Ölümün sırrını."

"Geldiğini gördü. Cevapları gördü. 'Demek böyle oluyormuş'. Sonra da öldü."

KIRK BEŞ

Ertesi sabah Backus bizi federal binanın on yedinci katındaki konferans odasında bekliyordu. Hava açıktı, bu sefer Catalina Adası'nı rahatlıkla görebiliyordum. Saat sekiz buçuktu ama Backus uzun süredir orada çalışıyormuş gibiydi. Masasının üzerinde birçok rapor, iki açık bilgisayar ve mesajların yazılı olduğu kâğıtlar vardı. Yorgun ve üzgün görünüyordu. Thorson'un kaybı, üzerinde asla çıkmayacak bir iz bırakmış gibiydi.

"Rachel, Jack," dedi bizi selamlamak için. Günaydın dememişti, günü aydın değildi. "Elin nasıl?"

"Fena değil."

Kendimize kahve getirmiştik, Backus'un kahvesinin olmadığını gördüm. Benimkini vermek istedim ama çok fazla içtiğini söyledi.

"Elimizde ne var?" diye sordu Rachel.

"Siz otelden ayrıldınız mı? Bu sabah sana ulaşmaya çalıştım Rachel."

"Evet," dedi Rachel. "Jack biraz daha rahat bir yerde kalmak istedi. Chateau Marmont'a geçtik."

"Fazlasıyla rahat."

"Merak etme. Bunu masraf göstermeyeceğim."

Backus başını salladı. Rachel'e bakışından, dün geceyi kendi odasında geçirmediklerini anladığını tahmin ettim. Zaten bir şey harcamamıştı. Bu, şu anda Backus'un endişeleneceği en son şeydi.

"Parçalar bir araya geliyor," dedi Backus. "Bu insanlar -eğer insan diyebilirsen- beni her seferinde şaşırtıyor. Her birisi bir kara delik. Bu deliği asla tam olarak göremiyorsun."

Rachel bir sandalye çekip yanına oturdu. Ben de onun yanına oturdum. Bir şey söylemedik. Devam etmek istediğini biliyorduk. Eline bir kalem aldı, bilgisayarın birisine hafifçe vurmaya başladı.

"Bu onunmuş. Dün gece arabasının bagajında bulundu."

"Hertz'e ait bir araba mı?"

"Hayır. Fotoğrafçıya, Darlene Kugel adına kayıtlı 84 model bir Plymouth'la gelmiş. Dün gece kadının evine gittik, yatağında ölü bulundu. Günlerdir oradaymış. Adamın muhtemelen Gordon'u öldürmek için kullandığı bıçakla boğazı kesilmişti. Adam evde tütsü yakmış, kadının ölüsünün kokusunun tüm apartmana yayılmaması için parfüm kullanmış."

"Kadınla aynı evde mi kalmış?" diye sordu Rachel.

"Öyle görünüyor."

"Giydikleri kadının giysileri miymiş?" diye sordum.

"Peruk da kadınınmış."

"Niye kadın gibi giyinmiş?"

"Bilmiyorum, asla da öğrenemeyeceğiz. Sanırım herkesin onu aradığını biliyordu. Polis ve biz peşindeydik. Böyle giyinirse tanınmadan kadının evinden çıkabileceğini, fotoğraf makinesini alıp şehirden rahatça uzaklaşabileceğini düşündü."

"Muhtemelen. Kadının evinde ne buldunuz?"

"İşe yarar fazla bir şey yoktu. Ama evin garajında Gladys Oliveros adına kayıtlı 86 model bir Pontiac Firebird bulundu."

"Annesinin arabası mı?"

"Evet. Arabanın bagajında bir bilgisayar ve Brass'ın bahsettiği kitapları bulduk. Ayrıca eski bir uyku tulumu da vardı. Üzerinde kan izleri bulundu, tahlile gönderdik. İlk rapora göre bagaj lifli bir yalıtım malzemesiyle kaplanmış"

"Bunun anlamı, kurbanların bir kısmını bagaja saklamış."

"Kayıp olduklarının bildirildiği dönemde," diye ekledi Rachel.

"Dur bir dakika, eğer annesinin arabasını kullandıysa, niye Hertz'den de araba kiraladı?"

"Bizi yanıltmak için Jack. Şehirden şehre giderken annesinin arabasını alıyordu. Bir polisi öldüreceği zaman araba kiraliyordu."

Aklım iyice karışmıştı, bu yüzüme de yansdı. Backus bunu umursamadı.

"Her neyse, Hertz'in kayıtları henüz elimize ulaşmadı. Bunu şimdilik bir kenara bırakalım. Bizim için önemli olan bilgisayar."

"İçinde neler var?" diye sordu Rachel.

"Buradaki bilgisayar birimi Quantico'yla beraber çalışıyor. Ajan Don Clearmountain dün gece bu bilgisayar üzerinde çalıştı ve sabah üç civarında bilgisayara girmeyi başardı. Sabit diski buraya kopyaladı. İçinde bir sürü fotoğraf var."

Backus'e baktım. Dünden beri yaşlanmıştı. Çökmüştü.

"Çocuklar mı?" diye sordu Rachel.

Backus başıyla onayladı.

"Aman Tanrım. Kurbanlar mı?"

"Evet. Önceki ve sonrakiler. Korkunç şeyler, gerçekten korkunç"

"Ve düşündüğümüz gibi bunları başka yerlere mi gönderiyormuş?"

"Evet, Gordon'un... tahmin ettiği gibi bilgisayarın içinde bir modem varmış. Kayıtları az önce aldık. Birçok yer aranmış. Adam bu tür fotoğraflara ilgi duyanların oluşturduğu bir çeşit bilgisayar ağındaymış. Şimdi hepsinin peşine düştük. Birçok tutuklama yapacağız. Bunu hesabını çok kişi ödeyecek."

"Bu kayıtları benim Jacksonville'de bulduklarım ile karşılaştırabiliriz," dedi Rachel. "Eminim o fotoğraflara ne kadar para ödediklerini buluruz."

"Clearmountain ve ekibi bunu araştırıyor. Onlara katılmak istersen, aşağıda çalışıyorlar."

"Bob?" dedim. "O fotoğrafların hepsine baktılar mı?"

"Ben baktım Jack. Ben baktım."

"Sadece çocuk fotoğrafları mıydı?"

"Evet Jack. Yetişkin kurbanlardan hiçbirinin fotoğrafı yoktu. Sanırım.. .o fotoğraflar iyi para etmezdi."

Ellerime baktım. Sağ elim yine ağrımaya başlamıştı. Sanki rahatlamıştım. Ölü kardeşimin pornografik fotoğraflarının tüm ülkede internet aracılığıyla dolaşmadığını, bir sapık tarafından görülemeyeceğini bilmek beni rahatlatmıştı.

"Sanırım bu iş bittiğinde seni üstü açık bir arabaya oturtup, resmi geçit yaptıracağız Jack."

Ona baktım. Şaka mı yapmaya çalışıyor düşündüm. Gülmedim.

"Belki bazen intikam adalet kadar iyidir," dedi..

"Bana sorarsan ikisi de aynı."

Bir süre sustuktan sonra Backus konuyu değiştirdi.

"Jack, resmi ifadeni almalyız. Saat dokuz buçukta memurlardan biri gelecek. Hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar hazırım."

"Her ayrıntıyı istiyoruz, hiçbir şeyi atlama. Belki Rachel soruları sorabilir."

"Elbette Bob."

"Bu işin bugün bitmesini ve raporun hazırlanmasını istiyorum. Sonra hepimiz evlerimize gidebiliriz."

"Raporları kim hazırlıyor?"

"Carter."

Backus saatine baktı.

"Birkaç dakikanız var. Niye aşağıya inip Sally Kimball'ı görmüyorsunuz? Sizi bekliyor olmalı."

Kalktık, kapıya yöneldik. Rachel'i izledim, benim ifademi alacağı için, aşağıda Gladden'ın bilgisayarını inceleyen ajanların ne yaptığım öğrenme fırsatını kaçırmaktan dolayı huzursuz olup olmadığını anlamaya çalıştım. Bir şey belli etmedi. Çıkmadan Backus'e dönüp eğer bir şey isterse etrafta olacağını söyledi.

"Teşekkürler Rachel," dedi. "Şey Jack, bunlar senin için." Elindeki kâğıtları bana uzattı, adıma bırakılan mesajlardı. Uzanıp aldım. "Ve bu."

Yerde durmakta olan bilgisayar çantamı da verdi. "Bunu dün arabada unutmuşsun."

"Teşekkür ederim."

Mesajlara baktım, belki on oniki tane mesaj vardı. "Popüler bir adamsın," dedi Backus. "Unutma."

"Ancak o resmi geçit olursa," dedim.

Gülmedi.

((

Rachel ifademi alacak memuru aramaya gittiğinde ben de mesajlara baktım. Televizyon ve gazetelerden görüşme isteğiyle bırakılan mesajlardı. Bir tanesi Denver'dan, rakip Denver Post gazetesindendi. Ayrıca Michael Warren da aramıştı, hâlâ buradaydı.

Beni ilgilendiren mesajlardan biri Baltimore'dan Dan Bledsoe'dandı. Ayrıca birkaç yayıncıdan gelen mesajlarla özellikle ilgilendim.

O sırada Rachel geri geldi.

"Memur birkaç dakika içinde burada olacak. Ofise gidip onu bekleyelim."

Onu takip ettim.

((

Oda, yukarda Backus'le bulduğumuz konferans odasının küçük bir kopyasıydı. Şehre bakıyordu. Rachel'e, memuru beklerken odadaki telefonu kullanıp kullanamayacağımı sordum. İzin verdi. Bledsoe'yu aradım.

"Bledsoe, Araştırma Birimi."

"Ben Jack McEvoy"

"Jack Mac, naber?"

"İyidir. Sen nasılsın?"

"Bu sabah haberleri dinlediğim saatten daha iyiyim."

"Sevindim."

"O adamı çukura gömerek çok iyi bir iş yaptın Jack. Gerçekten çok iyiydin."

Peki o zaman niye çok kötü hissediyorum, diye düşündüm ama sustum.

"Jack?"

"Evet?"

"Sana borçluyum dostum. Johnny Mac da sana borçlu."

"Hayır değilsin. Bana yardım bile ettiniz Dan."

"Sen de dostum. Eğer bir gün yolu buraya düşerse beni ara. Çıkar bira içer eğleniriz."

"Tabii ki Dan. Ararım."

"O yanındaki kadın ajana ne oldu? Ajan Walling. Sana iyi bakıyor olmalı."

"Evet öyle."

"CNN'de, seni dükkândan çıkarttığını gördüm. Dikkatli ol genç adam."

Beni güldürmeyi başarmıştı. Telefonu kapattım, yayıncıları aramayı düşündüm. Sonra vazgeçtim. Yayın dünyasıyla ilgili çok şey bilmiyordum. Yazmakta olduğum ama çekmecemde sakladığım bir romanım vardı. Ama yaptığım ön araştırmadan, bu dünyaya girmeden önce bir temsilci bulmam gerektiğini biliyordum. Beni temsil edecek kişiyi bile seçmişim. Tek yapma gereken kitabı bitirmektir. Adamı aramaya karar verdim.

Aramam gereken son kişi Warren'di. Memur hâlâ gelmemiști, ben de aradım. Bir makina cevap verdi, ben Warren'i isterken Rachel'in şaşkınlıkla bana baktığını gördüm. Ona göz kırptır Warren ofiste değildi. Ona mesaj ve telefon numarası bira dim, sadece adımlı söyledim. Bunu bulduğu zaman Warren üzerinde düşünenecekti.

"Niye onu aradın?" diye sordu Rachel. "Sizin düşman olduğunuz sanıyordum."
"Öyleyiz sanırım. Ona küfretmek için aramıştım."

((

İfademi vermem bir saat onbeş dakikamı aldı. Rachel sorular sorarak bana olanları tüm ayrıntılarıyla ve sırayla anlatmam konusunda yardımcı oldu. Vurulmayı anlatırken daha da ayrıntılı sorular sordu. İlk defa belli olaylar sırasındaki düşüncelerimi de sordu.

Ona silahı sırf Gladden'dan uzaklaştırmak için aldığımı, aklımda başka bir şey olmadığı söyledim. Sadece silahı boşaltmayı düşündüğümü, silahın ikinci defa ateş almasının kasti olmadığını ekledim.

"O, benden çok silahı ateşledi. Parmağımla tetiğe daha fazla basmasını önlemeye çalıştım. Tetiğe dokunduğunda kendisini öldürdü. Sanki ne olacağını biliyordu."

Birkaç dakika daha soru cevap olayı devam etti. Sonra Rachel memura ifadeyi ertesi sabah istediğini raporların toplu halde gönderileceğini söyledi.

"Toplu halde demekle ne demek istedin?" diye sordum memur çıktıktan sonra.

"Bu sadece bir terim. Endişelenme Jack. Senin durumunda kendini savundun, makul görülebilir bir cinayetti. Meraklanma."

((

Daha erkendi ama yemeğe çıkmaya karar verdik. Rachel beni sonrasında otele bırakacağını söyledi. Bölge ofisine dönüp çalışmak zorundaydı, benim işim bitmişti. Dışarı çıkarken Backus'un bahsettiği ajanların çalıştığı odanın önünden geçtik. Rachel içeri baktı. İçerde iki ajan, bilgisayar başında oturmuş çalışıyorlardı. Ekranlardan birisinin üzerinde, bende de aynısı olan Edgar Allen Poe'la ilgili bir kitap gördüm. Bizi o bilgisayarda çalışan ajan fark etti.

"Merhaba, ben Rachel Walling. Çalışmanız nasıl gidiyor?"

Öteki adam da bize baktı, ikisi de kendilerini tanıtip selam verdiler. Rachel beni de tanıttı. Adının Don Clearmountain olduğunu söyleyen adam konuşmaya başladı.

"Çalışmamız iyi gidiyor. Günün sonunda isimler ve adresler elimizde olacak. Onları en yakın bölge ofislerine gönderip arama izinlerini çıkartacağız."

Gözümün önüne kapıları çarparak içeri giren, yataklarından kaçırılıp öldürülen çocukların fotoğraflarını satın alan sübyancıları enseleyen ajanlar geldi. Bu ülke çapında sorulacak bir hesaptı. Hayalimde gazete başlıklarını canlandırdım. "Ölü Ozan'ın Topluluđu" Bu adamlara bu ismi vereceklerdi.

"Burada üzerinde çalıştığım çok özel bir şey var," dedi Clearmountain.

Ajanın yüzünde, bir bilgisayar korsanının gülümsemesi vardı. Bu bir davetti, Rachel yanında ben olduğum halde içeri girdi.

"Nedir?" diye sordu.

"Elimizde Gladden'ın fotoğraf gönderdiği bazı numaralar var. Ayrıca Jacksonville'deki bankadan alınan banka kayıtları da elimizde. Onları karşılaştırdık, birbirlerine uyuyorlar."

Kâğıt yığını içinden bir sayfa aldı.

"Mesela geçen yılın beş aralık günü bu hesaba St.Paul'deki Minnesota National Bank'tan beşyüz dolar para yatırılmış. Gönderenin adı David Smith olarak bildiriliyor. Ertesi gün Gladden'ın bilgisayarından St.Paul'de Dante Sherwood denen bir adam aranmış, bağlantı dört dakikalık. Bu süre bir fotoğrafın indirilme süresidir. Böyle bir sürü bağlantı bulduk."

"Harika"

"Şimdi sorulması gereken soru şu: Bu alıcılar Gladden'ı nasıl buluyordu? Bu işin pazarı neresiydi?"

"Ve siz bunu buldunuz."

"Evet, bulduk. Burası TŞ Şebekesi. Nette bir ilan panosu."

"Yani?"

"Gençlik Öncesi Aşk. Çok da ilginç bir isim değil. Bu tür sitelerde bu tür isimler kullanılması sık görülen bir şey. Bu siteyi bu sabah bulduk."

"Nasıl ulaştınız?"

"Gladden'ın şifrelerini bulduk."

"Dur bir dakika, dün gece olanlar tüm haber bültenlerinde yer aldı. Bu ilan panosunun sorumlusu onun şifrelerini yok edebilirdi. Biz oraya ulaşmadan onun giriş kodunu ve şifresini iptal ederdi."

"Ama yapmadı, yapamadı."

Clearmountain yanındaki ajana bakıp haince gülümsedi. "Belki de birileri bir şey yapmıştır, sistem operatörü kilitlenmiş ve müdahale edememiştir."

"Tamam, gerisini de anlatın," dedi Rachel sabırsızca.

"Şebekeye girebilmek için her şeyi denedik, Gladden'in adını, sosyal güvenlik numarasını, tüm bilindik numaraları. Hiçbir şey çıkmadı. Biz de sizin düşündüğünüzü, yani adamın çoktan listeden silindiğini düşünüyorduk."

"Ama?"

"Sonra Poe'yu denedik."

Clearmountain ekranın üzerindeki kalın kitabı eline aldı.

"İki aşamalı bir şifre sistemiydi. İlkinin kolayca geçtik. Edgar'di. İkincisinde sorun yaşadık. Bu kitaptan bulabildiğimiz her şeyi denedik, Kuzgun yazdık, Hayalet yazdık. Hiçbiri olmadı. Denemeye devam ettik. Sonra, Joe çikolatalı kek yerken şifreyi buldu."

Clearmountain bize gülümseyen ve eğilerek selam veren Joe Perez'i işaret etti. Bilgisayar polisinin bu yaptığı dışarıda çalışan bir polisin tutuklamasına eş değerde olmalıydı. Gururla gülümsüyordu.

"Ara verdiğimizde Poe okuyordum. O kadar uzun zaman ekrana baktığım için gözlerim yorulmuştu," dedi.Perez.

"İyi ki gözlerini dinlendirmek için kitap okumaya karar vermişti," dedi Clearmountain. "Joe, Edgar Allen Poe'nun bir zamanlar Perry soyadını kullandığını buldu. Onu denedik; tombala! İçeri girmiştik."

Clearmountain döndü, Joe'yu kutladı. İyi bir ekiptiler.

"Ne buldunuz?"

"On iki mesaj panosu vardı. Çoğu belirli zevklere hitap eden tartışma odaları içindi. Bir avukat ilan panosu gördük. Gladden'in avukatı olan Krasner'ın da adı listedeydi. Bazılarının yazılarını yayımlayan bir köşe de vardı. Ayrıca bir alım satım panosu da bulduk."

"Fotoğraf satışı gibi şeyler mi?"

"Evet. Satış yapan birisi var. O iğrenç adamı da yakalayacağız. Fotoğraf başına en az beş yüz dolar istiyorlar. Eğer bir şey istersen buraya mesaj bırakabiliyorsun. Parayı banka hesap numarasına yatırdıktan sonra fotoğraflar sana gönderiliyor. İlanı veren adam her zevke uygun fotoğraf gönderebileceğini yazmış."

"Yani adam bir çeşit sipariş alıyordu, sonra da dışarı çıkıp..."

"Doğru."

"Bundan Bob Backus'e bahsettiniz mi?"

"Evet, o da buradaydı."

Rachel bana baktı.

"Şu resmi geçit gittikçe daha hoş geliyor kulağa."

"En son şeyi unuttuyorsun," dedi Clearmountain. "Bir de nedir bu resmi geçit işi?"

"Hiçbir şey. Unuttuğum nedir?"

"İlan panosu. Bir numara ve yer bulduk"

"Ve?"

"Raiford Hapishanesi, Raiford, Florida."

"Ciddi misin? Goble mı?"

Clearmountain gülümsedi, başıyla onayladı.

"Bob Backus böyle düşünüyor. Bunu birisi kontrol edecek. Hapishaneyi aradım, o günün sorumlusunun kim olduğunu öğrendim. Görevli, bana görüşmelerin depoların birindeki telefonda yapıldığını söyledi. Gladden'in bu numarayı daima akşamüstü beşten sonra aradığını fark ettim. Görevli deponun beşte kapanıp saat sekizde açıldığını söyledi. Odada bir bilgisayar ve telefon olup olmadığını sordum. Telefon olduğunu ama bilgisayara bağlı olmadığını öğrendim. Orada kimin çalıştığını sorduğumda, bana adamın adının Horace Goble olduğunu söylediler. Ofis kapandıktan sonra telefon hattını kontrol etmelerini istedim. Bu isim size tanıdık galiba. Sanırım her gece depo kapandıktan sonra hüccesine dönmeden bilgisayarı telefon hattına bağlayan o adam."

"Bir dakika; bir şey yapmaya kalk..."

"Merak etmeyin, hiçbir şey yapmayacak. Bizden haber alana kadar işleri karıştırmamasını söyledim."

((

Son gelişmeler yüzünden Rachel benimle yemeğe çıkmaktan vazgeçti. Bana otele dönmem için taksit çağırmamı ve işi bittiği zaman beni aramaya çalışacağını söyledi. Florida'ya gitmesi gerekebileceğini ama

bana haber vereceğini de ekledi. Ben de kalmak istiyordum ama uykusuz geçen gecemin ardından yorgundum.

Asansörle aşağıya indim. Binadan dışarı çıkmak üzereyken Michael Warren'la karşılaştık.

"Hey dostum, nasıl gidiyor?"

"Warren. Seni Times'tan aramaya çalıştım. Çıktığını söylediler."

"Buradaydım. Saat ikide yeni bir basın toplantısı yapılacağı söyleniyor. Önce gelirim belki farklı bir şey öğrenirim diye düşündüm."

"Belki de başka bir kaynağın vardır."

"Sana söyledim Jack. Bu konuyu seninle konuşmayacağım."

"Sen bilirsin. Ben de seninle konuşmam."

Dönüp yürümeye başladım, arkamdan seslendi.

"O zaman niye beni aradın? Oh olsun demek için mi?"

"Onun gibi bir şeydi. Ama Warren, sana çok kızgın değilim. Sana verilen bir haberin peşinden gittin. Seni suçlayamam. Thorson seni kullandı ama hepimiz kullanıldık. Görüşürüz."

"Dur bir dakika Jack. Eğer çok kızgın değilsen, niye benimle konuşmuyorsun?"

"Çünkü hâlâ rakibiz."

"Hayır değiliz adamım. Artık haber senin değil. Bu sabah Rocky'nin ön sayfası bana fakslandı. Haberi başkası yazmış. Jack haberi sen yazmadın, sen haber oldun. Niye burada benimle bir röportaj yapmıyorsun?"

"Ne soracaksın, nasıl hissettiğimi mi? Sormak istediğin bu mu?"

"Evet, sorulardan bir bu."

Uzun bir süre Warren'a baktım. Ondan ne kadar nefret etsem de durumunu anlıyordum. Onun şimdi bana yaptığını, ben daha önce defalarca birçok insana yapmıştım. Saatime baktım. Dışarıda bekleyen taksi yoktu.

"Araban var mı?"

"Evet, gazetenin arabası bende."

"Beni Chataeu Marmont Oteline bırakırsan yolda konuşuruz."

"Kayıtta olacak mıyız?"

"Kayıtta olacağız."

Kayıt cihazını çalıştırdı, sadece çok önemli noktaları öğrenmek istiyordu. Olayı FBI basın sözcüsünden duymaktansa benden dinlemeyi tercih ediyordu. Sözcünün ağzından bir şey yazmak fazlasıyla kolaydı, o kolay işlerin adamı değildi. Bunu anlamıştım. Ben de öyleydim.

Ona olayı anlatmak bir şekilde iyi hissetmemi sağlamıştı. Hoşuma gitmişti. Jackson'a anlattığım kadar ayrıntılı değildi, gazetemin sırlarını ele vermiyordum. Warren olayın başından beri etraftaydı. Olayın gelişimini ve sonucunu anlatanın ben olmam hoşuma gitmişti.

Ona son gelişmelerden, bilgisayarda bulunanlardan bahsetmedim. Bu anlatmak için fazlasıyla iyi bir haberdim. Bunu Rocky için ya da New York'taki o yayıncılardan biri için kendim yazacaktım.

Sonunda otele vardık. Kapı görevlisi kapımı açtı ama inmedim. Warren'a döndüm.

"Başka bir şey var mı?"

"Hayır, sanırım her şeyi öğrendim. Basın toplantısı için federal binaya geri dönmeliyim. Ama bu büyük bir haber olacak."

"Bunu bilenler Rocky ve sensin. Hikâyemi başkalarına satmayı düşünmüyorum."

"Peki ya yayıncılar?"

"Üzerinde çalışıyorum. Ya sen?"

"İlk haberin çıktığı zaman bundan vazgeçtim. Temsilcim benden çok seninle ilgilenenlerini söyledi. Kardeş senindi. Olayın içinde olan sendin. Ben vazgeçtim, benim bir ünüm var."

Başımı salladım, arabadan indim.

"Getirdiğin için sağol."

"Hikâye için sağol."

Ben inerken Warren bir şey söyleyecekti, ama durdu.

"Ne söyleyecektin?"

"Ben şey... Bak Jack, hikâyenin kaynağı... Eğer..."

"Boşver dostum, artık önemli değil. Dediğim gibi adam öldü, sen habercilerin yapması gerekeni yaptın."

"Hayır bekle. Söyleyeceğim o değildi. Kaynaklarımı açıklamam ama sana şunu söyleyebilirim. Kaynağım Thorson değildi Jack. Adamı tanı mıyordum bile."

Sadece başımı salladım, bir şey söylemedim. Oteldeki fatura dökümünü gördüğümünden haberi yoktu, yalan söylediğini biliyordum. Warren'a baktım. Niye yalan söylediğini merak ettim?

"Hepsi bu mu?"

"Evet, hepsi bu. Adam öldüğü için ve sen de bunu gördüğün için, bunu öğrenmeni istedim."

Ona baktım.

"Sağol dostum. Görüşürüz."

Arabadan indim, kapıyı kapattım. Eğilip pencereden Warren'a el salladım. Yüzünde askeri bir gülümsemeyle bana veda etti, oradan ayrıldı.

KIRK ALTI

Odama bilgisayarımınla telefon hattına girip Rocky'nin bilgisayarına bağlandım. Orada beni bekleyen otuz altı e-posta mesajı buldum. İki gündür mesajlarımı kontrol etmemiştim. Çoğu kutlama mesajıydı, ama açıkça böyle olduğu belirtilmemişti, mesaj gönderenler benim Şair'i öldürmemi kutlamanın uygun olup olmadığını düşünüyor olmalıydılar. Van Jackson ve Greg Glenn'den aldığım mesajların ikisinde de nerede olduğum soruluyordu. E-postaların çoğu, ülkedeki muhabirlerden ve Hollywood'daki film şirketlerindendi. Annem ile Riley de aramıştı. Aranan bir adam olduğum açıktı. Daha sonra aramam gerekir diye düşünerek tüm mesajları kaydettim ve hattan koştum.

Greg Glenn'in hattı santrale bağlanmıştı. Santraldeki görevli Glenn'in toplantıda olduğunu ve içeriye telefon bağlanmasını istemediğini söyledi. Adımı ve telefon numaramı bırakıp telefonu kapattım.

((

On beş dakika kadar Glenn'in aramasını bekledim, ama huzursuzdum, dışarı çıkmaya karar verdim. Warren'in bana söyledikleri de kafama takılmıştı. Caddeye çıktım, Warren'la otele gelirken yolda gördüğüm kitapçıya yöneldim. İçerde yazarın ajansına ithaf edilmiş, daha önce okuduğum bir kitabı buldum. Ajansa teşekkür edilmesi, ajansın işini iyi yaptığını gösteriyordu. Sonra ajansların katalogundan adamın telefon numarasını bularak not ettim, dükkândan ayrıldım, otele döndüm.

Odama döndüğümde telefonun kırmızı mesaj ışığı yanıyordu, Glenn aradı diye düşündüm. Onu aramadan önce ajansı aramaya karar verdim. Saat New York'ta beşti, adamın kaçta çalıştığını bilmiyordum. İki çalıştan sonra telefon açıldı. Kendimi tanıttım, hemen konuya girdim.

"Beni temsil edip edemeyeceğinizi öğrenmek istiyorum. Konusu gerçek suçlar olan bir kitabın yazarıyım. Bununla ilgilenir misiniz?"

"Evet," dedi. "Ama telefonda tartışmaktansa bana kendinizi ve ne yapmak istediğinizi anlatan bir mektup gönderirseniz daha iyi olur. Ondan sonra cevap verebilirim."

"Yapardım ama zamanım olduğunu sanmıyorum. Beni arayan birçok film yapımcısı ve yayıncı var, çabuk karar vermek zorundayım."

Adam kancaya takıldı. Böyle olacağını biliyordum.

"Sizi niye arıyorlar? Ne hakkında?"

"Los Angeles'ta seri cinayetler işleyen Şair adlı bir katille ilgili bir şey duydunuz mu?"

"Evet, elbette."

"Ben onu... şey... onu vuran adamım. Ben bir yazarım... aslında gazeteciyim. Kardeşim..."

"O siz misiniz?"

"Evet, o benim."

Sık sık başka telefonlarla konuşmamız bölünse de, yaklaşık yirmi dakika boyunca olası kitap projesiyle film yapımcılarından gördüğüm ilgiden söz ettik. Filmcilerle başa çıkabilecek, Los Angeles'ta yaşayan bir temsilciyle beraber çalıştığını söyledi. Bu arada benden iki sayfalık öneri istedi. Ona bir saat içinde ulaştırabileceğimi söyledim, bana faks numarasını verdi. Eğer hikâye televizyonda seyrettiği kadar iyiyse, en geç bir hafta içinde kitabı satmış olacağını söyledi. Ben, hikâyenin daha da iyi olduğunu söyledim.

"Son bir şey," dedi "Adımı nereden buldunuz?"

"Flamingolar İçin Bir Sabah adlı kitapta yazılıydı."

Telefonun kırmızı ışığı yanıp sönmeye devam ediyordu ama aldırmadım. Telefonu kapattıktan sonra önerim üzerinde çalışmaya başladım, son iki haftayı iki sayfaya sığdırmayı denedim. Tek elle bunu yapmak zor oldu, yazıyı uzun tuttum, dört sayfada olanları anlattım. Bitirdiğim zaman elim zonklamaya başlamıştı. Hastaneden verdikleri ilaçlardan birini aldım ve yazımın üzerinden geçtim, hataları düzelttim. O sırada telefon çaldı.

Arayan Greg'di, kan beynine sıçramıştı.

"Jack!" diye bağırdı. "Aramanı bekliyordum! Ne halt ediyorsun sen?"

"Aradım! Mesaj bıraktım. Bir saattir oturmuş, beni aramanı bekliyorum."

"Aradım, lanet olsun! Mesajımı almadın mı?"

"Hayır, içecek bir şey almaya çıktığımda aramış olmalısın. Ama hiç mesaj..."

"Boş ver, boş ver. Yarın için elimizde ne var? Jackson burada, Sheedy de oraya geliyor. Basın toplantısına katılacak. Ama bize anlatacağın yeni ne var? Ülkedeki tüm gazeteler bizim ardımızda ve onların önünde olmamız gerekli. Elinde onların bilmediği ne var?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Burada fazla hareket yok. Buradakiler hâlâ parçalanı birleştirmeye uğraşılıyor, sanırım. .. ben hâlâ dışarıdayım, değil mi?"

"Bak Jack. Bunu nasıl yazabileceğini bilmiyorum. Bunu dün konuştuk. Sen de olayın içindesin. Sana izin..."

"Tamam, tamam, sadece sordum. Şey. bazı şeyler oldu. Öncelikle Gladden'ın saklandığı daireyi buldular, orada bir ceset de bulundu. Başka bir kurban. Bu ilginç çekebilir. Ama bu basın toplantısının da konusu olabilir. Ayrıca Jackson'a buradakilere, ele geçirdikleri bilgisayarda neler bulunduğunu sormasını hatırlat."

"Ne bilgisayarı?"

"Gladden'ın arabasında bir dizüstü bilgisayar bulundu. Tüm gece ve bugün, bürodaki bilgisayar uzmanları bunun üzerinde çalıştılar. Uğraşmaya değer mi bilmiyorum. Ne bulduklarını da öğrenemedim."

"Sen neler yaptın?"

"Oraya gidip ifade verdim. Tüm sabahımı aldı. İşim bittiğinde de buraya geldim."

"Neler olduğunu sana anlatmadılar mı?"

"Hayır, sadece birkaç ajanın konuşmalarına kulak kabarttım., hepsi bu."

"Tamam, bu bir başlangıç."

Gülümsüyor ve sesimi kontrol etmeye çalışıyordum. Şair'in son kurbanının ortaya çıkması umurumda değildi. Nasıl olsa duyulacaktı. Ama bilgisayarla ilgili bir şey öğrenmeleri zordu. Ellerinde tam bilgi olmadan, Büro bilgisayarla ilgili bir açıklama yapmazdı.

"Üzgünüm, hepsi bu kadar Greg," dedim. "Jackson'a üzgün olduğumu söyle. Sheedy burada basın toplantısı dışında ne yapacak?"

Sheedy sıcak haber peşinde koşan, Denver dışına kolayca gidebilmek için arabasında her zaman hazır bir çantası olan bir bayan muhabirdi. Ben de bir zamanlar o bölümde çalışmışım. Ama sevdiğim insanlar paramparça olmuş kazazede yakınlarıyla görüşüp haberini yaptığım üçüncü uçak kazasından sonra, bu işi bırakıp polis muhabirliğine geri dönmeye karar vermişim.

"Bilmiyorum," dedi Glenn. "Oralarda olacak. Sen ne zaman döneceksin?"

"Bölge savcılığında görüşme yapmak isteyen olur diye düşündükleri için, burada kalmamı istiyorlar. Sanırım yarın bu iş biter."

"Tamam, bir şey duyarsan hemen beni ara. Sana mesajımı ulaştırmayanlara da selamımı söyle! Bu bilgisayar olayını Jackson'a iletirim. Görüşürüz Jack."

"Tamam. Şey Glenn, elim iyi."

"Ne?"

"İlgilendiğini biliyorum. Ama şimdi çok daha iyi durumda. Daha da iyi olacağını umuyorum."

"Jack, özür dilerim. Bu da o günlerden biri."

"Evet. Biliyorum. Görüşürüz."

KIRK YEDİ

Aldığım ağır kesici etkisini gösteriyordu. Elimdeki ağrı azalmaya başlamıştı, ben de rahatlıyordum. Glenn'le konuştuktan sonra bilgisayarımı tekrar hatta bağladım, birlikte çalışmak istediğim temsilciye kitapla ilgili önerimi faksladım. Bilgisayardan gelen sesleri dinlerken, aklıma Los Angeles'a gelirken uçakta yaptığım konuşmalar geldi.

Thorson ile Warren arasındaki ilişkiyi kanıtlamaya o kadar kafamı takmışım ki, onun otel faturasındaki öteki telefon konuşmalarına fazla dikkat etmemişim. Ancak yine de aradığı numaraları ben de aramışım. Yaptığım aramalardan birinde, karşıma Florida'da bir bilgisayar çıkmıştı. O numaranın Raiford Hapishanesi'nin bilgisayarına ait olduğunu düşünmüştüm.

Bilgisayar çantamı yatağın üzerine aldım, tüm not defterlerimi karıştırdım ama uçaktan yaptığım konuşmalarla ilgili hiçbir not bulamadım. Konuşmalarla ilgili hiçbir not almadığımı hatırladım. Odamdan otel faturalarının çalınacağını düşünmemişim.

Aklımdan her şeyi çıkartarak olayların tam olarak nasıl geliştiğini hatırlamaya çalıştım. Daha önce takıldığım nokta, Thorson'un faturasında Warren'ın numarasını bulmam olmuştu. Böylece, Thorson'un Warren'ın kaynağı olduğundan emin olmuşum. Thorson'un odasından yaptığı diğer konuşmalar beni pek fazla ilgilendirmemişti.

Clearmountain'ın Gladden'ın bilgisayarından sık sık arandığını söylediği numarayı görmemişim. Onu arayıp bu numarayı sorup öğrenmeyi düşündüm, ama Rachel ile Backus'ten onay almadan bunu bir

gazeteciye açıklayıp açıklamayacağından emin değildim. İçimden bir ses bunu şimdilik yapmamam gerektiğini söylüyordu.

Cüzdanımdan kredi kartımı çıkarttım. Kartın arka yüzünde yazılı olan 800'lü numarayı çevirdim, telefona cevap veren görevliye, fatura bilgilerimi öğrenmek istediğimi söyledim. Beni başka birisine bağladı. O görevliye de son günlerde kredi kartımı kullanarak yaptığım masrafları öğrenmek istediğimi açıkladım. Sosyal güvenlik numaramı ve bir takım başka kişisel sorular sorarak kimliğimi doğrulattıktan sonra kayıtları kontrol edip eğer bilgiler işlendiyse bana masraflarım hakkında bilgi verebileceğini söyledi.

Telefon görüşmelerim kredi kartı borçlarıma eklenmişti. Aradığım telefon numaraları da fatura hakkında verilen bilgiler arasındaydı. Tüm numaraları not ettikten sonra teşekkür edip telefonu kapattım.

Bir kez daha bilgisayarımı hatta bağlayıp Thorson'un odasından aranan numaraya bağlandım. Yatağımın yanında duran saate baktım. Burada saat öğleden sonra üçtü, o zaman Florida'da altı olmalıydı. Telefon bir kez çaldı, bağlantı kuruldu. Ekranda bir yazı belirdi.

TŞ KULÜBÜNE HOŞ GELDİNİZ

Derin bir nefes aldım, arkama yaslandım. Birkaç saniye sonra kullanıcı adı ve şifresi soran bir kutucuk ortaya çıktı. Elimin titrediğini fark ederek EDGAR yazdım. Edgar onaylandıktan sonra ikinci şifreyi de sordu, PERRY'yi tuşladım. Bu şifre de kabul edildi. Hemen sonrasında bir uyarı yazısı ekranda belirdi.

TANRIYA ŞÜKREDİN!

YOLUN KURALLARI

1. ASLA GERÇEK ADINI KULLANMA.
2. TANIDIKLARINA ASLA SİSTEM NUMARALARI TEMİN ETME.
3. ASLA BAŞKA BİR KULLANICI İLE TANIŞMAYI KABUL ETME.
4. DİĞER KULLANICILAR YABANCI CİSİM OLABİLİR, DİKKATLİ OL!
5. SİSTEM OPERATÖRÜ HERHANGİ BİR KULLANICIYI SİSTEMDEN SİLME HAKKINA SAHİPTİR.
6. MESAJ ODALARI YASADIŞI FAALİYETLERİN TARTIŞILMASI İÇİN KULLANILAMAZ. BU YASAKTIR.
7. TŞ ŞEBEKESİ İÇERİĞİNDEN DOLAYI SORUMLULUK KABUL ETMEZ.
8. DEVAM ETMEK İÇİN HERHANGİ BİR TUŞA BASINIZ.

Geri dön tuşuna bastım, kullanıcılara açık olan çeşitli mesaj panolarının da olduğu içindekiler kısmına gittim. Clearmountain'ın da dediği gibi, burada modern sübyancılara istedikleri hizmeti verecek kişilerin ilanları vardı. Çıkış tuşuna bastım, bana TŞ şebekesinden çıkmayı isteyip istemediğimi sordu. Onaylayıp siteden çıktım. O sırada bu siteyi incelemekle ilgilenmiyordum. Benim ilgilendiğim konu, Thorson ya da Pazar sabahı bu konuşmayı her kim yaptıysa, o kişinin bu şebekeden haberdar olduğu ve en azından dört gün önce buraya ulaşmış olduğuydu.

((

TŞ şebekesi, Thorson'un odasından aranmıştı, görüşmeyi onun yaptığı açıktı. Ama dikkatle öteki faktörleri gözden geçirdim. TŞ şebekesi, aynı odadan Warren'in aranmasından hemen sonra aranmıştı. Thorson sürekli Warren'in kaynağı olmadığını söylemişti. Warren da bunu iki kez tekrarlamıştı. Hatta ikincisini daha birkaç saat önce beni otele getirirken iddia etmişti. Aklıma bir şey geldi.

Eğer Thorson ile Warren doğruyu söylüyorlarsa o konuşmaları kim yapmıştı? Aklımdan bir sürü olasılık geçerken dönüp dolaşıp hep aynı isme takılıyordum. Rachel.

Bu sonuca varmamın nedeni, birbirinden bağımsız pek çok faktörün bir araya gelmesiydi.

Birincisi, Rachel'in bir dizüstü bilgisayarı vardı. Bu en zayıf bağıdı. Thorson'un, Backus'un ekipteki herkesin birer bilgisayarı olduğu için, hepsinin TŞ şebekesine ulaşması mümkündü. İkincisi, cumartesi gecesi Rachel'i odasından aradığım zaman orada yoktu. Neredeydi? Thorson'un odasına gitmiş olabilir miydi?

Thorson'un bana Rachel hakkında söylediklerini düşündüm. Ona Boyalı Çöl demişti. Ama başka bir şey daha söylemişti. Seninle oyun oynayabilir.. .bir oyuncak gibi. Bir an seninle paylaşır, sonrasında paylaşmaktan vazgeçer. Aniden ortadan kaybolur.

Sonuncusu, o gece Thorson'la koridorda karşılaşmamızdı. Gece yarısından sonra olduğunu biliyordum, telefon görüşmelerinin yapıldığı saate yakındı. Thorson yanımdan geçerken elinde kutu ya da küçük bir çantaya benzer bir şey taşıyordu. Rachel'in cüzdanından çıkartıp avucuma koyduğu prezervatifi hatırladım. Rachel'in Thorson'u odadan çıkartmanın ve onun telefonunu kullanmanın bir yolunu bulduğunu düşündüm.

Korkmaya başlamıştım. Galiba Warren haklıydı. Ayağa kalktım, başımın döndüğünü hissettim. Aldığım ilacın etkisiyle olabileceğini düşünüp yeniden yatağa oturdum. Birkaç dakika sonra, Phoenix'teki oteli arayıp fatura bilgileri bölümünü bağlamalarını istedim. Bir kadın cevap verdi.

"Evet, merhaba. Geçen hafta sonu otelinizde kaldım ve geri dönene kadar faturamı incelemedim. Bana fatura edilen birkaç telefon görüşmesiyle ilgili bazı sorularım var. Daha önce arayacaktım ama unuttum. Bu konuyla ilgili görüşebileceğim birisi var mı?"

"Ben yardımcı olabilirim. Bana adınızı verirseniz isteğinizi yerine getirebilirim."

"Teşekkürler. Adım Gordon Thorson."

Cevap vermedi, kadının bu adı televizyonda veya gazetede görüp tanımış olabileceğini düşünerek donup kaldım. Ama hemen sonra klavyeden gelen tuş seslerini duydum.

"Evet Bay Thorson, oda numarası 325, iki gece kalınmış. Sorun nedir?"

Boş durmamak için kadının söylediği oda numarasını defterime not ettim. Gazeteci gibi davranmak sakın kalmamı sağlıyordu.

"Şey, masama bakıyorum da, sanırım bana verdiğiniz faturayı kaybettim. Hay Allah! Bulamıyorum. Sanırım sizi daha sonra yeniden aramam gerekecek. Ya da belki siz onu hazırlayabilirsiniz. Sorum cumartesi gecesi yaptığım iddia edilen görüşmelerle ilgiliydi. Numaraları şuraya bir yere yazmıştım, işte buradalar."

Kadına az önce kredi kartı yetkilisinden aldığım numaraları verdim. Bu şekilde bir şey öğrenebilmeyi umuyordum.

"Evet, bu numaralar faturanızda belirtilmişti. O görüşmeleri yapmadığınıza..."

"Görüşmeler saat kaçta yapılmış? Sorunu anlıyor musunuz? Ben iş görüşmelerimi gecenin bir yarısı yapmam."

Görüşmelerin saatlerini söyledi. Quantico'yla 00:37'de görüşülmüştü. Hemen ardından saat 00:41'de Warren aranmıştı. En son saat 00:56'da TŞ şebekesine bağlanılmıştı. Yazdıktan sonra numaralara baktım.

"Bu görüşmeleri yapmadığınızı mı düşünüyorsunuz?"

"Efendim?"

"Bu konuşmaları yaptığımı sanmıyorum, dediniz de!"

"Evet."

"Odada sizinle kalan başka birisi var mıydı?"

Asıl sorun da buydu zaten, değil mi diye düşündüm, bir şey söylemedim.

"Şey, hayır," dedim. "Bunları bir kez daha kontrol edebilir misiniz? Eğer makinanızda bir sorun yoksa, bu görüşmelerin bedelini seve seve öderim. Teşekkürler"

Telefonu kapattım ve aldığım notlara baktım. Parçalar yerine oturmuştu. Rachel neredeyse gece yarısına kadar odamda kalmıştı. Ertesi sabah, bana gece odamdan çıkarken Thorson'a rastladığını söylemişti. Belki de yalan söylemişti. Belki ona rastlamaktan biraz daha fazlasını yapmıştı. Belki de odasına gitmişti.

Thorson öldüğüne göre, bu teoriyi Rachel'in haberi olmadan doğrulatmamın tek yolu vardı. Telefonu elime aldım ve federal binadaki FBI ofisini aradım. Santral görevlisi basından kimseyi Backus'e bağlamamak konusunda sıkı emir almıştı. Ancak, Şair'i öldürenin ben olduğumu ve Backus'le acilen görüşmem gerektiğini söylediğim zaman telefonu bağladı. Backus cevap verdi.

"Sorun nedir Jack?"

"Bob, beni dikkatle dinle. Ciddiyim. Yalnız mısın?"

"Jack, ne..."

"Sadece soruma cevap ver! Bak, özür dilerim bağırarak istememiştim. Lütfen, bana yalnız olup olmadığını söyle, tamam mı?"

Bir an duraksadı, konuşmaya başladığında şüpheli bir ses tonu vardı.

"Evet. Neler oluyor?"

"Birbirimize güvenmekten söz etmiştik. Sen bana güvendir, ben de sana. Bundan sonraki birkaç dakikada da bana güvenmeni ve soracağım her soruya, bana soruyla karşılık vermeden, cevap vermeni istiyorum. Ondan sonra ne olduğunu açıklayacağım. Tamam mı?"

"Jack, şu anda çok meşgulüm. Ne yapmak istediğini anla..."

"Beş dakika Bob. Hepsi bu. Çok önemli."

"Ne sormak istiyorsun?"

"Thorson'un giysileri ve oteldeki eşyaları nerede? O öldükten sonra eşyalarını kim aldı?"

"Hepsini dün gece ben topladım. Bunun konuyla ne ilgisi var? Onun eşyaları kimseyi ilgilendirmez."

"Bana izin ver Bob. Bu haber için değil, ben ilgileniyorum. Sen de ilgileneceksin. İki sorum var. Birincisi, eşyalar arasında Phoenix'teki otelden alınan faturalar çıktı mı?"

"Phoenix mi? Hayır çıkmadı, çıkmaması da gerekirdi zaten. Otelden çıkışımızı uçaktan telefonla yaptım. Faturaların, Quantico'daki ofise gönderilmesini istedim. Aklından ne geçiyor Jack?"

İlk parça yerine oturmuştu. Eğer faturalar Thorson'un eşyaları arasından çıkmadıysa onları alan Thorson olmayabilirdi. Yine aklıma Rachel geldi. Buna engel olamadım. Hollywood'da ilk kez beraber olduğumuz gece duşa önce o girmişti. Sonra ben girmiştim. O sırada cebimden odamın anahtarını alıp odama gidip eşyalarımı aramış olabilirdi. Belki etrafa göz atmıştı, belki de Phoenix'i arayıp otelden faturaları aldığımı öğrenmişti.

"İkinci soru," dedim Backus'un bana sorduğu soruyu duymamazlığa gelerek. "Thorson'un eşyaları arasında hiç prezervatif buldunuz mu?"

"Bak, ne kadar hastalıklı bir merakın olduğunu bilmiyorum ama buna devam etmeyeceğim. Şimdi telefonu kapatıyorum Jack ve beni bir daha aramanı..."

"Dur bir dakika! Ne hastalıklı merakından bahsediyorsun? Ben sizin gözden kaçırdığınız bir şeyi ortaya çıkartmaya çalışıyorum! Bugün Clearmountain'la bilgisayar konusunu hiç görüştün mü? TŞ şebekesiyle ilgili bir şey söyledi mi?"

"Evet, tamamen bilgilendirildim. Bunun, bir kutu prezervatifle ilgisi nedir?"

Farkında olmadan sorumu cevaplamıştı. Ben kutudan bahsetmemiştim.

"Cumartesi gecesi Thorson'un Phoenix'te, otel odasından TŞ şebekesinin arandığını biliyor muydun?"

"Bu akıl almaz bir şey. Hem nasıl olur da sen böyle bir şeyi bilebilirsin?"

"Çünkü ben otelden ayrılırken görevli ben de FBI ajanı sandı. Tıpkı cenazedeki gazeteci gibi, hatırladın mı? Görevli de böyle düşündü ve size ulaştırmam için faturaları bana verdi. Böylece posta masrafından kurtulacaklarını düşündü."

Bu itiraftan sonra uzun bir sessizlik oldu.

"Sen otel faturalarım çaldığını mı söylüyorsun?"

"Ne söylediysem o. Faturalar bana verildi. Ve Thorson'un faturasında TŞ şebekesi ve Warren'la yapılan konuşmalar kayıtlıydı. Sizin bugüne kadar TŞ'den sözde habersiz olduğunuza göre bu durum oldukça komik."

"Otel faturalarının alınması için şimdi birini gönderiyorum."

"Zahmet etme. Faturalar bende değil. Hollywood'da odamdan çalındı. Kümeste bir tilki var Bob."

"Neden söz ediyorsun?"

"Bana Thorson'un eşyaları arasında bulduğun prezervatif kutusu hakkında ayrıntılı bilgi verirsen, aklımdan geçenleri sana anlatırım."

Vazgeçtim anlamına gelen derin bir soluk aldı.

"Bir kutu prezervatif vardı, tamam mı? Kutu açılmamıştı bile. Şimdi, bunun anlamı ne?"

"Kutu şimdi nerede?"

"Diğer eşyalarıyla beraber mühürlü bir kutuda. Yarın cenazesiyle birlikte Virginia'ya gönderilecek."

"Mühürlü kutu nerede?"

"Burada, benim yanımda."

"Onu açmanı istiyorum Bob. Prezervatiflere bak, fiyat etiketi gibi aldığı yeri gösteren bir şey var mı?"

Kutuyu açtığını duydum. O sırada Thorson'la koridorda karşılaştığımız o gece aklıma geldi. Elinde bir şey vardı.

"Sana şimdi nereden alındıklarını söyleyebilirim," dedi Backus. "Bir eczaneden alınmış."

Kalbimin hızla attığını hissettim. Bir torbanın sesini duydum.

"Tamam, buldum. Scottsdale Eczanesi. 24 saat açık. Bir kutu prezervatif, fiyatı 9.95 \$. Markayı da öğrenmek ister misin Jack?"

Alay etmesine aldırmadım. Ama bu aklıma başka bir soruyu getirdi.

"Hangi gün ve saatte aldığını gösteren bir fatura var mı?"

Sessizlik o kadar uzun sürdü ki çığlık atmak istedim.

"Cumartesi gecesi, 00:54"

Gözlerimi kapattım. Thorson eczaneden daha sonra bir tanesini bile kullanamayacağı bir kutu prezervatif satın alırken, birisi onun odasından telefon görüşmelerini yapıyordu.

"Tamam Jack, bunun anlamı ne?" diye sordu Backus.

"Bunun anlamı, her şeyin bir yalan olduğu."

Gözlerimi açtım, telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Sanki bir yaratık görmüş gibi ahizeye baktım, yavaşça telefonu kapattım.

((

Bledsoe hâlâ ofisindeydi, ilk çalışta telefona cevap verdi.

"Dan, ben Jack."

"Jack Mac, naber?"

"Bana ismarlamaya söz verdiğin bira vardı ya? Onun yerine benim için başka bir şey yapabileceğini düşündüm."

"Ne istiyorsun?"

Ona yapmasını istediğim şeyi anlattım, hemen yapılması gerektiğini söylediğim zaman bile, hiç duraksamadan kabul etti. Ne sonuç alacağından emin olmadığım, ama en kısa sürede bir sonuca ulaşmaya çalışıp beni arayacağını söyledi.

((

Thorson dışardayken, odasından yapılan ilk görüşmeyi düşündüm. Quantico'da genel numaralardan birisi aranmıştı. Uçaktan o numarayı aradığım zaman bana garip gelen bir şey olmamıştı, ama şimdi vardı. Niye gecenin bir yarısı genel bir numara aranmıştı? Tek cevap şu olabilirdi, arayan kişi merkezdeki direkt numaranın ortaya çıkmasını önlemek istemişti. Onun yerine genel numarayı arayıp oradan genel faks hatlarından birine bağlanmayı tercih etmişti.

Pazar sabahı yapılan toplantıda, Thorson Şair'den gelen faksın nasıl geldiğini anlatmıştı. Faks genel numaraların birine gönderilmiş, oradan bir faks aktarılmıştı.

((

FBI Quantico bürosunu arayıp Ajan Brad Hazelton'u istediğimde santral görevlisi tek kelime etmeden beni ona bağladı.

"Brad, ben Jack McEvoy, Los Angeles'tan."

"Hey Jack, nasılsın?"

"İdare ediyorum. Ajan Thorson için üzgünüm. Orada herkesin birbirine nasıl yakın olduğunu biliyorum..."

"Aslında tam bir baş belasıydı, ama kim olursa olsun öyle bir ölümü hak etmiyordu. Gerçekten çok kötü. Bugün etrafta kimsenin yüzü gülmüyor."

"Tahmin ederim."

"Evet, neler oluyor?"

"Sormak istediğim birkaç küçük şey var. Hikâyeyi düzgün yazabilmem için olayların kronolojik sırasına ihtiyacım var. Bir gün tüm hikâyeyi yazarsam bu bilgileri kullanacağım."

Bana arkadaşça yaklaşan tek insan olan bu adama yalan söylemekten nefret ediyordum, ama ona doğruyu söylemem işimi daha da zorlaştırırdı.

"Her neyse, Şair'in pazar günü Quantico'ya gönderdiği faksla ilgili notlarımı bulamıyorum. Gordon ayrıntıları senden ya da Brass'tan aldığını söylemişti sanırım. Tam olarak saat kaçta geldiğini öğrenmek istiyorum. Eğer biliyorsan."

"Şey, bekle bir dakika Jack."

Bir şey söylememe fırsat vermeden telefonu elinden bıraktı. Onu beklerken sorduğum sorunun cevabım mı yoksa bana cevap vermesi için onay alabileceği birisini mi aradığını merak ettim. Nihayet telefona geri geldi.

"Üzgünüm Jack, buradaki kâğıtların hepsini incelemem gerekti. Faks, pazar sabaha karşı saat 3:38'de akademi ofisindeki iki numaralı makinaya gönderilmiş."

Notlarıma baktım. Üç saatlik zaman farkını ortadan kaldırırlırsa, faks Thorson'un odasından Quantico'nun aranmasından bir dakika sonra gönderilmişti.

"Tamam mı Jack?"

"Ah, evet. Teşekkür ederim. Şey, bir sorum daha var."

"Hadi sor."

"Şey, Ajan Thorson Phoenix'teki kurbandan, Orsulak'tan alınan örnekleri göndermişti. Bu maddenin ne olduğunun tanımlanmasını istemişti. Bu maddenin prezervatifteki kayganlaştırıcı madde olduğuna inanıyordu. Bu belli bir marka prezervatif miydi? Böyle bir şey bulunur mu? Bir sonuç alındı mı?"

Hazleton bu soruya hemen cevap vermedi. O konuşmayınca ben de sustum. Sonra konuştu.

"Bu tuhaf bir soru Jack."

"Evet, biliyorum ama olayın ayrıntıları ve siz ajanların dikkat ettiği şeyler beni büyülüyor. Tüm ayrıntıları doğru anlatmak bu hikâyeyi daha iyi bir hikâye yapar."

"Biraz bekle."

Yine telefonu bıraktı. Bu sefer çabuk döndü.

"Evet, sonuçlar elimde. Bunu niye öğrenmek istediğini bana açıklar mısın?"

Şimdi suskunluk sırası bana gelmişti.

"Hayır," dedim dürüst olmayı seçerek. "Bir şeyi ortaya çıkarmaya çalışıyorum Brad. Eğer düşündüğüm şey doğruysa, bunu ilk FBI öğrenecek. Bana inan."

Hazelton bir süre sustu.

"Tamam Jack, sana güveniyorum. Ayrıca Gladden da öldü. Sana kanıtlardan birisini açıkladığımı ve senin bu bilgilerle çok fazla şey kanıtlayabileceğini düşünmüyorum. Bu madde Ramses Lubricated ve Trojan Golds adlı iki markada bulundu. Bunlar ülkedeki en popüler prezervatif markalarından ve çok yaygın kullanıldıkları için işimize yarayan kanıtlar değil."

Belki mahkemede işe yarar bir kanıt değildi ama benim işime yaramıştı. Rachel'ın bana verdiği prezervatifin markası Ramses Lubricated 'ti. Daha fazla konuşmadan Hazelton'a teşekkür edip telefonu kapattım.

((

Her şey ortadaydı, parçalar yerine oturmuş gibiydi. Sonraki bir saat içinde ne kadar uğraşırsam uğraşayım kendi teorimi çürütemedim. Şüphe ve varsayımlar üzerine kurulu bir teoriydi ama her parça yerine oturmuştu.

İhtiyacım olan son parça, Bledsoe'dan gelecekti. Aramasını beklerken odada dolaşmaya başladım, heyecandan yerimde duramıyordum. Temiz hava almak için balkona çıktım, etrafa bakındım ama işe yaramadı. Tekrar içeri girdim.

Sigara içmek yerine kola almaya karar verdim. Odadan çıkarken kapının gece kilidini açık bıraktım, koridordaki içecek makinasına gittim. Ağrı kesiciye rağmen sinirlerim gergindi. Biraz şeker ve kafeine ihtiyacım vardı. Odama dönerken yarı yolda telefonun çaldığını duydum, koşarak odama döndüm. Kapıyı bile kapatmadan sanırım dokuzuncu çalışında telefona atıldım.

"Dan?"

Cevap gelmedi.

"Ben Rachel. Dan de kim?"

"Ah," nefesimi zor tutmuştum. "O, şey... gazeteden bir arkadaşım. Onun aramasını bekliyordum."

"Neyin var Jack?"

"Nefessiz kaldım. Telefonu duyduğumda koridordaki makinadan kendime kola alıyordum."

"Aman Tanrım, o mesafe neredeyse otuz metre olmalı."

"Evet, bekle bir dakika"

Gidip kapıyı kapattım, sonra maskemi takıp telefona gittim.

"Rachel?"

"Dinle, sana şehirden ayrılacağımı haber vermek istedim. Backus, Florida'ya gitmemi ve TŞ şebekesiyle ilgilenmemi istiyor."

"Ah."

"Muhtemelen birkaç gün sürecek."

Telefonumun mesaj ışığı yandı. Bledsoe diye düşündüm, zamanlamasına lanet okudum.

"Peki Rachel,"

"Daha sonra başka bir yerde buluşmamız gerekecek. İzin alıp tatile çıkmayı düşünüyorum."

"Tatilden yeni döndüğünü sanıyordum."

Quantico'daki masasındaki takvimdeki notu hatırladım. İlk kez o anda, Rachel'ın o tatilde Phoenix'e gidip Orsulak'ı izleyip sonra da öldürdüğünü düşündüm.

"Uzun zamandır gerçek bir tatil yapmadım. Belki İtalya'ya, Venedik'e giderim."

Yalanının üzerine gitmedim. Sustum, Rachel sabrını kaybetti. Oyuncululuğum işe yaramamıştı.

"Jack, sorun nedir?"

"Hiçbir şey,"

"Sana inanmıyorum."

Duraksadım, sonra "Aklıma takılan bir şey var Rachel," dedim.

"Söyle bana."

"Geçen gece, ilk gecemizde sen odana gittikten sonra seni aradım. Sadece iyi geceler dilemek ve yaptığımızdan çok hoşlandığımı söylemek istemişim. Telefona cevap vermedin. Odanın kapışma kadar bile geldim, kapını çaldım. Yine cevap vermedin. Ertesi sabah, gece koridorda Thorson'la karşılaştığını söyledin. Kafama bu takıldı."

"Kafana takılan şey tam olarak nedir, Jack?"

"Bilmiyorum, sadece aradığımda ve kapını çaldığımda nerede olduğunu merak ediyorum."

Bir süre cevap vermedi, sonra öfkeyle patladı.

"Jack, bu söylediklerinle kışkırtıcı bir lise çocuğuna benziyorsun. Bana anlattığın o spor salonundaki çocuk gibisin. Evet, Thorson'la koridorda karşılaştım, evet, kabul etmeliyim, Thorson da onu aradığımı ve istediğimi düşündü. Ama o kadar ileri gitmedik. Telefonuna niye cevap vermediğimi bilmiyorum, belki de sen yanlış odayı aradın. Belki de ben duştayken arayan sendin. Belki de ben kendimi böyle savunmamalıyım. Eğer kendi küçük kıskançlık krizlerinle başa çıkamıyorsan, kendine başka bir kadın ve yeni bir hayat bulmalısın."

"Rachel, bak üzgünüm, tamam mı? Sorunun ne olduğunu sen öğrenmek istedin. Ben de söyledim."

"Doktorun verdiği ilaçlardan çok fazla almış olmalısın. Bence biraz uyu Jack. Yakalamam gereken bir uçak var. Gitmeliyim."

Telefonu kapattı.

"Hoşça kal," dedim arkasından.

KIRK SEKİZ

Güneş batmak üzereydi, gökyüzü turuncu ve fosforlu pembe karışımı bir renkteydi. Güzel bir manzara vardı. Bledsoe'nun aramasını beklerken yeniden balkona çıktım, düşünmeye ve olayların nasıl geliştiğini anlamaya çalışıyordum. Ben Rachel'le konuşurken bana mesaj bırakan Bledsoe'ydu. Ofisten çıktığını ama beni yeniden arayacağını söylüyordu.

Balkonun karşısındaki Marlboro reklam panosundaki adama baktım, adamın yüzü ve bakışları senelerdir değişmemişti. Marlboro adamı çocukluk kahramanlarımdan biriydi. Çocukluğumu, ailece yediğimiz akşam yemeklerini ve babamı hatırladım. Her gece onun sağ tarafına ben otururdum. Babam sigara içerdi, küllüğü her zaman tabağının sağında olurdu. Bunun sonucunda sigara içmeyi öğrenmiştim. Babam Marlboro adamına benzerdi; en azından, o zamanlar.

((

İçeri girdim, evi aradım. Telefona annem cevap verdi. Panik içinde, iyi olup olmadığını sordu ve daha önce aramadığım için beni kibarca azarladı. Onu sakinleştirip iyi olduğuma ikna ettikten sonra, ondan telefonu babama vermesini rica ettim. Cenazeden beri babamla konuşmamıştık.

"Baba?"

"Evlat. İyi olduğundan emin misin?"

"İyiyim. Sen iyi misin?"

"Tabii ki. Sadece senin için endişelendik. Hepsi bu."

"Endişelenmeyin. Her şey yolunda."

"Çok çılgıncaydı, değil mi?"

"Gladden'dan mı bahsediyorsun? Evet, öyleydi."

"Riley de burada, yanımızda. Birkaç gün burada kalacak."

"Bu iyi, baba."

"Onunla konuşmak ister misin?"

"Hayır, seninle konuşmak istiyorum."

Bunu duyunca sustu, belki de huzursuz olmuştu.

"Los Angeles'ta mısınız?" diye sordu.

"Evet, birkaç gün daha burada kalacağım. Seni aradım... aradım çünkü söylemek istediğim... birkaç gündür olanları düşünüyorum ve özür dilemek istedim, hepsi bu."

"Niye özür diliyorsun evlat?"

"Her şey için. Sarah için... Sean için... adım sen koy." Huzursuzca güldüm. "Her şey için özür dilerim."

"Jack, iyi olduğundan emin misin?"

"Evet, iyiyim."

"Hiçbir şey için özür dilemek zorunda değilsin."

"Evet, zorundayım."

"Şey... biz de özür dileriz Jack. Özür dilerim."

Bunun üzerine bir süre sustum.

"Sağol baba. Şimdi gitmeliyim. Anneme hoşça kal dediğimi, Riley'ye de selamlarımı ilet."

"Söylerim. Denver'a döndükten sonra neden birkaç günlüğüne buraya geliniyorsun?"

"Geleceğim."

Telefonu kapattım. Marlboro adamı diye düşündüm. Balkondan görünen ilan panosunda bir çift göz beni izliyordu. Elim ve başım ağrıyordu. Baş ağrımın nedeni bilmeyi istemediğim kadar çok şey bilmemdi. Bir ilaç daha aldım.

((

Bledsoe nihayet aradığında saat beş buçuktu. Haberler iyi değildi. Son umutlarım da anlattıklarını dinledikten sonra yok oldu. Onu dinlerken kalbimden kanın çekildiğini hissettim. Yine yalnızdım. Daha kötüsü, benim tutkuyla istediğim kadın beni reddetmekle kalmamış, hiçbir kadının yapamayacağını düşündüğüm bir şekilde beni kullanmış ve aldatmıştı.

"İşte bulduklarım dostum. Sıkı dur," dedi Bledsoe.

"Anlat çabuk."

"Rachel Walling'in babası Henry Walling. Onu tanımıyorum. O buradayken, ben devriye olarak çalışıyordum. Eski iş arkadaşlarından biriyle konuştum; adamı buralarda Henry Wallbanger olarak tanırlarmış. İyi içermiş. Yalnızlığı seven, tuhaf bir adammış."

"Nasıl ölmüş?"

"Oraya geliyorum. Bir dostum dosyayı arşivden çıkarttı. Adam on dokuz yıl önce öldürülmüş. Hatırlamamam tuhaf. Sanırım o zamanlar sadece kendi işimle uğraşıyordum. Her neyse, arkadaşımın buluştuğu bana dosyayı verdi. Kadının adı da dosyada geçiyordu. Kesinlikle adamın kızıydı. Adamı ölü bulan da oydu. Adam kendisini şakağınan vurmıştu. Cinayet, raporlara intihar olarak geçti, ama bazı pürüzler vardı."

"Ne gibi?"

"Öncelikle intihar notu yoktu. Ayrıca adam eldiven giymişti. Kışın intihar etmişti, tamam; ama adam evdeydi. Soruşturmayı yapan kişi bunu not edip, bu kısımdan hoşlanmadığını özellikle belirtmişti."

"Eldivende barut izi bulunmuş mu?"

"Evet, varmış."

"Olay olduğunda o yani Rachel evde miymiş?"

"Silah sesini duyduğu zaman odasında uyuduğunu söylemiş. Çift kişilik yatağında. Korktuğunu, bu yüzden bir saat kadar aşağıya inemediğini söylemiş. Sonra da babasını o bulmuş. Kayıtlara da böyle geçirilmiş."

"Peki ya annesi?"

"Anne yok. Yıllar önce onları terk etmiş. Rachel de babasıyla kalmış."

Birkaç dakika bunu düşündüm. Bledsoe'nun yataktan söz etmesi ve boyutunu özellikle vurgulaması dikkatimi çekmişti.

"Başka ne var Dan? Bana her şeyi anlatmıyorsun."

"Jack, sana bir şey soracağım. Bu kadınla ilişkin ne boyutta? CNN'de seni dükkândan..."

"Bak, hiç zamanım yok. Bana söylemediğin ne?"

"Tamam, tamam, raporlarda not edilen ilginç bir ayrıntı, adamın yatağının bozulmamış oluşuydu."

"Neden söz ediyordun?"

"Yatağı. Bozulmamıştı. Olayın şöyle olması gerekirdi: adam kalktı, yatağını düzeltti, işe gidecekmiş gibi paltosu ve eldivenleri dahil olmak üzere giyindi, ama işe gitmek yerine sandalyeye oturdu ve kafasına bir kurşun sıktı. Belki de tüm gece düşündükten sonra yaptı bunu."

Üzerime bir ağırlık çöktüğünü hissettim. Oturduğum sandalyeden yere kaydım. Hâlâ Dan'ı dinliyordum.

"Bu olayla ilgilenen adam emekli olmuş ama hâlâ buralarda. Adı Mo Friedman; Poconos'ta yaşıyor. İyi bir adamdır, ben burada işe başlarken o emekli oluyordu. Az önce onunla konuştum. Olay hakkında ne düşündüğünü sordum. Resmi raporu değil, kendi düşüncelerini öğrenmek istedim."

"Ve o ne dedi?"

"Üzerinde durmadığını, ne olursa olsun Henry Wallbanger'ın olayın farkında olduğunu söyledi."

"Kendi görüşüyle ilgili ne söyledi?"

"Yatağın bozulmamış olmasının nedenini, adamın orada yatmamasıyla açıkladı. Adam orada yatamıyordu. Babanın kızıyla, kızının yatağında yattığını düşünüyor. Kızın FBI ajanı olduğundan Mo'nun haber yok; yetmiş bir yaşında, zamanını çapraz bulmaca çözümlerle geçiriyor. Haberleri seyretmekten hoşlanmadığını söyledi."

Konuşamadım. Kıpırdayamadım bile.

"Jack, hâlâ orada mısın?"

"Gitmeliyim"

((

Bölge ofisindeki santral memuru Backus'un çıktığını ve geri gelmeyeceğini söyledi. Bir kez daha kontrol etmesini rica ettim. Beni beklemeye aldığı beş dakika içinde, tırnaklarım törpülediğini ya da makyajını tazelediğini düşündüm. Yeniden cevap verdiğinde Backus'un kesinlikle çıktığını, sabah aramam gerektiğini söyledi ve tek kelime etmeme fırsat vermeden telefonu kapattı. Backus anahtardı. Ona ulaşmalı öğrendiklerimin hepsini anlatmalıydım. Eğer bölge ofisinden ayrıldıysa belki de Wilcox'taki otele gitmiştir, diye düşündüm. Arabamı almak için nasıl olsa oraya gitmek zorunda kalacaktım. Bilgisayar çantamı alıp odadan çıkmaya hazırlandım. Kapıyı açtığımda donup kaldım. Backus elini kaldırmış, kapıya vurmak üzere orada bekliyordu.

((

"Şair Gladden değildi. Gladden katildi, evet, ama Şair o değildi. Bunu kanıtlayabilirim."

Backus sanki ona Marlboro adamın bana göz kırptığını söylüyormuşum gibi baktı.

"Bak Jack, bütün günü tuhaf telefon görüşmeleri yaparak geçirdin. Önce beni sonra Quantico'yu aradın. Buraya geldim, çünkü doktorların dün gece gözden kaçırdığı bir şey olup olmadığını merak ettim. Belki başka bir hastaneye gitsek..."

"Bak Bob. Bugün sana ve Hazelton'a sorduğum sorulardan sonra, böyle düşündüğün için seni suçlamıyorum. Ama emin olana kadar bir açıklama yapamazdım. Şimdi eminim. Kesinlikle eminim. Olanları sana açıklayabilirim. Zaten, ben de seni bulmak için dışarı çıkmak üzereydim."

"O zaman otur şuraya ve ne demek istediğini anlat. Kümeste bir tilki olduğunu söyledin. Ne demek istedin?"

"Demek istediğim şeydu. Sizin işiniz bu tür adamları, yani seri cinayetler işleyen katilleri yakalamak ve bu insanlardan birisi aranızda."

Backus derin bir nefes aldı, başını iki yana salladı.

"Otur Bob, sana hikâyeyi anlatacağım. Her şeyi anlattıktan sonra hâlâ delirdiğimi düşünüyorsan beni bir tımarhaneye götür. Ama delirmediğimi sen de göreceksin."

Backus yatağın ucuna oturdu, ben de yarım saat boyunca hikâyeyi ve gün içinde yaptığım görüşmeleri tüm ayrıntılarıyla anlattım. Kendi yorumlarımı anlatmaya başlayacağım sırada Backus beni durdurdu ve üzerinde düşündüğüm, cevabını bildiğim bir soru sordu.

"Bir şeyi unutuyorsun. Gladden'ın kardeşini öldürdüğünü kabul ettiğini söylemiştin. Bunu hem söyledin hem de ifadende belirttin. Adamın seni tanıdığını bile söyledin."

"Ama o da ben de yanıldık. Ona Sean'un ismini hiç söylemedim. Ona kardeşimi öldürdüğünü söyledim, kardeşimin o çocuklardan birisi olduğunu düşündü. Bu yüzden onu kendisi gibi olmaktan kurtardığını söyledi. Çocukları öldürerek kendisi gibi cinsel tacize uğramalarını önleyeceğini düşünüyordu. O yüzden, onları kurtardığım söyledi. Polislerden değil, çocuklardan bahsediyordu. Polislere neler olduğunu bildiğini zannetmiyorum."

"Beni tanımamasına gelince, CNN'den izlemiş olmalı. Beni oradan tanımış olabilir."

Backus yere baktı, anlattıklarımı sindirmeye çalıştığını düşündüm. Yüzündeki ifadeden bunları makul bulduğu anlaşılıyordu. Ona ulaşmayı başarmıştım.

"Tamam," dedi "Peki ya Phoenix, otelde olanlar, her şey? Bununla nereye ulaştın?"

"Hedefe yaklaşıyorduk. Rachel bunu biliyordu, hedef saptırmak, okları kesinlikle Gladden'a yönlendirmek için bir şey yapması gerekiyordu. Bu ülkedeki bütün polisler adamı ölü görmek istese de, Rachel bundan emin olamıyordu. O yüzden üç şey yaptı. Birincisi, Quantico'ya o faksı gönderdi. Yazdığı her kelimenin Gladden ve polis cinayetleri arasında ilişki kuran şeyler olmasına dikkat etti. Faksla ilgili toplantımızı, hatırlıyor musun? Tüm bağlantıları kuran kişi Rachel'di."

Backus başını salladı, bir şey söylemedi.

"İkincisi, eğer olayı Warren'a sızdırırsa haber medyada patlayacaktı. Gladden bu haberi bir yerde görmeli, işlediği cinayetlerin yanı sıra, polis cinayetlerinden dolayı da arandığını öğrenip saklanmalıydı. Bu yüzden Rachel, Warren'i arayıp haberi sızdırdı. Bir şekilde Los Angeles'a gittiğini öğrenmiş olmak."

"Oysa, sen haberi sızdırmanın Gordon olduğundan emindin."

"Öyleydim çünkü iyi bir nedenim vardı. Otel faturaları. Ama eczaneden alınan fatura, bu görüşmeyi yapanın Thorson olmadığını kanıtladı. O sırada odasında bile değildi. Warren da kaynağının Thorson olmadığını söyledi. Thorson öldüğü için yalan söylemesine gerek kalmamıştı."

"Üçüncü şey neydi?"

"Sanırım Rachel, TŞ şebekesine bir bağlantı yaptı. Oraya nasıl ulaştığını bilmiyorum. Belki birisi büroya İhbarda bulunmuştu. Emin değilim. Ama orayı aradı. Belki de, Hayalet dosyasını o yolladı. Bunu da Gladden ile Şair arasında bir bağlantı kurulması için yaptı. Gladden'ı kıstırmak istedi. Onu öldürmemiş olsaydım bile, Gladden hiçbir şeyi inkâr edemeyecekti; ona kimse inanmayacaktı. Tüm kanıtlar aleyhinde olacaktı."

Backus'un anlattığım her şeyi yorumlayabilmesi için bir süre sustum.

"Tüm görüşmeleri Thorson'un odasından yaptı. Bu da aldığı önlemlerden birisiydi. Eğer işler yolunda gitmezse arkasında kanıt bırakmamış olacaktı. Ama bir kutu prezervatif işi bozdu. Bu, Thorson'la ilişkiye girdiğinin kanıtı oldu. Birbirleriyle sürekli savaş halinde olsalar da aralarında bir şey vardı. Thorson hâlâ ona âşıktı ve Rachel bunu kullandı. Thorson'a gidip bir kutu prezervatif almasını, onu yatakta beklediğini söyledi, adam da koşarak aşağıya indi. Ama yatakta beklemedi. O telefon görüşmelerini yaptı. Thorson geldiğinde oradan ayrılmıştı. Thorson bunu açıkça anlatmadı ama onunla çalıştığımız gün fazlasıyla ima etti."

Backus başım salladı. Kaybetmiş bir adam gibi duruyordu. Kariyerine ne olacağını düşünüyordu. Önce Gladden'in tutuklanması fiyaskosunu yaşamıştı, şimdi de bu çıkmıştı. Ajan olarak günleri sayılıydı.

"Öyle görünüyor ki..."

Cümlesini bitirmedi, ben de tamamlamadım. Ona anlatacaklarım bitmemişti ama sustum. Ayağa kalktı, odada dolaştı. Balkona çıktığında Marlboro adamını gördü, ondan hoşlanmamıştı.

"Bana aydan bahset Jack."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şair'in geldiği ay. Bana hikâyenin sonunu anlattın. Başında ne olmuştu? Nasıl olur da bir kadın şimdi bulunduğumuz noktaya gelir?"

Gözlerinde meydan okuyan bir bakışla bana baktı. Anlatıklarına inanmamak için bir şey, herhangi bir şey arıyordu. Başlamadan boğazımı temizledim.

"Bu zor kısmı. Brass'a sormalısın."

"Soracağım. Ama önce sen anlat."

Başlamadan bir süre düşündüm.

"Küçük bir kız, belki on iki, belki on üç yaşında, emin değilim. Babası tarafından cinsel tacize uğrar. Annesi evi terk etmiştir; kocasının kızını cinsel olarak taciz ettiğini ya biliyordur ve bunu engelleyememiştir, ya da umursamamıştır. Anne evi terk edince kız babasıyla yalnız kalır. Babası bir polis, bir dedektiftir. Kızı tehdit eder, eğer yaptıklarını birisine anlatırsa hemen öğreneceğini, ayrıca kıza kimsenin inanmayacağını söyler. Kız da babaya inanır. Bir gün nihayet canına tak ettiğinde onu öldürür ve intihar süsü verir. Bu olayı inceleyen dedektif ters bir şey olduğunu anlamıştır, ama yapacak bir şey yoktur. Üzerinde durmaz."

Backus odanın ortasında ayakta duruyordu.

"Baba hakkında bilgim vardı. Resmi kayıtları biliyordum."

"Bir arkadaşım resmi olmayan kayıtları ele geçirdi."

"Sonra ne olur?"

"Sonra kız bu olayı atlatmayı başarır. Akıllı bir kızdır, üniversiteye gider, psikoloji okur. Sonra FBI tarafından seçilir. Hızla yükselir, babasına benzeyenleri soruşturan birimde çalışmaya başlar. Burası kendisi gibi olanları da inceleyen bölümdür. Tüm hayatı boyunca bunun nedenini anlamaya çalışır. Sonra, ekip lideri bu kadına gider ve polis cinayetleriyle ilgili yardım ister, çünkü babasının başına gelenleri resmi raporlardan öğrenmiştir. Ancak gerçeği bilmemektedir. Kadın işi kabul eder. Seçilmesinin bir danışıklı dövüş olduğunu bilir."

Burada durdum. Olayı anlattıkça kendimi daha da güçlü hissediyordum. Birinin sırlarını bilmek insanı mest ediyordu. Hikâyeyi toparlayanın ben olduğunu bilmek bana zevk vermişti.

"Nasıl olur da her şey ortaya çıkar?"

"Aslında işler yolunda gider. Ortağıyla evlenir. Ama sonra işler değişir. Nedenini bilmiyorum; belki işinin, anıların ya da evliliğin bitmesinden kaynaklanan baskılar yüzünden, kadın tökezlemeye başlar. Kocasını, ruhsuz olduğunu düşünerek onu terk eder. Ona Boyalı Çöl der, kadın bundan nefret eder. Sonra.. belki onu taciz eden kişiyi, babasını öldürdüğü günü hatırlar. Ondan sonra hissettiği rahatlamayı.. huzuru hatırlar."

Ona baktım, dalıp gitmişti. Belki cehennemden çıkıp gelen hikâyeyi gözünün önüne getirmeye çalışıyordu.

"Bir gün," diye devam ettim. "Bir gün bir profil isteği gelir. Florida'da bir çocuk öldürülüp parçalanmıştır. Olayla ilgilenen dedektif, bunu yapanın profilinin çıkartılmasını istemektedir. Dedektifi tanır, adını bilmektedir. Beltran. Geçmişten gelen bir isim. Onun da babası gibi bir sübyancı olduğunu bilir. Kurban muhtemelen Beltran'ın da kurbanıdır."

"Doğru," dedi Backus konuşmaya başlayarak. "Kadın Florida'ya gider, Beltran'ı öldürür, tıpkı babasına yaptığı gibi. Olaya intihar süsü verir. Beltran'ın silahını nerede sakladığını bile biliyordur, bunu Gladden söylemiştir. FBI kimliği düşünülürse, hepsini kolaylıkla yapabilir. Adamı öldürdüğünde yeniden huzur bulur. Ancak bu huzur duygusu uzun sürmez. Yeniden huzursuzluk hissettiğinde, öldürme isteği kabarrır. Yeniden, yeniden öldürür. Kendi yaptıklarım gizlemek için Gladden'ı takip eder, onun peşindeki polisleri öldürür."

Backus konuşurken boşluğa bakıyordu.

"Her adımı, her ipucunu biliyordu. Orsulak'ın ağzına o prezervatifin yağlı maddesini boşaltması.

Mükemmel bir yön değiştirme. Çok zekice bir hareketti."

Buradan ben devam ettim.

"Gladden'in hücrelerini görmüştü, dosyalarda bir gün bulunabilecek bir fotoğraf olduğunu biliyordu. Poe'yla ilgili kitapları da biliyordu. Her şey planlanmıştı. Gladden'ı takip etti. Onu anlayabiliyordu. Gladden'ı takip eden polisleri öldürdü. Bütün cinayetlere intihar süsü verdi, ama bir gün birisi bunu ortaya çıkartırsa, rahatça Gladden'ı suçlayabilecekti."

Backus bana baktı.

"Senin gibi birisi," dedi.

"Evet. Benim gibi."

KIRK DOKUZ

Backus hikâyenin rüzgârda çamaşır ipine tutturulan çarşafı benzediğini söyledi. Onu tutan birkaç mandal olmasa uçup gidecekti.

"Daha fazlasına ihtiyacımız var Jack."

Başımın altına onayladım. Uzman olan oydu. Üstelik esas mahkeme yüreğimdedi; jüri içerdedi.

"Ne yapacaksın?" diye sordum.

"Düşünüyorum. Rachel'le aranızda bir ilişki başlamak üzereydi, değil mi?"

"O kadar belli oluyor muydu?"

"Evet."

Sonra tam bir dakika tek kelime etmedi. Odayı adımladı, kendi kendine düşünüyor, tartışıyor. Nihayet dolaşmayı bırakıp bana baktı.

"Ona bir tuzak kurar mıydın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi anladın. Onu buraya geri getireceğim, seninle yalnız bırakacağım. Sen de itiraf etmesini sağlayacaksın. Bunu yapabilecek tek kişi sensin."

Yere baktım. Rachel'le son telefon konuşmamız ve benim rol yaptığımı nasıl anladığı aklıma geldi.

"Bilmiyorum. Bunu becerebileceğimi sanmıyorum."

"Şüphelenip olayı kontrol etmek isteyebilir," dedi Backus bu fikri bir kenara atıp yeni bir şey düşünmeye çalışarak. "Yine de bunu yapabilecek tek kişi sensin Jack. Sen ajan değilsin ve gerekirse seni götürebileceğini biliyor."

"Beni nereye götürebilir?"

"Dışarı," dedi Backus. Parmağını şıklattı. "Buldu. Tuzak kurman gerekmeyecek. Seni tuzağa koyacağız."

"Neden söz ediyorsun?"

Beklememi işaret etti. Telefonu aldı, bir numara çevirdi. Telefonun açılmasını beklerken bana eşyalarımı toplamamı söyledi.

Yavaşça kalkıp söylediğini yaptım. Bilgisayarımı çantasına, giysilerimi bavul olarak kullandığım yastık kılıfına yerleştirdim. O sırada Backus'un, Ajan Carter'ı istediğini ve sonra emirler verdiğini duydum. Carter'a, Quantico'yu aramasını ve Rachel'in içinde bulunduğu FBI uçağına bir mesaj iletmesini ve uçağı geri çağırmasını söyledi.

"Onlara yeni bir gelişme olduğunu, bunun havada tartışılmayacağını ve Rachel'in buraya dönmek zorunda olduğunu söyle. Başka bir açıklama yapma. Anladın mı?"

Carter'in cevabıyla tatmin olmuş görünüyordu. Konuşmaya devam etti.

"Şimdi, bunu yapmadan önce bana deprem evinin tam adresini ve içeri giriş kodlarını öğren. Buradan oraya gideceğim. Bir ses ve görüntü teknisyeni ile iki iyi ajanı oraya göndermeni istiyorum. Neler olduğunu orada bulduğumuzda anlatırım. Şimdi bana adresi bul, bekliyorum."

Yüzümde meraklı bir ifadeyle Backus'e baktım.

"Deprem evi mi?"

"Bu evden Clearmountain söz etmişti. Tepede bir yerde. Baştan aşağıya kablolarla kaplı. Depremde zarar görünce evin sahipleri burayı terk etmişler, sigortası yokmuş. Büro evi araştırmalar ve çalışmalar için bir bankadan kiraladı. Kira sözleşmesi henüz bitmedi ve..."

Carter geri geldi, adresi bulmuştu. Backus birkaç dakika dinledi ve başını salladı.

"Mulholland'dan sağa, sonra ilk sol. Kolaymış. Oraya yaklaşık ne kadar zamanda ulaşırsınız?"

Bizim önden gideceğimizi Carter'a haber verdikten ve iyi iş çıkartmalarını istediğini söyledikten sonra telefonu kapattı.

((

Otelden Backus'la çıkarken gizlice Marlboro adamıyla vedalaştım. Sunset Bulvarı'nda doğuya ilerleyip tepelere tırmanmaya başladık.

"Plan nasıl işleyecek? Rachel'in bizim gittiğimiz yere gelmesini nasıl sağlayacaksın?"

"Sen Rachel'in Quantico'daki mesaj kutusuna bir mesaj bırakacaksın. Ona gazeteden bir arkadaşının evinde olduğunu söyleyip numarayı vereceksin. Sonra ben Rachel'le konuştuğumda, onu Florida'dan çağıracağım. Senin sağa sola telefon açıp onu suçladığını söyleyeceğim. Senin çok fazla ilaç aldığını, bu yüzden saçmalamaya başladığını, kontrol edilmen gerektiğini söyleyeceğim."

Yem olmaktan ve Rachel'le karşılaşacak olmaktan oldukça rahatsızdım. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"Nasıl olsa Rachel mesajı alacak. Ama seni aramayacak. Onun yerine nereden aradığını bulup doğrudan adrese gelecek. Tek başına. İki şeyden birini yapmak için."

"Nedir onlar?" dedim aklımda oldukça iyi bir fikir olduğu halde.

"Seni ya kurtaracak...ya da öldürecek. Bilen tek kişinin sen olduğunu düşünecek. Kafandakiler konusunda yanıldığını kanıtlamaya çalışacak. Ya da seni ortadan kaldıracak. Benim tahminim ortadan kaldıracığı yönünde."

Başımı salladım. Ben de öyle tahmin etmiştim.

"Korkma, biz orada olacağız. İçerde, senin yakınında olacağız Jack."

İçimi rahatlatamamıştı.

"Bilmiyorum..."

"Endişelenme Jack. Bu sefer işimizi iyi yapacağız. Sana bir şey olmayacak. Yapmamız gereken tek şey onu konuşturmak olmalı. Sesini kaydetmeliyiz Jack. Şair'in hikâyesinin en azından bir kısmını kabul etmeli ki, gerisini biz halledebilelim. Sesini kaydetmeliyiz."

"Denerim."

"Sakın endişelenme."

Mulholland Sapağı'ndan, Carter'ın söylediği gibi sağa dönüp, yılan gibi kıvrılan yolda yukarıya çıkmaya başladık. Tepenin kıyısına, çelik direkler üzerine inşa edilmiş küçük evlerin olduğu bir semtteydik.

"İnsanların bu şeylerin içinde yaşadığına inanabiliyor musun?" diye sordu Backus.

"Deprem sırasında içlerinde olmak istemezdim."

Backus evlerin numaralarını kontrol ederek yavaşça ilerliyordu. Ben de aşağıda uzanan vadiyi izliyordum. Hava kararmaya başlamıştı, ışıklar bir bir yanıyor. Sonunda Backus bir evin önünde durdu.

"İşte burası."

Küçük ahşap bir binaydı. Önden evi destekleyen çelik direkler görünmediği için, ev sanki boşlukta süzülüyor gibi duruyordu. İkimiz de arabadan inmeden, bir süre eve baktık.

"Peki ya o bu evi biliyorsa?"

"Rachel mi? Bilemez Jack. Ben de Clearmountain bana anlattığı için biliyorum. Aslında dedikodu yaparken ortaya çıktı. Bölge ofisinden bazı adamlar, biraz gönül eğlendirmek için, yanlarında eve götüremedikleri birileri varken burayı kullanmışlar."

Ona baktım, bana göz kırptı.

"Hadi gidip bakalım. Eşyalarını unutma."

Ön kapıda şifreli bir kilit vardı. Backus şifreyi bildiği için hemen açtı.

Eve girdi, girişteki elektrik düğmesini bularak ışığı açtı. Onu takip ettim, kapıyı kapattım. Eşyalar fazla gösterişli değildi ama evin manzarası muhteşemdi. Bir duvarı tamamen camdandı ve tüm vadi ayaklarımın altındaydı. Hayran kalmıştım. Ancak Backus arkamdaki ışığı yaktığı zaman çatlakları fark ettim. Cam panellerden üçü çatlamıştı. Soluma döndüm, ayna kaplı duvarın da çatlamış olduğunu gördüm.

"Başka ne olmuş? Burada kalmak güvenli mi?"

"Güvenli Jack. Ama güven görece bir kavramdır. Bir sonraki büyük deprem aniden gelip her şeyi değiştirebilir. Diğer hasarlara gelince, bulunduğumuz yerin altındaki kat zarar görmüş, duvarlar çatlak, su boruları çatlamış."

Bilgisayar çantamı ve yastık kılıfımı yere bıraktım, manzarayı seyretmek üzere cama döndüm. Girdiğimiz yerden gelen bir çatırdama duydum, panik halde Backus'e baktım.

"Endişelenme, çelik direkler bir mühendis tarafından kontrol edildi. Ev bir yere gitmiyor, sağlam."

Başımı salladım, ama kendimi pek de güvende hissetmiyordum. Camdan onu izledim.

"Bir yere giden sensin Jack."

Ne demek istediğini anlamadan camdan ona baktım. Elindeki silahı gördüm.

"Bu ne?" diye sordum.

"Yolun sonu"

Bir anda anladım. Yanlış kişiyi suçlamıştım. Yanlış yola sapmıştım. Müthiş bir hata yapmıştım. Rachel'in duygularını ele alıp gerçeği arayacağıma, bir pürüz aramıştım. Ona inanıp onu kabul edememiştim.

"Sen," dedim. "Şair sensin!"

Cevap vermedi. Hafifçe gülümseyerek beni başıyla selamladı. O anda Rachel'in uçağının geri çağrılmadığını, Ajan Carter'ın buraya gelmeyeceğini anladım. Backus'un planı çok güzel işlemiştir; beni aldatmıştı. Artık Şair ile başbaşıydım.

"Bob, neden? Neden sen?"

O kadar şaşırılmıştım ki, onu hâlâ dostum kabul edip ilk adıyla çağırıyordum.

"Bu çok eski bir hikâye," dedi. "O kadar eski ki, sana anlatamam; unuttum. Şimdi de öğrenmene gerek yok zaten. Sandalyeye otur Jack."

Silahla sandalyeyi işaret etti. Sonra silahı bana doğrulttu. Kıpırdamadım.

"Görüşmeler," dedim. "Thorson'un odasından o görüşmeleri sen mi yaptın?"

Bunu zaman kazanmak için sormuştum, ama o anda benim için zamanın çok da önemi yoktu. Burada olduğumu kimse bilmiyordu. Gelen olmayacaktı. Backus soruma alaylı bir kahkahayla cevap verdi.

"Şanslıydım," dedi. "O gece hepimizin otele giriş kayıtlarını ben yaptırды. Sonra anahtarları karıştırmışım. O görüşmeleri yaparken, kendi odamdaydım, ama faturada Thorson'un adı gözüküyor. Bunu, sen pazartesi gecesi Rachel'le beraberken, odana girip faturaları bulana kadar anlamadım."

Rachel'in insanların şanslarını kendilerinin yarattığını söylediğini hatırladım. Bunun seri cinayet işleyen katiller için de geçerli olduğunu düşündüm.

"Faturaların bende olduğunu nasıl öğrendin?"

"Bunu kesinlikle bilmiyordum. Ama sen Michael Warren'i arayıp kaynağını öğrendiğini söylemiştin. O da hemen beni aradı çünkü bilgiyi sızdıran bendim. Sen Gordon'dan şüphelendiğini söylemiştin, ama bunun nereden kaynaklandığını bulmak zorundaydım. Seni bu yüzden yeniden soruşturmaya aldım Jack. Ne bildiğini öğrenmek zorundaydım. Sen Rachel'le yatarken, odana girip otel faturalarını bulduğum zaman ne bildiğini anladım."

"Ondan sonra bara giderken beni takip eden de sen miydin?"

"O gece şanslı olan sendin. Eğer arkanı dönüp orada kim olduğuna baksaydın, işin o gece bitecekti. Ama ertesi gün bana gelip Thorson'u suçlamaktan vazgeçince, bu tehditin ortadan kalktığını, senin olayın üzerinde daha fazla durmayacağını düşündüm. Bugün beni arayıp prezervatifler ve telefon görüşmeleriyle ilgili sorular sorana kadar her şey yolunda gitmişti; ama sorduğun sorulardan hangi sonuca ulaştığını anladım. Çabuk hareket etmem gerektiğini de anladım. Şimdi otur oraya Jack. Seni bir daha uyarmayacağım."

Gidip oturdum. Ellerimi ovuşturdu, titrediğimi hissettim. Sırtım ayna kaplı duvara dönüktü. Sadece Backus'ü görüyordum.

"Gladden'ı nereden biliyordun? Gladden ile Beltran'ı."

"Ben de o ekipte idim, unuttun mu? Rachel ve Gordon diğerleriyle görüşürken ben de William'la oturup sohbet etmiştim. Anlattıklarını dinledikten sonra Beltran'ı tespit etmek zor olmadı. Sonra Gladden'ın serbest kalıp harekete geçmesini bekledim. Bunu yapacağım biliyordum, harekete geçecekti. Doğasında vardı. Onu kendi işlerime kılıf olarak kullandım.. Bir gün yaptıklarımın ortaya çıkabileceğini düşündüm, o zaman onu suçlayacaktım."

"Peki ya TŞ şebekesi?"

"Çok soru soruyorsun Jack. Burada işimi yapmaya çalışıyorum."

Gözlerini benden ayırmadan yere eğildi, yastık kılıfını boşalttı. Eşyalarımın arasından bana hastanede verilen ilaçlardan birini aldı. Kutunun üzerinde yazanları okudu, sonra gülümseyerek bana baktı.

"Tylenol ve kodein," dedi. "Bu işime yarayacak. Bir tane al Jack. Hatta iki tane al."

Kutuyu bana fırlattı, elimde olmadan uzanıp yakaladım.

"Alamam," dedim. "Birkaç saat önce bir tane aldım. Yeni bir tane alabilmem için en az iki saat geçmeli."

"İki tane al Jack. İki tane"

Sesi sakindi ama gözleri beni ürkütmüştü. Kutuyu açtım.

"Su istiyorum."

"Su yok Jack. İlaçları al."

İki hapi ağzıma aldım ve yutmuş gibi davranmaya çalışıp hapları dilimin altına sakladım.

"Tamam."

"Ağzını aç Jack."

Ağzımı açtım, öne eğildi ama asla üzerine atlayıp silahını alabileceğim yakınlığa gelmedi. Uzakta durdu.

"Ne düşünüyorsun biliyor musun? O haplar bence dilinin altında. Ama önemli değil Jack, haplar yakında eriyecek. Sadece biraz daha fazla zaman alacak. Yeterince..."

Lafını bitirmeden bir çatırdı daha duyduk. Backus önce etrafa sonra bana baktı.

"Yeterince zamanım var."

"O TŞ dosyalarını da sen yazdın. Hayalet sendin."

"Evet, Hayalet de bendim, teşekkür ederim. Daha önceki soruna cevap vereyim. TŞ şebekesini de Beltran'dan öğrendim. Onu ziyaret ettiğim gece o siteye bağlanacak kadar kibarlık gösterdi. Nette onun yerini aldım. Onun şifresini kullandım. Daha sonra sistem operatörüne şifreleri EDGAR ve PERRY olarak değiştirttim. Korkarım Bay Goble, senin deyişinle, kümeşte bir tilki olduğunu bilmiyordu."

Sağ tarafımdaki aynaya baktım, vadinin ışıkları aynaya yansımıştı. Tüm ışıklar, tüm insanlar, diye düşündüm; onların hiçbirisi beni duyup kurtaramaz. Korkunun giderek artan bir şiddette tüm vücudumu sardığını hissettim.

"Rahatlamalısın Jack. Anahtar bu. Kodeinin vücuduna yayılışını hissediyor musun?"

Dilimin altına sakladığım ilaçlar erimeye başlamıştı, tadını alabiliyordum.

"Bana ne yapacaksın?"

"Diğerlerine yaptığımı. Şair'i tanımak istiyordun, değil mi? Her şeyi öğreneceksin. İlk ağızdan. Faksta ne söylendiğini hatırlıyor musun? Seçimimi yaptım, izliyorum. Ben seni seçmiştim Jack, seni izliyordum."

"Backus sen lanet olası bir ruh hastası! Sen..."

Bağırduğum için ağızımda erimekte olan ilacın bir kısmını yutmuşum; buna engel olamamıştım. Backus ne olduğunu anladı ve gülmeye başladı. Loş ışıkta gözlerini gördüm. O anda, ne kadar deli olduğunu anladım. Rachel'e yakıştırdığım suç işleme yöntemlerinin hepsini bu adam, yani Şair uygulamıştı.

"Kardeşime ne yaptın?"

"O ikimizin arasındaydı. Kişisel bir olaydı."

"Anlat bana."

Derin bir nefes aldı.

"Hiçbir şey Jack. Hiçbir şey. O program dışındaki tek kişiydi, tek hatamdı. Ama bu sefer, sayende neredeyse ikinci bir şans yakaladım. Ve bu sefer hata yapmayacağım."

Yere baktım. Ağrı kesicilerin vücudumda hızla yayıldığını hissedebiliyordum. Zehir kanıma karışmıştı.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok. Sadece rahatla Jack, bırak vücuduna yayılsın. Az sonra işin bitecek."

"Kaçamayacaksın. Rachel'in olanları anlamaması imkânsız."

"Biliyorsun musun Jack? Yüzde yüz haklısın. Olanları anlayacak, belki de çoktan anlamıştır. Bu yüzden bu işi burada bırakıyorum. Sen son hedefimsin. Sonra ayrılıyorum."

Ne söylediğim anlamadım.

"Gidiyor musun?"

"Eminim Rachel de şüpheleniyor. Bu yüzden onu sürekli Florida'ya gönderdim. Ama bu geçici bir çözümdü. Artık kaçmak zorundayım. Ben olmak zorundayım, Jack."

Son cümleyle yüzü aydınlandı. Şarkı söylemeye başlayacağını zannettim, ama yapmadı.

"Nasıl hissediyorsun Jack? Rahatladın mı?"

Cevap vermedim, ama cevabın evet olduğunu biliyordu. Uçmaya başladığımı hissediyordum. Backus monoton sesiyle sürekli konuşuyor, sık sık adımı vurguluyordu.

"Vücudunu rahat bırak Jack. Bu anların tadını çıkart. Kardeşini, karşılaştığınızda ona ne söyleyeceğini düşün. Bence ona ne kadar iyi bir dedektif olduğunu anlatmalısın. Bir aileye iki dedektif, müthiş bir şey. Sean'un gülümseyen yüzünü düşün Jack."

Onu görene kadar kendini sıkma. Devam et. Bir şey olmayacak. Güvendesin Jack."

Kendimi tutamıyordum. Göz kapaklarım düşüyordu. Dayanamayıp gözlerimi kapattım.

"Çok iyi Jack. Harika. Sean'ı görebiliyor musun?"

Başımınla onayladım, sonra bileğimi tuttuğumu hissettim. Kollarımı koltuğun kollarına yerleştirdi.

"Mükemmel Jack. Harika bir deneksin. Şimdi hiç acı hissetmemeni istiyorum. Ne olursa olsun, acı hissetmeyeceksin. Beni anlıyor musun?"

"Evet," dedim.

"Hareket etmeni istemiyorum. Aslında hareket edemezsin zaten Jack. Kolların çok ağırlaştı. Onları hareket ettiremezsin. Değil mi Jack?"

"Evet," dedim.

Gözlerim hâlâ kapalıydı ama olanların farkındaydım. Sanki başımınla bedenim birbirinden ayrılmıştı. Sanki yukardan bir yerden, sandalyede oturmakta olan kendime bakıyordum.

"Şimdi gözlerini aç Jack."

Bana söyleneni yaptığımda Backus önümde duruyordu. Silahı belindeydi, elinde bir iğne vardı. Tek şansım buydu. Belindeki silahı almayı düşündüm ama hareket edemiyordum. Beynim artık vücuduma mesaj gönderemiyordu. Hareketsiz oturdum ve iğnenin sargısız elime batırılmasını izledim. İğneyi birkaç parmağıma batırdı. Tepki vermedim.

"Çok iyi Jack. Artık benim için hazırsın. Ne kadar istesen de kımlıdayamazsın, konuşamazsın. Ama gözlerini açık tut Jack. Olacakları kaçırmamalısın."

Bir adım geriye çekilip bana baktı.

"En iyi kim Jack? Kim daha iyi? Kim kaybetti, kim kazandı, ha?"

Tiksindiğimi hissettim. Kollarımı hareket ettiremiyordum ama hâlâ çılgık atacak kadar gücüm olduğunu hissettim. Gözlerimde yaş birikmişti ama akımıyordu. Kemerini çözdüğünü gördüm, bir yandan da "Artık prezervatif kullanmama bile gerek yok," diyordu.

Bunu söylediği anda, koridorun ışığı söndü. Arkamda bir gölgenin hareket ettiğini gördüm, tanıdık bir ses duydum. Rachel'di.

"Bir adım bile atma Bob. Sakın kıpırdama."

Bunu sakın ve kendinden emin bir şekilde söylemişti. Backus dondu kaldı. Sol eli ceketine gitti. Rachel'i uyarmak için bağırarak istedim, ama yapamadım. Tüm gücümü toplayıp sol ayağımla sandalyenin ayağına vurduğum. Bu Backus'un dikkatini dağıtmaya yetmişti.

Backus silahını çıkartıp karanlıkta Rachel'i görmeye çalışırken "Rachel!" diye bağırdım.

Silah sesleri duydum; Backus önümde yığıldı kaldı. Backus sandalyenin yanına düşerken cam panellerden birisinin kırıldığını ve içeriye soğuk havanın girdiğini hissettim.

Rachel köşeden çıktı, lambanın fişini çekti, ev vadiden gelen ışık dışında tamamen karanlığa gömüldü. Backus iki defa daha ateş etti. Kulağımın dibinde patlayan silahın sesi sağır ediciydi. Sanki bir rüyadan uyanmıştım, hareket etmeye çalıştım. Backus hareket etmemi engelledi, yerimden kalkamadım.

"Rachel, ateş edersen onu vurursun. Bunu istemezsin, değil mi? Silahını yere bırak, buraya gel. Oturup konuşalım."

"Unut bunu Rachel! İkimizi de öldürecek. Vur onu! Ateş et Rachel!"

Rachel bir kez daha ateş etti, kurşun başımın hemen yanından geçmişti. Duraksadı. Ama Backus durmadı. İki el daha ateş etti.

"Rachel!" diye bağırdım.

Tüm gücümle sandalyeyi hareket ettirmeyi başardım. Bu hareket Backus'u şaşırttı. O anda Rachel saklandığı yerden fırladı, duraksamadan silahını ateşledi.

Backus'un çılgılığını duydum, sonra sessizlik oldu. Loş ışıkta Rachel'in bana doğru geldiğini gördüm. İki eliyle silahını sımsıkı tutuyordu. O yaklaşırken yavaşça ona döndüm. Silahını Backus'un düştüğü yere doğrultmuştu. Onun gerçekten öldüğüne inanması için yaklaşık yarım dakika geçmesini bekledi.

Her taraf sessizdi. Soğuk havayı hissediyordum. Backus'un öldüğüne emin olan Rachel yanıma geldi. Elimden tutup çekerek ayağa kalkmama yardım etti.

"Hadi Jack. Kendine gel. Yaralı mısın? Vuruldun mu?"

"Sean."

"Ne?"

"Hiçbir şey. Sen iyi misin?"

"Sanırım. Vuruldun mu?"

Yere baktığını fark ettim. Yerde kan ve cam kırıkları vardı.

"Hayır, ben değilim," dedim. "Backus vuruldu. Ya da cam kırıklarından yaralandı. Rachel bak, üzgünüm. Ben...ben katilin sen olduğunu düşünmüştüm. Özür dilerim."

"Konuşma Jack. Bunları sonra konuşuruz."

"Senin uçakta olduğunu sanıyordum."

"Seninle konuştuktan sonra bir şeylerin ters gittiğini anladım. Sonra Brad Hazelton arayıp seninle konuştuklarını bana anlattı. Gitmeden seninle konuşmaya karar verdim. Otele gittiğimde Backus ile çıktığınızı gördüm. Nedenini bilmiyorum, ama sizi takip ettim. Galiba Backus'un Gordon yerine beni Florida'ya göndermesi yüzündendi. Ona güvenim kalmamıştı."

"Burada konuştuklarımızın ne kadarım duydun?"

"Yeterince. O silahını çıkartana kadar kıpırdayamazdım. Tüm bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm Jack."

"Ona diğerlerini sormadım. Niye yaptığını sormadım."

"Diğerleri mi?"

"Sean, diğer polisler. Tamam, Beltran hak ettiğini aldı. Ama ya Sean ve diğer polisler niye öldürüldü?"

"Açıklaması yok Jack. Açıklaması olsa da, biz artık öğrenemeyeceğiz. Arabam yolun aşağısında. Oraya gidip yardım çağırmalıyım. Sanırım hastaneyi de arasam iyi olur."

"Neden?"

"Ne kadar ilaç aldığını söyleyip senin için yapabilecekleri bir şey olup olmadığını öğrenmek için." Kapıya doğru yürümeye başladı.

"Rachel," diye seslendim arkasından. "Teşekkür ederim."

"Hiçbir şey değil, Jack."

Rachel çıktıktan hemen sonra koltuğa uzandım. Yaklaşan helikopterin sesi rüyalarımın girmişti, ama beni uyandırmaya yetmedi. Uyandığım zaman saat sabaha karşı üçtü. Federal binanın on üçüncü katında küçük bir odaya taşınmışım. Sonraki beş saatte, daha önce tanışmadığım iki ajan beni sorguladı. Olayı bıkana kadar defalarca anlatmak zorunda kaldım. Bu kez görüşmeyi kaydedecek bir memur yoktu, çünkü onlardan birinden söz ediyorduk. İçimden bir ses, onların olayı mümkün olduğunca kendi işlerine yarayacak şekilde kaydedeceklerini söylüyordu.

Saat sekizi biraz geç, onlar resmi ifademi kaydedecek bir memur çağırırken, benim de aşağıya inip kahvaltı edebileceğimi söylediler. Olayı o kadar çok anlatmışım ki, resmi ifademde hangi kısımların olmasını istediklerini artık biliyordum. Aç değildim, ama oradan kurtulabilmek için her şeye evet diyebilirdim. En azından bana tutukluymuşum gibi davranmadılar ve kafeteryaya yalnız inmeme izin verdiler.

Kafeteryaya indiğimde bir masada tek başına oturan Rachel'i gördüm. Bir kahve ve bayat görünen bir çörek alıp yanına gittim.

"Oturabilir miyim?"

"Burası özgür bir ülke."

"Şu adamlar, Cooper ve Kelley, beni tam beş saat o odada tuttular."

"Kafana bir şeyi sokmalısın Jack. Sen habercisin. Dışarı çıkıp hikâyeni gazetelere, televizyonlara anlatacağın, hatta bir kitap yazabileceğini biliyorlar. Tüm dünya FBI'ın çürük elmasını öğrenecek. Ne kadar iyi olursak olalım, ne kadar çok kötü adam yakalamış olursak olalım, önemli değil. Aramızdan bir kötünün çıkması büyük, çok büyük haber olacak. Sen zengin olacaksın. Biz de bunun sonrasında başımıza geleceklerle yaşamak zorunda kalacağız. Bu yüzden, Cooper ile Kelley sana bir primadonna gibi davranmıyorlar."

Birkaç dakika onu inceledim. Sıkı bir kahvaltı etmiş gibiydi, tabağında yumurta kabukları vardı.

"Günaydın Rachel," dedim. "Belki yeniden başlasak daha iyi olur."

Bu onu çılgına çevirdi.

"Bak Jack. Ben de sana kibar davranmayacağımı. Sana nasıl davranmamı bekliyorsun ki?"

"Bilmiyorum. O adamlarla o odada sorulan cevaplar için sadece seni düşünüyordum. Bizi düşünüyordum."

Tepki alabilmek için yüzüne baktım, tepkisizdi. Tabağına bakıyordu.

"Bak, bu işi yapanın sen olduğunu düşünmemin nedenlerini sana açıklamaya çalışırdım, ama artık önemi yok. Her şey benim yüzümden. Hepsi ufak bir şüpheyle başladı, giderek büyüdü. Rachel eğer bana bir şans daha verirse bunu unutmanı sağlayabilirim. Sana söz veriyorum, bunu başarabilirsiniz."

Hâlâ bir tepki yoktu. Vazgeçtim. Her şey bitmişti.

"Rachel, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Nedir?"

"Baban. Ve sen... Sana zarar verdi mi?"

"Benimle yatıp yatmadığını mı sormak istiyorsun?"

Sessizce yüzüne baktım.

"Hayatımın o kısmını kimseye anlatmak zorunda değilim."

Sanki o ana kadar dünyada gördüğüm en ilginç şeymiş gibi kahve bardağıma baktım. Konuşamama ve bakamama sırası bana gelmişti.

"Artık geri dönmeliyim," dedim sonunda. "Bana on beş dakika vermişlerdi."

Ayağa kalktım.

"Onlara benden söz ettin mi?"

Durdum.

"Bizden mi? Hayır bundan kaçınmaya çalıştım."

"Çekinme Jack. Artık biliyorlar."

"Sen mi anlattın?"

"Evet. Onlardan bir şey saklamanın bir anlamı yoktu."

Başımı salladım.

"Eğer onlara anlattıysam ve... eğer hâlâ beraber olup olmadığınızı sorarlarsa?"

"Onlara jürinin hâlâ dışarıda olduğunu söyle."

Yine başımı salladım. Jüri kelimesini kullanması, bana bir önceki gece, kendi jürimde onun hakkında verdiğim kararı hatırlattı. Şimdi aleyhimde delil toplama zamanı olduğunu düşündüm.

"Karar verildiği zaman lütfen bana da haber ver."

Çöreği çöpe atıp yukarıya çıktım.

((

Kelley ve Cooper'la işim bittiğinde öğle olmuştu. O zamana kadar Backus hakkında hiçbir şey söylenmemişti. Bölge ofisinin içinde dolaşırken etrafın çok boş olduğunu fark ettim. Tüm odalar ve masalar boştu. Sanki bir polisin cenazesi vardı. Beni sorgulayan ajanların yanına gidip neler olduğunu sormayı düşündüm. Ama cevap alamayacağımı biliyordum, benden hoşlanmıyorlardı.

Odalardan birinin önünden geçerken telsizden gelen konuşmaları duydum. İçeri baktığımda odada tek başına oturan Rachel'i gördüm. Masasında bir mikrofon vardı. İçeri girdim.

"Selam,"

"Selam,"

"İşim bitti. Gidebileceğimi söylediler. Herkes nerede? Neler oluyor?"

"Dışarıda onu arıyorlar."

"Backus'u mu?"

Başıyla onayladı.

"Ben düşünmüştüm ki..." Cümlemi bitirmedim. Düştüğü yerde bulunamadığı açıktı. "Aman Tanrım! O ölmedi mi?"

"Kurtuldu mu? Kim bilir? Polisler oraya vardığında orada değilmiş. Bahçede büyük bir okaliptüs ağacı varmış. Dallarda kan izi buldular. Onların teorisi, Backus'un ağaçtan düştüğü yolunda. Etraf köpekler tarafından arandı. Tepede uçan helikopterler dün gece senin dışında kimseyi uyutmadı Jack. Ama şu ana kadar bir şey yok."

"Aman Tanrım!"

Backus hâlâ dışarıda bir yerdedi. Buna inanamıyordum.

"Endişelenmiyorum," dedi. "Seni veya beni takip etme ihtimali çok zayıf. Şimdi tek amacı kaçıp kurtulmak."

"Söylemek istediğim o değildi," dedim, "Bu ürkütücü bir şey. Onun gibi birisinin dışarıda olması... Böyle davranmasının nedenlerini araştırdılar mı?"

"Brad ile Brass üzerinde çalışıyorlar. Ama çözmek zor olacak. En ufak bir işaret bile yoktu. İki hayatı arasında çok kalın bir duvar vardı. Ulaşmak imkânsızdı. İçindeki tohum bir gün uyandı, harekete geçti. Büyümesini engelleyemedi. Önce hayalini kurdu, sonra da muhtemelen uyguladı."

Bir şey söylemedim. Rachel'in benimle konuşmaya devam etmesini istiyordum.

"Babasıyla başlayacaklar. Brass bugün New York'a gidip babasıyla görüşecek. Bu ziyareti ben yapmak istemezdim. Oğlu onu örnek alıp büroya girer ve kâbusu haline gelir. Şu söz Nietzsche'nin miydi?"

'Canavarlarla savaşacak kişiler...'"

"Savaşırken canavarlaşmamaya dikkat etmelidir."

"Evet."

Bir süre sustuk, bunu düşündük.

"Niye sen de aramalara katılmadın?"

"Çünkü Backus'un vurulması ve diğer şeylerden aklanana kadar masa başı görevine alındım."

"O hayatta olduğuna göre, bu pratikte önemli olmamalı, değil mi?"

"Evet, ama başka faktörler de var."

"Faktörlerden biri de biz miyiz?"

Başıyla onayladı.

"Bir gazeteci ve tanıkla ilişkiye girmek standart FBI davranışlarına uymaz. Bir de bu sabah gelen şey var."

Bir kâğıt uzattı. Fakslanmış bir fotoğraftı. Fotoğrafta Rachel beni öpüyordu. Hastanenin acil servisinde çekildiğini anladım.

"Bizi izleyen doktoru hatırlıyor musun? Aslında polis değilmiş. Serbest çalışan, National Enquirer'di fotoğraf satan lanet olası bir fotoğrafçıymış. Bu fotoğraf, salı günü tüm gazeteciler de olacak. Ama adamlar gazetecilik ahlakını ön planda tutarak bunu bize faksladılar ve bir açıklama yapıp yapmayacağımızı sordular. Ne dersin Jack? Sence bunu basarlar mı?"

Fotoğrafa bir daha baktım.

"Özür dilerim Rachel."

"Şimdi tek söyleyebileceğin bu. 'Özür dilerim Rachel', 'Özür dilerim Rachel'. Bu sana yakışmıyor Jack."

Bir kez daha söyleyecekken başımı sallamakla yetindim. Nasıl böyle bir hata yaptığımı düşünerek ona baktım. Bu olay, onunla tüm şansının yok etmişti. Özür arıyordum ama yoktu.

"Buluştuğumuz ve beni Quantico'ya götürdüğün günü hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum."

"Beni telefon konuşmalarımı yapabilmem için içeri aldığın yer Backus'un ofisiydi, değil mi? Niye öyle yaptın? Senin ofisin olduğunu düşünmüştüm."

"Benim ofisim yok. Sadece bir masam var. Görüşmelerini rahat yapabilmen için seni oraya aldım. Niye sordun?"

"Hiç. Sadece bu da yerine çok güzel oturan parçalardan biriydi. Masadaki takvimde Orsulak'ın öldürüldüğü gün, tatil olarak işaretlenmişti. Bu yüzden tatil yapmadığın konusunda bana yalan söylediğini düşündüm."

"Artık bunu konuşmayalım."

"Eğer şimdi konuşamazsak ne zaman konuşacağız? Büyük bir hata yaptım Rachel. Özrüm yok. Ama benim bildiklerimi öğrenmeni istiyorum Rachel. Anlamamı istiyorum."

"Umurumda değil!"

"Belki de hiç umursamadın."

"Suçu bana atma. İşi mahveden sendin. Ben..."

"O gece odamdan çıktıktan sonra ne yaptın? Seni aradım, orada değildin. Kapına kadar geldim, açmadın. Koridorda Thorson'u gördüm. Eczaneden geliyordu. Onu oraya sen gönderdin, değil mi?"

Uzun bir süre cevap vermedi.

"Tek bir cevap Rachel."

"Onu ben de gördüm. Daha önce. Senin odandan çıktıktan sonra. Onun orada olması, Backus'un onu da çağırması beni çok kızdırmıştı. Ona zarar vermek, onu aşağılamak istiyordum. Bir şey yapmalıydım."

Böylece ona beklediğini söyleyerek Thorson'u prezervatif almak üzere eczaneye gönderdi. Ama Thorson döndüğünde Rachel çoktan gitmişti.

"Beni aradığında ve kapıma geldiğinde odamdaydım. Ama cevap vermedim çünkü onun geldiğini düşündüm. Gelmiş olmalı çünkü kapı iki defa çalındı. İki defa arandım. Cevap vermedim."

Başımı salladım

"Ona yaptığımdan gurur duymuyorum. Özellikle şimdi," dedi Rachel.

"Herkesin hayatında yapmaktan gurur duymadığı şeyler vardır, Rachel. Bu onları durdurmaz. Durdurmamalı."

Bir şey söylemedi.

"Ben gidiyorum Rachel. Umarım senin için her şey yolunda gider. Umarım beni bir ara ararsın. Bekleyeceğim."

"Hoşça kal Jack."

Ayrılmadan önce ona elimi uzattım. Parmağımla çenesini okşadım. Gözlerimiz buluştu. Sonra dışarı çıktım.

ELLİ BİR

Dinlenip acısını bastırabilmek için bir yağmur kanalına sığınmıştı. Enfeksiyon kapığının farkındaydı. Yarasının boyutu küçüktü, ama steril değildi ve zehrin vücuduna yayılmaya başladığını biliyordu. Uzanıp uyumak istiyordu.

Sığındığı kanalın uzunluğuna baktı. Kanalın ucundan çok hafif bir ışık sızıyordu. Kör ışık. Ayağa kalkabilmek için kaygan duvara yaslandı. Hareket etmeye çalıştı. Birinci gün diye düşündü, hareket ederken. Birinci günü atlarsan kurtulursun. Sürekli bunu tekrarlıyordu.

Bir şekilde huzurluydu. Acısı ve açlığı dışında huzur bulmuştu. Artık bölünmeyecekti. Backus gitmişti. Şimdi artık sadece Hayalet vardı. Hayalet zafer kazanacaktı. Önünde onu durdurabilecek hiç kimse, hiçbir güç yoktu.

"HİÇBİR ŞEY!"

Sesi kanalda, karanlıkta yankılandı ve kayboldu. Bir eliyle yarasını tutarak yoluna devam etti.

ELLİ İKİ

Bahar sonuna doğru, evlerdeki atık su tesisatlarından yayılan kötü koku yüzünden tünellerde inceleme yapan bir müfettiş, kanallardan birinde bir ceset bulunduğunu ihbar etti.

Bir vücudun kalıntıları. Cesette onun giysileri, kimliği ve FBI rozeti bulundu. Ölüm nedeni bilinmiyordu. Zamanla vücudu çürümüş, ayrıca hayvanlar tarafından da saldırıya uğramıştı. Yapılan otopside bir kurşun deliği bulundu, ama ceset fazlasıyla zarar görmüş olduğu için bu deliğin Rachel'in silahından çıkan kurşunla açılıp açılmadığı belirlenemedi.

Adamın kimliği tam olarak tespit edilemiyordu. Giysileri, kimliği ve rozeti Ajan Robert Backus Jr.'a aitti.

Bu, bence abartılı bir şekilde ikna ediciydi. Brad Hazelton gelip bunları bana anlattı. Büro nun olayı resmen kapattığını ama olayı kurcalayacak birilerinin çıkabileceğini söyledi. Bazılarına göre Backus ölmemişti, sadece bir evsizi kendi yerine geçirmişti. Bazılarına göre Backus hâlâ hayattaydı, Dışarıda bir yerdeydi. Ben de öyle olduğuna inanıyordum.

((

Brad Hazelton resmi araştırmanın bittiğini ama olayın psikolojik boyutunun incelendiğini anlattı. Ama Backus'un ruh halini çözmek çok zordu. Ajanlar üç gün boyunca Quantico'daki evini incelediler. Ama hiçbir şey bulunamadı. Ne bir gazete kupürü, ne öldürdüğü insanlardan aldığı bir şey.

Hakkında bilinenler sadece küçük ipuçlarıydı. Mükemmeliyetçi bir baba. Temizlik ve düzen takıntısı - masasındaki düzeni ve ben dokunduktan sonra takvimini düzeltmesini hatırladım. Doran Brass'la evlenmek üzereyken -Backus'un sevişmeden hemen önce ve seviştikten hemen sonra duş almasını istemesi nedeniyle- son anda bozulan bir ilişki. Bir lise arkadaşının sonradan Hazelton'a anlattığı gibi çocukken altını ıslattığı zaman babası tarafından banyoda havlu askısına kelepçelenmesi. Bu daha sonra babası tarafından yalanlanmıştı.

Ama bunlar hep ayrıntıydı, cevap yoktu. Sadece parçaydı, bütüne ulaşmak çok zordu. Rachel'in bana, bunun parçalanmış aynayı bir araya getirmek gibi bir şey olduğunu söylediğim hatırladım. Her parça o nesnenin bir kısmını yansıtıyordu. Ancak nesne hareket edince, aynadaki yansıma da hareket ederdi.

((

Olaydan beri Los Angeles'tayım. Elim bir Beverly Hills cerrahı tarafından ameliyat edildi. Artık sadece uzun zaman bilgisayarda çalışırsam hafif bir ağrı yapıyor.

Tepede küçük bir ev kiraladım. Hava güzel olduğu zaman, on beş mil ötedeki okyanusun üzerinden yansıyan güneş ışınlarını görebiliyorum. Kötü günlerde manzara iç karartıcı olduğu için panjurları kapatıyorum. Bazı geceler Nichols Kanyonu'nda birbirine seslenen çakalların seslerini duyuyorum. Burada hava çok güzel ve Colorado'ya dönmeyi hiç düşünmüyorum. Annem, babam ve Riley'yle düzenli olarak telefonlaşıyorum -orada yaşarken yaptığımızdan daha da sık- ama hâlâ oradaki hayaletler beni buradakilerden daha fazla korkutuyor.

Resmi olarak Rocky'den izinliyim. Greg Glenn geri dönmemi istiyor. Karar verebilmek için izne ayrıldım. Artık ünlü bir gazeteciyim. Larry King'in "Gece Hattı"nda canlı yayın konuğu oldum. Bu yüzden de Greg beni geri istiyor. Şu anda süresiz ücretsiz izindeyim ve kitabımı bitirmeye çalışıyorum.

Temsilcim kitap ve film haklarımı, Rocky'den on yılda kazanabileceğim bir paraya sattı.

Parayı alınca, çoğu Riley'nin henüz doğmamış olan çocuğu için kullanılacak; Sean'un bebeği için. Elimde bu kadar fazla para olmasını hak ettiğimi sanmıyorum, istemiyorum da zaten. Bu kanlı bir para. İlk ödemeyi Los Angeles'taki masraflarım ve kitabımın ilk bölümü bittikten sonra İtalya'ya yapma ihtimalim olan seyahat için bir kenara koymuştum.

Rachel şu anda orada. Hazelton söyledi. Rachel, Quantico'dan başka bir birime tayin edilince izne ayrılmış ve İtalya'ya gitmiş. Beni aramasını bekledim, ama ses çıkmadı. Bundan sonra da arayacağını ve daha önce önerdiği gibi İtalya'ya gideceğimi sanmıyorum. Geceleri hâlâ, hayatta en çok istediğim şeyden şüphelenmeme yol açan nedenleri düşünüp huzursuz oluyorum.

ELLİ ÜÇ

Ölüm benim işim. Hayatımı onunla kazandım; ölüm sayesinde profesyonel bir isim yaptım ve bundan kâr ettim. Her zaman etrafımdaydı, ama hiçbir zaman Gladden ve Backus'le birlikte olduğum anlar kadar yaklaşmamıştı ona. O tüyler ürpertici dakikalarda, ölümün nefesini yüzümde hissettim, göz göze geldik, beni içine almaya çalıştı.

Gladden ile Backus'un gözlerini unutamadım. Gözlerini düşünmeden uyuyamıyorum. O gözlerin içinde olanlar yüzünden değil, olmayanlar yüzünden. Arkalarında sadece karanlık vardı. Şaşırtıcı bir keder ve umutsuzluk vardı o gözlerin ardında. Bazen o boşluğu düşünmekten uyuyamıyorum. Onları düşünürken Sean'u da düşünmeden edemiyorum. İkizimi. Ölmeden hemen önce katilinin gözlerine bakıp bakmadığını merak ediyorum. Benim gördüğüm o alev kadar saf ve korku veren kötülüğü görüp görmediğini merak ediyorum. Hâlâ Sean için yas tutuyorum. Her zaman tutacağım. O alevi ve Hayalet'i yeniden göreceğim günü merakla bekliyorum .

Michael Connelly _ Şair